

Giới thiệu Độc Sủng Thánh Tâm

Tên khác: Mỗi ngày Cầu Hoàng để đều bị vả mặt

Số chương: [177 Chương]

Thể Loại: Cổ đại, Cung đấu, Ngọt sủng, HE, Vả mặt, Hải hươc, Nam cường, Nữ cường, 16+

Edit: Team Lãnh Cung.

Người phụ trách: Hy Hoàng Thái Phi.

Năm xưa Tần gia cô nương đội nón xanh cho người con trai đó nhưng hiện giờ hấn lại đăng cơ xưng đế

Toàn bộ mọi người trong Đại Diệp triều đều háo hức chờ xem Tần gia gặp xui xẻo.

Sau đó, Tần gia đền bù cho Hoàng thượng một cô nương khác.

Nghe đồn cô nương này lớn lên là lút xinh đẹp, ngoan ngoan đáng yêu, một lần đạt được thánh tâm.

Rồi sau đó, các nương nương khác trong hậu cung không còn "đất dụng võ".

Rồi lại sau đó nữa, Hoàng Thượng cảm thấy bản thân mình làm một vụ mua bán lỗ vốn - mất hết cả vốn gốc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tần gia có nữ

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Hy Thái phi

Tần phu nhân đang răn dạy thứ nữ.

"Áo váy cổ xếp tầng, tay áo rộng màu hồng đào, đai eo màu hồng cánh sen, lại còn thêm hoa tử đằng. Tam cô nương thật là muốn thuận gió bay lên, mọc cánh thành tiên, người cũng không sợ gió lớn thổi tung ngược tay áo, mất hết mặt mũi sao."

Tam cô nương lập tức cúi đầu, quần bách dị thường.

"Tứ cô nương mặc thì rất thuần tịnh, dù gì cũng là áo váy thường ngày." Tầm mắt Tần phu nhân giống một cây đao, quét qua toàn thân Tứ cô nương, sau đó nhíu mày: "Chỉ là trên đầu người, cây trâm hồ điệp chắp cánh trên chuỗi sương này, hơi bị điểm tục."

"Lục cô nương, về mặt ủ rũ này là diễn cho ai xem, ta còn sống rất mạnh khỏe, không cần người chất mặt trắng bệch đến khóc tang."

Tần phu nhân liên tiếp răn dạy, miệng đều không ngừng một chút, khiến cho vài vị cô nương thứ xuất đều không còn chỗ dung thân, sắc mặt trắng bệch thì bà mới hơi nghỉ ngơi.

"Nương, uống trà đi."

Người duy nhất chưa bị xia xói - thứ Ngũ cô nương, hai tay dâng trà.

Tần phu nhân tiếp nhận trà, độ ấm vừa vặn, nước trà ấm áp, hương khí bốn phía, gãi đúng chỗ ngứa, tức khắc con tức của bà liền tiêu tan hai phần.

"Phải chi các người đều ngoan ngoãn nghe lời như Phiên Phiên, ta cũng chẳng phải hao phí nhiều tâm tư. Hiện giờ là cái thế đạo gì, trong lòng các người không rõ ràng sao? Ta đã nhiều lần nhắc nhở và giảng giải qua, tần hoàng đăng cơ, cả nước vui mừng, đúng là thời điểm quan trọng, các người đều kẹp chặt cái đuôi làm người cho ta. Nếu như bị lỗi ra cái sai lầm gì, liên lụy toàn bộ Tần gia, xem ta khiến các người đẹp mặt!"

Tần phu nhân "cạch" một tiếng dẫn chung trà, mấy thứ nữ đều run lên, không dám cãi lại một câu.

"Phu nhân, lão gia đã trở lại." Tiểu nha hoàn nín thở mà tiến đến thông báo.

Vừa dứt lời, Tần Trí liền mang theo vẻ mặt u sầu mà đi đến, trên cằm râu ria đều trở nên hỗn độn, nhìn tiêu tụy dị thường.

"Lão gia, vài vị đại nhân nói như thế nào?" Tần phu nhân lập tức nghiêng đón.

Tần Trí xua xua tay, bi thảm mà nói: "Đừng nói tới người, ngay cả cửa phủ ta cũng chưa đi vào, không một ai gặp ta. Mấy cái lão gia hỏa này, lúc trước Tần gia phồn thịnh, một đám thấy ta thì như sói nhìn thấy thịt mà nhào tới, hiện tại lại vứt bỏ như giày rách. Đều chờ xem kết cục của Tần gia ta a."

Một đại lão gia có cả đoàn nữ nhi, nói nói đến sắp khóc, bị ai đẩy trong lòng.

"Cha, ngài uống trà nhuận nhuận hầu, giọng nói đều khàn cả rồi."

Ngũ cô nương đứng lúc đưa lên một ly trà, Tần Trí thích trà nhạt, nước này là phao lần thứ ba, vừa vận hợp khẩu vị của ông.

"Vẫn là Phiên Phiên ngoan." Tần Trí nhấp một ngụm, nuốt xuống uất ức nghẹn ở yết hầu.

"Này phải làm sao cho phải? Không được, ta đi tìm phu nhân của bọn họ, nếu là không cho ta tiến vào, ta liền ăn vạ ngoài cửa không đi. Xem ai có thể lì hơn ai!"

Tần phu nhân đột nhiên đập bàn một cái, hiển nhiên là tức giận đến không nhẹ, tính tình nóng nảy, bà vừa nói vừa đứng dậy ý đi ra bên ngoài ngay.

"Phu nhân, phu nhân!" Tần Trí vội giữ chặt bà: "Tội gì chứ, Tần gia chúng ta không phải phạm lỗi nhỏ đâu, mà là —"

Hắn nói tới đây lại đột nhiên dừng lại, thật sự là ngượng ngùng nói ra, mặt mặt a.

"Đếm ngày trôi qua đi, có thể sống lâu một ngày là một ngày. Nhân sinh trên đời, tận hưởng lạc thú trước mắt."

Tần Trí thở dài một hơi, biểu tình bất đắc dĩ lại tiêu điều, thậm chí còn giống đắc đạo cao tăng mà an ủi chính mình.

"Vậy sao được, lão gia người nói được là nói cái gì, Tần gia trên dưới một trăm hai mươi lăm mạng người, nếu thật sự thiên từ giận dữ, làm sao nói năng cùng liệt tổ liệt tông đây a. Ta —"

Tần phu nhân luôn có nhiều chủ ý, giờ phút này cũng là không có biện pháp gì, bà suy sụp mà tựa lưng vào ghế ngồi, lần đầu trong đời có loại cảm giác mờ mịt bối rối.

"Ta không muốn chết. Cha, nương, các người ngẫm lại biện pháp, ta không muốn chết a..."

Lục cô nương là gan nhỏ nhất nhện không được, trực tiếp nức nở mà khóc thành tiếng, nguyên bản sắc mặt trắng bệch nhìn càng thêm thêm đậm đáng yêu.

"Hỗn trướng, ta đã bảo người không cần khóc tang, người khóc cái gì mà khóc! Ngôi sao chổi đầu thai à?"

Tần phu nhân nhăn mày lại, thuận tay liền quăng chung trà.

Đang lúc bà bực bội, Lục cô nương còn tới khóc, quả thực là đậu đổ bìm leo.

"Ô ô ô, nữ nhi không muốn khóc, nhưng là nhện không nổi." Lục cô nương khóc đến mức sắp ngất, hoàn toàn chính là mỹ nhân làm bằng nước mắt: "Ta thật sự không muốn chết, nương, ta mới mười bốn a. Thật nhiều đồ ăn ngon còn chưa có ăn hết liền chết, thật đáng tiếc a..."

Tần phu nhân trừng đôi mắt, trông trắng đều sắp nhảy ra ngoài, nhìn thấy liền biết sắp phát hỏa.

Vẫn là Tần Trí ngăn bà: "Phu nhân, người phát hỏa với một tiểu cô nương như nó làm gì, đều là hài tử nhà mình. Phía trước còn nói đến việc hôn sự của Lục nha đầu, không bằng người chọn lựa một nhà dòng dõi thấp, nhanh chóng gả nó đi ra ngoài, họa không tới nữ nhi xuất giá, có thể bảo hộ một đứa cũng là một đứa."

"A." Tần phu nhân cười lạnh một tiếng: "Người cũng nói đó là phía trước, hiện giờ quang cảnh này, ta thấy người bên ngoài bốn ba vất vả, không tiện nói cho người. Vài vị cô nương này đều cùng Tần gia tồn vong rồi, ngách cửa đều bị người tới từ hôn người đập vỡ kia kia."

Tần phu nhân vừa dứt lời, trong nhà bốn vị cô nương, tất cả đều chấn động.

"Nương, không bằng chúng ta tìm Nhị tỷ —" Tứ cô nương thử nói.

Sắc mặt Tần phu nhân biến đổi đột ngột, khóe mắt hiện vết rạn: "Cầm mồm, thu hồi những tiểu tâm tư của người đi, nếu không ta là người đầu tiên khiến người đẹp mặt!"

"Chớ có nhắc lại Nhị nha đầu, các người đều đi xuống trước đi. Đã nhiều ngày muốn ăn cái gì liền nhanh đi mua, muốn mặc cái gì cũng đừng luyến tiếc, tiền tài giữ lại vô dụng, tranh thủ lúc còn có mạng sống đều dùng cả đi."

Tần Trí vẫy vẫy tay, trong thanh âm tràn ngập mệt mỏi.

Nha đầu canh giữ ở ngoài cửa nhìn thấy vài vị cô nương ra tới, trong lòng đều thẳng thốt, cũng không biết lão gia cùng phu nhân nói cái gì, bốn vị cô nương thì tới ba người khóc.

Chỉ có Ngũ cô nương vẫn là một bộ dáng tự nhiên bình đạm.

Từ cô nương không chịu nổi loại bộ dáng này của Ngũ cô nương, nhẹ hừ một tiếng: "Ngũ muội muội cũng đừng ra vẻ cao thâm, việc hôn sự tự mình chọn còn không phải bị từ hôn? Đừng tỏ ra hơn người, đến lúc đó cả nhà bị sao trăm cũng không thể thiếu người."

Nói đến chuyện này, Từ cô nương liền tức giận, rõ ràng trong bốn vị thứ xuất cô nương nàng thông minh nhất, nhưng là cha mẹ đều thiên sủng Ngũ cô nương.

Tần Phiên Phiên chậm rì rì mà liếc mắt đánh giá nàng ta một cái, trầm giọng nói: "Câm miệng đi."

"Tần Phiên Phiên, ngươi là chó sao? Ở trước mặt cha mẹ ngoan như cái gì. Sao vừa đến trước mặt ta, liền nhe răng trợn mắt, chỉ chớp mắt liền trở mặt!" Từ cô nương lập tức dậm chân.

"Từ tỷ, kỳ thật ta chính là mặt gương. Cha mẹ hiền lành, chiếu ra tới tất nhiên là hiền lành. Nếu ngươi là chó, vậy chiếu ra tới cũng thành không được thứ thú vị gì khác nha." Tần Phiên Phiên chớp mắt, biểu tình biến thành mười phần vô tội, thờ dài mà nói.

Từ cô nương tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cao giọng kêu gào ở phía sau nàng. Tần Phiên Phiên đã uốn éo vòng eo đi rồi, ánh mắt cũng chẳng lưu lại.

Tỷ muội bốn người tan rã trong không vui, Tần phủ to như vậy bị mây đen bao phủ, giống như tùy thời đều sẽ bị đẩy lên đoạn đầu đài, chặt đứt mạng sống.

Thời điểm Tần Phiên Phiên trở lại sân, nhũ mẫu của nàng đã đợi từ lâu.

"Cô nương, phu nhân có nói cái gì không? Ta nghe nói vài bà tử nghe ngóng được chút gì, đã lấy ra vốn ban đầu để chuẩn bị chuộc thân. Bọn họ đều nói Tần gia sắp suy sụp, không muốn cuối cùng rơi vào số mệnh bị chém đầu tuần táng." Lý ma ma đầy mặt u sầu.

Tần Phiên Phiên nhíu mày đẹp: "Đừng đi con đường này, phu nhân nhất định là không đồng ý. Trước mắt tình thế không rõ, tốt nhất đừng có hành động đường đột, nếu không chân long (Hoàng đế) còn chưa có phát hỏa, quý phủ cũng đã tức giận. Nếu thật sự tới lúc vạn bất đắc dĩ, ta chắc chắn sẽ tìm tự do cho ma ma, đồ phải bị liên lụy."

Lấy tính tình nói một không hai của Tần phu nhân, nếu là biết có hạ nhân vào loại thời điểm này muốn bỏ chủ mà đi, phỏng chừng không chỉ không tha người, còn sẽ tự mình đưa bọn họ về trời.

Lý ma ma liền nói không phải: "Lão nô tuổi lớn, liền tính đi ra ngoài cũng chẳng biết sống thế nào, không bằng ở cạnh cô nương. Sợ nhất loại thời điểm nay nhân tâm không ổn, những kẻ dưới càn dễ dàng gây ra sai lầm, chuyện trộm cắp đều có thể làm ra."

"Ma ma xem kỹ sân viện, lúc này cũng không thể để có sơ sót gì. Còn có thu hồi hết những áo váy lụa tay áo rộng của ta lại, gần đây mẫu thân nhìn cái gì cũng đều không vừa mắt, nếu không phải ta đã hỏi thăm trước, hôm nay nhất định cũng sẽ bị mắng." Tần Phiên Phiên thấp giọng phân phó.

Lý ma ma sùng sốt, ngược lại vỗ vỗ đùi: "Phu nhân thật là, một hồi này một hồi kia, phía trước nơi nơi khen xiêm y tay áo rộng đẹp, nói là mặc lên như tiên nữ. Ngài mới đặt làm hai tháng trước, kết quả mấy bộ này một lần còn chưa có mặc liền phải thu vào, mất trắng bạc."

Tần Phiên Phiên nói ẩn ý: "Trước khác nay khác."

Tần gia nổi danh toàn bộ Đại Diệp Triều, cũng chỉ là chuyện một tháng trước, hiện giờ tân hoàng đăng cơ, toàn kinh đô đều chờ xem nhà hần bị chê cười.

Cho lui hết người bên cạnh, Tần Phiên Phiên ngồi một mình ở phía trước cửa sổ, thờ dài liên tục.

Đương kim thiên tử là Nhị tỷ phu trước của nàng, sở dĩ là trước, bởi vì hiện tại Nhị tỷ phu đã thay đổi người khác.

Có điều nói vậy vào giờ phút này, Nhị tỷ hần là hối hận muốn chết rồi.

Nàng ta không chỉ lỡ mất vị trí Hoàng hậu, còn mang đến tai họa ngập đầu cho Tần gia.

"Ánh mắt không tốt là bệnh, trị không hết liền táng mệnh. Nhị tỷ a Nhị tỷ, ngươi thật đúng là ném đi chân long, tuyền cái con rệp. Còn muốn muội muội cũng theo ngươi, buộc đầu ở lưng quần a."

Thật lâu sau, nàng ai thán ra tiếng, vừa nói vừa lắc đầu, hết sức buồn rầu.

Bảng phân vị.

Cực phẩm: Hoàng Hậu

Chính nhất phẩm: Hoàng quý phi

Tòng nhất phẩm: Quý phi

Chính nhị phẩm: Hiền phi, Lương phi, Thục phi, Đức phi

Tòng nhị phẩm: Phi

Từ tòng nhị phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bổn cung, đối với người trên là thần thiếp.

Chính tam phẩm: Chiêu nghi, chiêu viện, chiêu dung, thục nghi, thục viện, thục dung, tu nghi, tu viện, tu dung

Tòng tam phẩm: Tiếp dư

Chính tứ phẩm: Dung hoa

Tòng tứ phẩm: Uyển nghi, phương nghi, phân nghi, đức nghi, thuận nghi

Chính ngũ phẩm: Tần

Tòng ngũ phẩm: Tiểu nghi, tiểu viện, lương viện, lương đệ

Từ tòng ngũ phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bổn tần, đối với người trên là tần thiếp

Chính lục phẩm: Quý nhân

Tòng lục phẩm: Tài nhân, mỹ nhân

Chính thất phẩm: Thường tại, nương tử

Tòng thất phẩm: Tuyền thị

Chính bát phẩm: Thải nữ

Tòng bát phẩm: Canh y

Đối với người trên tự xưng nô thiếp

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Con giận của Đế Vương

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Hy Thái phi

Trong đại điện kim bích huy hoàng là một khoảng không yên tĩnh, thậm chí châm roi cũng có thể nghe được.

Trên bảo tọa kim loan có một nam nhân mặc long bào đang ngồi, tay hắn cầm bút son, thỉnh thoảng lại viết lời phê lên tấu chương.

Tần Trí quỳ trên mặt đất, đầu đập sát, hai đùi run rẩy.

Hắn quỳ gối nơi này một hồi lâu, ngời cửu ngũ lại như là không nghe thấy, không cho hắn dậy thì hắn phải tiếp tục quỳ.

"Trương Hiền Năng, hôm nay thứ tử của Ngụy Quốc Công phóng ngựa trên đường, hậu quả ra sao?"

Cuối cùng ngời cửu ngũ cũng mở miệng, có điều lại là hỏi đến nội giám tổng quản ở bên cạnh.

Trương Hiền Năng tắt cung tắt kính mà đáp: "Hồi bẩm Hoàng thượng, làm chết một lão ông bảy mươi tuổi, bắt một vài thiếu nữ, làm bị thương hai người."

"Con mất dạy, lỗi của cha. Trời lạnh, Ngụy Quốc Công cũng nên nghỉ ngơi đi."

Nghe câu nói này, Tần Trí cảm thấy chính mình cũng nên nghỉ ngơi.

Khiến cho đương kim thánh thượng đội nón xanh chính là Nhị nữ nhi của hắn, "con mất dạy, lỗi của cha", thân thể hắn đều lạnh buốt.

"Đi truyền khẩu dụ của trẫm đi."

"Vâng." Trương đại tổng quản đáp lời, thời điểm đi qua bên người Tần Trí, cho hắn một cái ánh mắt: tự cầu phúc đi.

Thân thể Tần Trí mềm ra, nếu không phải sợ hãi ngự tiền thất nghi, nói không chừng hắn lập tức liền tiểu ra quần.

"Ái khanh, người đã đến rồi." Hoàng thượng ngẩng đầu, tựa hồ mới thấy hắn.

Tần Trí lập tức cung kính mà dập đầu: "Thần tội đáng chết vạn lần."

"Ái khanh có tội gì?" Ngồi cửu ngũ nói với ngữ khí lạnh nhạt.

Tần Trí miệng cũng không dám hé, cái loại lời nói khiến Hoàng thượng đội nón xanh này, làm thế nào hắn cũng không dám nói ra.

"Thế nhân đều nói Tần gia người biết dạy nữ nhi, tổ tiên đã có vài vị Hoàng hậu?" Hoàng thượng tiếp tục dò hỏi.

Tần Trí không chế không được mà run lên, sau ột đều là mồ hôi, nhỏ giọt xuống nền gạch của Long Càn cung, "tạch" vang lên, nghe như là thanh âm đầu hắn bị vụn gãy.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, có ba vị." Giọng Tần Trí khàn đến dọa người.

"Đúng rồi, ba vị. Năm đó khi Tần gia cường thịnh, thế nhân đều gọi nhà người là nhà Hoàng hậu. Trẫm đối với thần tử có công đều là phá lệ ưu đãi, người lại đưa một nữ nhi tiến cung đi, để trẫm nhìn một cái xem, đến tột cùng nàng có năng lực gì để gánh Hậu vị." Hoàng thượng trầm ngâm một lát, khoan thai mở miệng, nói cứ như là gọi một con hát tiến cung để hát tuồng cho hắn nghe.

Tần Trí đương nhiên có thể nghe ra ý châm chọc của ngồi cửu ngũ, thân thể run rẩy như lắc vỏ trấu trên sàng.

Tần gia bọn họ làm sao mà là nhà Hoàng hậu, rõ ràng là bị người ta chê cười âm thịnh dương suy (ít nam nhiều nữ), thế gia duy nhất không phải dựa vào công huân, mà là dựa vào cái bụng của nữ nhân gây dựng nên.

"Thần, tuân chỉ." Tần Trí lại dập đầu lần nữa.

"Lui ra đi. Ái khanh không cần lại đưa kẻ ngu xuẩn đến bên người trẫm, nếu không trên dưới Tần gia, nam nữ già trẻ đều giành để khao thưởng tam quân đi."

Đối với những lời cuối cùng này của chân long thiên tử, Tần Trí sợ tới mức trực tiếp lao đảo một chút, lập tức ngã xuống đất, hết sức khó coi.

Khao thưởng tam quân có thể có cái gì tốt, còn không phải là muốn bọn họ đi làm quân kỹ, còn có mặt mũi để sống sao?

Cuối cùng vẫn là Trương Hiến Năng sai hai thái giám đi dẫn hắn đi xuống.

"Hừ, lão thất phu này dám làm dơ sàn của trẫm? Sau khi nữ nhi hắn tiến cung, trước hết cho nàng ta tới lau sàn." Hoàng thượng liếc mắt một cái liền thấy được mồ hôi trên mặt đất, lập tức ghét bỏ vô cùng.

Ở trong lòng Trương Hiến Năng bị ai thay cho vị Tần gia cô nương sắp tiến cung kia, thiên tử giận dữ, há có thể bình ổn dễ dàng, đặc biệt là vị trước mắt này.

Trên dưới Tần gia lo lắng sốt ruột, sau khi tân đế đăng cơ, Tần Trí liền nhân rồi ở nhà, nhưng hôm nay trời còn chưa sáng, trong cung liền truyền ra khẩu dụ kêu hắn tiến cung.

Đã đến tận trưa, vẫn chưa nhìn thấy người về.

Tần phu nhân vẫn luôn cau mày, mấy vị thứ nữ trong lòng run sợ mà ở cạnh bà, bọn họ đều sợ chờ tới sẽ là một đạo thánh chỉ sao trăm cả nhà.

"Nương, ngài không cần quá sốt ruột. Hoàng thượng phải hạ chiếu, rồi mới có thể nói chuyện với cha. Nếu là có vài vị triều thần lưu lại thương nghị quốc sự, chỉ sợ phải chậm trễ một hồi."

Trên mặt Tần Phiến Phiến nỗ lực kéo ra một nụ cười, trên thực tế khóe miệng giật tung tung.

Tần phu nhân khẩn trương đến cầm tay nàng, dùng lực rất lớn, phỏng chừng chút da chỗ đó đã bị bầm tím.

"Ta làm sao có thể không vội? Đây đến tốt cùng sống hay chết, một câu chuyện này, cứ treo như vậy, quả thực khiến tâm can ta như đặt trên chảo lửa, thánh chỉ còn chưa ban xuống, ta đã chết vì lo âu mất thôi." Tần phu nhân nói lời này mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Phiến Phiến nhượng mày, hiển nhiên người ở trên cao kia muốn chính là cái hiệu quả này. Ta không nói giết người, chính là muốn người chết vì lo âu.

"Hắn là Hoàng thượng không có tức giận, nếu không nào còn để thời gian lâu như vậy. Không có tin tức xấu truyền đến, đó chính là tin tức tốt."

Tần phu nhân thấy nàng một cô nương chưa lấy chồng còn trấn định như thế, cảm xúc cũng hơi an ổn hơn chút, lại vừa chuyển đầu nhìn thấy mấy cái thứ nữ không tiền đồ khác, trong mắt chỉ còn lại ghét bỏ, càng thêm yêu quý Ngũ cô nương này.

"Vẫn là Phiến Phiến có thể làm đại sự." Tần phu nhân vừa lòng gật gật đầu.

Tứ cô nương vừa nghe Tần Phiến Phiến được nổi bật, tức khắc tâm lạnh một chút, cho dù trong lòng sợ hãi đến không thôi, cũng ngời thẳng sống lưng muốn căng ra một bộ dáng đạm nhiên, đáng tiếc hai chân phát run vẫn tiết lộ nàng sợ hãi.

"Lão gia đã trở lại."

Bên ngoài tiểu nha hoàn gấp giọng bầm bầm, Tần phu nhân lập tức đứng dậy, vội vàng vàng đi ra bên ngoài.

Tần Trí là bị người nâng trở về, sắc mặt hắc tái nhợt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, đều đã trở lại nhà của mình, vẫn là một bộ dáng kinh hồn táng đẫm chưa trấn định lại.

"Lão gia, người làm sao vậy? Hoàng thượng đánh người? Tần gia..." Tần phu nhân kinh hô, môi bà không ngừng run, có chút nói không được nữa.

Bộ dáng này của Tần Trí bộ rất giống là bị lột một tầng da, thê thảm dị thường.

"Ta không muốn chết a!"

Nào ngờ Tần Trí còn chưa kịp mở miệng, Lục cô nương ở sau chỉ nghe thấy Tần phu nhân nói, đã cất giọng khóc lóc, có điều còn chưa có gào xon đôi mắt đã lật trắng, liền ngất đi rồi.

Trước khi Tần phu nhân thất thố, Tần Trí bắt lấy tay bà, cuối cùng là mở miệng: "Phu nhân đừng vội, Tần gia vẫn sống."

Chỉ một câu này, làm một đám người xung quanh đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, thậm chí còn có mấy lão ma ma vui quá mà khóc.

Ai có thể nghĩ đến Tần gia khiến Hoàng thượng đeo nón xanh, thế nhưng còn có thể giữ được mạng, kia thật là trời xanh phù hộ.

Tần Trí nói xong câu đó liền ngất đi rồi, Tần gia lại là một mảnh bình hoàng mã loạn. Tần phu nhân càng cho rằng là Hoàng thượng bắt hắn chịu tội gì, lúc ấy liền luống cuống tay chân. Cũng may mẫn đại phu tới cũng nhanh, thi ra chính là quỳ hơi lâu một chút, cộng thêm tim đập quá nhanh bị dọa ngất đi mà thôi.

Sau nửa canh giờ, Tần Trí thanh tỉnh, cho người mời Tần gia lão phu nhân đến, vài vị thứ nữ cũng đều tới sảnh ngoài.

Đại phòng Tần gia tề tụ trong sảnh đường, khi nhìn thấy lão phu nhân cũng tới, mảy Tần Phiến Phiến nhăn lại, đáy lòng ần ần trào ra vài phần dự cảm bất an.

"Hoàng thượng nhân từ, cũng không có truy cứu chuyện phía trước của Tần gia, chỉ là muốn Tần gia chúng ta chọn lựa một nữ tử đưa vào cung."

Tần Trí dựa vào ghế trên, đầu gối còn đắp chăn lông dày, trong tay ôm ly trà nóng nhưng vẫn áp không nổi sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên còn chưa bình tĩnh hoàn toàn.

Tần phu nhân thở phào nhẹ nhõm, tầm mắt đảo qua trên người bốn vị thứ nữ, hiển nhiên là đang cân nhắc người được chọn.

Vài vị cô nương đều là cá người rừng mình, nếu là ngày thường Tần gia tuyển nữ tử vào cung, nhất định sẽ tranh đến đầu rơi máu chảy, tiền cung liền có thể bay lên đầu cánh biến thành phượng hoàng.

Chính là hiện giờ ai cũng biết, Hoàng thượng chọn lựa nữ tử Tần gia vào cung, nhất định là có muôn vàn làm khó dễ đang chờ đón: nhục nhã, tra tấn, thậm chí là trực tiếp giết chết đều có khả năng, con giận của đế vương há có thể dễ bình ổn.

Bão táp ở phía trước, càng là yên lặng thì càng đáng sợ.

"Cha..." Lục cô nương vẫn là một hơi còn chưa gào ra tới, đã hai mắt lật trắng ngất đi rồi.

"Cha, nương, ta, ta khẳng định không được, ta rất đại dột, tiền cung sẽ càng thêm liên lụy đến nhà." Tam cô nương lập tức cãi lại.

Nhìn thấy lập tức đã loại trừ hết hai vị cô nương, Tứ cô nương liền sốt ruột: "Ta cũng không thể tiến cung. Nữ nhi sớm đã có người trong lòng, nếu cha

nương bức ta tiến cung, ta chỉ có thể ba thước lụa trắng, một ly rượu độc."

Chỉ có Ngũ cô nương lặng yên không tiếng động, chẳng sợ ba vị tỷ muội đều đã liều mạng lùi bước, nàng vẫn từ từ ôm ly trà, một bộ dáng chuyện không liên quan mình.

"Ngũ nha đầu, ngươi có bằng lòng vào cung không?" Lão phu nhân không có trách cứ các cô nương khác, ngược lại trực tiếp đặt câu hỏi.

Tần Phiên Phiên gật đầu, nhìn ba vị trưởng bối ở ghế trên, nghiêm túc nói: "Nếu Hoàng thượng đã hạ ý chỉ cho cha, Tần gia chúng ta nào có thể kháng chỉ bất tuân. Ba vị tỷ muội đều có nguyên nhân không thể vào cung, cũng chỉ còn Phiên Phiên không có việc gì. Nếu tổ mẫu cùng cha mẹ không chê Phiên Phiên vụng về, có thể thử một lần."

Khi nàng nói những lời này, rất có vài phần ý vị hiển ngang lẫm liệt, trên mặt tất cả đều là biểu tình nghiêm túc.

"Tốt, tốt, tốt!"

Liên tiếp ba từ tốt, đại biểu giờ phút này tâm tình lão phu nhân rất tốt.

"Tần gia dưỡng nhiều cô nương như vậy, chỉ ngươi là có cốt khí nhất. Từ đây vinh nhục Tần gia liền gắn chặt cùng ngươi, còn các nha đầu khác." Lão phu nhân nhìn thoáng qua ba vị cô nương khác, ngữ khí rất là âm trầm: "Tức phụ, còn lại đó là chuyện của ngươi. Hoàng thượng vừa không truy cứu Tần gia, nữ tử Tần gia là có thể xuất giá, không quan tâm dòng dõi cao thấp, chỉ cần gả đi ra ngoài liền thành. Còn đưa lấy chết ép người kia, cũng đừng nghĩ được thoải mái."

Tần phu nhân lập tức gật đầu nhận lời, Tần Phiên Phiên nguyện ý tiến cung, chuyện này đã định, khiến cho tảng đá lớn trong lòng bà được hạ xuống, sửa trị mấy thứ nữ khác, đó là việc dễ như trở bàn tay.

"Nương, ngài yên tâm, con hiểu. Không thể cùng gia tộc gánh chung vinh nhục, cũng chỉ có bị vứt bỏ." Nàng gằn từng câu từng chữ.

Ở đây ai cũng biết là bà đang uy hiếp thứ nữ, ba vị kia lại không một ai hé răng đối ý.

Tình nguyện bị đích mẫu sửa trị, cũng không muốn tiến cung chịu nhục.

Tần Phiên Phiên nghe được Tần phu nhân nói lời này, dưới đáy lòng lại nhẹ nhàng thở một hơi dài.

Cùng Tần gia lên xuống.

Những lời này là Tần phu nhân thường treo ở bên miệng, Tần Phiên Phiên cũng là làm như vậy.

Vị đích mẫu này cơ trí quyết đoán, thủ đoạn còn muốn lợi hại vài phần so với Tần Trí, Tần Phiên Phiên luôn luôn hiểu biết bà, cho nên khi Tần gia ở vào tình huống cần thiết có một thứ nữ tiến cung thế này, thay vì lo sợ vạn bất đắc dĩ bản thân bị lựa chọn, không bằng anh dũng hy sinh mà làm chúa cứu thế.

Nàng vẫn luôn tin tưởng, sự thành do người.

Tiến cung là một con đường chưa biết rõ, đến tột cùng Hoàng đế muốn làm gì nữ tử Tần gia, ai cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng không tiến cung chính là một cái đường chết, Tần phu nhân sẽ làm vài vị thứ nữ hiểu rõ, cái gì gọi là người bị gia tộc vứt bỏ.

"Haizz, Tần gia thật là nuôi không các ngươi. Phu nhân, theo ta thấy vẫn là để Phiên Phiên ghi tạc dưới danh nghĩa ngươi, lấy thân phận đích nữ vào cung mới tốt. Có thể cho nàng một ít thể diện thì một ít, chung quy là Tần gia thiếu nợ nàng."

Tần Trí thở dài một hơi, đối với các thứ nữ khác là thật đau buồn, đối với Tần Phiên Phiên thì vừa áy náy lại thương tiếc.

Tần phu nhân trừng mắt liếc hán một cái, loại lời nói này ngẫm nói thì tốt rồi, ở trước mặt Tần Phiên Phiên nói cái gì.

"Lão gia, ngài nói gì vậy, nương đều đã nói, từ đây Tần gia và Phiên Phiên cùng chung vinh nhục, không có thua thiệt như vừa nói. Còn chuyện đích nữ, hôm nay ta sẽ gọi lão tộc trưởng lại đây, sửa lại danh phận trên gia phả, từ đây trên danh nghĩa của ta chỉ có một khuê nữ thân sinh, đó chính là Ngũ cô nương Tần Phiên Phiên."

Tần phu nhân vừa nói ra lời này, tức khắc trong nhà một mảnh yên tĩnh.

Đây là bà đang bài trừ cả Nhị cô nương.

Tần Phiên Phiên cúi đầu nói lời cảm tạ, che lấp độ cong của khóe môi: "Cám ơn nương, từ nhỏ Phiên Phiên đã lớn lên ở bên cạnh ngài, đã sớm xem ngài là thân mẫu mà đối đãi."

"Hào hài tử. Thừa dịp này, xương cốt già nua của ta còn có thể động, dạy ngươi mấy ngày quy củ, đỡ phải tiến cung lại phạm lỗi. Sắp xếp tất cả đồ vật của Ngũ cô nương đến trong viện của ta đi, cũng để nương ngươi rảnh tay hơn, an tâm chăm lo cho mấy tỷ muội khác của ngươi."

Lão phu nhân nhìn nàng, càng nhìn càng thích, lập tức liền ra quyết định.

Bốn vị cô nương từng người rời đi, chỉ còn lại ba vị gia trưởng còn ở trong nhà thở ngắn than dài.

"Cũng không biết Hoàng thượng làm thế này là ý gì, đến tột cùng còn muốn Tần gia chôn cùng thể diện của hần hay không?" Tần Trí vẫn là thật sâu ưu sầu.

"Ngũ nha đầu khẳng định không thành vấn đề, nàng yêu kiều đáng yêu, như một đóa giải ngữ hoa vậy." Lão phu nhân an ủi nói.

"Phiên Phiên ở trước mặt con thật ra chưa bao giờ nói giỡn, nghe lời hiểu chuyện, tiến cung rồi cũng dễ dàng không chế." Tần phu nhân nhướn mày.

Tần Trí chớp chớp mắt: "Nhìn nàng cũng biết là một hài tử thông minh, bát diện linh lung[1], trường tụ thiện vũ[2], dù sao tiến cung sẽ không có hại."

[1] bát diện linh lung: thành ngữ dùng để tả người con gái đẹp và có thể đối phó với mọi người ở mọi khía cạnh.

[2] trường tụ thiện vũ: thành ngữ, ngày nay mang nghĩa ẩn dụ chỉ người có đủ khả năng để thành công.

Tần Phiên Phiên còn không biết bị ba vị trưởng bối tổng kết ra ba loại tính cách, giờ phút này đang chậm rì rì mà đi về sân viện của mình.

Phía sau ba vị tỷ muội cách nàng ba bước, đang nhẹ giọng bàn luận gì đó, hoàn toàn bài trừ nàng ra bên ngoài.

Khoảng cách ba bước, từ đây phân chia, vận mệnh trên trời dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nửa đêm tiến cung

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Mấy ngày kế tiếp, Tần gia hoàn toàn giống như khai trương tửu lâu, toàn bộ ba vị cô nương kết thân, hơn nữa cùng với trạng thái vừa bá đạo vừa đe dọa vừa dụ dỗ này cũng có thể kết thân.

Kinh đô một mảnh gà bay chó sủa, ai nấy đều sợ Tần gia sắp chết còn kéo đệm lưng, nhưng cũng sợ thái độ không chút sợ hãi của Tần gia.

Lão thái thái đang dạy dỗ Ngũ Cô nương, thấy bên ngoài loạn đến lợi hại, không khỏi nhíu mày.

"Bên ngoài là thanh âm gì vậy?" Bà mơ hồ nghe thấy tiếng khóc.

"Thưa tổ mẫu, là tiếng khóc của Tam tỷ tỷ." Tần Phiên Phiên đáp.

"Đi tìm người đuổi Tam cô nương đi đi, nàng ta thích biểu ca của nàng ta như vậy, phu nhân thành toàn nàng ta, nàng ta hẳn nên cảm ơn trong lòng mới phải, khóc cái gì." Lão thái thái cau mày bất mãn mà phân phó.

Tiếng khóc bên ngoài dần dần biến mất.

Lão thái thái nghiêm mặt nhìn nàng: "Phiên Phiên, ta biết ngươi thông minh nhất, trong nhà trưởng bối muốn nhìn cái gì, ngươi sẽ cho họ nhìn cái đó. Nhưng chung quy người một nhà đều là tranh chấp nhỏ nhặt, tới trong cung, cũng chỉ có một mình ngươi chiến đấu. Tuy rằng Tần gia ta bại, nhưng lúc trước thời điểm Nhị tỷ ngươi gả cho hần, cũng từng lưu nhân thù ở đó, hiện giờ còn có mấy người sống trong cung, ta giao hết cho ngươi, về sau bọn họ đều nghe lệnh ngươi."

Lão thái thái đưa cho nàng một phần danh sách, vài người này phần lớn là chức vụ thấp, dù sao có chút ít còn hơn không.

"Lão thái thái." Một lão ma ma vội vã chạy tới, nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, trên mặt có chút do dự.

"Hiện tại Phiên Phiên chính là tất cả hy vọng của Tần gia chúng ta, có cái gì không thể nói, nói." Mặt lão thái thái lộ vẻ không ngờ.

"Nhị tiểu thư đã trở lại."

Lão ma ma vừa dứt lời, chung trà trong tay lão thái thái liền rơi xuống mặt đất, vỡ nát.

"Nàng ta còn dám trở về! Là đưa đầu tiến vào sao?" Lão thái thái trầm giọng hỏi một câu.

"Không, không phải."

"Đuổi ra đi, bảo nàng ta đem đầu tới gặp ta, Tàn gia chúng ta không có nữ nhi ngu ngốc như vậy!" Lão thái thái tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Lão ma ma bị bà làm hoảng sợ, Nhị tiểu thư là đích nữ, lúc trước chưa xuất giá chính là cháu gái lão thái thái cưng nhất, hiện giờ lại muốn nàng ta đem đầu tới gặp, đủ thấy mức độ buồn bực của lão thái thái.

Thời điểm Tàn Phiên Phiên nhìn thấy Tàn Kiều, trên mặt nàng ta có hai dấu bàn tay, lại không chịu cúi đầu, hiển nhiên là bị Tàn phu nhân đánh.

"Người cũng dám trở về, lúc trước ta bảo người không cần chọn Cảnh vương, người nói tiên hoàng cố ý lập hần làm Thái tử, chuyện này vẫn là vẫn đã đóng thuyền. Kết quả thế nào? Tất cả người Tàn gia đem đầu buộc ở lưng quần cùng với người." Tàn phu nhân vừa mắng lại vừa giơ tay lên vung qua.

Lần này Tàn Kiều duỗi tay cầm lấy tay bà, thần sắc trên mặt có chút khó coi.

"Nương, dù cho ta đã chọn sai người, ta cũng là Cảnh Vương phi cao quý. Hần làm Hoàng đế lại như thế nào, còn không phải không thể giết ta? Tất cả mọi người chờ đợi xá thiên hạ, nếu hần dám mới vừa lên ngôi liền giết thế tử của đệ đệ, ngôn quan không có khả năng sẽ buông tha hần!"

Thời điểm Tàn Kiều nói lời này, có lẽ là nghiêng răng nghiêng lợi.

"Được, nếu người là Cảnh Vương phi tôn quý, vì sao phải tiến vào cửa Tàn gia ta? Người tới, tiễn khách!" Lão phu nhân trầm giọng nói.

Lập tức hai bà tử nhảy ra, làm động tác "mời" với Tàn Kiều, hiển nhiên là muốn kéo nàng ta đi ra ngoài.

"Tổ mẫu, ta biết sai rồi, ngài muốn đuổi ta đi cũng chờ nói xong sự tình lại quyết định. Lúc trước cha bị mời vào cung, nghe nói là muốn tìm một vị muội muội tiến cung, các người đã chọn được người chưa?" Tàn Kiều nhìn thấy lão phu nhân tới, sắc mặt biến đổi, lập tức nói chính sự.

Tầm mắt nàng ta đảo qua người bên cạnh lão phu nhân Tàn Phiên Phiên, mí mắt giựt giựt.

"Cảnh Vương phi cũng đã không phải người Tàn gia, không thể quản chuyện của Tàn gia." Lão phu nhân không dao động.

Tàn Kiều nhú chặt mày, trong lòng bực bội, gấp giọng nói: "Hoàng thượng muốn chọn nữ nhi Tàn gia vào cung, nói câu một khoe khoang, trong đó nhất định có nguyên nhân là ta. Ta không biết các người lựa chọn ai, ta đề cử Tứ muội muội, bộ dáng nàng ấy giống ta nhất, cũng thông minh nhất, tuy rằng nhiều điểm tiểu tâm tư, nhưng dạy dỗ một phen là có thể dùng."

"Ta phi, người nói thêm một câu nữa, ta liền xé miệng người!" Tàn phu nhân cực kỳ bất nhẫn mà phun nước miếng về phía nàng ta.

Lúc sau dẹp yên trái phải, bà mới lên tiếng mắng: "Cả nhà tiểu tâm tư đều không theo kịp người. Nàng ấy bộ dáng giống người nhất có cái gì hay, đưa vào để khiến Hoàng thượng nhớ tới người cho hần đội nón xanh như thế nào sao? Với ánh mắt chọn nam nhân của người, còn không biết xấu hổ há mồm chọn người cho Tàn gia chúng ta, thôi đi, ta đã sai một lần rồi, sẽ không lại sai lần thứ hai. Ai cũng không bằng Phiên Phiên, nàng ấy là cô nương xuất sắc nhất Tàn gia chúng ta dạy dỗ ra..."

Tàn phu nhân lửa giận ngập trời, Tàn Kiều do bà thân sinh, không nghĩ tới lúc trước không nghe khuyên bảo như vậy, loại phản bội và cảm giác hận rên sát không thành thép này gần như thiêu cháy cả người bà.

Trước khi Tàn Kiều bị đuổi đi, nàng ta vẫn nghĩ biện pháp nói vài câu với Tàn Phiên Phiên.

"Ngũ muội muội, người luôn luôn không thông minh lại dối trá, đúng là loại nữ nhân hần ghét nhất. Sau khi người tiến cung, tốt nhất an phận thủ thường, không cần vọng tưởng đi đến trước mặt hần, nếu không thời điểm chết, Tàn gia cũng sẽ chẳng vì người cắm nén hương." Lời này của Tàn Kiều thật sự độc ác.

Tàn Phiên Phiên nhú mày, biết đây là Tàn Kiều hùng hổ dọa người, phô bày thực lực với nàng.

Rõ ràng đã là người bị Tàn gia vứt bỏ, nhưng thời điểm nàng ta trở về, vẫn như cũ có thể mua được nha hoàn, đến trước mặt Tàn Phiên Phiên nói vài câu khiêu khích, trái lại Tàn Phiên Phiên dù tiến cung, lại vẫn bị Tàn Kiều áp chế như cũ.

"Nhị tỷ, ta vẫn luôn muốn nói, người mới không thông minh lại dối trá. Nếu không người sẽ không chọn sai người, dù càn rỡ thế nào người cũng chỉ là một Vương phi. Ta nghèo túng thế này, tiến cung nhưng cũng là đi làm Hoàng phi, một chữ khác nhau, khác nhau như trời với đất." Tàn Phiên Phiên trả lời lại một cách mỉa mai.

Sắc mặt Tàn Kiều đột biến, há mồm muốn nói cái gì, lại thấy Tàn Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, nói với bà tử bị nàng ta thu mua: "Có phải người không muốn sống nữa hay không, nương sai người tiễn Cảnh Vương phi, người đưa đến chỗ ta làm chi? Nhìn có vẻ gần đây hạ nhân bị phạt trượng vẫn là chưa đủ, bằng không sao người lại ngứa da đây?"

"Cảnh Vương phi, mời ngài đi bên này, lão nô già cả mất mồm." Bà tử kia lập tức lôi kéo Tàn Kiều đi.

Trên mặt Tàn Phiên Phiên đều là chế nhạo, dù cho có thể mua được hạ nhân Tàn gia, cuối cùng vẫn là nghe lời nàng, Tàn Kiều ở Tàn gia trên cơ bản là bị ghê lạnh.

"Tàn Phiên Phiên, ngươi đừng đắc ý. Hắn chính là kẻ biến thái, ngươi sẽ hối hận vì tiến cung."

Lúc ấy Tàn Phiên Phiên khịt mũi coi thường lời này, chờ lúc sau nàng chân chính tiến cung, mới ý thức được trên thực tế lúc trước câu nói kia của Tàn Kiều còn tính là khách khí.

...

Bên trong toàn bộ Tàn gia còn đang ngủ say, cổng lớn an tĩnh bỗng nhiên có một hàng thị vệ đi tới, đi đầu chính là thái giám đại nội, trong tay cầm phát trần.

"Bang bang bang ——" một trận âm thanh đồng la[1] bị gõ vang.

[1] thanh la bằng đồng

Chối tai còn không ngừng nghỉ.

Toàn bộ Tàn gia đều sôi trào, hơn phân nửa hạ nhân bị bừng tỉnh, thủ vệ vừa mở cửa ra nhìn thấy quan sai, lúc đó sợ tới mức chân mềm nhũn, lập tức bả bảo chủ tử.

Tàn Phiên Phiên đang ngủ mơ màng, gần đây cả ngày lẫn đêm nàng học quy củ, hy vọng chờ đến ngày mai tiến cung có thể không cần chịu tội.

Lão phu nhân cũng đau lòng nàng, bảo nàng ngủ ngon một giấc, nào biết được mới vừa chìm vào mộng tưởng đã bị lay tỉnh.

"Cô nương, người trong cung tới, ngài mau thu thập rửa mặt đi." Lý ma ma vội vã nói.

Trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, Tàn Phiên Phiên còn tưởng rằng chính mình nằm mơ, cho đến khi bị lay lần thứ hai mới bò dậy.

"Cái gì? Ma ma có lầm hay không, giờ bên ngoài trời cũng chưa sáng."

"Không lầm, ngài mau sửa soạn đi, công công trong cung dẫn đầu đã tới rồi, Hoàng thượng thúc giục vội vã."

Tần Phiên Phiên lập tức đi chân trần xuống giường, dùng nước lạnh hắt lên mặt, mới miễn cưỡng làm mình tỉnh táo lại.

Xiêm y đã đặt ở bên giường, mấy nha hoàn tay chân lạnh lẽo mặc y phục rửa mặt chải đầu cho nàng, nhưng tóc còn chưa vấn xong, bên kia công công dẫn đầu đã mang theo hai tiểu thái giám vọt tiến vào.

"Công công, thế này cũng quá nóng vội rồi, tốt xấu cũng để Tiểu Ngũ nhà ta vấn tóc xong chứ. Nếu không thời điểm diện thánh, dáng vẻ không tốt, trách tội xuống dưới cũng khó coi."

Tần Phiên Phiên ngủ ở Tây phòng của lão phu nhân, động tĩnh lớn như vậy tất nhiên kinh động lão nhân gia bà.

Lão phu nhân cũng là một thân ăn mặc chưa thoả đáng, nhưng thái giám đã đi vào trong phòng đoạt người, thế nào bà cũng phải đến giằng co một chút.

"Lão phu nhân, xin lỗi ngài, Hoàng thượng phân phó chính là hôm nay. Giờ phút này đã là giờ Tý, tất nhiên là hôm nay tới rồi, gia đình ngài không chuẩn bị tốt, Hoàng Thượng cũng sẽ không chờ."

Lão thái giám kia ngoài cười nhưng trong không cười mà nói một câu, quay đầu nhìn về phía Tần Phiên Phiên, âm dương quái khí[2] nói: "Tần gia cô nương, mời lên kiệu, không cần lão nô động thủ hầu hạ ngài chứ?"

[2] 陰陽怪氣 âm dương quái khí: tính tình cổ quái, làm người ta không biết đầu mà đoán định

Nhưng thật ra Tần Phiên Phiên trấn định, choàng áo choàng lên người, mang mũ choàng lên, lại cười: "Không cần làm phiền công công."

Nàng đi qua bên người lão phu nhân, hành cái đại lễ: "Tổ mẫu, ta đi. Chỗ cha, nương còn làm phiền ngài từ biệt thay Phiên Phiên."

Nữ nhân Tần gia vào cung, không được mang bất cứ người hầu nào, một mình lên kiệu.

Cho đến khi ra cửa, Tần Trí và Tần phu nhân mới đuổi kịp, nhìn tòa kiệu nhỏ màu xanh kia xuyên qua hành lang gấp khúc, đi hướng cửa lớn.

Hốc mắt Tần Trí trực tiếp đỏ lên: "Phiên Phiên, người ở trong cung sống thật tốt nhé."

Tần phu nhân lập tức đuổi theo, lấy ra ngân phiếu từ ống tay áo đưa cho vị công công này.

"Công công, Tiểu Ngũ nhà ta nhát gan, Hoàng thượng lại thúc giục vội vã, trên đường ngài chỉ điểm nàng ấy vài câu, một nhà Tần gia chúng ta đều cảm tạ ngài."

Tần Phiên Phiên đi lần này liên quan đến vận mệnh gia trẻ Tần, dù ngạo khí như Tần phu nhân, giờ phút này cũng phải khom lưng.

Trước mắt lão thái giám này đại biểu cho ý tứ của ngôi cửu ngũ, Hoàng thượng muốn nàng đi giờ Tý, Tần gia không thể kéo dài đến giờ Sửu.

Lúc sau lên kiệu, Tần Phiên Phiên thừa dịp không ai thấy, lập tức trợn trắng mắt hướng lên trời.

Trời biết giờ này hơn nửa đêm, bên ngoài lạnh bao nhiêu.

Bình thường vào cung, đều là ban ngày ban mặt, hơn nữa là thần tử tự chuẩn bị ngựa xe đưa nữ nhi vào cung, nào có hành sự thô lỗ như vậy.

Quả nhiên Tần Kiều cho ngôi cửu ngũ đội nón xanh, báo ứng này sẽ phải rơi xuống trên đầu nàng.

...

Trong Long Càn cung, nam nhân mặc long bào màu đen đang phê duyệt tấu chương, mày kiếm gắt gao nhăn lại, rõ ràng tâm tình không tốt.

"Nữ nhân Tần gia là bò tới sao? Vì sao chậm như thế?" Hần trầm giọng hỏi.

Trương Hiến Năng kinh hồn táng đảm mà đáp: "Còn đang ở trên đường, rất nhanh sẽ đến."

Hần sai tiểu cung nữ châm trà cho Hoàng thượng, không nghĩ tới Hoàng thượng giương mắt vừa thấy cung nữ này, sắc mặt đột biến, chỉ vào nàng ta nói: "Trẫm không muốn thấy màu hồng nhạt, cho nàng ta quỳ ngoài điện."

Tiếng nói trầm thấp của nam nhân vừa ra, tiểu cung nữ mặc y phục màu hồng phấn liền "thịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, lời nói xin tha cũng không dám ra khỏi miệng, đã bị người kéo ra ngoài.

Trương Hiến Năng lặng lẽ lau mồ hôi lạnh ở thái dương, đáy lòng cầu nguyện cô nương Tần gia mau tới, nếu không cung nhân khác trong điện này đều biến thành nơi trút giận.

Thời điểm tâm tình Hoàng thượng không tốt sẽ thích bộc phát tính tình, ai biết tại sao màu hồng nhạt lại đắc tội hần!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Con giận của Thiên Tử

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Loan Sung viện

Beta: Giang Hiền tần

Sau khi vào đến hoàng cung, cổ kiệu nhanh chóng dừng lại.

Vệ công công dẫn nàng chạy thật nhanh, vừa đi vừa dùng giọng nói the thé thúc giục nàng: "Ngũ cô nương, cô hãy mau lên, Hoàng thượng không có thời gian chờ cô nương chậm chạp đi đến đâu."

Về sau gần như là vị công công này kéo nàng chạy thẳng đến Long Càn cung.

Đây là tẩm cung của vị cửu ngũ chí tôn, mỗi góc ngách đều lộ ra sự trang trọng, nghiêm ngặt, thị vệ thủ hộ và tuần tra thì không bàn cãi nữa, cung nữ và thái giám đứng bên ngoài cũng không hề ít.

Nhưng mà ngay lúc này lại có một vị tiểu cung nữ đang quỳ trước cửa cung, quỳ rạp trên mặt đất run rẩy không ngừng, đến một câu xin tha cũng không thốt ra lời.

Vệ công công nhìn thấy nàng ta thế nhưng mày cũng không động dù chỉ một chút, chỉ phân phó nàng: "Ngũ cô nương, cô thay giày rồi mau vào trong đi. Không được nói gì, chỉ được phép im lặng vào trong. Không được đảo mắt nhìn loạn khắp nơi, Hoàng thượng thích yên tĩnh, ngài hãy lưu ý cẩn thận."

Tần Phiên Phiên ngây người, nàng bị nhét một chiếc khăn trắng vào tay, lập tức có tiểu cung nữ bên cạnh thay giày cho nàng.

Giày thêu ngũ sắc trên chân bị đổi thành đôi giày thêu đế mềm màu tím. Áo choàng trên người nàng cũng bị cởi ra, cung nữ đó nhìn quần áo trên người nàng một chút liền nhủ mày.

"Vệ công công, gần đây Hoàng thượng không thích màu hồng nhạt, nhìn thấy lập tức tức giận. Nha đầu này cũng vì vậy mà bị đuổi ra ngoài, Ngũ cô nương mặc thế này sợ là sẽ bị liên lụy."

Tần Phiên Phiên xác định tiến cung sẽ chịu khổ, tất nhiên không thể mặc đồ xanh đỏ lòe loẹt. Không nghĩ tới chọn một thân hồng nhạt khó tìm ra khuyết điểm này cũng sẽ xúc phạm đến thánh thượng.

"Ai da, hay là đem cô ấy đi thay quần áo?" Vệ công công vô cùng sầu muộn.

"Lẽ mà gì vậy, mau dẫn người vào, lúc này Hoàng thượng còn nhắc đến đấy." Một vị công công bước ra từ đại điện, đè thấp giọng thúc giục.

"Trương công công, ngài mang người vào đi. Ngài lưu ý xiêm y của cô nương này một chút." Vệ công công đẩy Tần Phiên Phiên về phía trước, còn hảo tâm nhắc nhở một câu.

Trương Hiền Năng liếc nhìn nàng một chút liền ném cho nàng một ánh mắt "tự giải quyết cho tốt".

Tần Phiên Phiên cầm chiếc khăn trắng lúc này bước vào Long Càn cung, bước dọc đường, giày đế mềm đi trên sàn không vang lên bất kỳ âm thanh nào.

Trong điện tất nhiên là vô cùng huy hoàng, khí phái, vật phẩm trang hoàng nếu không phải vàng thì cũng là ngọc, hiển lộ phong thái rồng cuộn hổ nằm một cách triệt để. Nàng cũng không rảnh chú ý, ngay lúc Trương Hiền Năng ra hiệu, nàng liền ngồi xổm xuống, bắt đầu lau sàn.

Từng phiến đá xám trên sàn vẫn sáng bóng, không hề dính bụi, không cần phải lau, nhưng Hoàng thượng đã mở kim khâu, nàng cũng đành làm theo.

"Bẩm Hoàng thượng, cô nương của Tần gia đến rồi." Trương Hiền Năng tiến lên, nhẹ giọng nói.

Trên long án chất đầy tấu chương, Hoàng thượng đang chăm chú phê duyệt. Trong mắt tràn ngập tơ máu, lộ vẻ mệt mỏi rõ ràng.

"Ngũ cô nương cũng thật khoan thai, trăm đặc biệt phái người đến đón người cũng vì để người lau sàn suốt đêm bồi tẩm. Nếu người tới chậm chút nữa, trời cũng sáng rồi, phòng chừng tiến vào cũng không gặp được tẩm."

Vị cửu ngũ chí tôn cười lạnh, giọng nói tràn ngập khinh thường.

Tần Phiên Phiên ngay cả đầu cũng không dám nâng, con giận của thiên tử thật như nước Trường Giang cuộn cuộn không dứt.

"Ồ, người cũng thật biết chọn, mặc một bộ phấn hồng. Có biết màu phấn hồng đối với trâm có nghĩa gì không?" Hấn sâu kín nói, giọng nói mang từ khí âm trầm như tang thì vương ngàn năm vậy.

"Thần nữ ngu dốt, không biết ạ." Nàng hỏi bầm.

"Trâm nhớ tới một câu, sông nhỏ vừa xuất hiện một mòm đá, đã sớm thấy chuồn chuồn đậu trên đó. Phấn hà đối với lá xanh, người đây là ám chỉ kim quan trên đầu trâm đội là màu xanh lá sao?"

Bị đội nón xanh khiến lòng tự trọng của đàn ông bị đá kích nghiêm trọng, cho dù là nam nhân tôn quý nhất thiên hạ cũng không ngoại lệ.

Trương Hiến Năng thờ hất ra, cuối cùng cũng minh bạch tại sao hoàng thượng đột nhiên ghét màu hồng phấn, giải quyết được vấn đề này, cuối cùng thì tôi nay hấn có thể kê cao gối mà ngủ rồi.

Tần Phiên Phiên vẫn im lặng này giờ, không biết phải nói gì, cứ có cảm giác dù nói gì đều phải chết.

"Trang điểm, kiểu tóc, không ra gì. Lau tốt thì lưu lại, không tốt thì tìm nơi nào nghỉ đi." Hoàng thượng lạnh giọng nói.

Hấn nhìn thoáng qua nữ tử đang lau sàn bên dưới, một đầu tóc đen chỉ dùng một chiếc dây buộc lại, nhìn qua có vẻ quá mức tùy ý.

Nhưng đôi tay thoát nhìn có vẻ còn trắng hơn cả chiếc khăn cầm trong tay, chộc cho người ta chú ý.

Tần Phiên Phiên run cầm cập, nàng không cảm thấy hai từ nghỉ ngơi này thật sự có ý cho nàng nghỉ ngơi.

Nàng cau mày, thâm căn nhắc ý tứ của vị cửu ngũ chí tôn trên kia.

Nàng vén váy, tách hai chân thành hình chữ mã[1], may là thân thể nàng mềm dẻo, đối với động tác yêu cầu cao về cơ thể vẫn thực hiện được

[1] Hình chữ Mã:

Trương Hiến Năng thân là tổng quản đại nội, tự nhận bản thân kiến thức rộng rãi nhưng nhìn thấy động tác này cũng ngỡ người.

"Người đang làm gì vậy?" Tiêu Nghiêu nhìn thấy hành động kỳ quái của nàng liền hỏi.

"Thần nữ đang chuyên tâm lau sàn. Ân chuyên...tâm." Nàng vừa nói vừa thay đổi tư thế, quỳ rạp xuống đất rồi hai tay nắm lấy cổ chân, vẫn nắm chặt chiếc khăn trắng trong tay, chậm rãi xoa.

Nam nhân ngồi trên long ý khẽ nheo mắt lại, nữ tử đứng trong điện này thực sự rất gầy, vòng eo kia chỉ cần một vòng tay là có thể ôm gọn, lúc làm những động tác khó này lại phô bày ra hết những đường nét quyến rũ.

Vừa câu đi tầm mắt của hấn vừa khiến thân thể hấn ngứa ngáy.

Nếu đem nàng ấn trên mặt đất, xé nát xiêm y trên người nàng, tháo dây cột tóc.

Làn da trắng đến trong suốt của nàng, đối lập với nền gạch màu xám, nhất định là vô cùng xinh đẹp.

"Thần nữ trước kia học cách kéo dẫn gân cốt, nghe nói làm thế này có thể trường thọ. Thần nữ thường xuyên tập luyện ở nhà, cho dù là đang đọc sách hay chơi cờ cũng sẽ vừa kéo dẫn chân. Hoàng thượng trăm công nghìn việc, thần nữ làm vậy không phiền đến Hoàng thượng. Hoặc là hoàng thượng thích tư thế gì, thần nữ có thể vận cho ngài xem." Thực hiện nhiên, Tần Phiên Phiên đang dùng một bộ mặt nghiêm túc mà nói hứu nói vượn.

Nàng biết mình xuất sư bất lợi, sao biết được Hoàng thượng từ một thân hồng y của nàng lại liên tưởng đến bản thân bị đội nón xanh cơ chứ.

Không có biện pháp khác, chỉ có thể tìm cách tự cứu bản thân, để hấn cảm thấy nàng xinh đẹp ôn nhu, luyến tiếc giết nàng.

Thời điểm nói lời này, không biết có ý không mà đầu nàng cúi sát xuống đất, vênh móng lên cao, cả người tiến về phía trước, cả thân thể dường như áp sát mặt đất, thoáng ngẩng đầu rồi lại áp sát như cũ.

Từng động tác nối tiếp nhau, đẹp đẽ mà lưu sướng, không phải loại mềm yếu không xương mà lộ ra vài phần mềm mại, dẻo dai.

Tay đang phê tấu chương của Tiêu Nghiêu khẽ run lên, một giọt mực trên đầu bút lông nhỏ lên tấu chương đang mở, lưu lại tí vết bên cạnh dòng chữ chú giải rồng bay phượng múa.

Hắn nhú mày, loại sai lầm cấp thấp này lẽ ra hắn sẽ không phạm phải, trong lòng bỗng xuất hiện chút lo âu không lý do.

"Đây là thái độ chuyên tâm của người?" Vị cửu ngũ chí tôn không biểu hiện gì, bỏ bút nói.

Tần Phiên Phiên vẫn giữ tư thế chữ mã, nghiêm túc trả lời: "Thần nữ còn có thể chuyên tâm hơn, nhưng mà gạch ở đây quá cứng, tiểu nữ sợ ngã. Thêm nữa, một số động tác khác càng khó hơn thì một người không thể thực hiện được."

Lúc nàng nói những lời này vẫn luôn cúi đầu, ngữ khí không chút phật phùng, không hề có chút tình ý miên man nào.

Nhưng trong đại điện lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy, Ngũ cô nương này là tiểu yêu tinh dụ người.

Động tác gì mà một người làm không được? Chỉ có động tác trên giường đi, vậy thì đúng là phải có vị cửu ngũ chí tôn này xuất lực.

Tiêu Nghiêu nhìn chăm chăm nàng một lúc, trong lòng đã nhận định là nàng có ý câu dẫn, nhưng sắc mặt nàng lại trầm tĩnh, vẫn luôn rũ mi mắt, không hề liếc mắt đưa tình, không nhìn ra nàng có ý câu dẫn.

Nếu bây giờ hắn phạt nàng, nàng liền có cơ hội kêu oan, huống hồ ngôi cửu ngũ chí tôn sẽ không làm loại chuyện mất mặt này, nhờ như hắn hiểu sai thì sao?

Trong đại điện nhất thời vô cùng yên tĩnh, Hoàng thượng vô cùng nghiêm túc mà phê duyệt tấu chương, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn nữ nhân đang không ngừng thay đổi tư thế.

Tần suất ngẩng đầu tăng dần khi động tác của Tần Phiên Phiên ngày càng xuất sắc.

Đến cuối cùng, hắn đơn giản ném bút, đẩy chồng tấu chương sang một bên, chăm chú nhìn nàng.

Trương Hiến Năng tròn mắt dựng thẳng, trong lòng kinh ngạc, Tần gia vậy mà bồi dưỡng ra được một cô nương như vậy, từ lúc nàng tiến vào Long Càn cung, động tác thể nhưng chưa từng lặp lại, mỗi tư thế đều làm người ta sợ hãi, cảm thán thân thể nàng thật quá mềm dẻo.

Đừng nói Hoàng thượng là một nam nhân bình thường, ngay cả hắn là một thái giám cũng muốn sờ thử thân thể của Ngũ cô nương, nhất định là vô cùng mềm mại.

"Ha..." Tần Phiên Phiên thật sự rất mệt, những động tác đó nhìn vậy chứ thật ra rất tốn sức, trán nàng đã tích một lớp mồ hôi mỏng.

"Trương Hiến Năng, pha cho nàng một ly trà."

Lúc Tiêu Nghiêu phản ứng lại, nghe bản thân phát ra những lời này, khuôn mặt chậm rãi biến đen.

Rõ ràng nghĩ là chờ cô nương Tần gia vào cung, hắn phải dày vò một trận nên thân, kết quả là chưa dày vò, hắn đã đau lòng rồi.

"Ngũ cô nương, mời ngài dùng trà."

Tần Phiên Phiên nhanh chóng uống xong ly trà, lại quỳ xuống đất, cả khuôn mặt và ngực đều ép xuống sàn, mông vênh lên.

"Thần nữ tạ ơn Hoàng thượng thương trà." Nàng vẫn duy trì động tác tạ ơn lúc này, toàn bộ đường cong thân thể đều hiển lộ ra ngoài.

Hô hấp của hắn thoáng dừng lại, hắn còn thấy rõ ràng khuôn mặt đỏ bừng của nàng, thậm chí mồ hôi của nàng còn mang theo một hương thơm tươi mát, nhưng nàng vẫn rũ mắt như trước, nhìn như ni cô vô dục vô cầu.

Hoàng đế thầm cắn răng, nữ nhân này thật biết cách lạt mềm buộc chặt.

"Hoàng thượng, đã đến giờ lâm triều rồi." Trương Hiến Năng làm gián đoạn việc thưởng thức biểu diễn của Hoàng thượng.

Tiêu Nghiêu cả kinh, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, xác thực mặt trời đã ló dạng, đã đến lúc lên triều.

Lúc trước cảm thấy phê tấu chương nhảm chán vô vị, lúc này lại bất tri bất giác mà phê xong rồi, chính tề mà chất đống bên cạnh. Hắn cũng không thấy bức bối gì, toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên nghe thấy, lập tức thu hồi động tác, vô cùng quy củ mà quỳ ở đó.

Chiếc khăn trắng vẫn lẳng lặng nằm trong tay nàng, căn bản không dám làm ra động tác dư thừa, sợ vị hoàng đế bị đội nón xanh này mất hứng.

Tiêu Nghiêu gật đầu, trầm tư nhìn nàng, hắn là đang suy nghĩ bố trí cho nàng thế nào.

"Thân phận của nàng lúc này an bày ở cung điện nào thì phù hợp?" Hấn hỏi.

Trương Hiến Năng châm chọc đáp: "Ngũ cô nương không phải tú nữ dự tuyển mà tiến cung, không thể đến Trữ Tú cung. Dựa theo lệ thường, người gọi nàng ấy vào cung sủng hạnh xong thì ban phân thưởng sắc phong, tuy nhiên chưa sủng hạnh thì bố trí cô ấy ở đâu đều dựa vào ý của người."

"Vậy trước mắt cứ để nàng ấy ở thiên điện của Long Càn cung đi, đợi trăm về bàn bạc kĩ hơn." Tiêu Nghiêu nói xong, cất bước chuẩn bị đi.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên căng thẳng, lập tức quỳ gối, lộ ra cằm cổ trắng nõn, vô cùng xinh đẹp.

Xinh đẹp như vậy, khiến người ta muốn niết một chút, Tiêu Nghiêu cũng thật sự làm vậy.

Cảm giác mềm mại, hết như bánh gạo nếp ngọt ngào, ấm nóng mà Ngự Thiện phòng mới làm.

"Không tồi, vậy phong vị cho nàng ấy làm chính bát phẩm Thái nữ đi."

Nam nhân sờ một đường từ cổ xuống đến yết hầu của nàng, hiển nhiên thực vừa lòng cảm giác trên da nàng.

"Chúc mừng Tần Thái nữ." Trương Hiến Năng lập tức tiến đến chúc mừng nàng.

Cho đến lúc hấn rời đi, cả người Tần Phiên Phiên mới thả lỏng, nàng nhìn lòng bàn tay mình, đều là mồ hôi lạnh.

Suốt nửa đêm nay nàng làm toàn những động tác khó, thân thể nàng bây giờ như một vũng nước rồi.

May mà cuối cùng mọi nỗ lực đều không uổng phí, có được phân vị, bất luận là cao hay thấp, cũng đều chứng minh cuộc sống hậu cung của nàng đã bắt đầu rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Ta muốn xem người chuyên tâm

Phiên Phiên: Ta làm rồi nha, bảo bối của người thức dậy rồi đi.

Hoàng tang cúi đầu nhìn chiếc quần biến hình của mình

(Hoàng tang: cách gọi lái của dân mạng Trung Quốc với Hoàng Thượng)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Diễn tình[1] đến đây

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

[1] Diễn tình: chỉ người giỏi diễn trò, kỹ thuật diễn tình túy

Tần Phiên Phiên vừa đến thiên điện liền ngủ đến trời đất tối tăm. Đáng thương cho nàng hơn nửa đêm bị túm dậy, biểu diễn lên trời xuống đất cho Hoàng thượng. Toàn bộ xương cốt đều mỏi nhừ, hiện giờ không còn nguy cơ mất mạng, trái tim đều rơi trở lại lồng ngực, tất nhiên là một hồi mộng đẹp.

"Tần Thái nữ, ngài mau dậy đi, Cao Thái hậu bên kia phái người gọi ngài đến thỉnh an."

Tần Phiên Phiên bị cung nữ lay tỉnh, nghe nói phải thỉnh an không khỏi sùng sốt một chút: "Hoàng thượng ban thưởng xuống rồi à?"

"Hoàng thượng còn chưa hạ triều, chỉ là hôm nay Trương Tổng quản đã phân phó người đi thượng phục cục định chế xiêm y cho ngài, đây là trước tiên chuẩn bị một chút."

Tiểu cung nữ nói kỹ càng tỉ mỉ như vậy, trên thực tế là bán cho nàng cái nhân tình, báo cho nàng Cao Thái hậu có thể biết được phong vị của nàng, hấn là bên Thượng phục cục tiết lộ tin tức.

Tần Phiên Phiên nhếch môi cười cười: "Tin mừng lớn như vậy, chờ đến thời điểm ban thưởng, đừng quên đến chỗ ta lấy tiền thưởng."

Trên mặt tiểu cung nữ lập tức xuất hiện mảnh đỏ ửng, hiển nhiên vị Tần Thái nữ trước mắt này cực kỳ thông minh, thấy được ý muốn của người khác.

"Tạ Thái nữ ban thưởng."

Động tác của Thượng phục cực rất nhanh, đã chuẩn bị xong trang phục và trang sức bát phẩm Thái nữ có thể mang, lấy màu lục và màu lam làm chủ đạo, thế nhưng đến một chút màu sắc tươi sáng đều không có, hơn nữa kiểu dáng cũng thường thường theo quy củ, không có chút xuất sắc nào.

Tiểu cung nữ thấy nàng nhìn chằm chằm xiêm y một lát, vô cùng có ánh mắt nói: "Quy củ trong cung chính là như vậy, phân vị càng cao xiêm y trang sức càng hoa lệ. Ngài nhìn một chút, chờ đến phân vị chính lục phẩm Quý nhân, màu sắc gì cũng đầy đủ hết."

Tần Phiến Phiến gật đầu, chính là nói phân vị thấp không có nhân quyền, theo nàng biết phân vị này của nàng phải tự xưng nô thiếp với phi tần địa vị cao, nữ nhân của Hoàng thượng thì như thế nào chứ, chẳng qua cũng chỉ là kẻ nô tài.

Hậu cung có hai vị Thái hậu, một vị là Hoàng hậu của Tiên hoàng, hiện giờ là Hoàng Thái hậu. Còn một vị là mẫu thân thân sinh của Hoàng thượng, từ Quý phi thăng cấp thành Thái hậu, bởi vì nhà mẹ đẻ họ Cao, vì thế được xưng là Cao Thái hậu.

Hai vị Thái hậu quan hệ cực kém, thường xuyên đầu đá. Hoàng Thái hậu vào ở Vĩnh Thọ cung, Cao Thái hậu liền chọn Duyên Thọ cung, ý tứ chính là muốn chết sau Hoàng Thái hậu vài năm.

Lần này mời Tần Phiến Phiến qua đó là Cao Thái hậu, nàng nghe danh vị Cao Thái hậu này đã lâu, lúc trước thời điểm Nhị tỷ gả cho Nhị tỷ phu trước, mỗi lần về nhà mẹ đẻ đều mắng bà ta.

Lão yêu bà, lão bất tử, suốt ngày bệnh điên quần thân...

"Nô thiếp gặp qua Thái hậu."

Tần Phiến Phiến đi vào Duyên Thọ cung, cung kính hành lễ, bộ dáng cụp mi rũ mắt thực sự ngoan ngoãn.

"Người chính là muội muội của Cảnh Vương phi, ngẩng đầu lên cho ai gia nhìn một cái." Cao Thái hậu ngồi ở ghế phượng, thịnh khí lăng nhân[2] mà nói một câu.

[2] thịnh khí lăng nhân (盛气凌人): khí thế ngang ngược kiêu ngạo bức người.

Tần Phiến Phiến vừa nghe khẩu khí này của bà ta liền biết không phải lời hay, nhờ phúc của Nhị tỷ, quan hệ mẹ chồng nàng dâu của các nàng như nước với lửa. Cao Thái hậu từng nói chờ khi nhĩ tử của bà đăng cơ, bà sẽ tự mình giết chết ả tức phụ kia.

Nàng e lệ ngưng ngưng ngẩng đầu, vẫn buông mí mắt như cũ.

"A, quả nhiên bộ dáng làm người ta chán ghét giống như nàng ta, vừa thấy chính là bộ dáng bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa." Cao Thái hậu không chút khách khí mà ngắt lời.

"Lời này của cô mẫu không giả, ta cũng nhìn bộ dáng Tần Thái nữ và Cảnh Vương phi giống nhau, chớ lại cô phụ yêu thương của Hoàng thượng mới phải."

Ngồi ngay bên dưới chính là thứ nữ Cao gia Cao Tĩnh, nàng ta cũng coi như là một cảnh tượng kỳ quan ở trong cung, rõ ràng không phải phi tần của Hoàng thượng, nhưng mỗi ngày đều ăn vạ ở hậu cung. Cao gia cảm thấy mất mặt, rất nhiều lần kéo nàng ta trở về, nàng ta sống chết bám lấy Cao Thái hậu, thế nhưng cuối cùng được lưu lại.

"Tĩnh Tĩnh a, nàng ta không bằng người, người có thể yên tâm. Chờ Nghiêu nhi lại đến, ta nhất định bắt hán thu người, người chớ có đau buồn." Cao Thái hậu lập tức quay đầu trấn an Cao Tĩnh.

Khỏe miệng Tần Phiến Phiến co rút, thật không phải người một nhà không vào cùng một cửa, người có tính cách như Cao Tĩnh thật đúng là hợp khẩu vị Cao Thái hậu.

"Thái hậu, ngài thật sự là Cao Thái hậu sao?" Tần Phiến Phiến bỗng nhiên đánh bạo ngẩng đầu, ngữ âm giương cao mà nói một câu.

Cao Thái hậu nhíu mày, bất mãn nói: "Lớn mặt, mắt người bị mù sao? Ai gia ngồi ở ghế phượng không phải Thái Hậu, còn có thể là ai!"

Tần Phiến Phiến vỗ ngực, vẻ mặt vui mừng nói: "Ai da, dọa hòng nô thiếp. Vừa rồi nô thiếp bị tư thái như người trời của Thái hậu hấp dẫn đến ngây dại, còn tưởng rằng là vị thượng tiên trên trời nào hạ phàm, tới phổ độ chúng sinh chứ. Nô thiếp tức khắc tự biết xấu hổ, cũng không dám nói chuyện! Còn xin Thái hậu tha thứ cho cái miệng vụng về của nô thiếp, nói không nên lời về đẹp của ngài."

Nàng đoán đo nói, cười duyên động lòng người, thanh âm này giống như xướng hí khúc, thanh thúy êm tai.

Biểu tình tức giận của Cao Thái hậu lập tức đông cứng ở trên mặt, bà đã chuẩn bị cho người tiến vào kéo tiểu tiện nhân này xuống phạt hai mươi trượng, không nghĩ tới nàng khen như vậy, tức khắc toàn thân thoải mái, thần thanh khí爽.

Ngữ khí của bà lập tức xoay chuyển một trăm tám mươi độ: "Tiểu nha đầu tuổi không lớn, nhưng thật ra ánh mắt khá tốt đó."

Tần Phiên Phiên nhếch miệng cười nói: "Đa tạ thượng tiên khích lệ."

Giọng nói của nàng chợt ngừng lại, tựa như phản ứng lại chính mình đây nói sai rồi, che miệng bồi tội: "Tư sắc tiên nhân của Thái hậu ngài quá mức mãnh liệt, nô thiếp luôn không thể sánh kịp. Thời điểm nô thiếp ở nhà đã nghe thấy tiên danh của Cao Thái hậu ngài, luôn muốn chiêm ngưỡng phong tư của ngài. Hiện giờ nhìn thấy quả nhiên so với miêu tả của mẫu thân nô thiếp, còn muốn hơn ba phần. Trái tim này của nô thiếp gào thét, vẫn luôn đập tháy thỏm bất an, vừa nhớ tới là nói chuyện với ngài liền vừa sợ hãi vừa vui sướng, thật sự mâu thuẫn!"

Lời nói này của Tần Phiên Phiên quả thực có khí phách, tuy rằng trong điện không ít phi tần tới thỉnh an đang ngồi, hiện giờ lại đều bị nàng khiến cho sợ hãi, không khí an tĩnh thật sự.

Vị Ngũ cô nương Tần gia này thật con mẹ nó không biết xấu hổ!

Cao Tĩnh càng là bật lộ ra vẻ xem thường, nàng ta vào cung nhiều ngày như vậy, luận vô sỉ nàng ta xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được đối thủ.

"Mẫu thân ngài là Tần phu nhân, Tần phu nhân tính tình rất cao ngạo, ngài nói thật, bà ta nói về ai gia như thế nào?" Cao Thái hậu rõ ràng sinh ra vài phần hứng thú.

Ý cười trên mặt Tần Phiên Phiên càng sâu, cả người đều lộ ra một biểu hiện mong chờ nồng đậm.

"Bà nói với nô thiếp đã từng may mắn tiến cung gặp qua ngài vài lần, cảm thấy ngài đẹp giống như nguyệt thần nương nương. Đáng tiếc sau Cảnh Vương phi lại làm sai chuyện, trong lòng mẫu thân sinh áy náy, cũng không dám lại tới bên người ngài, thẹn trong lòng." Tần Phiên Phiên vừa nói vừa đỏ hốc mắt.

"Đáng thương mẫu thân giáo dưỡng Nhị tỷ mười mấy năm, nàng ấy làm ra loại chuyện này, trái tim mẫu thân thật sự nôn nóng, đến mức tránh ở trong nhà không dám ra cửa, hơn nữa bệnh nặng một hồi. Sau đó Hoàng thượng săn sóc nữ nhi Tần gia, cho nô thiếp tiến cung hầu hạ, mẫu thân hồ to Thái hậu và Hoàng thượng cao thượng, đại ân đại đức không có gì báo đáp, chỉ có để nô thiếp tận tâm hầu hạ mới có thể xóa bỏ tội lỗi của Tần gia..."

Tần Phiên Phiên nói đến chỗ xúc động lại nhỏ giọng nức nở lên.

Trong điện toàn bộ im lặng đến kim rơi cũng có thể nghe, hô hấp của những phi tần khác đều ngừng lại rồi, chỉ xem một người nàng ở đó rơi lệ.

"Đứa bé ngoan, mau ban ghế ngồi. Các người đều là người chết à, không thấy Tần Thái nữ đã đứng không nổi sao?"

Trong điện chỉ có Cao Thái hậu sinh ra đồng cảm với nàng, lại là mặt lộ vẻ không đành lòng, thật sự đau lòng.

Mấy cung nữ bị Cao Thái hậu cao giọng quát mắng cũng lập tức tiến lên, đỡ Tần Phiên Phiên ngồi xuống. Trong đáy lòng đều có ý kiến, rõ ràng là lúc trước Cao Thái hậu dặn dò các nàng dùng chút thủ đoạn nhỏ với Tần Thái nữ này.

Không nghĩ tới còn chưa kịp làm gì, nhưng thật ra Thái hậu lại bị người đỡ trước rồi.

Sau khi ngồi xuống, Tần Phiên Phiên lút thở dài nhẹ nhõm một hồi.

Trước khi nàng tiến cung đã biết vị Cao Thái hậu này tuyệt đối là một người ngang ngược, bởi vì chính như Nhị tỷ quát mắng, Cao Thái hậu là nữ nhân điên.

Ngang ngược vô lý, thành kiến bệnh vực người mình, ánh mắt thiên cận.

Ba cái từ này chính là đặc biệt dành cho Cao Thái hậu, hiện tại bà ta đã là Thái hậu, lại cố tình muốn ganh đua cao thấp với phi tần của chính con trai mình, dù tuổi già sắc suy bà ta cũng muốn làm người đẹp nhất.

Suy từ điểm này đủ để nhìn ra Cao Thái hậu không thể nói lý nhượng nào.

Trong điện này, ngay cả Cao Tĩnh đều ăn mặc quy củ, chưa từng có bất luận cái trang sức gì có thể điểm lệ áp hoa thom cỏ lạ.

"Cô mẫu, ngài chớ có bị nàng ta lừa, nữ nhân Tần gia đều luôn luôn xảo ngôn lệnh sắc[3]. Nhị cô nương Tần gia chính là dựa vào cái miệng cùng khuôn mặt kia của nàng ta, biến thành Cảnh Vương phi."

[3] xảo ngôn lệnh sắc (巧言令色): ngoài mặt tốt lành nhưng nói lời giả dối.

Cao Tĩnh nhìn bộ dáng vui mừng phấn chấn kia của Cao Thái hậu, tức khắc trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo.

Tần Phiên Phiên này rất có thể sẽ phân sủng của nàng, cân nhắc tính tình của Cao Thái hậu đến mười phần mười, vừa thấy mặt liền dâng bốc Cao Thái hậu tận mây xanh, chính là khen tới tận tâm khảm của Cao Thái hậu rồi.

Đối với khiêu khích của Cao Tĩnh, may Tần Phiên Phiên nhẫn lại.

Dễ được Cao Thái hậu rồi, nàng đang chuẩn bị làm phong nền, không nghĩ tới có người không cho nàng yên ổn, tất nhiên nàng cũng sẽ không để người

kia được dễ chịu.

"Hừ, vị này chính là nha hoàn bên người Thái hậu sao?" Tần Phiên Phiên tựa như mới thấy Cao Tinh, thoáng nhìn về phía nàng ta, thần sắc trên mặt tràn đầy khiếp sợ.

Đáy lòng Cao Tinh trào ra vô số bức bối, chẳng qua chỉ là một chính bát phẩm Thái nữ cũng dám nói chuyện với nàng ta như vậy!

"Ta là nữ nhi Cao gia, là chất nữ của Thái hậu, biểu muội của đương kim Hoàng thượng. Ngươi thật là to gan lớn mật, cũng dám đặt điều cô nương Cao gia như thế!" Cao Tinh đột nhiên vỗ mặt bàn, sắc mặt đột biến, tức giận đến dậm chân.

Tần Phiên Phiên lập tức bày ra biểu tình hoảng sợ đầy mặt, nhẹ giọng tạ lỗi nói: "Xin lỗi, nô thiếp nhìn Thái hậu lại nhìn vị cô nương Cao gia này liền có chút nhìn lầm. Thái hậu, còn xin ngài tha thứ cho nô thiếp, nô thiếp tuyệt đối không có ý gì với Cao gia, chỉ là khí chất của ngài quá mức xuất chúng, làm vị cô nương này so không bằng. Thời điểm nô thiếp ở nhà, mẫu thân thường xuyên răn dạy nô thiếp miệng lưỡi vụng về, nói cái lời gì cũng đều đắc tội với người. Ngài xem, lần đầu tới thỉnh an ngài đã đắc tội chất nữ của ngài, nhưng ngài hãy giúp nô thiếp đỡ dành vị tỷ tỷ này. Nàng ấy không phải nha hoàn của ngài, chỉ là bộ dáng giống mà thôi ——"

Sau khi nàng nói xong, lại lập tức phát tay, mặt xấu hổ đến đỏ bừng: "Không đúng không đúng, nàng ấy cũng không giống nha hoàn của ngài, chỉ là khí chất và phong tư này kém hơn rất nhiều, nhìn rất không giống chất nữ của ngài. Cũng không phải, nô thiếp nói nhiều sai nhiều, vẫn là câm miệng đi."

Cao Tinh nói nàng là xảo ngôn lệnh sắc, nàng liền biểu hiện miệng lưỡi vụng về này cho Cao Tinh nhìn một chút.

Ngươi dám đắc tội ta, ta liền mắng ngươi, hung hăng mà mắng ngươi!

Màn diễn xướng này của Tần Phiên Phiên phải nói là thật đẹp mắt!

Hoàn toàn là tiểu cô nương e thẹn miệng lưỡi vụng về, bởi vì ngưỡng mộ Thái hậu mà bị che mờ hai mắt, nhìn ai cũng đều giống tiện tì.

Ví dụ như vị thứ nữ Cao gia Cao Tinh này, đó là đại nha hoàn hạng nhất bên người Cao Thái hậu.

Tác giả có lời muốn nói:

Phiên Phiên: Hoàng Thượng, ngài muốn xem diễn sao?

Hoàng tang: Muốn, cái loại yêu tinh đánh nhau đó.

Phiên Phiên: Đến đây, ngày mai liền diễn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Thái hậu hiểu nhầm

Edit: Nhã Cô cô

Beta: Huệ Hoàng hậu

"Tần Thái nữ, ngươi dám...!"

Cao Tinh tức giận đến nổi thất khiếu [1] bốc khói. Nàng ta mặt dày ăn vạ ở hậu cung, còn muốn Cao Thái hậu bức bách Hoàng thượng phải thu nhận mình.

[1] Thất khiếu 七窍: là bảy lỗ trên mặt: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Nhưng nàng ta vốn không sợ những vị nương nương khác ở sau lưng coi thường mình, dù sao ở trước mặt, ai ai cũng không dám bày ra vẻ mặt khó coi với nàng.

Hiện giờ nàng ta chính là tâm phúc bên người Cao Thái hậu, đắc tội nàng ta chẳng khác nào đắc tội Cao Thái hậu.

Chỉ không ngờ Tần Phiên Phiên lại dám đứng trước nhiều người như vậy, nói một cách rõ ràng rành mạch, khí chất và dung mạo của Cao Tinh chỉ bằng một nha hoàn thứ đẳng.

Cái tát này vào mặt mũi của nàng quả thực rất đau.

"Cô nương Tần gia các người đều là kẻ tiện nhân vô liêm sỉ!"

Cao Tinh cảm nhận được ánh mắt trào phúng xung quanh, hổ thẹn trong lòng càng thêm sâu, lập tức xông lên muốn đánh nàng.

Mấy cung nữ sững sốt một chút, sau đó lập tức có phản ứng ngăn nàng ta.

"A..." Tần Phiên Phiên thấy nàng ta tiến đến, giả vờ ngã khụy xuống mặt đất, nước mắt tuôn rơi, bày ra bộ dáng vô cùng đáng thương.

Các phi tần xung quanh xem một loạt động tác của nàng, biểu tình trên mặt rất khó nói.

Tần Thái nữ, người không thể chờ Cao Tinh đến sát một chút rồi hãy ăn vạ được hay sao? Diễn trò như vậy dù là mắt nhắm mắt mở bỏ qua thì cũng quá lờ lắt!

"Làm sao vậy?"

Thái hậu ngồi trên cao, xung quanh Tần Phiên Phiên lại có nhiều người vừa vắn che mắt, thật không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Cao Tinh bị người khác ngăn lại, cơn giận cũng tan dần đi. Nếu nàng ta thật sự đánh nữ nhân của Hoàng thượng ở Duyên Thọ cung, thì dù nữ nhân kia chỉ là chính bát phẩm Thái nữ, nàng ta cũng sẽ bị Tiêu Nghiêu tìm cơ đuổi khỏi cung.

Nàng ta cần phải nhẫn nhịn!

Việc nhỏ mà không nhịn được sẽ gây ra chuyện lớn!

"Không phải cô nương của Cao gia đẩy nô thiếp, là nô thiếp tự té ngã, không liên quan đến nàng ấy!"

Tần Phiên Phiên vội vàng giải thích, kéo tay của cung nữ muốn đứng lên, nhưng sau đó lại lao đảo té ngã xuống đất.

Những phi tần ngồi xem đều muốn vỗ tay cho kỹ thuật diễn xuất quá thật này của nàng.

"Tần Thái nữ, ta đã chạm vào người đâu? Ta còn chưa chạm vào người thì người ngã cái gì!" Cao Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ hét lên.

"Đứng đúng, không phải cô nương Cao gia đẩy, nàng ấy thật sự không đứng đến nô thiếp. Hôm nay thân thể nô thiếp không được tốt, tối qua một đêm chưa ngủ, Hoàng thượng còn muốn nô thiếp chuyên tâm một chút, eo và lưng lại càng thêm đau. Thật sự không phải do cô nương Cao gia..." Tần Phiên Phiên liên tục gật đầu, biểu tình trên mặt cực kỳ chân thành khiến người khác tin tưởng.

Mọi người đều tâm phục!

Cao Tinh chỉ cảm thấy cổ họng mình muốn trào máu! Tần Phiên Phiên này thà đừng giải thích, càng nói lại càng tệ. Hơn nữa nữ nhân không biết xấu hổ này lại còn khoe cả chuyện Hoàng thượng sủng hạnh mình.

"Người... Đồ vô sỉ hạ lưu, không biết xấu hổ!"

Cao Tinh tức giận đến nỗi muốn nổ tung, trong lòng như bị đè nặng, đôi mắt cay cay, không không chế được phải rơi lệ.

"Cô mẫu, người phải làm chủ thay ta. Ta không chạm vào nàng ấy, nàng ấy vu hại ta, còn khinh thường ta. Chuyện thị tẩm còn có thể nói được, quả thực không ra thể thống gì. Cô mẫu..."

Van nước mắt một khi đã mở thì có thể nào cũng không thể kiềm chế.

Cao Tinh khóc nức lên, nước mắt nước mũi đều chảy, quả thật rất đáng thương.

Nàng ta thực sự tức giận đến nỗi không quan tâm đến bộ dạng của mình, tâm tình thế nào thì khóc thế đấy.

Hai ba cung nữ xung quanh khó khăn lắm mới đỡ được Tần Phiên Phiên đứng lên.

Nàng nhìn ngó xung quanh, sau đó lén lút xoa bóp eo của mình, biểu thị tối qua "làm việc" thực sự quá vất vả.

Động tác này của nàng có vẻ là trộm xoa eo không để người khác thấy, nhưng ở trong mắt mọi người, điều này nghĩa là nàng rất muốn biểu hiện ra ngoài: "Các người mau nhìn ta, eo của lão nương đau nhức, tối hôm qua Hoàng thượng "làm việc" rất tốt a~"

Khó trách Cao Tinh tức giận đến nỗi khóc nức, mấy người phi tần các nàng cũng không chịu nổi.

"Cao gia cô nương, người... người đừng khóc. Đây là lỗi của ta... Ta cũng rất muốn khóc." Nàng nói xong liền đưa khăn gấm chấm nước mắt, lại cố gắng trấn định nói: "Nhưng nô thiếp nhìn thấy Thái hậu lại không muốn khóc nữa. Thái hậu nương nương thật sự quá đẹp, khí chất lại cao quý khiến người khác vừa thấy đã sinh ra cảm tình."

Cao Thái hậu nhìn cảnh tượng rối loạn trước mắt, lại còn chẳng liên quan gì đến bản thân, lập tức muốn phát giận.

Kết quả, trong nháy mắt Tần Thái nữ kia đã chuyển đề tài về mình, còn cường điệu khen ngợi khiến tâm tình bà trở nên vui vẻ rất nhiều.

"Được rồi, chớ khóc. Tần Thái nữ cũng chưa vu hại điều gì, chỉ nói không phải nguoi đấy. Bản thân nàng ấy ngã xuống như vậy cũng không khóc, nguoi thì khóc cái gì."

Cao Thái hậu thấy Cao Tinh khóc đến mức xấu như vậy, tức khắc đáy lòng nổi lên vài phần ý tứ ghét bỏ.

Lúc đầu khi Tần Phiến Phiến chưa nói gì, Cao Thái hậu còn cảm thấy Cao Tinh là một tiểu cô nương rất xinh đẹp, tính tình tuy có chút lỗ mãng nhưng là lỗ mãng một cách thú vị. Chỉ có điều sau khi bị Tần Phiến Phiến nói qua mấy câu, Cao Thái hậu lập tức cảm thấy nữ nhân như Cao Tinh không xứng với Hoàng thượng.

Dù sao Hoàng thượng cũng là nhi tử ruột thịt của mình, nhi tử của Nguyệt thần nương nương sao có thể ngủ với một nữ nhân lỗ mãng?

Nhất định không thể!

Cao Tinh thấy ngữ khí của Cao Thái hậu không vui, lập tức hít sâu để hồi phục tâm tình.

Nàng có thể lưu lại trong cung, sống chết đều là dựa vào Cao Thái hậu, nếu đắc tội với "cái đuôi vàng" này, nàng cũng phải thu dọn đồ đạc cút đi thôi.

Nàng nhất quyết không muốn trở lại Cao gia! Một thứ nữ thì có thể gả cho mối nào tốt? Không bằng ở lại trong cung, sau khi ngủ với Hoàng thượng thì có thể thăng chức rất nhanh.

Sau khi Tần Phiến Phiến ngồi vào ghế, bộ dạng có chút ủ rũ cụp đuôi, rõ ràng là bị sự việc vừa rồi tác động đến.

Cao Thái hậu cảm thấy nàng cực kỳ đáng thương, lập tức dỗ dành: "Tần Thái nữ không cần ủ rũ, hôm qua Hoàng thượng sung hạnh nguoi, còn chưa kịp phong thưởng. Trước hết ai gia liền thưởng cho nguoi vài món đồ, nguoi giữ lấy mà dùng."

Tần Phiến Phiến ngẩng đầu, ánh mắt lúc nhìn Thái hậu lập tức trở nên lấp lánh, bày tỏ sự ngưỡng mộ hoàn toàn, điều này làm cho Cao Thái hậu rất hài lòng.

"Nô thiếp tạ Thái hậu ban thưởng. Buổi tối hôm qua ngủ không tốt, thân thể nô thiếp có chút không khoẻ. Nhưng nghỉ ngơi ở nơi này của Thái hậu một thời gian đã cảm thấy rất tốt. Thái hậu quả nhiên là Nguyệt thần nương nương hạ phàm!"

"Tốt, tốt lắm! Tiểu Khôn Tử, ai gia nhớ trước đây trong số lễ vật mà ngoại bang dâng tặng có một viên thạch lựu làm từ hồng ngọc, đợi lát nữa nguoi nhớ đem ra cho Tần Thái nữ mang về. Phải thừa dịp Hoàng Thượng sung hạnh để biểu hiện thật tốt." Cao Thái hậu đã vung tay thì chính là báu vật.

Trong điện rõ ràng có người hít vào một hơi, lễ vật mà ngoại bang đem tới đều là đồ cực kỳ trân quý, cho dù là một món đồ nhỏ cũng không thể khinh thường.

Huống chi lại là thạch lựu, ngụ ý nhiều con nhiều phúc.

Đương kim Hoàng thượng tuy rằng trẻ trung khoẻ mạnh, nhưng đến nay vẫn không có con. Cho dù Thái hậu có tặng một quả lựu tươi chứ không phải phải đá quý đi nữa, thì những người này cũng sẽ vui vẻ nhận lấy.

Thứ họ muốn chính là ngụ ý kia, không ai lại để tâm một viên đá.

Chỉ là... Tần Phiến Phiến để tâm! Một quả thạch lựu làm từ đá quý, quả là không uống công nàng lừa gạt lương tâm nói dối như vậy, đáng giá!

Cao Thái hậu nhận một lượt khen ngợi, cuối cùng là để các phi tần rời đi.

Cao Tinh biết điều, không lập tức xông đến chỗ Thái hậu, ngược lại đi theo đám người cùng nhau ra ngoài. Nàng muốn tìm Tần Phiến Phiến tính sổ!

Chỉ không ngờ trước khi Tần Phiến Phiến ra khỏi cửa bộ dạng yếu đuối mong manh, nhưng lúc ra khỏi điện, thấy Cao Tinh hùng hổ bước đến, nàng lại lập tức nhấc lên váy, một đường chạy trốn.

"Tần Thái nữ, nguoi đứng lại đó cho ta!" Cao Tinh vừa đuổi theo vừa hét lớn.

Tần Phiến Phiến vẫn tiếp tục chạy như vậy, còn quay đầu lại hỏi: "Nguoi nói cái gì, gió quá lớn ta không nghe thấy. Hoàng thượng nói ta trở lại Long Càn Cung, ta không thể trì hoãn giờ giấc, một kẻ như nguoi thì không hiểu cảm giác này đâu."

Cao Tinh càng bị tức giận đến mức muốn học máu, giận giữ chạy như điên, càng chạy tốc độ càng nhanh, hoàn toàn bị những lời nói kia của Tần Phiến Phiến kích thích.

Nàng ta còn giám trào phúng nàng không bò nổi lên giường Hoàng đế? Mẹ kiếp, bắt được tiểu tiện nhân nhà nguoi thì phải cào mặt đến chảy máu.

"Tiểu tiện nhân" họ Tần cũng cần chặt răng mà chạy, tất cả năng lượng ăn từ nhỏ đến lớn đều dùng hết, tiểu cung nữ phía sau cũng bị kéo theo.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên trượt lọt vọt vào Long Càn cung, Cao Tĩnh lại bị chặn bên ngoài.

"Lớn mật, mất chó các ngươi mù à, ta là biểu muội của Hoàng thượng, dựa vào cái gì mà nàng ta có thể vào còn ta thì không thể?" Cao Tĩnh kêu gào với bọn thị vệ.

Dẫn đầu là một thị vệ dùng mảnh lưng hùm vai gấu, không hiểu một chút nào là thương hoa tiếc ngọc, đồng đặc nói: "Hoàng thượng để Tần Thái nữ vào, không để ngài vào. Cao cô nương, xin thông cảm, đừng làm cho tiểu nhân khó xử."

Tần Phiên Phiên mệt đến nỗi thở hổn hển, vừa vào đến nơi liền ngã xuống giường trong thiên điện. Trong điện tràn ngập một mùi Long Tiên hương. Hương khí này và tên của nó rất giống nhau, cực kỳ bá đạo, kích thích giác quan của người khác.

Nàng há miệng cười không lên tiếng, nhớ tới tình cảnh chật vật thảm hại của Cao Tĩnh liền vui vẻ không thôi.

Giờ phút này Tần Thái nữ vênh váo đắc ý, chưa từng nghĩ tới những lời nói kích thích Cao Tĩnh của mình đã gây ra đại họa, hơn nữa sẽ còn phải trả một cái giá cực kỳ khủng khiếp.

Sau khi Hoàng thượng hạ triều liền triệu tập vài vị đại thần thương lượng chuyện đại sự ở thư phòng. Lúc chuẩn bị trở về lại có người đến ngăn, truyền lời Cao Thái hậu cho mời.

"Mẫu hậu." Hần hành lễ với Cao thái hậu, lập tức có lão ma ma điu hần đứng lên.

"Nghe Nhi, hôm nay ai gia đã gặp Tần gia cô nương." Cao thái hậu bình thản mở miệng.

Tiêu Nghiêu nhớ tới việc thê tử trước đây của mình và mẹ ruột tranh đấu, không khỏi có chút đau đầu. Hần cho rằng vị nữ nhân Tần gia này cũng làm Cao Thái hậu buồn bực, lập tức nói: "Mẫu hậu, có phải nàng ta làm sai điều gì rồi hay không? Nhi từ vốn chỉ muốn cho nàng ta một cái phong vị Thái nữ, hiện giờ xem ra cũng không cần."

"Nói bậy! Tiểu cô nương rất hiểu chuyện nghe lời, sao có thể làm sai được? Ai gia còn ngại một phân vị Thái nữ là quá thấp! Ngươi làm nàng ấy mệt mỏi muốn chết, sáng nay lúc ai gia gọi nàng ấy tới thỉnh an cũng mệt đến nỗi nói không ra lời. Đây là lần đầu nàng ấy thừa hoan [2], ngươi kiềm chế lại một chút! Thật không hiểu cái tính xấu này của nam nhân các ngươi, phụ hoàng của ngươi cũng..."

[2] thừa hoan 承歡: chiều theo thú vui, sở thích của người khác, ở đây là làm vua vui lòng. (Mà thắng thần hơn là chuyện XXOO đó)

Cao Thái hậu luôn bày ra thái độ ương ngạnh đối với người khác, đối với con trai của mình thì lại càng không có giới hạn.

Tiêu Nghiêu vừa thấy Cao Thái hậu có ý muốn kể chuyện bà và phụ hoàng, lập tức lên tiếng ngăn cản: "Mẫu hậu, nàng ấy nói buổi tối thừa hoan đến nỗi mệt mỏi?"

"Không phải thừa hoan mệt thì là thế nào nữa? Tiểu cô nương kia còn đứng không vững! Ngươi đừng sa vào nữ sắc, phải lấy giang sơn xã tắc làm trọng..."

Hoàng thượng nghe xong những lời ngôn luận "một vừa hai phải", sắc mặt trở nên đen như đáy nồi, lúc ra khỏi Duyên Thọ cung liền trực tiếp ngồi long liên trở về Long Càn cung.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Lần đầu ngủ cùng

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Nga Quý tần

"Tần Thái nữ."

Tần Phiên Phiên mới vừa ăn xong bữa tối liền nhìn thấy Trương Hiến Năng tiến vào, nàng lập tức đứng dậy.

"Trương tổng quản, có gì phân phó?" Nàng buông chén đĩa, trong lòng nghĩ nhất định là Hoàng thượng nhớ phải phong thưởng cho nàng.

Sắp hết một ngày rồi mà vẫn chưa thấy có phong thưởng, nàng đều hứa ban thưởng cho cung nữ, kết quả mạnh miệng nói ra mà chưa thấy cái rắm gì.

"Phân phó thì không dám nhận, là Hoàng thượng cho lão nô tới thăm hỏi vài câu. Hôm nay Tàn Thái nữ đã ngủ đủ chưa?"

Đối với loại vấn đề này của Trương Hiến Năng, Tàn Phiên Phiên có chút không thể hiểu được, ngôi cửu ngũ trăm công ngàn việc, như thế nào sẽ nhàn rỗi quan tâm nàng ăn uống ngủ nghỉ.

"Ngủ đủ. Long Càn cung của Hoàng thượng là địa phương tôn quý nhất, đương nhiên ngủ rất ngon." Tàn Phiên Phiên cẩn thận trả lời.

Trương Hiến Năng gật gật đầu, tiếp tục hỏi: "Vậy ngài ăn no sao?"

"Rất no, ngự thiện đương nhiên ăn ngon." Tàn Phiên Phiên càng nghi hoặc, Hoàng thượng đến tột cùng là muốn làm cái gì.

Nàng luôn có một loại cảm giác ăn uống no đủ mới dễ lên đường, trong lòng tức khắc liền không vững chắc.

"Ăn đến no ngủ ngon liền tốt, thỉnh ngài dựa theo động tác đêm hôm qua làm một canh giờ, lão nô tự mình nhìn ngài, Hoàng thượng nói không được dừng." Biểu tình của Trương Hiến Năng trước sau như một đều là cười tủm tỉm, nhìn vô cùng hiền lành từ thiện, nhưng mà lời hắn nói ra lại làm hai chân Tàn Phiên Phiên hai chân mềm nhũn.

Đây rõ ràng là muốn mạng của nàng mà!

Buổi tối hôm qua ngẫu nhiên nàng còn có thể lười biếng nghỉ ngơi một chút, lần này Trương Đại Tổng quản tự mình nhìn nàng làm, nàng lại không thể lười biếng được.

Tàn Phiên Phiên bình tĩnh một chút, chuẩn bị liền làm động tác chữ mã, loại động tác này đơn giản dễ dàng hơn một chút.

"Tàn Thái nữ, Hoàng thượng nói ngài phải làm cái động tác chống mông lên ngực sát mặt đất." Trương Hiến Năng giống như nhìn ra ý đồ của nàng lập tức mở miệng nói.

Tàn Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn: "Hoàng thượng nói như vậy?"

Trương Hiến Năng cười đến xuất hiện cả nếp nhăn trên mặt, nói: "Nguyên văn lời Hoàng thượng nói là: bảo nàng chống mông lên ngực sát mặt đất cho trẫm, đến khi nào nàng ấy không thể chống được nữa thì thôi."

Tàn Phiên Phiên không biết chính mình tại sao lại đắc tội Hoàng thượng, rõ ràng sáng hôm nay còn rất tốt, cuối cùng nàng giãy giụa nói: "Công công, kỳ thật thân thể ta còn có chút mệt, buổi tối hôm qua làm quá nhiều động tác, eo rất đau!"

"Hoàng thượng còn nói, ngài làm cái động tác kia bao nhiêu lần thì có thể sống bảy nhiều ngày. Tàn Thái nữ, lão nô ngóng trông ngài sống lâu trăm tuổi a."

Tàn Phiên Phiên run run rẩy rẩy mà ngồi dưới đất, bắt đầu chống mông lên trời ngực sát mặt đất.

Tối hôm qua vì cái gì nàng phải làm cái động tác câu dẫn này, làm Cầu Hoàng để nhớ khắc cốt minh tâm, sau đó lòi ra hành hạ nàng?

"Một canh giờ đã hết..." Trương Hiến Năng liền ở đây nhìn Tàn Phiên Phiên từ ý chí chiến đấu sục sôi đến run run thành cầu. Nhưng mà trên mặt Đại Tổng quản giống như là đeo mặt nạ vậy, độ cong của khóe miệng chưa từng thay đổi.

Hắn vừa nói ra, Tàn Phiên Phiên liền xụi lơ trên mặt đất, không thể bò dậy.

"Hầu hạ Tàn Thái nữ tắm gội thay quần áo." Trương Hiến Năng vung phát trần, lập tức có mấy lão ma ma tiến vào, hai người túm cánh tay, hai người nhắc chân trực tiếp nhắc bóng nàng từ trên mặt đất lên.

"Trương tổng quản, đây là ý gì?" Trong lòng Tàn Phiên Phiên lộp bộp một chút.

Tươi cười trên mặt Trương Hiến Năng càng rõ thêm một chút: "Tàn Thái nữ, đại hỉ a, Hoàng thượng nói đêm nay "thu dùng" ngài."

Tàn Phiên Phiên còn muốn hỏi cái gì, nàng cũng đã bị người nâng đi tắm.

Suốt một canh giờ làm cái động tác trời đánh kia, ngay cả một ngón tay Tàn Phiên Phiên cũng không nhắc lên nổi, nàng hoàn toàn không biết đến tột cùng Hoàng thượng có ý gì, hành hạ nàng mệt gần chết giờ còn muốn sùng hạnh nàng.

Chỉ một mình hắn nhúc nhích, nàng rất nghi ngờ hắn có thể hưng phấn sao?

Bể tắm hình vuông có nước nóng rải đầy cánh hoa, nhân nhật mùi hoa quanh quần chớp mũi, nước ấm bao bọc lấy thân thể của nàng, mệt mỏi dần dần tan đi.

Ma ma hầu hạ nàng tắm rửa đều là tay già đời, lúc nàng tắm gội liền có hai cái ma ma ở bên cạnh bóc vỏ trứng gà luộc, trứng gà bóc vỏ xong bóng loáng dị thường, vẫn còn nóng liền lăn lên mặt của nàng.

Nàng ra khỏi bể tắm, lau khô thân thể thì lại dán cánh hoa lên đầy người, xong lại bóc từng cánh hoa ra.

"Thái nữ làn da thật non mịn, mặt như hoa đào, sẽ đạt được thánh tâm." Một ma ma có khuôn mặt hiền lành khẽ cười nói.

Chờ tất cả thu thập thỏa đáng, cung nữ của Thượng Phục cục dâng áo lụa mặc khi thị tắm lên, áo lụa may bằng lụa mỏng, thêu hình ở ba điểm nhạy cảm.

Phi tần phân vị cao có thể lựa chọn đồ án thêu, còn những người phân vị giống Tàn Phiên Phiên thì đồ án thêu chỉ có hình hoa hồng.

"Chậm đã, Hoàng thượng có phân phó, Tàn Thái nữ cần phải vẽ lưng." Một ma ma sắc mặt nghiêm túc lạnh giọng mở miệng.

Bà vừa nói vừa xắn ống tay áo lên, trên cái ghế bên cạnh bà là rất nhiều màu nước, màu bột và các loại bút lông lớn bé.

"Thái nữ, làm phiền ngài nằm lên trên bàn."

Tàn Phiên Phiên nhìn tư thế của vị ma ma này, run run rẩy rẩy mà nằm lên trên bàn. Cả người nàng lúc này còn trơn bóng, trước ngực tiếp xúc đến mặt bàn lạnh băng, cả người co rụt lại. Ngồi bút chấm thuốc màu, múa bút như rồng rắn, cái cảm giác này thực sự rất quý giá.

Lần thị tắm đầu tiên còn không có bắt đầu, nàng liền cảm thấy chính mình cách cái chết rất gần.

Hoàng thượng, người quả thật rất biết cách "chơi đùa"!

"Đã lâu không được nhìn thấy chiêu thức này của Hình ma ma a." Ma ma có gương mặt hiền lành mở miệng.

"Không được, có chút mới lạ, kể từ lúc Hoàng thượng đăng cơ đến giờ, đây là lần đầu tiên ta nhận được phân phó." Hình ma ma mặt ủ mày chau, bà nhìn bức họa mình vẽ luôn có chút không hài lòng, bà cúi đầu nói với Tàn Phiên Phiên: "Tàn Thái nữ, đến lúc gặp Hoàng thượng, mong ngài giúp lão nô nói mấy lời tốt. Ngài là phi tần đầu tiên Hoàng thượng yêu cầu vẽ lưng, có thể thấy Hoàng thượng rất coi trọng ngài."

"Ma... ma ma, xin hỏi Hoàng thượng yêu cầu vẽ cái gì?" Cả người Tàn Phiên Phiên run run, mở miệng nói chuyện cũng không rõ ràng.

Khỏe miệng của Hình ma ma cong nhẹ lên, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười trấn an: "Cái này chính Hoàng thượng sẽ nói cho ngài, từ lúc tiến cung lão nô đã học cái này, chính là làm việc thay cho Hoàng thượng, đây là quy củ. Cái hình vẽ này ngài chắc chắn sẽ thích."

Tàn Phiên Phiên càng run run hơn, nàng cảm thấy cái đặc thù đãi ngộ này cũng không phải là chuyện tốt, nếu tốt tại sao các phi tần khác lại không có, chỉ có một mình nàng bị "hành hạ".

Khó trách nam nhân cả thiên hạ đều muốn làm Hoàng đế, vẽ tranh trợ hứng trên lưng của nữ nhân, hành động xa hoa dâm dật như vậy cũng chỉ có Cẩu Hoàng đế dám nghĩ dám làm.

"Bức họa này nếu không dùng nước thuốc đặc biệt để rửa thì có thể giữ được nửa tháng không phai. Lần sau Tàn Thái nữ tắm rửa nếu rửa không sạch cũng đừng kinh hoàng." Hình ma ma vừa nói vừa thu thập dụng cụ vẽ tranh, lùi lại đứng sang bên cạnh.

Ngay lập tức có cung nữ giúp nàng xuyên áo lụa và giày thêu để mềm, chùi thêm áo choàng thật dày rồi bị đưa đến chính điện.

Trong tâm điện của Long Càn cung đèn đuốc sáng trưng, Trương Hiến Năng cảm phát trần trong tay đứng đợi ở ngoài điện, nhìn giống như đã đợi rất lâu rồi.

"Tàn Thái nữ, Hoàng thượng đang chờ ngài!" Hắn mở cửa điện giúp nàng.

Tàn Phiên Phiên nhìn thấy hắn cười khiến mặt đầy nếp gấp, cả người lại run run, hai chân nặng như chì cố gắng bước vào trong điện.

Trong điện không giữ lại cung nhân hầu hạ, Tiêu Nghiêu không thích lúc chính mình đang tận hứng còn có người ở bên cạnh nhìn.

Bởi vậy cả tâm điện rộng lớn chỉ có một mình hắn.

Lúc này Hoàng thượng đang mặc trung y màu vàng sáng, tóc rối tung, nhìn liền biết là vừa mới tắm gội xong. Tiêu Nghiêu ười biếng mà nằm lệch ra trên giường, mắt khép hờ, giống như một con mèo lười biếng nằm nghỉ.

"Nô thiếp thỉnh an Hoàng thượng." Nàng giả vờ ho nhẹ một tiếng rồi ngoan ngoãn hành lễ.

Ngay lúc nàng đứng dậy, áo choàng bọc kín mít trên người chậm rãi rơi xuống đất, lộ ra ngọc thể yếu điệu trắng nõn ẩn hiện dưới lớp áo lụa mỏng manh.

Tàn Phiên Phiên hoàn toàn không làm thất vọng tên của nàng, Phiên Phiên giai nhân, nhiều vẻ thướt tha.

Hầu kết của Tiêu Nghiêu lên xuống một chút, quả nhiên nữ nhân này là vưu vật.

Không có quần áo che đậy, dáng người hoàn hảo của nàng hiển lộ rõ ràng, tất cả những tưởng tượng còn sót lại trong đầu hắn tối hôm qua chưa kịp làm, tối nay đều có thể làm.

"Lại đây." Âm thanh của nam nhân có chút khàn khàn, âm cuối mơ hồ như có thêm mớ câu khiến giọng nói thêm phần gọi cảm.

Tần Phiên Phiên điều chỉnh lại biểu tình trên mặt của mình, gót sen nhẹ nhàng cất bước đi đến trước mặt hắn, vươn cánh tay ra muốn ôm lấy cổ của người nam nhân này.

Loài mèo mà, trước tiên phải vuốt lông đồ dành nó, thì nó mới ngoan được.

Không ngờ đột biến lập tức phát sinh, nam nhân trực tiếp cầm lấy cổ tay của nàng rồi kéo nàng lên trên giường, áo lụa mỏng trên người nàng chỉ cần hai ba động tác là đã bị xé nát. Một con mèo ngoan ngoãn lập tức biến thân thành liệt báo hung mãnh.

Tần Phiên Phiên còn chưa kịp cảm nhận độ thoải mái của long sàng, tất cả chỉ có xóc nảy, nàng giống như một con thuyền nhỏ trôi trên dòng nước xiết, dưới động tác của nam nhân mà phập phồng phồng phồng.

Sau một lần tận hưởng, hắn lật người nàng lại, duỗi tay sờ lên lưng nàng.

"A, đau, Hoàng thượng ngài đừng cần." Nàng hoảng sợ hét lên.

Không biết Hình ma ma vẽ cái gì trên lưng nàng, Hoàng thượng đang giống như một con liệt báo hung mãnh lập tức tiến vào thời kỳ động dục.

"Sau khi trầm phê xong tấu chương liền đi ngủ một giấc rồi mới sùng hạnh người, đêm nay "thức" trắng đêm. Nếu không những lời người nói trước mặt nẫu hậu, nếu trầm không làm thật, thì người sẽ thành kẻ "nói dối"?" Hắn ghé vào tai nàng cười lạnh, hế miệng cắn vành tai của nàng rồi mút nhẹ một cái. Một cái mút này giống như mút đi cả linh hồn của Tần Phiên Phiên vậy.

Tần Phiên Phiên khóc lóc xin tha: "Nô thiếp biết sai rồi, nô thiếp chỉ nói đau eo đau lưng, không nói..."

Nàng còn chưa nói hết lời đã khóc đến nỗi nói không ra câu rồi.

Ngôi cửu ngũ chấm chỉ nỗ lực như vậy, nàng làm gì còn sức mà nói nên lời.

"Cái động tác lần trước người cố ý làm để câu dẫn trẫm, bây giờ mau làm." Hắn giơ tay vỗ vỗ nhẹ lên khuôn mặt của nàng.

Tần Phiên Phiên thử cử động eo, thực sự là đau nhức đến không thể động đậy được, vội vàng xin tha: "Nô thiếp không còn sức lực, lúc này đã làm một canh giờ, đã không còn sức cử động rồi. Lần sau, lần sau có được không?"

Tiêu Nghiêu nhìn nàng bị bản thân mình "lấn lộn" đến mặt đỏ tai hồng, mồ hôi thơm đầm đìa thì không nhìn được mà nhếch lên khóe miệng, trong mắt đều là hài hước, hắn tự mình ôm nàng rồi ấn nàng nằm sấp xuống.

"Không được! Người không có sức, trẫm có là được, vẫn là sức lực mãi không cạn kiệt."

Tần Phiên Phiên khóc to hơn, nàng rút cuộc đã hiểu câu "Quân vô hí ngôn".

Hoàng thượng nói hắn có sức lực dùng mãi không cạn kiệt, rõ ràng đó chính là "lấn lộn" khiến nàng bốc khói thất khiếu, chỉ biết liên tục cầu xin tha thứ.

Tần tiểu tiện nhân lần đầu tiên thị tẩm liền nhận được hậu quả khi nàng "diễn trò". Ví dụ, đêm còn dài, Hoàng thượng nói không được ngủ liền không thể nhắm mắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Diễn võ yêu tinh đánh nhau rất tốt, lần sau tiếp tục!

Diễn tinh:.....

Âm thanh thét lên khàn khàn, nói không ra lời.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Móng vuốt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nhà cô cô

Beta: Huệ Hoàng hậu

Xong việc, Tần Phiên Phiên mệt mỏi nằm trên long sàng, thân thể vẫn không ngừng run.

Lúc dục vọng kéo đến, nàng không biết nên khóc hay nên kêu, tóm lại là hoàn toàn đắm chìm dưới sự khống chế của Tiêu Nghiêu, bị hắn cướp đi toàn bộ lí trí, giống như lọt vào một tầng sương mù của thế giới tu tiên.

Bàn tay của Hoàng thượng vẫn luôn vuốt ve sau lưng nàng, thỉnh thoảng lại cắn hai cái như một đứa trẻ.

Tần Phiên Phiên miễn cưỡng quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy biểu tình hưng phấn trên mặt hắn, thân thể lập tức run như rây trấu [1].

[1] rây trấu: vỏ trấu được lắc trên sàng hoặc rây để lọc.

Nàng thấy được vẻ mặt "thèm ăn" trên mặt Hoàng thượng, hắn tuyệt đối là muốn ăn sạch nàng!

"Người đang mời gọi trẫm sao? Tần Thái nữ có lẽ không biết, thân thể người run lên làm trẫm cảm thấy thật sự sung sướng, dường như muốn nói trẫm dừng đi, ở lại chơi cùng người thêm chút lát." Hắn cười khế, vẻ mặt hớn hở, hiển nhiên tâm tình của ngài cửu ngũ [2] hiện tại rất tốt.

[2] ngôi cửu ngũ 九五: ý chỉ thiên tử (Hoàng đế, nhà vua)

Tần Phiên Phiên cố gắng để bản thân không run lên, nhưng nàng thật sự không chịu nổi.

Nàng vẫn luôn cho rằng bản thân mình là một tiểu tiện nhân, không ngờ rằng nếu so với vị cửu ngũ này, nàng quả thật quá ngây thơ.

Cầu Hoàng đế bị đội nón xanh [3] tuyệt đối là một đại tiện nhân.

[3] nón xanh: nghĩa là bị cấm sùng, bị phản bội.

Hắn ra lệnh cho Trương Tổng quản giám sát nàng làm động tác "ngực lau sàn" quý quái kia trong một giờ, một đến nỗi tứ chi bủn rủn, còn Hoàng thượng thì lại nghỉ ngơi dưỡng sức lâu như vậy.

Sau đó lên giường, đương nhiên hắn sẽ vô cùng mạnh mẽ oai phong, mà nàng thì lại giống một bãi bùn, mặc kệ người khác nhào nặn thành hình dạng gì cũng không được đứng lại.

"Nói trẫm nghe, cái miệng lợi hại này của người lừa gạt Thái hậu, Thái hậu thường cho người cái gì?"

Hoàng thượng vô tình hỏi một câu.

"Thạch lựu, thạch lựu làm từ đá quý, Thái hậu nói thường cho nô thiếp. Thái hậu thật là tốt nhất thiên hạ... A, đau!"

Lời này của Tần Phiên Phiên còn chưa nói xong, sau lưng đã bị người khác dùng sức đánh một cái, đau đến nỗi không nói ra lời.

Nàng quay đầu lại mới phát hiện sắc mặt nam nhân đằng sau thay đổi, hoàn toàn trở nên lạnh lẽo giống như vụn băng vào trời đông giá rét, lạnh đến nỗi hoảng hốt.

"Thạch lựu cầu nhiều con nhiều cháu?" Tiêu Nghiêu nhướn mày hỏi lại một câu, còn không đợi nàng trả lời đã cười lạnh ra tiếng, châm chọc: "Người xứng đáng sao?"

Tần Phiên Phiên không biết vì sao một nam nhân giây trước còn nhẹ nhàng, vẻ mặt thoải mái, giây sau đã đột nhiên trở mặt.

Nàng nhìn chăm chăm Hoàng thượng vài lần, sau đó lập tức dời tầm mắt, đáy lòng tự hiểu rõ.

Nam nhân này là tôn quý nhất thiên hạ, cũng chính là nam nhân khó hầu nhất thiên hạ.

Mọi nơi trong Long Càn cung đều được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, ngay cả khi phê duyệt tấu chương, hắn cũng thuận tay bày biện một cách chỉnh tề. Điều này chứng minh hắn là người có chứng cưỡng bách [4], không dễ dàng thay đổi việc gì.

[4] chứng cưỡng bách (强迫症): chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD)

Hắn đối với sự việc nào cũng rất cố chấp, cực đoan, dễ nổi giận, cũng bởi vì hắn là người khống chế toàn bộ hướng đi của vương triều Đại Diệp. Hắn không phải hôn quân nên không thể tùy ý nổi giận, những điều nhỏ nhặt khiến hắn không thoải mái đều bị thu lại dưới đáy lòng.

Sau đó phát tiết lên người nữ nhân trong hậu cung, tiêu biểu là Tần tiểu đáng thương đang nằm trên giường lúc này.

"Nô thiếp đương nhiên không dám cầu nhiều con nhiều cháu, chỉ có điều đây là tâm ý của Thái hậu..." Nàng thử mở miệng, chẳng ngờ sắc mặt của

Hoàng thượng càng khó xem.

Tần Phiên Phiên liền biết, Cầu hoàng đế này ngay cả tâm ý của mẹ ruột mình cũng không nghe theo.

"Sở dĩ nô thiếp cao hứng là bởi vì đá quý dùng để làm thạch lựu kia thực sự rất đáng giá. Thật ra có tặng thạch lựu hay không đều không quan trọng, chủ yếu là đáng giá thì mặt mũi nô thiếp được hãnh diện." Nàng lập tức sửa lời.

Quả nhiên sắc mặt Tiêu Nghiêu hòa hoãn không ít, thứ còn lại trong đáy lòng Tần Phiên Phiên là một nghi vấn thật lớn. Hoàng gia chú trọng nhất là con nối dõi, vì sao đương kim cửu ngũ mỗi khi nhắc tới hài tử liền biến sắc, hẳn không muốn nữ nhân sinh hài tử cho mình sao?

"Cuối cùng Tần gia cũng dạy được một nữ nhân thông minh! Ngoan, thạch lựu không phải thứ gì tốt đẹp, chờ lát nữa nói Trương Hiến Năng trả về cho Thái hậu. Trẫm đưa ngươi hoa quả đáng giá khác."

Hoàng thượng vừa nói vừa vỗ vỗ lên mặt nàng.

"Cũng có thể làm mặt mũi nô thiếp hãnh diện đúng không?" Nàng nghiêng đầu hỏi.

Hoàng thượng không biết nhớ đến cái gì, lại cong môi cười, lực xoa làn da phía sau lưng nàng có chút mạnh, khẽ nói: "Không chỉ làm mặt mũi ngươi hãnh diện mà còn khiến ngươi hãnh diện toàn thân."

Hắn nói xong lại đè nàng ở dưới thân, không ngừng cắn sau lưng nàng.

"Tươi mới căng mọng, ngọt thanh ngon niệng. Hàm răng trẫm chạm vào tưởng chừng có thể làm trầy da..."

Tần Phiên Phiên cảm giác sau lưng ướt đầm thì biết Cầu Hoàng đế cực kỳ yêu thích da thịt của mình.

Ai da, cha mẹ sinh tốt, không còn cách nào khác ~.

Nàng sinh ra đã có da dẻ trắng trẻo mịn màng tựa thiên tiên, nhìn chân long thiên tử áp vào trên lưng nàng kia, cũng trở thành một đại thi nhân. Đường như hắn so sánh nàng với một quả đào tươi là rất chính xác, hết nhai nhai rồi lại mút mút.

Hắn thêm ăn đến nổi chảy nước miếng.

Hoàng thượng lẫn lộn "rồng cuộn hồ chòm" một lúc lâu, đến tận khi Trương Hiến Năng tiến vào nhắc nhở phải đi thượng triều, hắn vẫn còn áp vào gặm nhấm đằng sau lưng nàng.

Phi tần phân vị thấp không đủ tư cách hầu hạ Hoàng thượng mặc long bào ngũ trảo [5], nghĩ đến đây Tần Phiên Phiên cảm thấy thật thanh nhàn. Nàng nằm trên long sàng, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, đến tận giờ phút này mới cảm nhận được sự tuyệt vời của chiếc giường.

[5] Long Bào Ngũ Trảo

"Tần Thái nữ, giúp trẫm thay quần áo."

Trước khi Tiêu Nghiêu đứng dậy, hấn vỗ vỗ mặt nàng.

Tần Phiên Phiên đương nhiên là không dám cãi lời, nhưng hiện tại nàng trần trụi, áo lụa duy nhất ở mép giường đã bị xé nát.

"Tần Thái nữ, áo choàng của ngài." Trương Hiến Năng quả nhiên là đại đội trưởng chân chó, hai tay dâng áo choàng lên trước mặt nàng.

Hoàng thượng giữ thẳng áo choàng, kéo nàng từ trên giường tới, tự tay giúp nàng mặc vào.

"Hoàng thượng, ngài mặc ngược rồi." Tần Phiên Phiên có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng sau khi cúi đầu thì thấy mũ nằm phía trước, dây cột thì ở phía sau. Phía trước được che kín mít, phía sau lưng lại lộ ra hoàn toàn.

"Mặc ngược mới đẹp." Hấn vừa nói lại vừa vuốt ve sau lưng nàng, đối với kiệt tác của chính mình thì vô cùng hài lòng.

Hoàng thượng lại tìm cho nàng một cái chăn rồi quấn lại quanh eo, cực khổ như vậy khiến Tần Phiên Phiên cuối cùng cũng hiểu ý tứ của Hoàng thượng: hấn muốn để lộ phần lưng của nàng cho người khác xem!

Thật không biết Hình ma ma vẽ bảo bối gì làm Hoàng thượng vui mừng như vậy.

Tần Phiên Phiên đau chân mỗi eo, vừa đi vừa run, cắn răng mặc đai lưng cho hấn xong liền ngồi nghỉ trên giường.

Trương Hiến Năng vẫn luôn đứng ở bên cạnh, bởi vì Hoàng thượng tặng riêng cho Tần Thái nữ "tạo hình" này, cho nên rất dễ có thể nhìn thấy lưng nàng.

Lúc hấn nhìn rõ hình vẽ trên lưng thì không khỏi ngẩn ra, sau đó lại thấy những vết đỏ loang lổ kia liền hiểu đến tột cùng tối hôm qua có bao nhiêu kịch liệt.

"Tần Thái nữ cần phải rèn luyện thân thể cho thật tốt, nếu làm trẫm không hài lòng thì trẫm sẽ nhớ đến một vài việc không vui, ví dụ như những việc sai mà Tần gia các người làm ra. Ngoan." Hấn vừa nói vừa vỗ vỗ mặt nàng, để Trương Hiến Năng nhanh chóng sửa soạn, xoay người rồi đi.

Tần Phiên Phiên một lần nữa nằm xuống long sàng, nhớ tới sự uy hiếp của Hoàng thượng, người không khỏi run cầm cập.

Người ta thường nói: Không có cây nát đồng, chỉ có một chết trâu. Dù sao Tần Thái nữ cũng không tin những lời này, ví như nàng hiện tại là một đám ruộng cần mau chóng nghỉ ngơi để lấy lại sức.

Chỉ là với phân vị ti tiện của mình, nàng không có tư cách ngủ một mình trên long sàng, trước khi Hoàng thượng đi cũng không mở miệng cho nàng lưu lại. Vậy nên trừ khi nàng thật sự bị Hoàng thượng làm đến chết, nếu không vẫn phải bò tới trắc điện để ngủ.

"Ai da, Tần Thái nữ, quả đào sau lưng này thật là đẹp, hai trái cũng rất giống nhau. Nô tỳ nhìn đến hoa mắt, còn tưởng rằng sau lưng ngài thật sự có hai trái đào đó."

Tiểu cung nữ đỡ nàng đứng dậy, đúng là người hôm qua mách bảo cho nàng, tên là Liễu Âm.

Tần Phiên Phiên sững sờ một chút, sau đó hỏi lại một cách khó tin: "Người nói trên lưng ta vẽ cái gì?"

"Hai quả đào lớn phiếm hồng, hấn là đào trong vườn của Vương Mẫu nương nương, nhìn đã biết ăn rất ngon miệng." Liễu Âm vừa nói vừa nuốt nước miếng, hiển nhiên là thèm.

Tần Phiên Phiên có chút muốn mắng người, gương mặt thẹn đến nổi đỏ bừng. Hóa ra lúc Hoàng thượng cắn sau lưng nàng có nói "tươi mới nhiều nước" không phải khen làn da của nàng đẹp, mà là đang khen quả đào.

Nàng hoàn toàn tự mình đa tình!

Cầu hoàng đế vô nhân tính, ăn nàng xong lại còn khen đào.

Nàng gắng gượng trở lại thiên điện, chỉ lưu lại Liễu Âm. Có một số chuyện không thể nói ra trước mặt nhiều người, ví dụ như sở thích của ngôi cửu ngũ.

"Hoàng thượng thích ăn đào?"

Liễu Âm nhìn xung quanh, xác định không có ai nghe lén mới gật gật đầu: "Đã từng có một lần, Văn Nam dâng lên mấy quả tuyết đào. Một mình Hoàng thượng ăn liền ba quả, nói là tươi mới nhiều nước, ngọt thanh ngon miệng..."

Tần Phiên Phiên thuận miệng tiếp một câu: "...hàm răng chạm vào tưởng chừng làm trầy da?"

"Đúng vậy, lại còn mọng nước, thơm ngon ngọt miệng. Đây là nguyên văn lời Hoàng thượng nói, ngài cũng biết việc này, có vẻ là Hoàng thượng kể với ngài đúng không? Thái nữ, Hoàng thượng thật sủng ái ngài!" Liễu Âm cười cười chúc mừng nàng.

Tần Phiên Phiên không còn gì luyến tiếc, nằm dài trên giường. Đúng vậy, quả thực là sủng ái nàng, coi nàng như trái đào mà gặm!

Tối hôm qua Hoàng thượng kích động như vậy, nàng còn tưởng rằng trên lưng mình là hình vẽ mỹ nhân khó coi nào đó, có thể kích thích nam nhân, không nghĩ tới lại là trái đào.

Không đúng, là hai trái đào!

Cầu hoàng đế thật không phải người, đối với hai trái đào sinh ra thú tính!

Tần Phiên Phiên ngủ đến lúc trời tối, sau đó bị người khác lay tỉnh.

Trên mặt Liễu Âm tràn đầy sự sốt ruột lo lắng, gấp gấp nói: "Tần Thái nữ, Cao Thái hậu gọi ngài qua bên đó!"

"Không phải ta đã bảo các người đi truyền lời rồi hay sao, hôm nay ta không thể đứng dậy nổi?"

"Nô tỳ đã truyền lời, nhân tiện cũng trả lại thạch lựu. Lúc ấy Cao Tinh cô nương cũng ở đó, nàng ta nói vài câu khiến Cao Thái hậu tức giận rồi."

Liễu Âm vừa nói như vậy, Tần Phiên Phiên mới nhớ tới việc quả thạch lựu của mình bị lừa đi mất. Cầu hoàng đế nói sẽ cho nàng hoa quả khác quý giá hơn, hóa ra là hai trái đào sau lưng!

Tần Phiên Phiên biết nếu mình đến Duyên Thọ cung nói thẳng ra như vậy, khẳng định sẽ gặp xui xẻo, Cao Thái hậu sẽ không bỏ qua nàng. Cho nên nàng cần phải chuẩn bị trước một chút.

Tần diễn tình[6] tưởng tượng một vài việc, sau đó có tính toán trong lòng.

[6] diễn tình: người ưa diễn kịch và giỏi diễn kịch

"Tìm cho ta đồ vật có liên quan đến quả đào, trang sức cũng được, đều đem đến cho ta." Tần Phiên Phiên quyết định diễn một vở kịch cho những kẻ chưa hiểu việc đòi xem một phen, để bọn họ biết cái gì gọi là năng lực của diễn tình.

"Cô mẫu, lúc này ngài ngàn vạn lần không thể bị nàng ta lừa. Cái gì mà không thể xuống giường nổi, rõ ràng là lấy cớ! Lần trước nàng ta còn nói ngài là thượng tiên, nhìn thấy ngài thì mọi ưu phiền cũng biến mất. Tại sao bây giờ thân thể mệt mỏi lại không tới thăm ngài để mệt mỏi tiêu tan. Còn có quả thạch lựu này, Hoàng thượng đã cho người trả lại, nhất định là Hoàng thượng biết nàng ta lừa ngài đó. Chỉ là Hoàng thượng không nỡ nói cho ngài, sợ ngài thương tâm. Chờ lát nữa nàng ta tới, ngài cần phải trừng phạt nàng ta!"

Tần Phiên Phiên còn chưa tiến vào đại điện đã nghe thấy Cao Tinh mách lẻo với Cao Thái hậu, thậm chí thấy bóng dáng của nàng. Cao Tinh cũng không hề thu liễm, ngược lại càng nói lớn, rõ ràng là muốn gây rắc rối cho nàng.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên lạnh lùng, tiểu tiện nhân, lão nương không ra uy thì người coi ta là một con mèo bệnh sao.

Chờ coi đi!

"Nô thiếp gặp qua Thái hậu. Nô thiếp có tội, thỉnh Thái hậu ban cho nô thiếp ba thước lụa trắng, một ly rượu độc, cứ như vậy mà ra đi."

Tần Phiên Phiên thốt tha quỹ xuống mặt đất, làn váy xanh biếc lướt qua màu xanh lá của gạch giống như một dòng suối trong mát thuần khiết.

Tần-Phiên-Phiên-tự-nhận-là-diễn-tình-đẹp-nhất, giờ phút này đang đưa tay áo lên lau mặt, vừa khóc nức nở vừa chuyển ba tông giọng khác nhau, tiếng khóc còn dễ nghe hơn so với hoa đán hài kịch nổi tiếng nhất kinh đô.

Một câu này của nàng làm tiếng quát mắng đã tới miệng của Cao Thái hậu phải thu hồi về.

Đây là lần đầu tiên có người lúc thỉnh tội nói thẳng muốn ba thước lụa trắng cùng một ly rượu độc, tâm ý muốn chết quả thực rất kiên định.

"Người biết sai rồi? Có phải đúng như lời Tinh Tinh không? Tất cả những lời người nói hôm qua đều là lừa ai gia?" Cao Thái hậu ho nhẹ một tiếng, lạnh giọng hỏi.

"Nô thiếp nói ngài là thượng tiên, lời này vô cùng chính xác. Trong mắt nô thiếp, ngài chính là thượng tiên, chỉ là thân phận còn cao quý hơn. Ngài là Tây Vương Mẫu quản các vị tiên nữ! Sở dĩ nô thiếp mới gặp ngài liền cảm thấy thân thiết, mới gặp liền thấy mọi việc tốt đẹp là do nô thiếp chính là Tuyết Đào tiên nữ mà ngài thương yêu nhất." Tần Phiên Phiên ngẩng đầu lên, nói một cách tha thiết chân thành, ánh mắt hoàn toàn sáng lấp lánh.

"Phụt..." Một phi tần đang uống trà, kiềm chế không tốt lập tức phun ra.

Tiểu tiện nhân này lại còn dám nói dối sao? Ngay cả Tây Vương Mẫu và Tuyết Đào tiên nữ đều nói ra, nàng ta sắp không xong rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang thích ăn đào, sau khi có Tần diễn tình, hẳn lại càng thích ăn.

Diễn tình: A, Hoàng thượng, nô thiếp không cần ăn đào, ăn ba cái thì miệng đều sưng lên.

Hoàng tang cắn một miếng thịt đào, rồi lại áp lên môi nàng, nhai nhai cắn cắn, liếm liếm khóe môi đến nỗi nước đào tràn ra.

Hoàng tang: Ngươi lại nói dối, còn có thể nói chuyện thì miệng sao có thể sưng được, tiếp tục!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tuyệt Đào tiên tử

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Minh Phi."

Phun trà chính là chính nhị phẩm phi, phong hào là Minh, khá được Hoàng thượng thích.

Minh Phi này là từ vương phủ theo tới, tất nhiên hiểu biết Cao Thái hậu. Thấy Cao Thái hậu tức giận nhìn mình, nàng ta lập tức tìm khăn chấm chấm miệng, cười duyên nói: "Lời nói của Tần Thái nữ thật thú vị, thần thiếp vẫn là lần đầu tiên nghe đây, so với tiên sinh thuyết thư còn cao minh hơn rất nhiều. Mẫu hậu ngài cũng cần thận nghe một chút, chớ lát nữa thần thiếp còn muốn ban thưởng cho nàng ấy đây." Nàng chường mắt Cao Tĩnh, cũng không thấy Tần Phiên Phiên lọt mắt.

Trái lại bởi vì Tần Phiên Phiên đã là Thái nữ, buổi tối hôm qua xác thật còn được Hoàng thượng thu dùng, uy hiếp lớn hơn so với Cao Tĩnh.

Một phen lời nói này của Minh Phi nghe như nói chuyện thay Tần Phiên Phiên, trên thực tế là chèn ép nàng không lên được mặt bàn.

So sánh nàng biên soạn chuyện xưa giống tiên sinh thuyết thư, rõ ràng chính là cười nhạo lời nàng nói đều là lời nói dối.

Trên mặt Tần Phiên Phiên lại lần nữa lộ ra tươi cười hiền lành, nhìn so với ai khác đều thân thiết hơn, dịu dàng nói: "Vị tỷ tỷ này nô thiếp cũng gặp qua, đúng là Minh Châu tiên tử bên người Vương Mẫu nương nương. Hôm qua nô thiếp nhất gan không dám nhìn loạn, hôm nay nhìn lên, Minh Phi nương nương quả nhiên là tiên nữ đích thực, tiên khí mười phần. Nô thiếp nói đều là nói thật, không lừa ngài."

Minh Phi một bụng táo bạo muốn nói, nhưng đều nhin xuống.

Bởi vì nữ nhân ngọc Cao Thái hậu kia cười đến đầy mặt đều là nếp nhăn, thật đúng là cho rằng mình chính là Tây Vương mẫu thống lĩnh hậu cung.

Phi, lão bà không biết xấu hổ!

"Đứa nhỏ này thật biết nói lời dễ nghe." Cao Thái hậu cười tùm tùm, đôi mắt đều cười đến không thấy đâu.

"Cô mẫu, sao ngài lại bị nàng ta dễ rồi, nàng ta chính là kẻ chuyên nói dối, giống nhị tỷ của nàng ta không biết xấu hổ phản bội Hoàng thượng!" Cao Tĩnh tức giận đến dậm chân.

Sắc mặt nàng ta đều tím lại, ngày thường thời điểm nàng ta lừa gạt Cao Thái hậu như vậy, trong lòng chỉ có dào dạt đắc ý.

Nhưng hiện giờ chỉ nghe lời Tần Phiên Phiên nói, bấp cái già đã sớm bị heo tinh khác phá nát rồi[1], còn con mẹ nó không quay đầu được, nàng ta thật sự bị tức giận đến ngu Phật thăng thiên.

[1] Ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý chỉ một sự vật vốn tốt đẹp bị kẻ khác phá hư.

"Thái Hậu nương nương, kỳ thật hôm qua nô thiếp đích thực có chỗ lừa ngài. Vị cô nương Cao gia này thật sự là nha hoàn bên người Tây Vương mẫu, nàng ấy không giống với những tiên nữ chúng ta. Ngài nhìn một cái, hiện giờ nàng ấy đi theo chư vị tỷ muội ở đây, thân phận cũng không giống nhau. Hôm qua nô thiếp nghe nàng ấy nói là cô nương Cao gia, liền e sợ va chạm Cao gia cho nên mới không dám nói lời nói thật."

Nàng nói xong, âm thầm đáng thương mà cúi đầu, tựa như là vì chính mình nhút nhát mà cảm thấy cảm thấy thẹn.

Thậm chí bà vai cũng run rẩy, hiển nhiên là cảm xúc kích động muốn khóc.

Trong lòng Tần Phiên Phiên thở dài, mẹ, nhìn cười thật khổ sở a, nàng thật sự cười đến đau bụng.

Cộng thêm tối hôm qua cầu Hoàng đế như cối đá giã hạt mè, giã đến cả người nàng đều mỏi nhừ, hiện giờ dùng một chút lực để cười đã cảm thấy cả người đau nhức, chính mình đều thành vụn hạt mè, còn phải tới diễn kịch.

Cầu Hoàng đế, vô nhân tính, làm xong nàng, còn lừa bịp nương.

"Người, Tần Thái nữ người khinh người quá đáng, cô mẫu, nàng lại mắng chất nữ là nha hoàn! Chất nữ là nữ nhi Cao gia, xuất thân từ cùng một thế gia với ngài, nàng mắng ta chính là mắng ngài!"

Cao Tinh tức giận đến quả thực muốn ngắt, tiểu tiện nhân này còn dám nhắc lại chuyện cũ, lại còn nói rõ ràng nàng thật sự là nha hoàn.

Tim chết!

"Không có, nô thiếp không dám. Tiên nữ sao có thể mắng Tây Vương mẫu, ở trong mắt nô thiếp ngài tồn tại giống như ánh sáng mặt trời. Sáng ngời, thanh khiết, nhìn một cái cũng sợ sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho ngài. Nô thiếp không xứng nhìn ngài, chỉ là nô thiếp nghĩ Vương Mẫu nương nương không ngài, rồi cuộc ngài có một nha hoàn như vậy tồn tại, tiên nữ như nô thiếp hẳn là không tạo thành thương tổn với ngài."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu lên, lại lần nữa thổ lộ chân tình, một hàng nước mắt trong suốt từ trên má chảy xuống.

Con mẹ nó, tiểu tiện nhân này tự nói rồi tự khóc!

"Tần Phiên Phiên! Hôm nay ta nhất định phải xé rách cái miệng thối này của người! Xem người còn dối gạt người thế nào!"

Rốt cuộc Cao Tinh nhìn không được, hai mắt đỏ đậm, phóng vọt đi, tư thế vung tay áo lên thế kia rõ ràng là muốn xé nàng thành mảnh nhỏ.

Các phi tần ngồi ở chung quanh xem kịch vui, tất cả đều ngồi nghiêm chỉnh, ngẩng đầu ưỡn ngực mà xem kịch vui.

Xé xé xé, không chỉ muốn xé rách miệng nàng, còn muốn xé hư mặt nàng, tiểu tiện nhân này eo liễu mông vênh, đứng ở nơi đó cũng mang theo một hơi thờ phong tao, khẳng định hôm qua đã hút khô Hoàng thượng rồi!

Tần Phiên Phiên đã sớm đề phòng chiêu thức ấy của nàng ta, vừa thấy Cao Tinh xông tới giống như bà điên, lập tức phi đến hướng các phi tần.

Còn chọn phân vị cao.

Tần Phiên Phiên không chỉ không sợ hãi, thậm chí nàng còn dâng lên cảm giác hưng phấn kì lạ, cảm thấy vô cùng chờ mong đối với Cao Tinh đang lao đến kia.

Tới xé, xé nhanh lên, tốt nhất nàng ta đuổi đến quơ loạn cái mặt tiểu bích tri[2] của Minh Phi luôn đi!

[2] mặt bích tri: mặt hồ xanh, đồng âm với từ bitch, ngôn ngữ mạng dùng để chửi người

"Thái hậu nương nương, cứu cứu nô thiếp, nô thiếp nói thật, nàng ấy liên thẹn quá hóa giận!"

Tần Phiên Phiên trốn đến phía sau Minh Phi liền bắt đầu gân cổ lên gào, đương nhiên lúc này nàng vẫn như cũ không quên dùng khả năng diễn xuất có thể so với hoa đán của nàng, vừa nói vài câu.

"Người tránh ra! Các người qua bên kia đánh!" Cả người Minh Phi hồng mắt.

Toàn bộ Duyên Thọ cung đều hỗn loạn, bởi vì Tần Phiên Phiên không ngừng khiêu khích, chiến sự thăng cấp, sức chiến đấu của Cao Tinh càng tăng lên, Minh Phi rất nhiều lần thét chói tai ra tiếng, nàng ta cảm giác có người véo nàng, hung hăng mà véo.

"Còn ra thể thống gì! Đề nghị tay cho ai gia, còn dám động thủ, tất cả cút đi!"

Sắc mặt Cao Thái hậu đột biến, lạnh giọng hô một câu.

Lập tức rất nhiều người dừng tay, Cao Thái hậu nói ra loại lời nói tàn nhẫn này, bà ta tuyệt đối nói được thì làm được, không ai muốn chấp nhặt với một nữ nhân làm ra vẻ, bởi vì các nàng phát điên tới đánh chính bản thân mình, huống chi là người khác.

Tần Phiên Phiên lập tức lui về phía sau vài bước, nước mắt lưng tròng, búi tóc cũng không biết từ khi nào trở nên tán loạn, nhìn thật đáng thương.

Đương nhiên còn có Minh phi càng đáng thương hơn nàng, lúc trước không biết nàng ta bị ai đẩy sau lưng, trực tiếp nhào vào lòng Cao Tinh, hai người này cũng có ân oán cũ.

Cao Tinh đã tức giận đến phát điên, cũng không rảnh lo cái khác, chỉ nghĩ phát tiết lửa giận trong lòng, đánh đến Minh Phi kêu thảm thiết.

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn đã bị đánh chảy máu.

"Mẫu hậu, mẫu hậu..." Minh Phi vừa mắt mặt lại ủy khuất, trực tiếp bụm mặt khóc.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, tức khắc cảm thấy Minh Phi một chút lễ phép cũng đều không hiểu, không hiểu thứ tự trước sau.

Rõ ràng nàng bắt đầu diễn kịch trước, trận này thương vong chính là nàng, một vở diễn cũng chưa diễn xong, Minh Phi đã đoạt tầm mắt của mọi người rồi, thật là quá không đạo đức.

"Cô mẫu, chất nữ không có ý, chất nữ chỉ là muốn tóm lấy Tần Thái nữ. Ngài nhất định phải trị tội nàng ta, nói dối hết bài này đến bài khác ——"

Cao Tinh còn chưa nói xong, đã bị Cao Thái hậu cao giọng quát bảo ngưng lại: "Người đủ rồi, nhìn một cái hình dáng mới vừa rồi của người như bà điên, đến làm nha hoàn trước mặt ai gia cũng chê người chân tay vụng về."

Cao Thái hậu kiêu căng ngạo mạn như vậy mà nói một câu, Cao Tinh lập tức ngậm miệng lại, đáy lòng càng căm hận.

Cao Thái hậu đã nói ra lời nói này, khẳng định vẫn thiên vị Tần Phiên Phiên.

"Mẫu hậu, trò khôi hài ngày hôm nay, nếu là ngày thường cũng thôi đi. Nhưng hiện giờ kéo cả thần thiếp cũng liên lụy vào, thần thiếp sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Mẫu hậu là Vương Mẫu nương nương, lời này thần thiếp tán đồng, nhưng Tần Thái nữ cũng thật biết dát vàng lên mặt mình. Trong điện này nhiều tỷ muội như vậy, dù phân vị cao, cũng không ai dám tự nhận là tiên tử mẫu hậu thương yêu nhất. Tần Thái nữ, người lấy chứng cứ ra đây, đừng làm cho tất cả mọi người đều chỉ nghe người dẻo miệng nói lời vô căn cứ!"

Hiển nhiên Minh Phi cũng vô cùng tức giận, mới vừa có phi tần không sợ lớn chuyện ghé sát vào Minh Phi thì thăm thì thăm, vừa nói chuyện còn liên tiếp nhìn về phía Tần Phiên Phiên.

Khẳng định là nói chuyện Tần Phiên Phiên trộm đẩy Minh Phi cho nàng ta, người này trong nhà khẳng định là làm mất tâm.

Tần Phiên Phiên đã phát huy trí nhớ siêu phàm của nàng, ở trong não nàng ghi nhớ lại, về sau mất tâm này xui xẻo rồi!

Minh Phi cường thế như vậy mà muốn chứng cứ, thật đúng là đưa tới không ít người đồng tình.

Phải biết rằng Tần Phiên Phiên diễn xướng, diễn hay như thế nào nhưng chung quy là giả, lừa hài tử ba bốn tuổi còn có thể, lừa Cao Thái hậu ba bốn mươi tuổi...cũng được nhưng lừa những người các nàng, đó là trăm triệu lần không có khả năng!

"Mẫu hậu, thần thiếp cũng muốn nghe xem Tần Thái nữ có thể lấy ra chứng cứ gì, nếu không nàng ta mở miệng nói cái gì liền tin cái đó thì trong cung còn có quy củ gì nữa. Chẳng lẽ nàng ta nói nàng ta làm Quý phi, thần thiếp liền nhường vị trí cho nàng ta?"

Lại có người mở miệng, cũng là phân vị cao chính nhị phẩm phi.

Quả nhiên Cửu Hoàng đế xem trọng nữ nhân khôn ngoan, đều là nhanh mồm dẻo miệng.

Cao Thái hậu bị ồn ào đến đau đầu, nhìn về phía Tần Phiên Phiên, còn chưa há mồm, Tần Phiên Phiên đã chủ động đi ra nửa bước, lại lần nữa cung kính mà cúi người hành lễ.

"Mới vừa rồi bị Cao Tinh hù dọa, nô thiếp còn chưa kịp nói. Nô thiếp thật sự có chứng cứ, còn may mà Hoàng thượng..."

Tần Phiên Phiên lại lần nữa biến thành một bộ dáng yếu kiều yếu đuối, lúc nàng nhìn về phía Cao Thái hậu, ánh mắt chân thành lấp lánh như hai ngôi sao.

"Hả? Hoàng thượng cũng cho rằng ai gia là Tây Vương mẫu?" Về mặt của Cao Thái hậu hưng phấn, đến ghé phượng cũng ngồi không yên.

Lúc này đừng nói những phi tần khác, ngay cả diễn viên họ Tần nàng cũng ngây ngẩn cả người.

Đối với Cao Thái hậu mặt dày vô sỉ, nàng, cam bái hạ phong, vị trí đứng đầu nàng từ bỏ!

"Chứng cứ có hai cái, một cái là vòng tay hạt đào trên tay nô thiếp, được thần long khai quang[3]."

[3] khai quang: khai quang cho đồ vật phong thủy (vòng tay, tượng...) là thủ tục để linh vật nhận chủ nhân, phù trợ cho người đó.

Tần Phiên Phiên nghiêm trang nói hươu nói vượn, vừa nói còn vừa nâng tay lên, quả nhiên có một chuỗi hạt đeo tay, là dùng một sợi dây màu lam kết thành, xuyên qua lỗ ở giữa hạt đào.

"Phi, chuyện tiên nữ này của người còn chưa giải thích rõ ràng đâu, lúc này lại nhắc đến thần long, sao người không nói tới Na Tra Tam Thái tử luôn đi!" Cao Tinh lập tức phi nhỏ.

Về mặt Tần Phiên Phiên nghiêm túc nói: "Na Tra Tam Thái tử không thể tới, hắn không thích mặc quần áo, ta hoảng sợ."

Ngực Cao Tinh lại nghẹn một búng máu, đời trước Tần tiểu tiện nhân này tuyệt đối là kẻ thù của nàng ta, loại kẻ thù không chết không ngừng!

"Chứng cứ thứ hai ở trên người nô thiếp, đúng là Hoàng thượng thích, buổi tối hôm qua ——" nàng nói tới đây, tựa như là nhớ tới những chuyện mắc cỡ trên long sàng, cả mặt đỏ bừng, lập tức nâng đôi tay lên che mặt.

Những phi tần có mặt tại đây toàn bộ về mặt lạnh nhạt, thật con mẹ nó không biết xấu hổ!

Nàng ho nhẹ một tiếng, lại nói: "Chứng cứ kia ở chỗ không thể để người nhìn, khụ. Cho nên Thái hậu ngài nếu muốn xem, có thể tìm ma ma tin tưởng được, mang nô thiếp vào nội điện xem."

Tần Phiên Phiên nói, lại đỏ mặt, e thẹn mà cúi đầu, cả người quanh thân đều tản ra một hơi thở của hồ ly!

"Người mang theo Tần Thái nữ đi nhìn một cái." Cao Thái hậu tùy tay chỉ một ma ma bên người, thật sự dẫn Tần Phiên Phiên đi rồi.

Về mặt Cao Tinh là biểu tình kinh hoàng, nàng ta thấy Tần Phiên Phiên tự tin như vậy liền biết nhất định tiểu tiện nhân này có chuẩn bị mà đến, không khỏi kêu lên: "Cô mẫu, người lại đi tin chuyện ma quỷ của nàng ta!"

Cao Thái hậu lạnh lùng mà liếc nàng ta một cái, mười phần tự luyện mà vén mấy sợi tóc lòa xòa ra sau tai, bà cảm thấy chính mình là bông hoa đẹp nhất hậu cung, nếu tiền đế còn trên đời, bà còn có thể lại sủng quan lục cung hai mươi năm nữa.

Ở chỗ có mặt lão nương, nhóm nha đầu thúi miệng còn hơi sửa các người trước sau đều là tiện tì!

"Nàng ta nói cũng không sai, mới vừa rồi người bày trò hề, đích xác rất giống cung nữ hầu hạ ai gia. Nhưng tính tình người không tốt như vậy, ai gia khẳng định sẽ không trọng dụng người!" Cao Thái hậu khẽ hừ một tiếng.

Cao Tinh trợn trắng mắt, đến nỗi ngắt xiu, may mắn tiểu cung nữ bên cạnh đỡ lấy, bằng không nàng ta thật sự muốn chết!

Ma ma thực mau liền ra tới, ghé vào bên tai Cao Thái hậu thấp giọng nói vài câu, về mặt Cao Thái hậu hưng phấn, sau đó bỏ lại toàn bộ phi tần trong điện, chính mình nhắc làn váy lộc cộc mà chạy vào nội điện nhìn.

Được Tần Phiên Phiên chứng thực là Tây Vương mẫu Cao thái hậu, đến tư thế chạy bộ đều không thích hợp, một dáng vẻ kệnh cớm, thiếu chút nữa khiến Cao Tinh đã tỉnh táo lại hôn mê.

Đều đã bao nhiêu tuổi rồi, còn giả vờ yếu điệu thiếu nữ!

Sau một lát, Cao Thái hậu cuối cùng đi ra, bà là tay cầm tay Tần Phiên Phiên đi ra, vừa đi còn vừa ôn hòa nói chuyện với nàng, bộ dáng thân thiết đến con gái ruột cũng bỏ qua một bên.

"Ai gia vừa mới nhìn qua, Tần Thái nữ đúng là Tuyết Đào tiên tử, ai gia cũng đúng là Tây Vương mẫu! Các người cũng đừng lo lắng, nếu cảm thấy nàng nói dối, cùng lắm thì ai gia không cần những tiên nữ các người nữa, dù sao đã có Tuyết Đào tiên tử. Nếu hoài nghi nàng ấy thì nhân lúc còn sớm nói ra, trong cung này thật ra có chút chen chúc, giao vị trí ấy ra để lại cho người bị tổn thương là tiên tử, cũng là chuyện tốt!"

Thái Hậu một lần nữa ngồi trở lại ghế phượng, về mặt nghiêm túc.

Toàn trường yên tĩnh.

Diễn tình thắng lợi!

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tình: Ta thật sự thành tiên tử ha ha ha ha!

Hoàng tang: Ngoan, Tuyết Đào tiên tử, mau cho trẫm ăn đào.

Môi đỏ của diễn tình càng sưng lên! (nói tiếp màn kịch chương trước ㄟ (???) ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Ngọc hoàng đại đế

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Cao Tinh bị lời nói này của Thái hậu làm cho nghẹn đến mức trợn trắng mắt lên, còn thật sự coi mình là Tây Vương Mẫu chắc, có bản lĩnh thì người phi thăng một cái xem nào.

Nhưng mà bởi vì bị mấy câu uy hiếp kia của Cao Thái hậu, cho nên các phi tần cũng không dám nói chuyện, ai dám nghi ngờ người đầy liền nhường chỗ.

Một đám khô đại cừu thâm [1] mà nhìn Tần Phiến Phiến, hận không thể kéo tiểu tiện nhân này từ bên cạnh Thái hậu xuống dưới, ở tại chỗ dùng sức mà tát.

[1] 苦大仇深: mang thù sâu đậm, tựa như câu thâm thù đại hận ý.

"Cô mẫu, ngài không ngại nói cho chúng ta nghe một chút, nhiều người tham tòng [2] cho ngài một chút, miễn cho ngài bị nàng ——"

[2] 参详: xem xét cân nhắc rõ ràng

Cao Tinh lập tức nói tiếp, nhưng mà nhớ tới lời nói trước của Cao Thái hậu, lại nuốt chữ "lừa" xuống, trừng lớn đôi mắt, hiển nhiên không có ý buông tha cho Tần Phiến Phiến.

Cao Thái hậu còn chưa kịp nói, Tần Phiến Phiến đã đi tới nắm lấy tay Cao Thái hậu, làm nũng: "Vương Mẫu nương nương, ngài nghe xem nàng ấy vẫn không chịu tin đâu. Tuy tối hôm qua nô thiếp làm lụng quá mức vất vả, Hoàng thượng làm eo của nô thiếp thiếu chút nữa thì gãy mất, nhưng mà nô thiếp thật sự là Tuyệt Đào Tiên tử mà. Huống hồ vừa thấy Thái hậu nương nương ngài là thấy ngay ngài Tây Vương Mẫu, nếu nàng ấy không tin liền không nói cho nàng ấy nữa!"

Thanh âm làm nũng của Tần Phiến Phiến, quả thực làm người nổi lên một tầng da gà.

Trên thực tế, sau khi nói xong lời này, chính nàng cũng đều run lập cập, hoàn toàn là bị chính mình nỏ đến phát sợ, nhưng mà nàng kiên quyết không buông tay.

Tần Phiến Phiến tin tưởng, so với thứ mình phải chịu đựng, những người khác càng phải chịu thương tổn gấp trăm lần mình.

"Đúng vậy, người không tin, ai gia sẽ không nói nữa. Người cần phải nghỉ ngơi thật tốt, Hoàng thượng đúng là hấp tấp quá....."

Cao Thái hậu vỗ vỗ tay Tần Phiến Phiến, lại làm trò trước mặt mọi người mặt nhắc tới Hoàng thượng, Tần Phiến Phiến bị gãi đúng chỗ ngứa mà cúi đầu, xấu hổ đến mặt đỏ bừng, thỉnh thoảng còn e lệ ngượng ngùng gật gật đầu.

Làm lửa giận của một đám người ở phía dưới lại tăng thêm vài phần, tiện nhân này cũng thật biết giả bộ, cứ như chưa được Hoàng thượng sủng hạnh qua vậy.

Minh Phi giận nường mày lên, nàng rất muốn phát hỏa, nhưng lại phải cố gắng nhịn xuống, nếu chỉ có một mình Tần Phiến Phiến diễn, nàng cũng sẽ phát hỏa.

"Mẫu hậu đúng là Vương Mẫu nương nương, thần thiếp chưa bao giờ hoài nghi. Chẳng qua hiện giờ các tỷ tỷ muội muội trong cung cũng nhiều, cũng không biết ai với ai cả. Các tiên tử ở đây đều là hài tử của ngài, không thể để được cái này mất cái khác, vậy ngài nói cho thần thiếp biết, vị Tần Thái nữ này sao lại trở thành Tuyệt Đào Tiên tử? Có bằng chứng gì sao ạ?"

Trên mặt Minh Phi tràn ra vài phần tươi cười chân thành, hiển nhiên nàng cũng thường xuyên nhìn Cao Thái hậu, bản lĩnh trợn mắt nói dối này đúng là hạ bút thành văn [3]

[3] Làm việc gì đó một cách quen thuộc, không tốn công sức.

Tần Phiến Phiến nường mày, tiếp tục ở trong đầu ghi thêm một bút.

Minh Phi, đồ không biết xấu hổ.

Quả nhiên Cao Thái hậu bị Minh Phi dỗ đến vui vẻ, chỉ chỉ Tần Phiến Phiến, cao hứng nói: "Sau lưng nàng có hai hình trái đào, vừa hồng vừa lớn, nhìn liền biết là ăn ngon, là bàn đào của Tây Vương Mẫu."

"Thái hậu." Tần Phiến Phiến kéo kéo ống tay áo bà, ý không cho Thái hậu nói nữa.

"Nói nhiều như vậy là được rồi, ai gia cũng không phải là hài tử ba tuổi, tất nhiên không có khả năng bị lừa gạt cho qua. Các người tin cũng được, không tin cũng thế, tóm lại Tần Thái nữ là người tốt, về sau các người cũng không thể khi dễ nàng nữa, ai gia đều nhìn đấy."

Cao Thái hậu vừa nói ra, liền có không ít người khoe miệng giật giật.

Cao Thái hậu vậy mà lại cho rằng bà sẽ không bị lừa gạt, vậy vì sao bà lại che chở Tần Phiến Phiến như thế, lại còn không hỏi nguyên do nữa.

"Ai da." Lúc Tần Phiên Phiên đứng dịch sang bên cạnh, bước chân lão đảo một chút, duỗi tay đỡ eo, biểu tình trên mặt thoát nhìn cực kỳ thống khổ.

Cao Thái hậu lập tức liền hiểu rõ, ôn nhu nói: "Hải tử ngoan, ngươi cũng mệt mỏi rồi, mau đi nghỉ ngơi đi. Ai gia vốn không muốn để ngươi tới thỉnh an, lần đầu thị tẩm thân mình cũng không chịu nổi đâu, để Ngự Thiện phòng nấu cho ngươi chén trứng gà đường ăn đi."

Cao Thái hậu đúng là ôn nhu nha, nhắc nhở tha thiết từng tiếng, đúng là làm không ít người đều đỏ hốc mắt lên.

Các nàng những phi tần này đều quay chung quanh Cao Thái hậu lâu nay, mỗi ngày nàng xoay xung quanh bà, kết quả còn không bằng tiểu tiện nhân mới gặp qua có hai lần.

Chỉ có thể nói Tần Thái nữ khen đúng chỗ ngứa của Thái hậu.

Sau khi ra khỏi Duyên Thọ cung, Tần Phiên Phiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng chậm rì rì đi trở về, nghĩ xem còn bao nhiêu thời gian để ngủ bù.

Chẳng qua nàng còn chưa đi đến thiên điện Long Càn cung, đã thấy một tiểu thái giám chờ ở chỗ xa xa.

"Tần Thái nữ, Hoàng thượng mời ngài đi qua đây."

Trong lòng Tần Phiên Phiên "lộp bộp" một chút, không nghĩ tới Cầu Hoàng để trở về nhanh như vậy, cũng không biết chuyện lúc trước phát sinh ở Duyên Thọ cung, có truyền đến tai hần hay không.

Nàng ôm loại tâm tình thấp thỏm này, tiến vào chủ điện, lập tức cung kính mà hành lễ với Hoàng thượng.

"Nô thiếp gặp qua Hoàng thượng."

Thanh âm thuận theo của nàng vang vọng trong đại điện, lại chậm chạp không nghe thấy Hoàng thượng kêu nàng đứng dậy.

Ngồi cừu ngủ không cho đứng, nàng cũng chỉ có thể duy trì động tác khom lưng cúi người, này so với quỳ trên mặt đất còn muốn mệt hơn, không quá một lát, hai chân nàng liền bắt đầu run lên, eo cũng mỏi đến không chịu được.

Di chứng tới hôm qua cối đá xay hạt mè đều hiện lên, khối thân thể yếu đuối mong manh này, là lần đầu gặp một trận va chạm thiên chuy bách luyện như vậy, nên còn chưa thích ứng được.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên tái nhợt, cái trán cũng chảy ra mồ hôi lạnh, hiển nhiên là không chống đỡ được nữa.

Nàng liền đơn giản trực tiếp quỳ rạp xuống đất, hành đại lễ với Hoàng thượng.

Lúc nghe được tiếng "thình thịch" vang lên, cổ tay Tiêu Nghiêu cũng run lên một chút, hần lập tức ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tần Phiên Phiên một cái, cũng may Tần Thái nữ này không phải là té xỉu.

Chờ lúc hần cúi đầu xem tấu chương, mới phát hiện ở trên đó lại rơi xuống một giọt mực, mảy kiếm lập tức nhú lại.

"Nô thiếp có tội."

Hoàng Thượng đặt bút son ở trong tay lên trên bàn, không chút để ý nói: "Ngươi có tội gì chứ?"

"Nô thiếp nói Thái hậu nương nương là Tây Vương Mẫu, xưng hô mình là Tuyết Đào Tiên tử." Tần Phiên Phiên rất thông minh mà nhận tội, nàng cũng không cho rằng Hoàng thượng không biết được việc này.

Trong cung này không có gì có thể giấu được Hoàng thượng.

"Còn gì nữa không?"

Tần Phiên Phiên dừng một chút, chém đinh chặt sắt nói: "Không có."

Nam nhân ngồi ở trên Long ý cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Này liền không có? Ngươi tránh ở nội điện, khóc với Mẫu hậu như thế nào, còn không nói một chút? Trẫm còn muốn nghe xem, trẫm làm thế nào lại lên làm Ngọc Hoàng Đại đế đây."

Tần Phiên Phiên nghe được hần nói lời này, lúc nuốt nước miếng thiếu chút nữa thì làm chính mình nghẹn đến trợn trắng mắt.

Tin tức của Cầu Hoàng để lại nhanh nhạy như vậy? Ngay cả lời nàng nói riêng với Thái hậu cũng biết! Thái hậu rõ ràng đã đáp ứng nàng, đây là bí mật nhỏ giữa hai người các nàng rồi mà!

"Ở trước mặt Mẫu hậu lưỡi xán hoa sen [4], sao tới chỗ trẫm liền trở thành người câm rồi? Nói, thiếu một chữ trẫm gọi người rút đầu lưỡi người!"

[4] Lưỡi xán hoa sen: hình dung người giỏi ăn nói, mồm mép lanh lợi, mỹ diệu như hoa sen.

Hoàng thượng khép tấu chương lại, tư thế kia chính là phải sửa trị nàng một trận thật tốt mà.

"Nô, nô thiếp nói ngài là Ngọc Hoàng đại đế, hậu cung này ——"

Nàng vừa nói được câu mở đầu, Hoàng thượng trên long ý liền nắm ống đưng bút trên bàn lên ném xuống dưới.

"Lời trăm nói người đều bỏ ngoài tai có phải hay không? Người nói với Thái hậu như thế nào, liền nói với trăm như thế."

Trong ống đưng bút còn có hai cây bút, toàn bộ đều bay ra ngoài, ngòi bút còn có chút mực nước, vẩy ra cả nền gạch.

Tần Phiên Phiên không rảnh lo cái khác, lập tức làm cho mình tiến vào bên trong cảm xúc, lấy một cái khăn găm ở ống tay áo ra để chuẩn bị khóc một trận.

"Thái hậu nương nương, nô thiếp cuối cùng cũng được nhìn thấy ngài rồi. Tây Vương Mẫu chính là sự tồn tại giống như mẫu thân thân sinh của các tiên nữ vậy, tận đến lúc nô thiếp thấy ngài, mới giống như tìm được người thân thiết nhất. Hậu cung này chính là Bàn Đào viên của ngài, Hoàng thượng là Ngọc Hoàng đại đế, phi tần chính là một đám tiên nữ, mỗi buổi tối Hoàng thượng nhìn trúng ai, liền làm hạnh người đấy. Nô, nô, nô thiếp ——"

Cho dù Tần Phiên Phiên là diễn tình, thì lúc này đối mặt với Hoàng thượng, cũng ngại ngừng khi phải vừa khóc vừa nói.

Bởi vì thật sự quá không biết xấu hổ mà, nàng có thể ở trước mặt Thái hậu khen chính mình, nhưng đối với ngòi cửu ngũ, nàng không khen được, sợ bị chém đầu.

Tiêu Nghiêu không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt lạnh băng đã nói ra tất cả.

Tần Phiên Phiên run rẩy, cắn răng tiếp tục nói: "Ngọc Hoàng đại đế thương yêu Tuyệt Đào Tiên tử nhất, bởi vậy nên Hoàng thượng mới sai người về hai trái tuyệt đào ở sau lưng nô thiếp."

Lúc Tần Phiên Phiên lừa gạt Cao Thái hậu, còn đứng lý hợp tình mà nghĩ: Cầu Hoàng đế có thể sinh ra thú tính với hai trái đào sau lưng nàng, tự nhiên nàng cũng có thể lợi dụng hai trái đào này để trở thành Tuyệt Đào Tiên tử, ai sợ ai chứ.

Bây giờ thật sự làm trò ở trước mặt Cầu Hoàng đế, nàng hối hận đến xanh cả ruột.

Bởi vì nàng sợ hấn nha!

"Ồ." Tiêu Nghiêu bị trận nói hươu nói vượn này của nàng làm cho tức quá hoá cười, chỉ vào nàng nói: "Trăm cho người về cho người hai trái đào, vừa quay đầu người liền nói chính mình là Tuyệt Đào tiên tử, bản lĩnh tròn mắt nói dối của Tần Thái nữ, trăm cuối cùng cũng được kiến thức rồi. Người có hai thứ để chứng minh thân phận, còn một thứ nữa là cái gì, lấy ra đây cho trăm nhìn một cái."

Tần Phiên Phiên nghe thấy hấn nhắc tới còn một thứ khác, cả người liền run rẩy hơn nữa, nuốt nuốt nước miếng miễn cưỡng bản thân trấn định lại, mới vươn tay để lộ ra vòng tay hạt đào trên cổ tay.

"Món đồ chơi này lấy từ đâu ra?" Tiêu Nghiêu không chút để ý hỏi.

"Ngài gặm."

Cả điện yên tĩnh.

Tiêu Nghiêu cảm thấy mình nghe không rõ, lại hỏi một lần nữa: "Cái gì?"

"Đây là hột đào lúc trước ngài ăn tuyệt đào còn thừa lại."

Cả điện yên tĩnh giống như chết.

Gân xanh trên trán Tiêu Nghiêu nổi lên: "Cái thứ này ai đưa cho người? Hột đào trăm ăn còn thừa lại còn có người lấy?"

Hắn thật sự nổi trận lôi đình, trong lòng lại ầm ầm có một loại cảm giác xấu hổ.

"Cây đào tất cả đều là bảo, gỗ đào có thể làm thành kiếm gỗ đào trừ tà, hột đào chế thành vòng tay cũng có công hiệu như vậy, cộng thêm đây là ngài gặm xong, có chân long thiên tử che chở, nhất định sẽ có hiệu quả thần kỳ. Bởi vậy hột đào được lấy tới xâu thành vòng tay, chính là ngàn vàng khó cầu, tất cả các cung nhân trong điện của ngài cũng đều có thân thể khỏe mạnh, nô thiếp cũng được ngài che chở, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Tần Phiên Phiên vòng một vòng lớn, cuối cùng là vòng tới trên người Hoàng thượng, còn lấy cách thức vạn năng đó là vẽ rồng điểm mắt [5].

[5] Hành động đúng hướng, nắm bắt được trọng tâm của sự vật, sự việc.

Ngàn xuyên vạn xuyên, mộng ngựa không thể mặc [6] nàng cảm thấy mình phải bảo vệ cái mạng nhỏ này.

[6]: xuyên tạc thế nào cũng được, nhưng không thể không vượt mộng ngựa.

Biểu tình của Hoàng thượng thay đổi mấy lần, cuối cùng hơi trầm tĩnh lại, cũng không có ai dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen kịt kia.

"Người của Long Càn cung đi theo trăm mấy năm, thân thể bọn họ khoẻ mạnh là do trăm phủ hộ còn nói được. Nhưng Tàn Thái nữ người chẳng qua mới vào cung được hai ngày, trăm lại che chở người như thế nào?" Hân lạnh giọng dò hỏi.

Tần Phiên Phiên lập tức thẳng eo, ngẩng đầu lên, giọng nói kiên định: "Hoàng thượng che chở cho nô thiếp càng nhiều hơn, là bởi vì tối hôm qua. Ngài _____"

Nàng vừa nói liền đỏ mặt, đôi mắt sáng nước nhộn nhạo, dường như muốn rót nước mắt ra.

Thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng Hoàng thượng lập tức có dự cảm không tốt, da đầu tê dại.

Nữ nhân này sắp phát bệnh.

...

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tình: Các người đoán xem tối qua Hoàng tang cho ta gì, uy lực vô cùng, đoán đúng có thưởng nha ~

Hoàng tang: Ha ha, ha ha, ha ha, người đang tìm chết!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Long tinh phủ hộ

Edit: Mẫn Lương Nghi

Beta: Giang Hiền tần

Bầu không khí trong điện cực kỳ quỷ dị, Trương Hiền Năng cố gắng bày ra một khuôn mặt cung kính, nghiêm nghị thế mà vị Tàn Thái nữ này lại không biết xấu hổ mà bói móc ra.

Nàng biểu hiện e thẹn như vậy thì bất kỳ ai cũng có thể đoán được tối hôm qua Hoàng thượng và nàng đã làm những gì.

Hai người không biết xấu hổ mà lăn đi lăn lại trên giường đến hơn nửa đêm, thật đúng là phúc trạch thâm hậu.

"Tàn Thái nữ, người hãy nghĩ kỹ rồi nói. Tối qua trăm làm sao?" Tiêu Nghiêu căng da đầu, lạnh giọng mở miệng.

Nội tâm hân vô cùng rối rắm, biết là nữ nhân này không biết xấu hổ nhưng mà hân lại tò mò.

Đến tốt cùng có phải giống như hân nghĩ hay không?

"Ngài cho nô thiếp long tinh nóng bỏng đến nỗi cả người thiếp đều run."

Tàn Thái nữ còn không biết xấu hổ hơn so với tưởng tượng của hân, sau khi e lệ, ngượng ngùng nói ra những lời này Tàn Thái nữ đã làm cho vị cửu ngũ chí tôn gặp qua không biết bao nhiêu chuyện đời bị ngạc nhiên.

Trương Đại Tổng quản thờ dài trong lòng, nhìn bóng lưng tang thương của Hoàng thượng, chắc là ngài cũng bị tổn thọ mười năm tuổi thọ rồi.

Hân chỉ muốn nói: Tàn Thái Nữ, người ức hiếp ta! Khụ khụ!

"Tần thị Phiên Phiên!" Tiêu Nghiêu híp mắt, giọng nói tức giận giương cao.

"Nô thiếp xin nghe." Nàng cũng cao giọng trả lời, cúi đầu thật sâu, lại làm lễ thêm một lần nữa.

Nhìn nữ nhân đang nằm bò trên mặt đất kia đã không còn sót lại một chút nào gọi là biểu tình ngượng ngùng lập tức trở nên tự nhiên, giống như người mới vừa nãy không biết xấu hổ không phải là nàng vậy.

Nhận lệnh của cửu ngũ chí tôn, Tàn gia thật sự đưa vào cung một diễn tình lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Có lẽ bản thân Tần gia cũng chưa ý thức được vị ngừ cô nương này là diễn tinh đầu thai thành.

"Lau khô cho trẫm!" Tiêu Nghiêu mặt lạnh phân phó một câu.

Tần Phiên Phiên âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, tiếp nhận khăn trắng trong tay tiểu cung nữ, một bên lau nét mực trên gạch, một bên bày ra một động tác chống ngược yêu cầu độ khó cao.

Mặt của Tiêu Nghiêu vì quá tức giận mà tái đi, cười lạnh nói: "Trẫm bảo người lau sàn thật sạch, nhưng cũng không cần "chuyên tâm" như vậy, người còn phải giữ sức đến tối. Đến lúc đó nếu Tần Thái nữ nói không còn chút sức lực nào, vậy thì trẫm sẽ trở mặt."

Tần Phiên Phiên lập tức quỳ một cách đoan trang, thuận tay sửa sang lại làn váy một chút, thấp giọng cáo tội: "Đó là thói quen của nô thiếp, thỉnh Hoàng thượng thứ tội."

Tiêu Nghiêu khoe miệng giật giật, nếu nàng đã nói vậy thì hẳn còn có thể nói cái gì?

Chính hẳn là người tạo thành thói quen này cho nàng mà.

"Nhìn dáng vẻ của Tần Thái nữ hình như chịu chưa đủ hình phạt, động tác một canh giờ kia xem như thiếu, lần tới sẽ tăng thêm." Hắn cười lạnh một tiếng, nhìn viên gạch dần dần được lau khô, chỉ Tần Phiên Phiên, nói: "Quý ở một bên, đỉnh đầu đặt ống đựng bút, Trương Hiến Năng, người đi tới giám sát một chút, nếu nàng dám động đây thì người hãy dùng phát trần dạy dỗ nàng."

Hiển nhiên là Hoàng thượng đang rất tức giận, ai ngồi trên chiếc ghế kia thì đó chính là người lớn nhất, cho dù là diễn tinh cũng phải sợ, nàng ngoan ngoãn đặt ống đựng bút lên đỉnh đầu rồi quỳ xuống một bên, không dám động.

Trương Hiến Năng đứng ở đối diện nàng, trên mặt vẫn treo lên một nụ cười tủm tỉm, chẳng qua trên tay lại có thêm phát trần, Tần Phiên Phiên thật sự rất sợ thứ đồ kia sẽ quát xuống người nàng.

"Hoàng thượng, ngự dược phòng trình tránh tử canh[1] lên cho Tần Thái nữ." Một tiểu thái giám từ bên ngoài đi vào, cung kính nói một câu.

[1] Thuốc tránh thai.

"Cho nàng uống."

Tiêu Nghiêu không ngẩng đầu mà chỉ vừa phê tấu chương vừa nói.

Tiểu cung nữ bưng cái khay tới gần, bát sứ màu trắng chứa đầy nước canh đen nhánh, mùi thuốc nồng đậm lan tràn trong điện.

Tần Phiên Phiên bưng chén thuốc lên rồi kê sát vào miệng, bát thuốc này mới sắc nên vẫn còn rất nóng, mùi thuốc xông thẳng vào chóp mũi làm cho đôi mắt nàng cũng đỏ hết lên.

Trương Hiến Năng cẩn thận quan sát ở một bên, trong lòng không khỏi kinh ngạc: Chẳng lẽ Tần Thái nữ không muốn uống tránh tử canh này? Muốn hoài thai long chủng?

Nhưng mà từ lúc Hoàng thượng chạm vào nữ nhân đầu tiên, ngài cũng không lưu lại long chủng cho ai hết, kể cả đối với Vương phi cũ cũng vậy cho nên đến nay Hoàng thượng vẫn chưa hề có hài tử.

Tần Phiên Phiên đưa thuốc đến bên miệng, giờ lên cổ "Ừng ực, ừng ực" bắt đầu uống rất có hào khí.

Chẳng qua mới vừa nuốt xuống cổ họng, nàng bỗng "Oa ——" một tiếng phun ra hết thứ thuốc màu đen lên gạch.

Bàn tay của Tần Phiên Phiên run rẩy, bát thuốc trong tay suýt nữa rơi xuống.

"Tần thị Phiên Phiên!" Hoàng thượng tức giận ném một quyển tấu chương!

Nữ nhân này quả thực vô cùng khó hiểu, lúc uống thuốc đều kinh hãi rống lên.

"Hoàng thượng, thật đáng. Thuốc này thật đáng, nô thiếp —— oa ——" Nàng vừa khóc vừa phun, loại cảm giác này chính là đáng đến tận xương tủy, làm cả người nàng đều đắm chìm trong trạng thái ghê tởm, nôn khan không ngừng.

Trương Đại Tổng quản giật giật khoe miệng, hẳn tay mặt lạnh lẽo tránh né, nhưng mà trên góc áo vẫn dính phải vài giọt nước thuốc.

Hầu hạ bên người Hoàng thượng bao nhiêu năm, hẳn cũng bị lây bệnh ưa sạch sẽ, có cảm giác như mấy giọt nước thuốc kia biến thành vật sống bò trên đùi hắn, rất là khó chịu.

Tiêu Nghiêu cảm thấy đau đầu bất đắc dĩ khép lại tấu chương, cũng không còn tâm tình đi phê duyệt.

Bị làm phiền đến nỗi chẳng có tâm trạng làm gì, bây giờ hắn cực kỳ muốn giết nữ nhân chỉ vì một chén thuốc đắng mà khóc rống lên kia.

"Hoàng thượng, nô thiếp không có ý, nô thiếp cũng không ngờ sẽ như vậy. Nô thiếp từ nhỏ đã không thể chịu đắng, chỉ hơi đắng một chút cũng có thể hành hạ nô thiếp đến chết. Trước kia sinh bệnh, nô thiếp cũng chỉ gồng mình chịu đựng chứ không muốn uống thuốc, sau khi ngất đi bị đại phu cho uống một chén thuốc, sau khi tỉnh lại thì nhổ ra nửa chén, còn nửa chén còn lại đã bị tiêu hóa, nô thiếp ——"

Tần Phiên Phiên lại muốn nôn ra cả một bụng chứa đầy thuốc đắng khi nhắc lại chuyện này.

Lúc này nàng đứng là không phải diễn kịch, hoàn toàn là biểu lộ chân thật.

Từ nhỏ đã không thể chịu khổ, chỉ cần đắng một chút thôi nàng đã không chịu được rồi cho nên không dám sinh bệnh, bởi vì cả đời bệnh chỉ có cổ gồng mình chống đỡ, lúc uống thuốc, dường như là sinh lý bài xích, nàng sẽ nôn đến khi hết thuốc mới thôi.

Nàng vừa nói vừa cảm thấy oan ức, thấy chén thuốc đặt ở một bên, nội tâm bi ai.

"Nô thiếp phải làm sao bây giờ? Không uống được tránh tử canh thì sẽ bị trừng phạt những gì? Có thể không chết được không?"

"Không thể." Tiêu Nghiêu rất nhanh đã trả lời nàng.

Tần Phiên Phiên đang chuẩn bị dùng hết sức lực để khóc nhưng vừa nghe xong thì suýt nữa nôn thêm lần nữa.

Mẹ nó, không thể? Vậy bây giờ nàng phải làm sao?

Nàng ngừng gào khóc giọng một cách miễn cưỡng, ngược khuôn mặt tèm lem nước mắt lên nhìn người nam nhân phía trên kia, toàn thân đều tản ra một loại trạng thái đáng thương vô cùng, hy vọng có thể khiến hắn thương hại mình.

Nhưng mà kết quả nàng thu được chỉ có sự lạnh nhạt.

"Tần thị Phiên Phiên, ngươi hãy chọn một cái hoặc là uống thuốc hoặc là chết, trẫm không lưu chúng."

Hoàng thượng lạnh giọng mở miệng.

Đế vương tuổi trẻ tuần mỹ, lần đầu tiên toát ra sát khí của mình.

Tần Phiên Phiên biết Hoàng thượng nói thật, hơn nữa cũng không có một con đường nào có thể cứu vãn.

"Nô thiếp biết, nô thiếp sẽ uống. Có thể là long tinh của Hoàng thượng quá muốn "bảo vệ" nô thiếp, nô thiếp tạ chủ long ân."

Nàng nói, tâm lại bi ai.

Tĩnh à, ngươi còn đáng tin cậy hơn chủ tử ngươi nhiều, có thể hiểu rõ đến nỗi đau lòng thay cho ta.

Tiêu Nghiêu bị nàng làm cho dở khóc dở cười, vốn đang ở trạng thái bạo nộ thì nghe được những lời này của nàng làm tâm tình hắn bình tĩnh lại.

Chỉ là trong chuyện này hắn chưa từng có một ngoại lệ nào.

"Ngươi để nó ở trong bụng mình nhiều thêm vài canh giờ nữa thì sẽ trở thành một thi hai mệnh đấy." Hắn cười lạnh.

Tần Phiên Phiên chợt nhận ra, Hoàng thượng sẽ không lạnh nhạt ở bất kì thời điểm nào khác trong chuyện long chủng.

Haiz, tuổi còn trẻ, "chỗ kia" bị thương, còn muốn cho nữ nhân uống tránh tử canh để che dấu, thật là đáng thương.

Trên thực tế, lưu long tinh lại trong cơ thể nàng cũng không nhất thiết là sẽ thành thai, ai cho Cửu Hoàng đế này này tự tin vậy?

"Thỉnh Hoàng thượng kê thái y tới, nô thiếp nhất định sẽ uống xong tránh tử canh, hơn nữa nhất lao vĩnh dật[2], chỉ là sẽ phải phí một chút công phu." Tần Phiên Phiên không biết xấu hổ mà đặt yêu cầu.

Tiêu Nghiêu cúi đầu, nhìn lên khuôn mặt nàng còn lem nước mắt, cũng không phải do nàng cố ý không uống được tránh tử canh cho nên liền cho phép.

"Trương Hiến Năng, ngươi tới giúp Tần Thái nữ."

Đề phòng ngừa nữ nhân này không làm thêm vài chuyện quái dị nữa, ngôi cửu ngũ chí tôn tình nguyện phái người mình tín nhiệm nhất là Trương Đại Tổng quản đi theo.

Tần Phiên Phiên lập tức nâng làn váy nhỏ lên lui xuống, tốc độ còn nhanh như bị ma đuổi vậy.

Tiêu Nghiêu nhìn đáng vẻ hoang mang rối loạn của nàng, trong lòng hơi buồn cười: Cũng có lúc nàng biết sợ cơ đấy.

Kết quả, tầm mắt vừa chuyển đã nhìn thấy một bãi nước thuốc bên trên gạch, lập tức gân xanh nổi đầy người.

Nữ nhân kia là đang trốn tránh việc bị phạt lau sàn phải không?

Cửu ngũ chí tôn trong lòng tức giận, người của Tần gia và gạch trong Long Càn cung của hắn hình như có thù, đầu tiên là cha làm dơ, nữ nhi tới thì lại phun ra đầy đất.

Cung nhân hầu hạ ở bên người Hoàng thượng đương nhiên biết vị cửu ngũ chí tôn này ưa sạch sẽ, lập tức có cung nữ tiến tới định lau sàn.

"Đừng lau, cứ để ở đó, đợi người phun lên tự mình tới đây lau cho thật sạch!"

Đề đầy dọa Tần Phiên Phiên, cửu ngũ chí tôn quyết định nhẫn nhịn.

Tiểu cung nữ lạng lẽ lui xuống không khỏi thở dài, Tần Thái nữ không hổ là chân ái của Hoàng thượng, ngay cả chuyện này cũng có thể nhẫn nhịn vì nàng.

Rất lâu sau đó Trương Hiến Năng mới quay lại, lúc hắn tiến vào, trong tay còn cầm một chiếc khăn màu trắng để lau mồ hôi, như là đã phí rất nhiều sức lực vậy.

Tiêu Nghiêu đã sớm đợi tới nỗi không còn kiên nhẫn, một bãi nước thuốc kia tạo thành thương tổn rất lớn đối với tinh thần của hắn, làm cho hắn một quyền tấu chương cũng chưa xem xong.

"Nàng đâu?"

"Ngủ rồi..." Trương Hiến Năng dường như vừa thở hồng hộc vừa trả lời.

Lừa giận trên mặt Tiêu Nghiêu rất rõ ràng: "Trẫm cho nàng ngủ sao? Nàng làm gì người mà người lại thở hồng hộc như vậy?"

Trương Đại Tổng quản lập tức nhận thấy tâm tình Hoàng Thượng không tốt, cẩn thận trả lời: "Hồi Hoàng thượng, nếu Tần Thái nữ không ngủ nàng sẽ không uống hết thuốc đắng. Nàng bảo Thái y cho nàng uống thuốc ngủ, còn nói tốt nhất là phải ngủ đến hừng đông nếu không ngủ sẽ bị thuốc quá đắng làm cho tỉnh. Đợi nàng ngủ được, lão nô và y nữ cho nàng uống thuốc nhưng mà nàng lại không há mồm ra, khó khăn lắm mới uống hết được."

Làm cho hắn muốn ôm đùi Hoàng thượng mà khóc rống lên, chưa thấy qua chủ tử nào khó hầu hạ như vậy.

Tiêu Nghiêu nhú mày: "Về sau, mỗi lần cho nàng uống thuốc đều phiền phức như vậy?"

"Không cần, Tần Thái nữ bảo Thái y phân cho nàng một chén tránh tử canh, một chén có hiệu quả tới ba năm."

Trương Hiến Năng xoa tay, Tần Thái nữ rất thông minh, nếu mỗi lần uống thuốc đều cực khổ như vậy thì nàng sẽ không cần thị tẩm.

Nữ nhân không được Hoàng thượng sủng hạnh thì cơ bản trong hậu cung sống cũng không lâu, huống hồ không ở bên phục vụ Hoàng thượng ngủ, vậy thì phân địa vị cao thấp từ đâu, Tần Phiên Phiên hiểu điều này.

Tiêu Nghiêu không mừng không giận mà "Àn" một tiếng, cười lạnh nói: "Những điều nàng hiểu cũng thật nhiều."

Ngược lại, khi hắn nghiêng đầu nhìn xuống bãi nước thuốc còn trên gạch, tức khắc tâm tình càng thêm hậm hực, nữ nhân kia thật đáng giận!

"Trương Hiến Năng!"

"Nô tài xin nghe!" Trương Đại Tổng quản bị Hoàng thượng đột nhiên cao giọng gọi dọa cho hoảng sợ, lập tức đề cao tinh thần lên mười tám phần.

"Lau khô gạch cho trẫm."

"Nô... nô tài tuân mệnh." Trương Hiến Năng bởi vì quá mức kinh ngạc mà suýt nữa miệng mở to thành cái gáo.

Hoàng thượng mà tức giận thì cũng đừng trút lên đầu hắn chứ.

Lấy sổ ghi ra, nhớ món nợ Tần Thái nữ này, về sau báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chân long tể tể[1]

[1]: nhãi con

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Điều Thọ cung, Cao Thái Hậu lại đắc chí một phen mới thả nhóm phi tần rời đi.

Minh Phi vô cùng tức giận đứng đứng chạy ra ngoài, cái địa phương quý quá kia, quả nhiên một khắc cũng đừng nghĩ tới việc ở lâu trong đó, hoàn toàn không nghĩ tới Cao Thái hậu lại có thể vụng về đến vậy.

Thời điểm trước đó Cao Tĩnh dỗ Cao Thái hậu, nàng ta vẫn không cảm thấy có gì, dù sao Cao Tĩnh cũng không phải là nữ nhân của Hoàng thượng, lại ăn vạ ở trong cung như thế nào chẳng qua cũng chỉ là chuyện cười mà thôi, nhưng Tần Phiên Phiên thì không giống như vậy.

Tiền nhân này không thể khinh thường, có thể bày ra sắc mặt như vậy, giữa một đám phi tần xuất thân từ khuê các ra, tuyệt đối không giống người thường.

Nói không chừng Hoàng thượng cũng đã thích nàng ta rồi.

Minh Phi càng nghĩ càng tức, nàng thầm hận cắn răng, lại thêm hôm nay bị tiền nhân kia đẩy một cái, càng thêm mang thù, nhất định phải phát tiết lửa giận trong lòng ra ngoài mới được.

Nàng cắn môi, hung hăng nắm một cái, lập tức trở nên nước mắt rung rung, biết diễn kịch cũng không chỉ có mình Tần Phiên Phiên không thôi.

"Nương nương, Minh Phi tới." Tiểu cung nữ nhẹ nói một câu.

Nữ nhân đang nằm nghiêng người trên ghế ngay cả mí mắt một chút cũng không mở lên, Minh Phi vừa tiến đến liền ghé vào trên đùi nàng khóc lóc.

"Tỷ tỷ, người phải thay ta làm chủ đi. Nữ nhân Tần gia đều là đồ đệ tiện, Tần Thái nữ mới vào cung này so với Tần Kiều còn có mấy phần bản lĩnh, đồ Cao Thái hậu vui vẻ. Hoàng thượng cũng đặc biệt sủng nàng ta, liền muốn đấm lên trên đầu của ta đây này..." Minh Phi nước nớc, thoát nhìn rất đáng thương.

Mỹ nhân đang nhắm mắt bỗng chớp mắt, cuối cùng cũng nhìn nàng ta một cái, đáy mắt hiện lên mấy phần khinh thường cùng mỉa mai, rất nhanh thu liễm lại.

Nàng ta và Minh Phi cùng họ, chính là đường tỷ của Minh Phi, từ nhất phẩm Quý phi, phong hào Nguyệt.

"Chẳng qua chỉ là một chính bát phẩm Thái nữ, đã khiến người gấp như vậy, có một chút tiền đồ hay không? Tần Kiều là đích nữ của Tần gia, mà còn có thể bị hai tỷ muội chúng ta hợp mưu thiết kế loại bỏ, huống chi chỉ là một thứ nữ không lên được mặt bàn. Người nhìn đi, Hoàng thượng sủng ái nàng ta chẳng qua chỉ là chơi đùa mà thôi, nữ nhân Tần gia cho hẳn đội nón xanh, trong lòng hẳn không có khả năng không có cái gai được. Tất nhiên vị Tần Thái nữ này sẽ bị nâng lên thật cao sau đó sẽ bị rơi xuống một cách thảm hại."

Nguyệt Quý phi cũng không để Tần Phiên Phiên vào mắt, thậm chí nhắc đến nàng ta khiến cho nàng cảm thấy có vẻ khiến miệng của mình ô uế thêm.

Minh Phi nhất thời nhìn nàng ta đến xuất thần, cho dù từ nhỏ lớn lên với nhau, Nguyệt Quý phi vẫn xinh đẹp đến động lòng đến vậy, chưa từng suy giảm.

Giống như sự tồn tại của Nguyệt Thần vậy, thánh khiết mỹ lệ[2], toàn thân đều tản ra một loại quý khí.

[2]: Thánh khiết: chỉ sự cao quý - Mỹ lệ: đẹp một cách trang trọng.

"Nhưng mà Cao Thái hậu chỉ kém chút nữa là coi nàng ta như con gái ruột, Cao Thái hậu kia người cũng hiểu được, đã nhớ thì nhớ rất kỹ. Đến lúc đó nếu trước mặt Hoàng thượng bóng gió, nói muốn thỉnh phong vị cao cho vị Tần Thái nữ này, Hoàng thượng vì tránh phiền phức đoán chừng chắc chắn đáp ứng." Minh Phi lo lắng không thôi nói.

Nguyệt Quý phi cười nhạt một tiếng: "Người nghĩ gì vậy, Hoàng Thái hậu còn sống, Cao Thái hậu cũng đừng nghĩ tới vừa lòng đẹp ý. Vị Tần Thái nữ có thể hợp khẩu vị với Cao Thái hậu, điều này chứng minh hai người đó là loại người giống nhau, tôm tép nhãi nhép. Người không cần nhường nhịn, người vốn dĩ là nhị phẩm Phi, giáo huấn một chính bát phẩm Thái nữ mà còn muốn ta dạy cho người sao?"

Nói đến phần sau, ngữ khí của nàng ta rõ ràng có chút không được tốt.

Minh Phi lập tức đáp, lau khô nước mắt thối lui ra khỏi Lãm Nguyệt điện.

Hai tỷ muội vừa chia tay, sắc mặt của cả hai đều có chút không tốt, từng người đều có sự tính toán ở trong lòng của mình.

Tần Phiên Phiên mơ một giấc mơ.

Trong mơ có một con rồng cứ một mực quấn lấy nàng, giống như muốn chơi đùa cùng nàng.

Nhưng Tần Phiên Phiên là một nữ nhân cao lãnh [3], nên không thích súc sinh ánh vàng lấp lánh này, nhìn kỹ chút.

[3]: vừa tôn quý vừa lạnh lùng

Ồ, súc sinh này vẫn là ngũ trảo kim long [4], vậy thì càng không chào đón.

[4]: Long tộc có Kim Long, Kim Long có ngũ trảo, xưng là ngũ trảo Kim Long, chính là long hoàng! Long tộc khổng lồ, sau khi thiên địa sinh ra đã xuất hiện trong trời đất, cường đại tôn quý mà bá đạo. Long tộc dùng huyết mạch luận tôn quý, mà huyết mạch tinh thuần hay không, trực tiếp nhìn vào long tộc là thể hiện rõ. Hồng Long, Hắc Long, Ngân Long, Kim Long... Thần Dạ trong Hắc Long Sơn gặp được Hắc Long, kỳ thật trong long tộc huyết mạch cũng không phải rất thuần khiết, bởi vậy địa vị không cao lắm. Kim Long mới là tồn tại tôn quý trong long tộc. Mà ngũ trảo Kim Long... Chân long bình thường chỉ có ba trảo, Kim Long bình thường cũng là như thế, chỉ có huyết thống thuần chính của long hoàng mới có thể đản sinh ra ngũ trảo Kim Long. (nguồn: Đế Quân)

Nàng quay đầu muốn đi nhưng súc sinh kia lại không đọc hiểu được ý nghĩ trong nội tâm của nàng, trực tiếp đem thân thể dài của mình trườn tới, quấn quanh lấy nàng, giống như dây leo vậy, chỉ là so với dây leo thì thô hơn nhiều.

"Lăn ra chỗ khác!" Nàng hô to, nhưng lại không có tác dụng gì, hiển nhiên là bản lĩnh của con rồng này rất lớn, hơn nữa có rất nhiều chiêu trò.

Giấy dựa cuốn nhấc nàng lên trên, để cho nàng có cảm giác như đang cười mây, thậm chí chơi đến mức cao hứng, không biết còn cho nàng bảo bối gì nữa.

Thời điểm Tiêu Nghiêu tiến vào thiên điện, chỉ thấy nữ nhân này ngủ trên giường có vẻ như không được an ổn, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt lại nhưng miệng lại khẽ nhếch lên, như đang gặp chuyện gì đó rất vui vẻ.

Sau một lát, nàng lại bắt đầu riu rít khóc.

Thân là Cửu ngũ chí tôn cũng chưa từng quan sát tỉ mỉ một người đang ngủ, Tần Phiêu Phiêu tuyệt đối không giống người thường.

Quả nhiên trong giấc mơ diễn tình cũng không quên diễn tuồng một phen.

Hắn nhìn sóng mũi có vẻ hơi cao của nàng rất có ý tứ, liền đưa tay ra bóp lại, Tần Phiên Phiên cũng không tỉnh, chỉ lập tức mở môi đỏ ra thở.

Chỉ là trong nháy mắt lúc nàng hé miệng, trong cổ họng phát ra một tiếng ưm.

Cửu ngũ chí tôn sững sờ, vô ý thức buông tay ra rồi bóp lại lần nữa.

"Hừ ---"

Lúc này hắn nghe được rất rõ ràng, tuyệt đối là thời điểm triển miên, nàng phát ra thanh âm này.

Tối hôm qua lúc hai người phiên vân phúc vũ, nàng dán ở bên tai của hắn, kêu nghe rất dễ nghe chính là âm thanh này, mềm mềm mại mại, giống như lúc thỏa mãn ăn miếng bánh ngọt cuối cùng.

Tiêu Nghiêu không tin, trái lại bóp cái mũi của hắn.

Cuối cùng hắn lắng nghe bản thân mình.

Ngược lại đẩy lồng lại dâng lên cảm giác xấu hổ vô cùng, nữ nhân này vậy mà ngay Long Căn cung của hắn "mộng xuân", cũng không biết đối tượng trong mộng là ai?

Thời điểm Hoàng thượng tức giận, tất nhiên hậu quả rất nghiêm trọng, ví như nói hiện tại hắn đang bóp vuốt cái mũi của nàng mà không chịu nổi lòng tay, thấy nàng lại há miệng ra thì trực tiếp dùng một tay khác che lại, không cho nàng thở.

Cuối cùng Tần Phiêu Phiêu bị nghẹn tỉnh lại, trong mộng con rồng kia một mực quấn lấy nàng, càng quấn càng chặt, cho bảo bối càng ngày càng nhiều, cuối cùng trực tiếp che phủ hết nàng, kém chút là bị chết ngạt rồi.

Vừa mở mắt ra là đã nhìn thấy rõ khuôn mặt góc cạnh tuấn tú của Hoàng thượng, hắn là hắn vừa phê duyệt xong tấu chương, đầu đội kim quan, người mặc long bào, sắc mặt nghiêm túc.

"Long tể tể, ngươi lại đến cho ta bảo bối há? Ta không muốn long tinh (tinh trong tinh khí nha 精中之精)." Tần Phiêu Phiêu vẫn không biết đây là hiện thực mà vẫn là ở trong mộng, chỉ cảm thấy ngũ trảo kim long trên người hắn, trực tiếp cho là mộng cảnh, hỏi ra miệng.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu biến mấy lần, hắn vừa định chất vấn Tần Phiêu Phiêu, nam nhân trong "mộng xuân" đến tột cùng là ai.

Tần Phiên Phiên liền trả lời hắn, giống như chính là hắn.

Nhưng mà cái xưng hô "Long tể tể này từ đâu mà đến, còn nói không muốn long tinh, không ít người muốn hắn còn không cho đấy!

"Tần Thái nữ nói cái gì vậy?" Hoàng thượng một mặt lạnh lùng chất vấn.

Nghe được âm thanh trầm thấp băng lãnh của nam nhân này, Tần Phiên Phiên lập tức thanh tỉnh ngay, trong nháy mắt những cảnh tượng kiều diễm trong mộng toàn bộ điều biến mất không thấy.

Không lẽ nàng liền nói là vì nàng chán ghét hết thầy rồng và súc sinh, bao gồm cả người trước mắt này.

"Nô thiếp nói, ban ngày nghĩ cái gì thì ban đêm mơ cái đó, trong mộng nô thiếp gặp chân long, nhưng vẫn còn nhỏ." Nàng tròn tròn mắt nói lời bịa đặt.

Tiêu Nghiêu cười lạnh nói: "Vẫn còn nhỏ mà hần có thể cho người long tinh?"

"Hoàng thượng nghe lầm rồi ta nói là địa tinh, những thứ nhân sâm hà thủ ô này mà." Tần Phiên Phiên quý gối trên giường, cố gắng để cho biểu tình của mình thoát nhìn nghiêm túc mà vô tội.

Nàng xuất thân là đại gia khuê phòng, làm sao có thể thường xuyên treo hai chữ "Long tinh" bên miệng, một ngày nói hai ba hồi là đủ rồi, nói nhiều cũng có chút càn rỡ.

Tiêu Nghiêu cười lạnh, một tay bóp lấy cổ của nàng, đè nàng lên trên giường.

Tần Phiên Phiên nằm ở trên giường, không dám động chút nào, cả người yếu ớt nhất là nơi bị người không chế.

Mấy đời cầu Hoàng đế gần đây nhất của triều Đại Diệp đều là càn trọng, văn võ song toàn.

Nàng hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần nam nhân trước mắt này dùng thêm chút sức, cổ của nàng có thể bị vặn gãy ngay, đời này coi như xong.

Bởi vì nàng thuận theo cho nên tay nam nhân này cũng không có bóp chặt, nhưng mà lòng bàn tay lại dán lên cái cổ mảnh khảnh của nàng, cũng đã làm cho Tần Phiên Phiên không ngừng nuốt nước miếng rồi.

Nàng sợ nha.

Hoàng thượng đè ở trên người nàng, quanh thân đều tản ra khí lạnh bức người.

"Không sao, long tể tể không cho người được đồ thì trẫm cho người!" Hần câu môi cười lạnh, nhìn thấy nụ cười kia mà lạnh cả người.

Về sau giống như cảnh tượng trùng điệp trong mộng cũng chỉ là con rồng tể tể tiểu súc sinh kia lại biến thành bị đeo nón xanh cầu Hoàng đế.

Rõ ràng Tần Phiên Phiên không muốn chơi cùng hần, còn hần thì không ngừng quẩn lại, sau đó một mực cho nàng bảo bối, khiến nàng tức giận.

Lúc tạm nghỉ ngơi, hai người còn ôm chặt nhau, còn chút dư vị của trò chơi vừa rồi.

Đột nhiên Tần Phiên Phiên nảy ra ý nghĩ, nàng cảm thấy Hoàng thượng hù dọa nàng thôi là không được, nàng cũng phải hù lại chứ.

"Hoàng thượng." Nàng uyển chuyển mềm mại mở miệng.

Cửu ngũ chí tôn vừa được hầu hạ dễ chịu tâm tình rất tốt, hiếm khi ôn nhu nói: "Nói."

"Ngài cảm thấy thuốc của Thái y có tác dụng sao? Sẽ có cá lọt lưới hay không nhỉ? Vạn nhất lão thiên gia nhìn nô thiếp có thể sinh con, liền để hài tử đầu thai ở trong bụng nô thiếp thì làm sao bây giờ?"

Tần Phiên Phiên chớp đôi mắt to, vừa nói còn thuận miệng thổi một hơi, vỗ một cái lên bụng của mình.

Cửu ngũ chí tôn đang sinh long hoạt hổ chuẩn bị chiến thêm trận nữa, vậy mà rụt trở về, quả thật là bị hù dọa.

Tần Phiên Phiên làm bộ không nhìn thấy, ho nhẹ một tiếng nói: "Hoàng thượng, ngày mai ngài còn phải vào triều đấy, nên đi ngủ sớm thôi."

Nói xong cũng nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, Tiêu Nghiêu có một xúc động muốn bóp chết nàng đi.

Nữ nhân này cái gì cũng tốt, chính là điểm thích tìm đường chết này không có lúc nào là không thể hiện, ngay cả ở trên giường cũng không buông tha.

Đêm đó đổi thành Hoàng thượng ngủ không ngon giấc, hần cũng mơ một giấc mộng.

Tần Phiên Phiên giống như ngoài hiện thực, da trắng mỹ mạo, đôi chân dài, hần ngủ đến muốn ngừng mà không ngừng được.

Chỉ là về sau giống như bị nguyên rửa, chỉ cần hần đụng vào Tần Phiên Phiên thì ngày hôm sau bụng của nàng liền phồng to lên, như bị thổi bóng hơi trong một đêm vậy.

Sau đó trong chớp mắt, liền có đứa bé oa oa rơi xuống đất.

Mà chính hắn ở trong mơ, còn không đụng chạm nữ nhân khác, cả nữ nhân trong toàn bộ hậu cung không ngủ, hết lần này đến lần khác chỉ ngủ với một mình nàng.

Một lần ngủ là trướng bụng sinh tiểu đầu đình, cuối cùng thời điểm hắn phê tẩu chương, một tay cầm bút, một tay còn lại ôm một tiểu đầu đình đang ngủ say.

Nếu hắn không ôm một cái, ban đêm Tần Phiên Phiên sẽ không cho hắn đụng vào, hắn cảm thấy mình phát bệnh.

Cuối cùng cừu ngũ chỉ tôn bị đánh thức, hắn mà còn không tỉnh thì phải tự mình cời nói dây lưng áo cho con bú.

Bên ngoài sắc trời còn đen hơn, Trương Hiến Năng cũng chưa tiến đến kêu hắn, hiển nhiên vẫn chưa tới thời gian vào triều.

Hắn giật từ trong tâm, trong mộng mình lại sợ một nữ nhân hèn nhất!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Lục phẩm Quý nhân

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Hoàng Thượng lập tức kinh hãi ngồi dậy, trong lòng bàn tay đều thấm đầy mồ hôi, nam nhân Tiêu gia bọn họ không có kẻ nào biết sợ là gì.

Nếu liệt tổ liệt tông biết hắn không có tiền đồ như thế, ước chừng sau khi chết, tiến vào hoàng lăng rồi cũng sẽ bị dọa sợ.

Hắn quay đầu liền thấy nữ nhân bên cạnh đang ngủ ngon lành, cái miệng nhỏ đang mở ra, lắng nghe cẩn thận còn có tiếng ngáy nhỏ, càng làm hắn tức giận đến chết khiếp.

Nếu không phải do nữ nhân này không biết xui xẻo sao lại nói được của Thái y không có hiệu quả, ông trời muốn nàng hoài long chủng, hắn có thể mơ như thế này sao?

"Nữ nhân vô sỉ, ngồi dậy!" Hắn có chút thô lỗ vỗ vỗ mặt của nàng.

Làn da Tần Phiên Phiên mềm mại, sau khi vỗ xong lập tức hắn lên vết hồng, nàng mơ mơ màng màng mà tròn mắt.

"Hoàng Thượng bị dọa sao, đừng sợ, có ta ở đây. Ngoan ngoan~ mau ngủ đi." Nàng mơ hồ kéo dài ngữ điệu, chính là loại âm thanh khi dỗ trẻ con.

Tiêu Nghiêu bị nàng dỗ đến da gà đều nổi lên, nữ nhân này cả ngày cả đêm đều làm trò tinh ranh, ngay cả thời điểm nửa tỉnh nửa mê cũng không buông tha hắn.

"Trẫm phải khiến ngươi tỉnh dậy." Hắn lập tức bóp lấy lỗ mũi của nàng, không cho nàng ngủ.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên cũng bị hắn trêu chọc đến tỉnh, nhãn khuôn mặt ngáp một cái, đôi mắt mơ màng còn ẩn hiện một tầng lệ quang, trông thật tội nghiệp.

"Ngươi muốn uống thuốc sao?" Tiêu Nghiêu hung hăng hỏi nàng.

Nghe được chữ "thuốc" này, theo bản năng Tần Phiên Phiên cảm thấy trong miệng đầy vị đắng, lập tức run run mà lắc đầu.

"Vậy ngươi cảm thấy hôm qua Thái y cho ngươi dùng canh tránh thai có hiệu quả không?" Hắn tiếp tục hỏi.

Tần Phiên Phiên gật đầu liên tục: "Hiệu quả, rất hiệu quả, nếu có vấn đề gì, nô thiếp sẽ đi đến Thái y viện, một khúc hai nháo ba treo cổ, nhất định phải cho bệ hạ một lời giải thích."

Tiêu Nghiêu nhú mày: "Tại sao lại là cho trẫm lời giải thích, không phải là cho chính ngươi sao?"

"Đương nhiên không phải, nếu như nô thiếp có long chủng, ngay lập tức sẽ vui vẻ đến tận trời, đi đường nhất định đều sẽ xoa eo. Nhưng ngài lại mất hứng, nô thiếp chỉ có thể thay ngài đi đòi một lời giải thích. Dù sao mang long chủng của ngài thì cũng nên chịu trách nhiệm với ngài, có phải không?"

Nàng vừa nói vừa e thẹn cúi đầu, giờ tay vuốt bụng, giống như bên trong dường như thật sự có tiểu bảo bảo.

Hoàng Thượng lạnh nhạt chống đỡ, hiện tại hắn đã không nói nên lời, cảm thấy nếu chính mình tiếp tục mở miệng nữa, sẽ bị nữ nhân trước mắt làm tức chết.

Thời điểm Trương Hiến Năng vào gọi Hoàng Thượng rời giường, phát hiện hai người bên trong đều đã tỉnh, chẳng qua nằm song song với nhau, trừng mắt nhìn nhau mà không nói lời nào.

Lúc hắn thay long bào cho Hoàng Thượng, vậy mà phát hiện ra tiểu long ở giữa hai chân Hoàng Thượng không có ngẩng đầu, ngược lại mềm nhũn.

Phải biết rằng Trương Hiến Năng hầu hạ Hoàng Thượng lâu như vậy, đối với vị cửu ngũ trần đầy tính lực này hắn đã quá hiểu rõ. Từ khi Hoàng Thượng thành niên, mỗi buổi sáng lúc rời giường, tiểu long kia đều ngẩng đầu, đây là phản ứng bình thường của nam nhân vào buổi sáng.

Thế nhưng mấy ngày gần đây lại thay đổi so với mọi khi.

Trương Hiến Năng không kim được nhìn thoáng qua Tần Thái nữ trên giường, tiểu nữ tử cực kỳ xinh đẹp, sắc mặt hồng hào, mặt mày lộ ra xuân sắc, hiển nhiên tối hôm qua được dễ chịu nên mới như vậy.

Hắn không nhìn được mà dành một lời khen cho Tần Thái nữ, thật là một báu vật nha, đem tinh khí của Hoàng Thượng hút khô hết, một ngày không xa sẽ dành được tâm của Đế vương.

Nếu như Hoàng Thượng biết Đại tổng quản - phụ tá đắc lực của hắn nghĩ như vậy, không chừng lại bị một phen tức giận.

Hắn mà dễ dàng bị hút khô như vậy sao? Chẳng qua là bị giấc mơ kia của chính mình dọa cho héo thôi.

Chờ sau khi Hoàng Thượng bãi giá rồi đi, Tần Phiến Phiến mới nhìn lên nóc màn trướng, kín đáo thở dài một hơi.

Đúng lúc Liễu Âm tới hầu hạ nàng, nghe được một tiếng thở dài, khó tránh được hiếu kỳ nên thuận miệng hỏi: "Tần Thái nữ làm sao vậy? Hoàng Thượng thượng triều xong sẽ trở lại ngay mà."

Tần Phiến Phiến lập tức ngồi dậy, hướng về phía nàng ta vẫy vẫy tay, thấp giọng nói: "Ta nói cho ngươi một bí mật nhưng ngươi không được kể cho người khác."

Liễu Âm thận trọng gật đầu.

"Kỳ thật Hoàng Thượng lá gan rất nhỏ, nửa đêm hôm qua mơ ác mộng nên bị sợ đến tỉnh lại, sau đó cũng không dám ngủ tiếp, hắn liền túm ta dậy, bắt ta cùng hắn mở mắt đến hừng đông." Tần Phiến Phiến thật cẩn thận mà nói.

Sau khi Liễu Âm nghe xong, sắc mặt bị dọa đến tái đi. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới Tần Thái nữ lại nói bí mật của Hoàng Thượng cho nàng, nếu sớm biết như vậy thì nàng đã không nghe.

"Thái nữ, loại sự việc này về sau ngài đừng nói với nô tỳ, nô tỳ nhất gan."

Tần Phiến Phiến vỗ vỗ bả vai của nàng, đáng vẻ xem trọng: "Đừng sợ, người biết bí mật càng nhiều sẽ chết càng nhanh, muốn chết thì cùng chết. Ngươi nghe lời một chút, đi theo ta thì không chết được đâu."

Liễu Âm gật đầu như giả vờ, ngoan vô cùng.

"Tốt, giúp ta một chuyện, chờ ta thăng phân vị, được ban thưởng vàng ròng, ta chia một nửa cho ngươi." Tần Thái nữ được một tác lại muốn tiến một bước.

"Dạ?" Liễu Âm có chút không phản ứng kịp, lần trước hứa cho nàng vàng còn chưa cho đâu, hiện tại miệng lại bắt đầu hứa hẹn. Phân vị Thái nữ còn chưa có thánh chỉ ban xuống, Tần Phiến Phiến lại vọng tưởng được thăng phân vị tiếp, đây chẳng phải là mơ mộng hão huyền sao?

Tần Phiến Phiến tựa như nhìn thấu ý của nàng, hướng về phía nàng nhủ thầm.

"Phân vị này có thể lên hay không, phải xem ngươi chuẩn bị đồ như thế nào. Mang cho ta mười tờ giấy cứng hình vuông, không được lấy giấy mềm."

Liễu Âm vừa nghe yêu cầu này, thở dài một hơi, giấy vuông này cũng rất dễ tìm.

Sau khi nàng vội vã ra khỏi thiên điện mới kịp phản ứng, Tần Thái nữ đây là tay không bắt sói trắng [1], không muốn bỏ ra cái gì, liền đem nàng túm lên trên cùng một con thuyền, còn theo thói quen mà sai bảo nàng.

Nhưng mà ít nhất về sau có cái bí mật Hoàng Thượng nhất gan này, nàng cũng sẽ giúp đỡ Tần Thái nữ một ít.

[1] Tay không bắt sói trắng (空手套白狼): là một cụm từ ngữ mang ý nghĩa xúc phạm, có nghĩa là lừa dối người khác mà không cần bỏ ra cái gì. Trong kinh doanh, cụm từ này ý chỉ một người có được chiến thắng tuyệt vời mà không cần nỗ lực nhiều. Nó còn có ý nghĩa ẩn dụ khác là sử dụng sự giàu có của người khác để tạo ra sự giàu có của mình, bản thân lại không có đầu tư vào.

Sau khi Tiêu Nghiêu hạ triều, tâm tình không quá vui vẻ.

Tần hoàng đăng cơ, qua nửa năm giữ đạo hiếu với Tiên hoàng, hẳn chỉ nghĩ rằng đem nữ nhân Tần gia tiến cung để báo mối thù bị đội nón xanh, lại quên rằng thời điểm tuyển tú cũng tới rồi.

Đám triều thần cả ngày đều nhìn chăm chăm lưng quần hấn. Nữ nhi Tần gia đã tiến cung trước, còn được đến phân vị Thái nữ, bọn họ đương nhiên phải nỗ lực nhiều hơn.

Tuy nói hậu cung không được can thiệp vào chính sự, thế nhưng ai cũng biết, có biết bao nhiêu kẻ bởi vì trong nhà có nữ nhi ở hậu cung được sủng ái mà may mắn thoát chết.

Nữ nhân thổi gió bên gối, từ trước đến nay đều có thể khiến cho thép đã luyện cứng hóa thành đoạn chi mềm.

"Tuyển tú tuyển tú, đưa nhiều nữ nhân vào cung như vậy, cũng chỉ là một đám oanh oanh yến yến, ồn ào phiền phức. Trong cung đã có nhiều nữ nhân, trăm còn chưa ngủ hết với bọn họ đây, còn muốn đưa thêm vào? Người có nhìn thấy sắc mặt hấp tấp của tên Hộ Bộ Thị Lang kia không, còn nói trước tiên chọn vài vị cô nương tiến cung để theo hầu hai vị Thái Hậu. Nếu muốn theo hầu Thái Hậu sao không xuất gia xong lại vào cung hầu, nói đến cuối cùng không phải đều là hầu trăm trên giường sao?"

Hoàng Thượng vừa đi nhanh về hướng chủ điện Long Càn cung, vừa dùng sức mà đạp gạch trên mặt đất, dường như muốn đem chúng nó đá bay.

Khỏe miệng Trương Hiến Năng giật một cái, thực ra Hoàng Thượng cũng không phải ghét bỏ nhiều nữ nhân, dù sao hậu cung nhiều đến mấy hấn vẫn nuôi được. Chỉ vì trên triều đình không được thuận lợi, hấn đề xuất cái cách mới nhưng bị đám cựu thần kịch liệt phản đối. Cho nên hấn mới lấy chuyện tuyển tú, trào phúng vài vị triều thần.

Vị Hộ Bộ Thị Lang kia càng thâm hơn, bị Hoàng Thượng ngồi tại chỗ mỉm cười nói: "Cửa hàng bánh nướng của nhà Thị Lang sắp khai trương, chuẩn bị bán cho trăm mấy khối bánh nướng, trăm không muốn có rõ nhiều."

Triều đình ngay lúc đó liền trở nên yên lặng, lời nói đùa này của Hoàng Thượng lập tức chọc trúng các vị ngôn quan [2], bọn họ can gián thẳng thắn, yêu cầu Hoàng Thượng nói năng cẩn thận, không thể ở trên triều đình nói những lời bất nhã như thế.

[2] Ngôn quan: Chức quan chuyên khuyên can vua khi vua có quyết định hoặc hành động mà theo họ là sai trái.

Hoàng Thượng cười lạnh, dõ: "Cái gì mà lời nói bất nhã, chuyện hậu cung của trăm, các người đều muốn quản, ngủ cùng với nữ nhân nào cũng phải quy định sao? Các người có thể công khai mà đàm luận loại chuyện bất nhã này, trăm vì sao không thể lựa chọn ăn bánh nướng có nhiều rõ hay không? Thái đại nhân, người nghe cho kỹ, người nếu như đưa bánh nướng tiến cung, trăm không cần bánh rõ nhiều, bằng không thì đem về!"

Nói xong hấn liền phất tay áo rời đi, không cho ngôn quan có cơ hội tiếp tục chỉ trích, vì vậy mới có một màn mắng mỏ vừa rồi.

"Còn có đám ngôn quan kia, đều là bị Tiên hoàng chiều hư, trăm nói một câu liền dám cười lên đầu trăm. Thời điểm bảo bọn họ quan sát quan lại tham ô thì mất đầu mù cả, vậy mà lại có hứng thú với hai lượng, hai cân [3] thịt trong quần trăm."

[3] Lượng, cân: đơn vị đo khối lượng của Trung Quốc xưa. 1 lượng = 50g; 1 cân = 0.5kg

Hoàng thượng đang trong cơn giận dữ, lời nói càng ngày càng thô bỉ.

Sau đó hấn mới phản ứng kịp, lập tức sửa miệng. Nói trong quần hấn không chỉ nặng hai lượng, hai cân, đây là cách nói khiếm tốn mà thôi.

Trương Hiến Năng mặt không biểu lộ cảm xúc gì, trong lòng lại chửi mạt nó.

Lời này của Hoàng Thượng chắc chắn không phải có ý trào phúng trong quần hấn không có cục thịt ấy, hấn tin tưởng vững chắc!

"Hoàng Thượng, Tần Thái nữ phái người tới đưa đồ cho ngài, cung nữ kia đang ở bên ngoài chờ." Tiêu Nghiêu còn chưa ngồi nóng mông, bên ngoài liền có một tiểu thái giám đến bẩm báo. Hấn phất tay, một tiểu cung nữ lập tức đi tới.

Hấn nhíu mày, cung nữ này trông cực kỳ quen mắt: "Người là người hầu của nơi nào?"

Liễu Âm ôm một cái rổ nhỏ, chuẩn bị dâng đồ lên rồi rời khỏi, nào biết Hoàng Thượng hỏi nhiều như vậy, đứng tại chỗ sợ đến run run một cái.

"Nô tỳ là người hầu ở Long Càn cung."

Hoàng Thượng nhíu mày một cái, cười như không cười nói: "Tần Thái nữ này thật đúng là có bản lĩnh lớn bằng trời, người trong cung của trăm, trăm còn chưa có sai bảo bao nhiêu lần đâu, nàng liền dám dùng tới."

Liễu Âm "Phịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, nằm sấp trên mặt đất, hai tay đem rổ gơ qua đỉnh đầu, kiên trì đem lời nói Tần Phiên Phiên dạy nàng nói ra: "Đây là một vài thứ vặt vãnh Tần Thái nữ xếp, ngài ấy nói mấy con hạc giấy này có thể giúp ước muốn của Hoàng Thượng thành sự thật, vận rủi đều sẽ bị chúng mang đi hết, mười con ý nghĩa là thập toàn thập mỹ."

"Trình lên đi." Tiêu Nghiêu phát tay một cái.

Trương Hiến Năng tự mình cầm rô đưa lên, trong rô nhỏ có mười con hạc giấy xếp giống nhau như đúc, mỗi một con có hai cái cánh nhỏ, dường như chuẩn bị giương cánh bay cao bất cứ lúc nào, mang theo vận rủi của hắn bay đi.

"Tâm tư không tồi, sao không dùng giấy vàng xếp?" Hắn sờ sờ giấy trong tay, vẫn còn tương đối thô ráp, so với giấy Tuyên Thành hắn hay dùng còn kém hơn nhiều.

Lúc này không cần Liễu Âm đáp, Trương Hiến Năng đã trả lời: "Bẩm Hoàng Thượng, Tàn Thái nữ không được ban thưởng, thời điểm vào cung cũng không mang theo cái gì, đoán chừng không có giấy vàng."

Hoàng Thượng lúc này chợt nhớ lại, Tàn Phiên Phiên bây giờ chính là một kẻ nghèo, mỗi ngày ở Long Càn cung của hắn ăn chực uống chực, tổng tiền, ngay cả cung điện của mình cũng không có.

"Trẫm quên, Trương Hiến Năng giúp trẫm hạ chỉ."

Liễu Âm nhân cơ hội khom người cáo lui, vừa ra tới bên ngoài, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, bước chân cũng lao đảo.

Hoàng Thượng nói câu kia với nàng tuyệt đối là đang trào phúng, Tàn Thái nữ suýt chút nữa hại chết nàng.

Trương Hiến Năng rất nhanh liền mang ý chỉ đi thiên điện, Tàn Phiên Phiên đã sớm rửa mặt chải đầu thỏa đáng ngồi chờ từ lâu. Trương tổng quản tự mình đến tuyên đọc ý chỉ, lại cười cười khách sáo với nàng.

Trong lòng Tàn Phiên Phiên vui vẻ, nàng nhất định có thể cầu gì được nấy.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Nữ nhân Tàn thị Phiên Phiên, từ lúc vào cung tới nay hoạt bát hân hoan, thường hóa trang thành quả đào khiến cho trẫm thoải mái. Đặc biệt phong thành chính Lục phẩm Quý nhân, phong hào Đào, ban thưởng Thường Đào các. Khâm thử."

Tác giả có lời muốn nói:

Ta lúc trước làm, Thái nữ là chính bát phẩm, nói một chút về phẩm cấp nha.

Cực phẩm: Hoàng Hậu

Chính nhất phẩm: Hoàng quý phi

Tòng nhất phẩm: Quý phi

Chính nhị phẩm: Hiền phi, Lương phi, Thục phi, Đức phi

Tòng nhị phẩm: Phi

Từ tòng nhị phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bôn cung, đối với người trên xưng là thần thiếp.

Chính tam phẩm: Chiêu nghi, Chiêu viện, Chiêu dung, Thục nghi, Thục viện, Thục dung, Tu nghi, Tu viện, Tu dung

Tòng tam phẩm: Tiếp dư

Chính tứ phẩm: Dung hoa

Tòng tứ phẩm: Uyển nghi, Phương nghi, Phân nghi, Đức nghi, Thuận nghi

Chính ngũ phẩm: Tần

Tòng ngũ phẩm: Tiểu nghi, Tiểu viện, Lương viện, Lương đệ

Từ tòng ngũ phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bôn tần, đối với người trên xưng là tần thiếp.

Chính lục phẩm: Quý nhân

Tòng lục phẩm: Tài nhân, Mỹ nhân

Chính thất phẩm: Thường tại, Nương tử

Tòng thất phẩm: Tuyền thị

Chính bát phẩm: Thái nữ

Tòng bát phẩm: Canh y

Đối với người trên tự xưng nô thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Có Đào không thưởng

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Giang Hiền tần

Sau một lúc lâu, Tần Phiên Phiên vẫn quỳ trên mặt đất chưa có phản ứng lại.

Nàng thật sự là được thăng phân vị từ chính bát phẩm Thái nữ lên chính lục phẩm Quý nhân, trong lúc này có thể nói là một hồng câu[1] chứng minh cảm giác của Hoàng thượng đối với nàng cũng không tệ.

[1] hồng câu: khoảng cách, thời xưa ví với ranh giới rõ ràng

Nhưng ai có thể giải thích cho nàng, phong hào "Đào" của nàng là có ý gì?

Vừa nghe Đào Quý nhân là tràn ngập vẻ quê mùa, rõ ràng là chỉ tùy tiện tìm một chữ miễn cưỡng ban cho, lại còn thời thời khắc khắc (luôn luôn) nhắc nhở nàng, lúc trước nàng nói dối (chuyện nàng là Đào tiên tử được Cao Thái hậu là Vương mẫu nương nương sủng ái nhất).

"Đào Quý nhân mời tiếp chỉ." Trương Hiền Năng nhẹ giọng nhắc nhở nàng, trên mặt còn mang theo ý cười.

Tần Phiên Phiên run run rẩy rẩy đứng dậy, không bằng trực tiếp gọi nàng là Tần Quý nhân còn hơn là gọi bằng phong hào này, nàng căn bản là không cần phong hào.

"Nô thiếp tạ Hoàng thượng ban thưởng."

Trong lòng Tần Phiên Phiên thắc mắc, lập tức hỏi trực tiếp: "Trương tổng quản, trong cung còn có Thưởng Đào các sao?"

Ở trong nhận thức của nàng, địa vị cung điện trong hậu cung có hai loại, một là khí thế rộng rãi, hai là dịu dàng tú lệ (thanh tú đẹp đẽ), dù sao trong cung đều là những người có tri thức đạt lễ.

Loại giống Thưởng Đào các này, vừa nghe là thấy không đứng đắn, hơn nữa nàng lại là người đầu tiên ở nơi này thì càng không đứng đắn.

Trương tổng quản cười với nàng, nhẹ giọng nói: "Trước đây thì không có, sau khi Quý nhân đến thì là có. Sau giờ Ngọ (11 - 13 giờ) ngài có thể chuyển vào, phải đổi biển hiệu, đồ ban thưởng cũng đều được đưa vào kho Thưởng Đào các. Hoàng thượng cũng đã ban thưởng cho ngài cung nữ Liễu Âm mà lúc trước ngài sai sử. Nô tài xin chúc mừng ngài thăng vị."

Trương tổng quản cười với nàng càng nhiệt tình thì trong lòng Tần Phiên Phiên càng thêm lạnh lẽo.

Hoàng thượng có ý gì? Lúc đầu trong cung không có Thưởng Đào các nhưng về sau là vì nàng đến nên Hoàng thượng mới đặc biệt đổi biển hiệu, qua lần này nàng cảm nhận được sự yêu mến sâu sắc của Hoàng thượng với mình.

"Ôi, nô thiếp thật hạnh phúc, Hoàng thượng sủng ái nô thiếp như vậy quả thực xấu hổ. Nô thiếp xin nhờ Trương tổng quản thay nô thiếp chuyển lời tới Hoàng thượng."

Nội tâm Tần Phiên Phiên xoay chuyển không ngừng nhưng nàng tuyệt đối không phải một nữ nhân dễ dàng chịu thua, vì vậy nàng e lệ, ngượng ngùng nhờ Trương tổng quản trợ giúp.

Khóe miệng Trương Hiền Năng giật giật, từ trước đến nay vị chủ tử này đều không biết nhìn ánh mắt người khác, rõ ràng là Hoàng thượng trào phúng nàng, nàng lại luôn coi đó là ban thưởng, như vậy cũng không còn cách giải quyết.

Thời điểm hắn về đến Long Càn cung, tay của bậc cửu ngũ đang chống cằm, nét mặt có chút thờ ơ.

Lúc nhìn thấy hắn, đôi mắt của Hoàng thượng sáng ngời, rõ ràng là đang chờ hắn: "Sau khi người tuyên chỉ xong, nàng có phản ứng gì?"

Đấy lòng Trương Hiến Năng thay Hoàng thượng bị ai ba giầy, mới cung kính nói: "Đào Quý nhân nhờ nô tài chuyển cho Hoàng thượng một câu nói."

"Câu nói gì?"

Hoàng thượng có vẻ tràn đầy hứng thú, nữ nhân kia nếu dám tức giận đến giậm chân, hẳn sẽ lôi nàng ra ngoài chém đầu trước mặt dân chúng.

"Thường Đào các ơ Thường Đào các, hy vọng Hoàng thượng có thể đi ngắm nhiều một chút, nếu không trái đào nhỏ Đào Quý nhân sẽ hỏng mất, có câu nói thật hay, có đào để thưởng thì nên thưởng, đừng để không đào lại hận không."

Trương tổng quản không hồ là nhân tài bên cạnh Hoàng đế, hẳn ta thuật lại còn bắt chước theo giọng điệu và thần thái của Tần Phiên Phiên, học giống được đến mười phần.

Đang sáng khoái Tiêu Nghiêu chợt sững sốt, một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, về mặt dữ tợn, muốn tức giận lại nhịn xuống. Cuối cùng hẳn khó chịu đến không chịu nổi, chỉ vào Trương tổng quản: "Học giọng điệu quái lạ, lát nữa tự đi lãnh phạt, cơm tối cũng không cần ăn."

Trương Hiến Năng lập tức tuân lệnh, đi theo bên cạnh Hoàng thượng, quan trọng nhất là phải học hiểu ý bề trên, ví dụ như hiện tại, ngài chỉ nói không cho hẳn ta ăn cơm tối, chưa nói không cho hẳn ta ăn điểm tâm.

Nhưng trong sổ con hẳn đặt bút viết một câu: Hôm nay thay Đào Quý nhân bị phạt một lần.

Sau khi Tần Phiên Phiên đến Thường Đào các, phát hiện chỗ tắm biển thật sự là dấu vết bị đổi mới.

Phân vị của nàng không tính là cao, vì vậy khoảng cách giữa Thường Đào các và Long Càn cung cũng khá xa, nội thất bên trong đương nhiên không xa hoa bằng Long Càn cung. Đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy cũng có nét đặc sắc khác hẳn.

"Nô tài Lý Đức/ nô tỳ Vọng Lan thỉnh an Đào Quý nhân."

Nếu là chủ của một điện, đương nhiên phải có thái giám tổng quản và cô cô trưởng sự, hiện tại hai người bọn họ dẫn mấy cung nhân đến thỉnh an nàng.

Chính lục phẩm Quý nhân vẫn chưa tính là phân vị trung giai, quy định hậu cung là chủ tử ngũ phẩm trở lên mới có thể có cung điện của mình, nhưng hiển nhiên là vị trước mặt này được Hoàng thượng coi trọng, những thái giám cung nữ này lại không phải kẻ gốc, vì vậy thời điểm hành lễ thái độ cực kỳ cung kính.

"Ta là người tính tình hiền hòa, đối xử với người bên cạnh cũng rất khoan dung, các người cứ làm việc theo quy củ là được. Chỉ là ta có một tính xấu, nếu Thường Đào các này là địa bàn của ta thì ở đây Hoàng thượng lớn nhất thì ta lớn thứ hai, mong các người có thể ghi nhớ những lời này ở trong lòng."

Thời điểm Tần Phiên Phiên nói những lời này, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng mềm mại như cũ, chỉ là nàng nhún mày một cái, nụ cười đã mang theo vài phần khí thế.

Nếu dáng vẻ này của nàng bị Tần Phu nhân nhìn thấy, tuyệt đối sẽ kinh ngạc cảm thán nhìn thấy được dáng vẻ của chính bà.

Chỉ là dáng vẻ nàng nói chuyện càng thêm một chút âm dương quái khí (kì lạ. quái gở), Tần Phiên Phiên học được hết khí thế của Tần Phu nhân, lại cộng thêm chút xảo quyệt của bản thân nàng. Ở trong cung này nàng chỉ có hai bàn tay trắng. Đầu tiên phải khiến cung nhân hầu hạ bên cạnh tin phục nàng, sau đó họ mới có thể bán mạng vì nàng.

"Lấy toàn bộ thỏi vàng Hoàng thượng ban thưởng ra, chia một nửa cho Liễu Âm. Những người còn lại, mỗi người lấy một thỏi. Liễu Âm là người Hoàng thượng ban thưởng cho ta, lúc trước khi ta ở Long Càn cung đã đáp ứng nàng ấy, chỗ vàng thỏi Hoàng thượng ban thưởng lần này sẽ thưởng cho nàng ấy một nửa vì công hầu hạ tốt. Sau này nếu các người cũng như nàng ấy vì ta ra sức, mọi việc đều suy tính thay ta, ta cũng sẽ ban thưởng cho các người không ít."

Tần Phiên Phiên mở miệng ngay lập tức đã ban thưởng vàng, nàng vô cùng hào phóng, tiếc bỏ ra cái nhỏ sao thu được cái lớn, hơn nữa đây đều là vàng của Hoàng thượng.

Nếu là bạc của nàng không đủ chi, nàng sẽ đi Long Càn cung một khúc hai nháo ba thất cổ, dù sao người mất mặt không phải là nàng.

Các cung nhân phía dưới thấy chủ tử mới hào phóng như vậy, lập tức đều vui vẻ ra mặt.

Dù sao bọn họ vào cung đều là để hầu hạ người khác, hơn nữa tính mạng vinh nhục đều buộc trên người chủ tử, hầu hạ người hào phóng so với người keo kiệt tốt hơn nhiều.

Liễu Âm đứng một bên, nhìn tâm trạng thoải mái của những người đó không khỏi thở dài trong lòng một hơi.

Chắc chắn, nhìn một đám ngu xuẩn này giống hệt như là chính nàng trước đây. Muốn lấy vàng của loại người như Đào Quý nhân mà dễ sao? Nàng được hứa hẹn hai lần, mơ mơ hồ hồ thay Đào Quý nhân làm việc hai lần, đã bị đẩy tới nơi này.

May mắn là không phải Hoàng thượng thực sự muốn truy cứu trách nhiệm của nàng, nếu không hiện tại nàng có khả năng đã đầu thân hai nơi (chết).

Được phong thưởng, Tần Phiên Phiên lại được thăng vị lên Chính lục phẩm Quý nhân, một đêm trôi qua trong sự mỹ mãn.

Hoàng thượng cũng thật hào phóng, ban cho nàng hai thanh ngọc như ý, trang sức vải dệt và vàng chiếm đa số, có lẽ là sợ nàng không có tiền.

Sáng hôm sau, khi Tần Phiên Phiên còn đang đắm chìm trong giấc mộng, Liễu Âm đã kêu to gọi nàng rời giường.

"Đào Quý nhân người nên thức dậy, đến giờ đi thỉnh an Thái hậu rồi."

Tần Phiên Phiên cau mày, trên mặt đều là đáng về không vui, nàng bĩu môi lắm lắm. "Tôi qua ta hầu hạ Hoàng thượng mệt mỏi, nhức eo đau lưng không đứng dậy nổi. Cao Thái hậu yêu thương nhất chính là Tuyết Đào tiên tử, xin bà tha lỗi cho ta."

Liễu Âm nghe nàng nói hươu nói vượn (nói linh tinh) xong thì trong lòng bàn tay đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh, lại đẩy hai cái, nói: "Chủ tử, ngài đừng nói đùa, căn bản là tối hôm qua Hoàng thượng không tới."

Tần Phiên Phiên mơ mơ màng màng mở mắt ra: "Không tới? Sao ta lại nhớ rõ ràng là hần có tới, nếu không sao ngực ta lại đau, chắc chắn là hần xoa."

"Thật sự là không đến, hiện tại ngài đã dọn ra khỏi Long Càn cung, có phải nhớ sai rồi không?"

Lúc này, Tần Phiên Phiên mới bò dậy từ trên giường, đứng lên để Liễu Âm thay nàng mặc quần áo, lại lắc đầu thờ dài.

"Ôi Thượng Đào các không hổ là cung điện của ta, đồ vật nơi này đều thích ta, ngay cả cái giường cũng không muốn để ta đi, người nghe đi nó muốn khóc rồi."

Liễu Âm không trả lời nàng, trong lòng đều là khinh thường.

Từ sáng sớm Diễn tinh này đã không yên phận, đối với một cái giường vô chi vô giác cũng có thể cao trào (ý nói nữ chính diễn xuất bất chấp ý) lên.

"Thần thiếp/ tần thiếp/ nô thiếp thỉnh an Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an."

Toàn bộ nhóm phi tần cúi người hành lễ, từ trang phục đến trang điểm mỗi người đều lộng lẫy đến lóa mắt, tựa như thợ trồng hoa đang bán hoa vậy.

Đã nhiều ngày hứng thú của Cao Thái hậu vẫn rất cao, từ sau khi biết bản thân là Tây Vương Mẫu, cả người đều có cảm giác thăng hoa.

"Vì sao hôm nay chỉ có một nửa người đến thỉnh an?" Cao Thái hậu ngồi xuống ghế phượng, tầm mắt đảo qua thấy cảnh tượng phía dưới, mày nhíu lại, giọng điệu cũng không vui vẻ.

Không khí trong điện trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, tất cả mọi người đều nhìn bốn phía, người nên tới đều đã tới, so với những người thường lui tới không hề khác biệt, sao có thể thiếu một nửa người.

"Ai gia là Tây Vương Mẫu, ai gia mới là chính thống, sao một nửa người kia còn đi thỉnh an Hoàng Thái hậu?" Bà sờ kim hộ giáp trên ngón tay, trong giọng nói đều là vẻ khinh thường.

Phía dưới vẫn là không khí yên tĩnh, không ít người nhìn về phía Tần Phiên Phiên bằng ánh mắt khinh bỉ và oán trách.

Nếu không phải nàng "lừa" Thái hậu thì cũng không đến mức Cao Thái hậu lại muốn gở trò.

Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu luôn không hợp nhau từ thời Tiên đế, hai người đã bắt đầu đấu nhau, ai cũng không thể đấu chết đối phương.

Mỗi lần đấu đều có thắng bại, cuối cùng chỉ còn tồn tại cảm giác chán ghét đối phương.

Tiên đế không còn, sau khi tân hoàng đăng cơ, Cao Thái hậu cũng gở trò, không muốn Hoàng thượng cho Hoàng Thái hậu phong vị, tuy nhiên đây cũng không phải chuyện mà Hoàng thượng có thể tự quyết định.

Thái hậu nhìn một vòng, tất cả mọi người đều cúi đầu, không dám đối diện với bà, chỉ có Tần Phiên Phiên mỉm cười với bà.

"Hôm nay Đào Quý nhân thật xinh đẹp, cây trâm đang cài trên đầu trông thật là độc đáo." Cao Thái hậu là người "có qua có lại", nàng đã từng khen bà vô số lần, hôm nay bà cũng phải khen nàng vài câu.

Tần Phiên Phiên giơ tay sờ lên búi tóc, nụ cười kia cần bao nhiêu ngọt có bấy nhiêu: "Đây là Hoàng thượng ban thưởng cho nô thiếp."

"Từ nhỏ ánh mắt của Hoàng đế đã luôn tốt cho nên rất thương người."

Cao Thái hậu được nàng khen một lần đã bị mê hoặc rồi.

Tần Phiên Phiên then thùng cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng là do Thái hậu sinh, đương nhiên ánh mắt tốt cũng là giống người. Đương nhiên những

tiền nữ đi theo bên cạnh ngài, ánh mắt cũng không kém, những người không đến kia, Thái hậu nương nương cần gì phải để ý."

Dù sao đều là một đám mất bị mù.

Cao Thái hậu hơi sững sốt, ngược lại vỗ tay cười to, thoải mái: "Ai da, cái miệng này của Đào Quý nhân ai gia rất thích. Mấy ngày trước người chịu ảm ức, hôm nay có cung điện của mình, ai gia nên thưởng cho người một chút, coi như là quà tân gia cho người."

Bà nói xong, thật sự cho một danh sách dài các loại lễ vật, để cho cung nữ bên cạnh đi chuẩn bị để Tàn Phiên Phiên mang về.

Sự hào phóng của Cao Thái hậu khiến người ta liú lười, trong điện không ít người ghen tị đến đỏ cả mắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tinh: Hoàng tang, thơ của nô thiếp làm có hay không?

Hoàng tang: Cũng được, nhưng so với công phu trên giường của ta còn kém một bậc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Minh Phi gây khó dễ

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

Cao Thái hậu đối với phi tần các nàng, có tiếng vất vả chảy ra nước, nhưng đối với Tàn Phiên Phiên đúng là mắt cũng không nháy, một chuỗi danh mục quà tặng toàn bộ đều là thứ tốt.

Nặng bên này nhẹ bên kia như thế, các phi tần phía dưới tất nhiên đều không cao hứng, thậm chí có mấy người còn trực tiếp tỏ ra mặt.

Dù sao nếu Cao Thái hậu thật sự truy cứu các nàng, các nàng cũng đã nghĩ kỹ đối sách, trong lòng sớm đã có nhiều khó chịu.

Cao Thái Hậu không kiên nhẫn nhất chính là nghe những điều khoản cung quy, vừa nhìn chính là không đọc quá nhiều sách nữ nhân, đến lúc đó các nàng chỉ cần đưa mấy lý do này áp chế nàng, Cao Thái hậu cũng sẽ thỏa hiệp.

"Nếu các người đều không kiên nhẫn nhìn ai gia, vậy giải tán đi. Tuyệt Đào tiên tử lưu lại là được".

Cao Thái hậu cũng không nhìn những vẻ mặt đưa đám của các phi tần phía dưới, liền đuổi các nàng đi, chỉ để lại Tàn Phiên Phiên.

Mặt khác các phi tần hầu như đều kinh ngạc mà nhìn các nàng tay cầm tay tốt như tỷ muội ruột thịt đi vào nội điện, cơ hồ trong lòng mỗi người đều mắng Tàn Phiên Phiên là hồ ly tinh.

Không chỉ muốn câu đi Hoàng thượng, ngay cả lão bà Cao Thái hậu cũng không tha.

"Ngồi đi, trà nơi này của ai gia đều là trà tốt phiến quốc cống nạp, người nếm thử xem".

Cao Thái hậu thấy nàng biểu tình tràn trề vui vẻ, trong lòng liền yêu thích.

"Trà ngon, đúng là giống tiên trà đều lộ ra một cỗ tiên khí, nô thiếp uống một ngụm, liền có một loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên".

"Nhân lực thật tốt, đây là ai gia sai người làm riêng dùng nước tuyết sớm mai từ năm trước nấu lên, nấu được mấy bình. Chờ lát nữa lấy nước này nấu với trà, người mang đi một ít về chiêu đãi khách nhân, đều có thể lấy ra được". Cao Thái hậu kêu lên cao hứng.

Tàn Phiên Phiên liên tục nói lời cảm tạ.

"Nô thiếp cảm thấy mới vừa rồi Thái hậu không cao hứng, vì chuyện gì vậy ạ?". Nàng thấy Cao Thái hậu trước sau bộ dáng buồn bực không vui, nên hỏi ra.

Mày Cao Thái hậu nhăn lại, không cao hứng nói: "Người cũng đã nhìn ra, mới vừa rồi những nữ nhân đó đều coi thường ai gia. Ai gia biết, bề ngoài các nàng tràn trề vui mừng thính an ai gia, còn muốn dâng bók ai gia, trên thực tế sau lưng đều xem thường ta, cảm thấy ta chỉ biết làm hồ thẹn Hoàng gia".

Rõ ràng Cao Thái hậu đã ghen đến mức tàn nhẫn, nàng ta cùng Hoàng Thái hậu so chiều, làm cho hậu cung một phân thành hai, một bộ phận phi tần đi theo Hoàng Thái hậu, những người còn lại đi theo Cao Thái hậu.

Vì tránh cho Hoàng thượng không cao hứng, cảm thấy các nàng khắt khe với mẹ đẻ của Hoàng thượng, chẳng sợ đại bộ phận phi tần hậu cung đều đi theo Hoàng Thái hậu, vẫn như cũ đến phục tùng an bài, tới nịnh nọt dưới chân Cao Thái hậu.

"Vì sao Thái hậu lại không nói?". Tần Phiền Phiền nghiêng nghiêng đầu.

"Nói cái gì?".

"Nói các nàng một loại khuôn mặt cứng ngắt, làm ngài không cao hứng".

Cao Thái hậu nhũm mày, nghĩ nghĩ một lúc lại lắc đầu: "Không được, ai gia chỉ biết la lối khóc lóc, sẽ không giảng đạo lý. Nếu ta nói các nàng xụ mặt, các nàng liền nói là vì kính sợ ai gia, hơn nữa ở trước mặt ai gia, không thể cợt nhả, nếu không sẽ không đúng với bốn phận".

Cao Thái hậu nói nói còn rất oan ức, hiển nhiên nàng thường xuyên bị áp chế như vậy.

"Các nàng giảng đạo lý với ai gia, ai gia liền la lối khóc lóc với các nàng. Nháo lớn tới trước mặt Hoàng thượng, chân ai gia cũng không đứng vững được. Chỉ là các nàng cũng không dám nháo lắm, nhiều nhất làm ai gia buồn bực, ai bảo cái bụng của ai gia biết tranh đua, Hoàng thượng là từ nơi này chui ra, các nàng phải nịnh nọt ai gia".

Tần Phiền Phiền nghe thế khóe miệng càng thêm gật gật, khó trách ban đầu Nhị tỷ thường xuyên mắng vạ bà này.

Nghe một chút lời này của Cao Thái hậu, nàng ta sẽ không giảng đạo lý, chỉ biết la lối khóc lóc, giống loại người tính tình cao ngạo như Nhị tỷ, gặp phải kiểu người không nói lý lẽ này, phỏng chừng có thể bị tra tấn đến cùng.

Chỉ là kiểu người này, phù hợp nhất với khẩu vị Tần Phiền Phiền, ai bảo nàng là diễn tinh chứ.

"Thái hậu, ngài chính là quá nhân từ mềm lòng, đối với các nàng cũng quá mức dung túng". Tần Phiền Phiền nhấp một ngụm trà, một đường nghiêm trang.

Nàng nói lời này quá mức nghiêm túc, làm cho Cao Thái hậu mê mang.

"Ai gia nhân từ mềm lòng sao?".

Nói thật đây là lần đầu tiên từ khi Cao Thái hậu ra đời cho tới nay nghe được lời nói này.

"Đương nhiên, ngài không cao hứng, còn phải thu liễm tính tình không phát hỏa lên các nàng, còn thương hương tiếc ngọc hơn cả Hoàng thượng. Nếu ngài muốn, ngài là trưởng bối, lại còn là Thái hậu chí cao vô thượng, Hoàng thượng còn không dám làm cho ngài tức giận, chẳng lẽ các nàng còn cao quý hơn Hoàng thượng ư?". Tần Phiền Phiền một lòng đầy căm phẫn.

Cao Thái hậu bị nàng nói, tức khắc liền cảm thấy có một cỗ hỏa khí trong lòng cọ cọ bùng lên.

Đúng vậy, nhĩ tử của nàng là cửu ngũ chí tôn, còn đến làm nàng vui, những tiểu tiện nhân đó tính là cái gì?

"Người nói đúng, ai gia đúng là tức giận! Hung hăng mà tức giận!". Cao Thái hậu đập bàn một cái, ngược lại lại luôn cảm thấy không thích hợp, hỏa khí khó khăn bùng lên tức khắc tiêu tan ba phần: "Nhưng nếu các nàng giảng đạo lý với ta thì phải làm sao bây giờ?".

Cao Thái hậu mê mang đến "Ai gia" cũng quên nói, chỉ dùng "người, ta" để nói chuyện, hiển nhiên coi Tần Phiền Phiền như quân sư của nàng.

Tần Phiền Phiền cũng bị nàng ấy chọc cười, khó trách Cao Thái hậu giằng co với Hoàng Thái hậu đều liên tục thất bại, nàng ấy cũng nhờ có sự sủng ái của Tiên đế, mẹ đẻ của Hoàng thượng mới sống lâu như vậy.

"Vậy ngài cũng giảng đạo lý với các nàng. Cái loại đạo lý này, vốn dĩ có mặt tốt mặt xấu, ngài giảng nguy hiểm là được. Các nàng nói đưa ra một khuôn mặt là vì giữ gìn uy nghi hoàng gia, ngài liền nói về mặt các nàng đưa đám như thế giống như vội về chịu tang. Các nàng nếu còn càn quấy, ngài liền nói ngày khác muốn đi hỏi Hoàng thượng một chút, phi tần này đó đứng trước mặt Hoàng thượng có phải cũng duy trì uy nghi Hoàng gia, cả ngày và mặt đưa đám, nếu ai dám có hành vi khác, thì nói ở trước mặt ngài lạnh như băng sương, trước mặt Hoàng thượng lại tươi cười như hoa, giống như xé rách mặt các nàng. Ngài xem xem, đến lúc đó còn ai không dám cười với ngài!".

Tần Phiền Phiền nói lời này cực kì trôi chảy, hơn nữa ngữ khí đáng trào, làm tâm người nghe cũng sinh ra ý chí chiến đấu.

Hai mắt Cao Thái hậu tỏa sáng, tựa hồ nhìn thấy lúc mình đại phát thần uy, lời kéo cánh tay Tần Phiền Phiền vỗ một lúc: "Đúng vậy, người nói rất đúng, lần sau ai gia sẽ làm như vậy!".

"Thái hậu nương nương, thật ra chuyện giảng đạo lý từ trình độ nào đó mà nói chính là la lối khóc lóc. Đây chính là Duyên Thọ cung của ngài, ngài nói cái gì thì chính là cái đó, còn có người dám nói gì làm cho ngài không cao hứng, liền trực tiếp phạt. Phạt nhiều lần thì sẽ ngoan. Chủ yếu chính là, thời điểm nhân gia giảng đạo lý, nếu ngài phát hiện không thể nói gì về nàng ta, cũng vạn sự đừng hoảng hốt, dù sao ngài là Thái hậu cao quý nhất, ngài không cần phản ứng với đề tài đó, chỉ ra những sai lầm khác của nàng ta. Tỷ như hôm nay Minh phi nương nương mặc áo lụa hoa hồng ngài không thích, ngài có thể

nói đã nhiều ngày nay đôi mắt ai gia không thoải mái, nhìn màu sắc tươi sáng sẽ thấy khổ sở, Minh Phi ngơoi trước vẫn nên lui đi, đừng lung lay trước mặt ai gia".

Tần Phiên Phiên một bên nói một bên còn ấn đo ngũ khí của Thái hậu, lời nói và hành động đều mẫu mực.

Cao Thái hậu càng nghe càng hưng phấn, chỉ kém vỗ tay reo hò cho nàng.

"Biện pháp này tốt, ai gia bắt nàng lui ra, dù Minh Phi kia sẽ bị ghen một bụng đạo lý, nàng ta cũng sẽ ngoan ngoãn phải cút đi. Ha ha ha..."

Sau khi Cao Thái hậu nói xong, liền tính toán ngày mai muốn trừng trị các nàng như thế nào.

"Cuối cùng nếu ngài thật sự không có cách, ngài có thể gọi nô thiếp tới giúp ngài. Nô thiếp chính là Tuyết Đào tiên tử được yêu thích nhất của Tây Vương Mẫu, nô thiếp đối với ngài trung tâm như một, nhất định vì ngài vượt lửa qua sông, không chối từ". Cuối cùng Tần Phiên Phiên thổ lộ một câu chân thành.

Thẳng đến khi Cao Thái hậu không nói được rõ ràng, lời kéo tay nàng không chịu buông ra.

"Luu ma ma đâu, lấy trang sức trâm đầu lúc trẻ của ai gia ra đây, để Đào Quý nhân chọn". Nàng vừa nói vừa phân phó một câu, hiển nhiên là muốn có qua có lại.

Tuyết Đào tiên tử vì nàng không tiếc cả mạng sống như vậy, thấy chết không sờn, nàng nhất định cũng phải đối đãi thật tốt với Tần Phiên Phiên, xem nàng như nữ nhi ruột thịt của mình.

Luu ma ma đứng một bên nghe toàn bộ cuộc trò chuyện, khoe miệng giết giết, tuy rằng nội tâm không tán đồng, nhưng động tác vẫn nhanh nhẹn mang hộp trang sức tới.

Hộp trang sức rất lớn, vừa mở ra đã sáng rực bắt mắt, có vô số đá quý cùng vàng bạc, kiểu dáng lại càng làm người hoa mắt.

"Thời điểm ai gia còn trẻ thích đẹp, lớn lên cũng tốt, nên Tiên đế thường thích ban thưởng này đó cho ai gia, rất nhiều thứ đều là đồ mới chưa từng mang qua. Ngươi chọn ra thứ đẹp, dù sao hiện giờ ai gia cũng không mang được, nếu không lại bị những người đó công kích, nói ai gia không trang trọng. Các nàng không cho ai gia mang, ai gia cũng không cho các nàng mang, hừ, đều biến thành trang điểm như am ni cô mới tốt".

Ở những mặt khác Cao Thái hậu còn có thể nhẫn, nhưng nếu không cho nàng xinh đẹp, đó là trăm triệu lần không được, bởi vậy chuyện nhỏ như trang điểm, nàng đặc biệt tích cực.

Tần Phiên Phiên nhìn thoáng qua hộp trang sức, lập tức nói: "Nô thiếp không mang được những trang sức quý trọng như vậy. Nếu Thái hậu không chê, ngày mai nô thiếp lại đây sớm chải đầu cho ngài, đảm bảo có thể làm cho ngài mang những cây trâm này một lần nữa".

"Lời này là thật sao?". Trong ánh mắt Cao Thái hậu chứa đầy ngôi sao.

"Tất nhiên rồi ạ, nô thiếp làm sao dám lừa thái hậu. Trước kia ở trong nhà nô thiếp thường xuyên chải đầu cho các tiên bối. Mẫu thân và tổ mẫu của nô thiếp rất thích để nô thiếp búi đầu". Tần Phiên Phiên bảo đảm.

Cuối cùng Cao Thái hậu vẫn nhét cho nàng hai châu thoa, hơn nửa ngàn dặn dò vụn vặt, sáng ngày mai nàng nhất định không thể ngủ muộn.

Tần Phiên Phiên hát một khúc nhỏ bước ra Duyên Thọ cung, trước nay nàng đều là người thức thời.

Nàng biết bởi vì Nhị tỷ là nguyên nhân, nữ nhân Tần gia ở hậu cung không được người nào hoan nghênh, quân tâm khó lòng nhất, nàng nhất định phải tìm chỗ dựa cho mình.

Hoàng Thái hậu là cái nhân tinh[1], đại bộ phận nữ nhân trong cung đều đi ôm đùi nàng ta, Cao Thái hậu là người trái ngược, bởi vì nguyên nhân là tính cách, ngược lại tri kỷ chân chính lại có ít người.

[1] nhân tinh là chỉ người tinh ý hiểu lòng người, dạng thành tinh rồi ấy.

Cộng thêm tính cách của Cao Thái hậu rất thích hợp với Tần Phiên Phiên, nên ôm liền ôm, ai ngăn ngại ai ngốc nghếch.

Liễu Âm ở bên ngoài chờ nàng, lập tức chạy đến trước mặt, nhìn thấy nàng bình yên không có việc gì mới nhẹ nhõm thở ra một hơi: "Cao Thái hậu không làm khó ngài chứ ạ?".

Tần Phiên Phiên lại nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng ấy, thấp giọng hỏi: "Mặt với mắt của ngươi đến cùng bị làm sao vậy?".

Liễu Âm không dám ngắt đầu, lập tức nói: "Không có việc gì, nô tì vừa mới đâm vào cây".

"Rốt cuộc làm sao vậy? Ngươi ở Long Càn cung hẳn đã học qua, không thể lừa gạt chủ tử". Tần Phiên Phiên nhíu mày, ngũ khí cao hơn hai phần.

"Thời điểm Minh Phi nương nương đi ra, nô tỳ liếc nhìn vấy nàng ta một cái, nàng ta nói nô tỳ dĩ hạ phạm thượng, va chạm nàng ta, nên sai người tát nô tỳ hai cái".

Sắc mặt Tần Phiên Phiên trầm trầm, tâm tình tốt vừa rồi lập tức biến mất.

"Đi". Một chữ của nàng phun ra từ kẽ răng, đi về phía Thường Đào các.

Không nghĩ tới nửa đường lại gặp được một nhóm người, dẫn đầu vừa đúng chính là Minh Phi, hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, đang chờ nàng.

"Ồi chào, Đào Quý nhân đi ra từ Duyên Thọ cung a, bốn phi còn tưởng rằng...". Trên mặt Minh Phi treo nụ cười lạnh, âm dương quái khí mở miệng.

Chỉ là lời nàng ta còn chưa nói xong, Tần Phiên Phiên đã muốn chạy tới trước mặt, mắt thấy nàng ngoan ngoãn cúi người hành lễ, Minh Phi còn muốn đắc ý một lát, Tần Phiên Phiên đã bỗng nhiên đứng lên, trực tiếp cho cung nữ bên người Minh Phi hai cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Uy hiếp Hoàng thượng

Edit: Nhã Thực dung

Beta: Huệ Hoàng hậu

"Chát chát" - tiếng bàn tay vang lên thanh thúy, xung quanh lâm vào yên tĩnh như cõi chết.

Ai cũng không nghĩ rằng Tần Phiên Phiên bỗng nhiên sẽ làm khó dễ, hơn nữa âm thanh kia nghe đã thấy đau, hiển nhiên lực xuống tay của nàng không nhẹ.

Phản ứng đầu tiên của Minh Phi là vung tay lên định đánh, nhưng lại chỉ vung vào không khí.

Bởi vì Tần Phiên Phiên đã nhanh nhẹn lui về phía sau hai bước, hành lễ với nàng ta xong liền đứng dậy, mềm mại nói: "Thỉnh Minh Phi nương nương thứ lỗi, vừa rồi nha đầu này của ngài mới liếc mắt khinh thường nô thiếp. Tuy nô thiếp phân vị thấp nhưng cũng là đích thân Hoàng thượng phong làm chính lục phẩm Quý nhân, không cho phép bất kỳ kẻ nào làm nhục, nếu không chính là coi rẻ hoàng quyền. Nô thiếp nhất thời nóng vội, sợ rằng nàng ta sẽ làm liên lụy đến ngài, cho nên liền phạt tát nàng ta hai cái, như vậy sẽ không ai có thể nói ra nói vào."

Ngữ khí của Tần Phiên Phiên tuy rằng ôn nhu đến cực điểm, nhưng trong lời nói không có vẻ kiêu ngạo siểm nịnh, ngược lại biểu hiện ra rằng tất cả mọi thứ đều là suy nghĩ vì Minh Phi.

Minh Phi tức giận đến đỏ mắt, lạnh giọng trào phúng: "Đào Quý nhân thật đúng là một kẻ khéo mồm khéo miệng, dám trợn mắt nói dối, dối trắng thay đen. Rõ ràng là ngươi muốn khiêu khích bốn phi, không coi trọng bốn phi cao hơn ngươi mấy cấp bậc, còn dám dạy dỗ người của bốn phi. Đánh chó phải nể mặt chủ, Đào Quý nhân, hôm nay ngươi phải trả cho ta một lời công đạo!"

Hai tay nàng ta đã nắm chặt lại, nếu phía sau không có người giữ vạt áo để nàng ta không kích động, nói không chừng Minh Phi đã tự mình bước tới giáo huấn nàng.

Tần Phiên Phiên đưa tay vén tóc phía trước trán, bộ dáng phong tình vạn chủng càng làm cho Minh Phi tức giận đến cắn răng.

"Hồi bẩm Minh Phi nương nương, nô thiếp mới vừa nói lời công đạo. Nếu ngài nghe không rõ, nô thiếp lặp lại lần nữa. Là nha đầu này của ngài xem thường nô thiếp, nô thiếp mới giáo huấn nàng ta, để nàng ta khỏi làm ngài lâm vào phiền phức."

Càng nói đến cuối câu, tốc độ nói càng chậm, những chữ cuối giống như gần từng tiếng một, rõ ràng là vì chọc tức Minh Phi.

Nhìn dáng vẻ này của Tần Phiên Phiên, Minh Phi thật sự giận sôi máu, những kẻ đứng sau cũng không ngăn được, nàng ta trực tiếp xông lên đánh người.

Tần Phiên Phiên lập tức lui về sau, không cho nàng ta đánh trúng mình.

"Đào Quý nhân, bốn phi muốn phạt ngươi, ngươi dám trốn?" Minh Phi liên tục giơ tay rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng đều bị nàng tránh đi, hóa khí trong lòng đột nhiên lại dâng lên vài phần.

"Các ngươi đều là người chết sao? Bắt lấy nàng ta, hôm nay bốn phi chắc chắn phải giáo huấn nàng ta một phen."

Minh Phi ra lệnh một tiếng, nàng và mấy cung nữ của các phi tần vội vàng tiến đến muốn bắt lấy Tần Phiên Phiên.

"Ta xem ai dám động đến ta!"

Nhìn những cung nữ đang bắt đầu chen lên trước, Tần Phiên Phiên cũng không lui về phía sau mà chỉ quát lớn.

"Minh Phi nương nương, hậu cung có quy định rõ ràng, trừ người chấp quản lục cung, những phi tần còn lại dù là phân vị cao hay thấp đều không được dùng tư hình với những phi tần khác. Cho dù ngài cao hơn nô thiếp vài cấp bậc thì vẫn không thể động đến nô thiếp. Nếu ngài có bất kỳ bất mãn gì với nô thiếp, thỉnh ngài báo với Thái hậu hai cung định đoạt, nếu không tội ngài phải chịu cũng rất lớn."

Thừa dịp những cung nữ kia ngây người, Tần Phiên Phiên dùng lời lẽ chính đáng để nói chuyện điều lệ với Minh Phi.

Tần Phiên Phiên chưa bao giờ đánh mà không có chuẩn bị, bởi vì lịch sử văn hóa của Tần gia là dựa vào cái bụng của nữ nhân để làm giàu. Nàng phòng ngừa trường hợp vạn nhất nên đã trộm nghiên cứu vô số điển phạm của hậu cung.

Từ quy củ khi tổ tiên Đại Diệp triều khai quốc cho đến quy định do tân hoàng đưa ra, nàng đều nghiên cứu một cách nghiêm túc, hiện tại chính là thời điểm phát ra tác dụng.

"Người nói vậy, bốn phi từ khi bắt đầu vào cung đã biết phân vị cao thì áp chế phân vị thấp. Bốn phi nói người sai rồi thì chính là người sai rồi, huống hồ có nhiều người như vậy làm chứng, chẳng lẽ báo cáo với hai vị Thái hậu xong là có thể thay đổi kết quả sao?" Minh Phi vung tay lên, ánh mắt thúc giục mấy cung nữ kia hành sự.

Tần Phiên Phiên lộ ra vẻ mặt lạnh băng, mày liễu dựng ngược, đáng vẻ nàng như hung tướng kiêu người sống chó đến gần, hoàn toàn học được khí thế siêu cường từ Tần phu nhân.

Những cung nữ kia quả thật có chút do dự.

"Minh Phi nương nương dựa vào cái gì mà dám xúc phạm điều lệ hậu cung, cho rằng có thể ra lệnh thay hai vị Thái hậu? Đám cung nữ các người cũng như vậy sao? Cho rằng mình có thể ra quyết định thay Thái hậu?"

Tần Phiên Phiên chính là "sân người bệnh, đòi mạng người" [1], nàng lập tức đem lưỡi giáo đối hướng sang phía mấy cung nữ.

[1] sân người bệnh, đòi mạng người - 趁你病要你命的人: "nhân lúc người bệnh, lấy mạng người" – lợi dụng lúc người khác khó khăn để ra tay với họ.

Tuy rằng các cung nữ xung quanh đều là cung nữ của những phi tần phân vị cao, những chủ tử đó đều đã quen ương ngạnh kiêu ngạo, các nàng cũng "cáo mượn oai hùm", thật đúng là không để một chính lục phẩm Quý nhân Tần Phiên Phiên vào mắt. Nhưng hiện tại Đào Quý nhân lại nói đến Thái hậu hai cung, chụp mũ từ đỉnh đầu xuống, vấn đề bây giờ không chỉ là coi thường Quý nhân mà là coi rẻ Thái hậu.

Các nàng có bao nhiêu cái đầu cũng không đủ chém.

"Các người lại còn nghe lời nàng ta? Nàng ta nói hươu nói vượn, ba hoa chích choè mấy câu, các người cũng tin? Bốn phi đã theo Hoàng thượng từ vương phủ, trong ngoài hậu cung trước nay đều không nghe nói có điều lệ này. Ai có thể bắt được nàng ta, bốn phi sẽ thưởng thật lớn. Nếu có ai dám rút lui, lập tức kéo ra ngoài lãnh năm mươi trượng. Điều lệ hậu cung chắc không có chuyện phi tần xử tội cung nhân cũng phải được Thái hậu hai cung đồng ý đúng không?"

Minh Phi nói rồi đi sẽ bị ăn đánh, vừa đe dọa vừa dụ dỗ mấy cung nữ, vốn cũng biết các nàng sẽ lựa chọn thế nào.

Nàng ta cũng nghĩ rằng Tần Phiên Phiên thay vì nói mấy cái điều lệ hậu cung không biết từ đâu ra kia, thì tốt nhất giữ mạng sống trước đã.

Mấy cung nữ vội vàng vây kín, dường như muốn giam Tần Phiên Phiên lại.

Còn có một vị Uyển nghi nào đó mở miệng nói: "Đào Quý nhân, vốn là người sai rồi, một hai phải tranh luận với Minh Phi tỷ tỷ nhiều như vậy. Không bằng người tự vả miệng rồi đập đầu nhận sai. Minh Phi tỷ tỷ từ trước đến nay dịu dàng, hiền lành, nói không chừng sẽ tha thứ cho người."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu, nghiêm túc đánh giá vị Tô Uyển nghi này. Quả nhiên là nữ tử vùng sông nước Giang Nam, nói chuyện mềm mại dịu dàng, cuối mỗi câu đều mang theo sự êm ái ngọt ngào.

Đáng người như liễu trước gió, nhìn thấy đã khiến người khác vui vẻ.

Nếu ngày thường gặp một cô nương xinh đẹp dịu dàng như vậy, Tần Phiên Phiên nhất định phải thương thức, nhưng hôm nay nàng ta lại phải vào sổ đen của nàng rồi.

"Tô Uyển nghi, từ trước đến nay nô thiếp luôn lòng dạ hẹp hòi, lại còn thù dai. Những lời này nô thiếp nhớ rõ, ngày mai nhất định sẽ trả lại cho ngài. Lúc này ngài muốn nô thiếp tự vả miệng, bây giờ nô thiếp thành toàn cho ngài."

Nàng cười lạnh nói, vừa dứt lời, nâng tay như thật tự vả vào miệng mình.

Chỉ là chưa nghe được tiếng vang đã thấy một dấu hồng dọa người, gương mặt đỏ bừng giống như bị mười ngón tay tát vào.

"Lại tiếp tục vả đi!" Minh Phi dào dạt đắc ý nở nụ cười.

Chỉ là tiếng cười của nàng ta còn chưa phát ra thì bỗng nhiên thấy Tần Phiên Phiên đẩy một cung nữ ra, nhanh chân chạy đi.

"Cứu mạng, Minh Phi nương nương khinh rẻ Thái hậu hai cung, muốn giết người diệt khẩu!"

Nàng chạy trốn nhanh như thỏ, tiếng thét chói tai cùng tiếng khóc la cách hai dặm cũng có thể nghe thấy.

Đám phi tần cùng cung nữ bị nàng bỏ lại, về mặt trở nên ngu muội.

Mẹ kiếp!

Liễu Âm vẫn luôn lo lắng sợ hãi, phản ứng đầu tiên là lập tức đuổi theo chủ tử nhà mình.

Ông trời ơi, lần đầu tiên nàng cảm thấy vô cùng may mắn khi chủ tử nhà mình là một diễn tinh. Vở kịch này lên xuống như mười tám đường cong trên núi, mỗi lúc nàng cảm thấy "trần ai lạc định" [2], Tần diễn tinh vẫn có thể vòng ngược lên lại.

[2] Trần ai lạc định 尘埃落定: nghĩa là bụi trần lắng đọng, ý nói đã đến hồi kết thúc.

Tần Phiên Phiên diễn vở kịch này trước mặt Liễu Âm đủ để cho nàng hoàn toàn tâm phục, tự dùng tay mình dâng tính mạng cho Đào Quý nhân.

Thỉnh cầu Đào Quý nhân đưa mình theo để làm giàu!

"Minh Phi tỷ tỷ, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Tô Uyển nghi sợ tới mức thiếu chút nữa ngất đi, nàng chưa bao giờ gặp một người thô tục như thế.

Tại hậu cung mà lại nhấc chân chạy như điên, nếu bị Hoàng thượng bắt gặp sẽ phạm tội thất nghi.

"Cái gì mà làm sao bây giờ? Đuổi theo, hôm nay bốn phi nhất định phải giết chết nàng ta, tiểu tiện nhân này, cho nàng một chút nhan sắc, nàng còn héch mui lên mặt chuẩn bị khai phùng nhuộm!"

Minh Phi dường như bị chọc giận, toàn bộ đắc ý vừa rồi biến mất không còn.

Một tiện nhân cũng dám chơi nàng!

"Ai da, ta chạy không nổi, tỷ tỷ ngài đi một mình thôi." Tô Uyển nghi vừa chạy được hai bước đã đến dựa vào một cái cây thò hồn hên, giống như có thể chết bất kỳ lúc nào.

Vì đuổi theo một nữ nhân điên mà phải chạy nhanh thô tục như vậy, so với cái chết còn khiến Tô Uyển nghi khó chịu hơn.

Khỏe miệng Minh Phi co rút, giọng căm hận nói: "Thật không có tiền đồ! Ngươi đợi đó, phần trần châu đặc chế của nhà ta không bao giờ cho ngươi nữa!"

Nàng ta ném ra một câu tàn nhẫn, sau đó lập tức mang theo những người khác tiếp tục truy đuổi.

Tô Uyển nghi nũng nịu hừ lạnh một tiếng: "Hừ, người ta còn không thấy thứ đó hiếm lạ đâu. Làn da của người ta không cần phần trần châu cũng khiến Hoàng thượng ưa thích rồi!"

Tần Phiên Phiên vừa chạy vừa nói với Liễu Âm "Ngươi đến Duyên Thọ cung tìm Cao Thái hậu, cầu bà ấy cứu ta, nhớ nói sao cho khó nghe nhất, ta đến Long Càn cung thử vận may."

Nàng nói xong liền chạy về hướng Long Càn cung. Liễu Âm đưa tay muốn níu nàng lại, hai người còn chưa nói rõ ràng nha! Nếu nàng không thể lý giải màn kịch đầy tình hoa của chủ tử, đến lúc đó diễn sai thì phải làm thế nào?

Nhưng để lại cho Liễu Âm chỉ còn là bóng dáng mạnh mẽ của Đào Quý nhân. Liễu Âm dậm chân, sau đó chạy về một hướng khác.

"Các cung nữ đuổi theo tiện ti kia, những muội muội khác thì đi cùng ta, bốn phi nhất định phải tự mình giáo huấn nàng ta!"

Các nàng cũng chia làm hai đường.

May mắn nơi này là hậu cung, không có nhiều thị vệ, nếu không lại xem các nàng là thích khách mà bắt lại, lúc đó thì có trò hay để xem.

Chỉ là dọc đường đi gặp nhiều cung nhân, bọn họ cũng đều không hiểu chuyện gì xảy ra.

Minh Phi còn sai những cung nhân đi ngang cùng chạy bắt Đào Quý nhân.

Ông trời vẫn rất hậu đãi Tần Phiên Phiên, vừa lúc Hoàng thượng đi ra từ Long Càn cung chuẩn bị đến chỗ hai vị Thái hậu thỉnh an thì đụng phải tiết mục xuất sắc này.

Đào Quý nhân chạy phía trước, mấy phi tần đuổi theo phía sau, thật sự có thể nói là cảnh ngộ trăm năm khó gặp.

Khóe miệng Tiêu Nghiêu co rút, giữa mày nhăn thành hình chữ "Xuyên" [3], đáy lòng nổi lên sự bất an.

[3] Hình chữ "xuyên" 川: ý nói nhăn mày

Diễn tình vào cung, chỉ sợ sẽ làm nhóm người này nghiêng ngả.

"Hoàng thượng cứu mạng, Minh Phi nương nương cùng các nương nương khác coi rẻ uy nghiêm của hai vị Thái hậu, cho rằng nàng ấy nói cái gì thì chính là cái đó. Lòng lang dạ thú, tâm tính này đáng bị trừng phạt!"

Tần Phiên Phiên thấy ngôi cửu ngũ ngồi trên long liễn, quả thực giống như gặp được người thân, lập tức quỳ rạp xuống đất, mở miệng đôi trắng thay đen, chụp mũi [4] về phía Minh Phi.

[4] Chụp mũi: nghĩa là quy chụp, quy khuyết điểm về phía người khác một cách chủ quan, không có căn cứ.

Mặt không hồng, hơi không dứt.

"Hoàng thượng, không phải như thế, Đào Quý nhân nói hươu nói vượn. Thần thiếp..."

Minh Phi tới sau, nghe được lời nàng nói thì thiếu chút nữa tức giận đến ngắt xiu. Nàng ta cũng lập tức quỳ xuống, bắt đầu biện giải cho bản thân, chỉ là tình trạng thờ hờn hờn có ảnh hưởng đôi chút đến sự thể hiện của nàng ta.

"Dừng lại làm gì, tiếp tục đi! Trẫm muốn đi đến thính an mẫu hậu."

Hoàng thượng vốn không đợi Minh Phi nói xong đã trực tiếp phản phó thái giám long liễn.

"Hoàng thượng, ngài không nhớ nô thiếp và ngài đã nói gì sao? Có đào để hưởng thì nên hưởng, đừng để không đào lại hận không. Hoàng thượng, ngài nhất định phải cứu nô thiếp, nếu không nô thiếp sẽ rất đau lòng, hận không thể đập đầu chết trước long liễn!"

Diễn tình nói ngài không thể đi, thì ngài nhất định không thể đi!

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Tới đây, đập đầu vào nơi này, đập hống rồi hăng tít!

Diễn tình: Chắc là ngài nghe lầm rồi, nô thiếp nói rằng muốn cùng ngài chết trên long liễn.

Long liễn: mmp! Hai người đều biến đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Nữ nhân chiến đấu

Edit: Nhã Thực dung

Beta: Huệ Hoàng hậu

"Đến đây, đập đầu vào đây, đập hống long liễn thì tính cho trẫm." Tiêu Nghiêu cười lạnh, chưa từng có người nào dám uy hiếp hần như vậy.

Tần Phiên Phiên đang ấp ủ hi vọng, vừa nghe lời này xong, đáy lòng thâm mắng Cầu Hoàng đế thật sự quá vô tình vô nghĩa, nhưng trên mặt lại lập tức lộ ra thần sắc bi thương, đôi mắt chớp chớp, hai hàng lệ trong trẻo liễn chảy xuống dưới theo khóe mắt, nhìn cực kỳ điếm đàng đáng yêu.

"Khi máu tươi của thần thiếp chảy ra đây, khẳng định là máu sẽ rất lạnh, bởi vì trái tim cũng đã sớm lạnh thấu! Hoàng thượng, lúc nô thiếp hóa thành oan hồn chắc chắn sẽ không để quý sai kéo đi, bởi vì nô thiếp không yên lòng về ngài... Nô thiếp luyến tiếc Thương Đào các, ngài còn chưa đi ngắm đào được mấy lần nữa mà... Nô thiếp nhất định sẽ ở Thương Đào các ngày đêm chờ đợi ngài....."

Nàng khóc đến mức tê thảm xúc động, chiêu thức vừa khóc vừa đòi ba tông giọng này, người bình thường thật sự không dám trêu chọc.

Nghe thấy tiếng khóc của nàng thì biết nữ nhân này vốn là một người ương ngạnh.

Khỏe miệng Tiêu Nghiêu giật giật, bởi vì cảnh tượng mà nàng miêu tả quá mức kỳ cang tĩ mĩ, trong đầu hần lập tức hiện ra hình ảnh.

"Đến lúc đó nó thiếp mặc một thân đồ trắng, cả phòng lạnh lẽo, mong rằng Hoàng thượng đừng ghét bỏ nó..."

"Đủ rồi, câm miệng! Nếu chuyện này có liên quan đến Thái hậu, vậy thì cùng đi đi." Chân mày Tiêu Nghiêu không giãn ra nổi, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Hần nhớ tới cái cảnh tượng kia liền run lập cập, thậm chí còn thấy trên cổ lạnh lẽo, ngay lập tức đưa tay lên sờ, sợ có nữ quỷ ôm lấy mình.

Nữ nhân này, thật sự là sao chổi đầu thai.

Đoàn người còn chưa tới Duyên Thọ cung đã thấy Cao Thái hậu ngồi trên xe liễn đi đến, sắc mặt của bà nôn nóng, hiển nhiên là lo lắng không thôi.

Đến tận lúc nhìn thấy Tàn Phiến Phiến bình an không bị gì, bà mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức gọi thái giám dừng xe liễn, nhanh chóng để cung nhân đỡ rồi đi nhanh đến.

"Người có bị thương hay không? Ai da, tại sao mặt lại đỏ như vậy, ai đánh? Đau không?"

Tiêu Nghiêu thấy Cao Thái hậu tới đây, vừa định hành lễ với bà, kết quả Cao Thái hậu không cho hần bất kỳ ánh mắt nào, trực tiếp tiến đến cầm tay Tàn Phiến Phiến, hỏi han một cách nôn nóng.

Hoàng thượng nường mảy nhìn mẹ ruột của mình, ai không biết còn tưởng rằng hần là đứa con nhặt được, Tàn Phiến Phiến mới là đích thân sinh ra.

"Thái hậu, nó thiếp đau quá đi." Tàn Phiến Phiến dùng ánh mắt trông mong nhìn bà, âm thanh làm nũng nịu nhẹ này thật sự là oan ức đến tận xương cốt.

"Thái hậu, có đau cũng không liên quan đến thần thiếp, đó là do nàng ta tự làm." Minh Phi này giờ vẫn luôn đứng im lặng phía sau, rốt cuộc cũng có được cơ hội mở miệng.

Cao Thái hậu nường mảy, tức giận nói: "Ta hỏi người sao?"

Tàn Phiến Phiến kéo ống tay áo của bà, Cao Thái hậu lập tức nhớ tới lời nói lúc này của Tàn Phiến Phiến, ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Minh Phi là từ nhị phẩm phải không? Ai gia nhớ trước kia người học quy củ cũng không tệ, nhưng tại sao phân vị càng cao thì lại càng thích ngắt lời người khác. Nếu có lần sau thì đi tìm ma ma giáo đường học lại quy củ một lần đi."

Cao Thái hậu nhẹ nhàng hát cảm lên, biểu tình trên mặt kia thật sự là mười phần ngao khí, cảm giác bề nghệ thiên hạ.

Mấy câu của bà đều là nói có sách sách có chứng đến nỗi Minh Phi không cách nào đáp lại.

"Hoàng đế, chuyện này người xem phải giải quyết ở đâu? Cũng gọi vị ở Vĩnh Thọ cung bên kia tới đi, tùy người quyết định địa điểm."

Cao Thái hậu như thế này rõ ràng là muốn điều tra kỹ cang, lúc nhắc tới Hoàng Thái hậu thậm chí còn không xưng hô, coi như là muốn khai chiến.

Hoàng thượng cảm thấy đầu bắt đầu vang lên ầm ầm, hần suy nghĩ một lát, thừa nói: "Mẫu hậu, đây chỉ là một việc nhỏ, là chuyện đùa giỡn của mấy nữ nhân. Chắc cũng không cần kinh động đến hai vị Thái hậu đúng không?"

Hần còn nhớ rõ lần trước Thái hậu hai cung ở cùng nhau, gây chiến ầm ĩ, thậm chí hần còn gặp ác mộng, vốn không muốn sẽ lặp lại lần nữa.

"Cái gì mà việc nhỏ, Đào Quý nhân là Tuyệt Đào tiên tử mà ai gia sủng ái nhất, ai dám bắt nạt nàng chính là bắt nạt ai gia! Tiên đế à, lúc người ra đi tại sao không mang theo ta luôn đi, để ta một mình ở lại trên đời chịu khổ. Ta muốn bảo hộ ai thì bảo hộ người đấy, đầu cần phải nhìn sắc mặt người khác thế nào..."

Cao Thái hậu gào thét, lúc bắt đầu nhắc đến tiên đế, tức khắc trở nên cực kỳ bị thương, trong mắt lấp lánh có nước.

Hoàng thượng càng thêm đau đầu.

Tàn Phiến Phiến có chút kinh ngạc mà nhìn về phía Thái hậu. Cao Thái hậu quả nhiên vượt xa người thường, lại còn đem tiên đế ra để áp chế Hoàng thượng.

"Được rồi, quyết định ở Vĩnh Hòa cung đi. Mẫu hậu, chờ lát nữa gặp Hoàng Thái hậu, ngài cũng đừng quá ương bướng."

Tiêu Nghiêu đau đầu đến mức muốn rên rỉ ra tiếng, hần thật sự cảm thấy ác mộng sắp xảy ra.

Mà người đầu sỏ gây tội thúc đẩy con ác mộng lần này là Đào Quý nhân, đương nhiên nhận được vô số ánh nhìn quét qua từ phía Hoàng thượng.

"Đi đi, Hoàng đế đi trước đón bà ta đi. Ai gia trở về rửa mặt chải đầu một phen, lúc này phải đi gấp nên trang điểm không ra gì. Tuyệt Đào tiên tử, người đi cùng ai gia đi." Cao Thái hậu đưa tay sờ sờ búi tóc, tức khắc cảm thấy không hài lòng, kéo tay Tàn Phiến Phiến rồi đi.

"Mẫu hậu..." Tiêu Nghiêu dường như muốn đuổi theo.

Tiền hoàng đã cười hặc về trời, Cao Thái hậu trang điểm cho ai xem?

Huống hồ Cao Thái hậu này luôn ăn mặc tinh tế, nhìn thế nào cũng không giống mặc đồ một cách tùy tiện. Một Cao Thái hậu chú trọng vẻ đẹp như vậy thì có lúc nào là xấu xí?

Tần Phiên Phiên trực tiếp bị kéo lên xe liễn của Thái hậu, nàng giả vờ từ chối một phen, nhưng Cao Thái hậu lại kiên trì một cách lạ thường. Lúc này nàng mới thoải mái để chịu ngồi xuống, còn xê dịch qua lại để tìm vị trí mềm mại nhất.

Minh Phi thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt, lập tức biết nguyên nhân từ đâu, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, ngài thấy đó, Đào Quý nhân này cũng quá vô pháp vô thiên [1], trước mặt ngài còn dám giả vờ, lại ngồi chung xe liễn với Cao Thái hậu, rõ ràng chính là coi rẻ..."

[1] Vô pháp vô thiên: không có luật lệ, không có đạo lý.

Tiêu Nghiêu nghiêng đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, Minh Phi tức khắc ngậm miệng lại.

Trong ánh mắt Hoàng thượng mang theo mùi phẫn lạnh giá, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể xông tới giết chết nàng.

"Lời vừa nãy của người sao không dám nói trước mặt Thái hậu đi?"

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Ái phi, người hẳn phải biết trầm sợ nhất là phiến toái. Người và Đào Quý nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người hiểu rõ. Đem theo nhiều người như vậy mà không trừng trị nổi một Đào Quý nhân, còn làm sự tình âm ỉ đến vậy. Nhân lúc còn sớm thì dừng lại đi, trăm không có một nữ nhân vừa ngu xuẩn lại vừa không biết nhận sai."

Hắn vừa nói xong liền phát tay, long liễn một lần nữa được nâng lên, lúc này là đến Vĩnh Thọ cung thỉnh an Hoàng Thái hậu. Đám nữ nhân đứng đằng sau đương nhiên sẽ không dám nhìn theo Hoàng thượng vào lúc này.

Nhìn mấy vị phi tần đứng sau bị dọa đến run người, đáy lòng Trương Tổng quản âm thầm thở dài.

Những chủ tử trong cung này, số người có thể giữ được Hoàng đế đã ít lại càng ít. Nhưng tương lai của Đào Quý nhân lại rất hứa hẹn, dù sao cũng chỉ có một mình nàng ta có thể phản ứng nhanh nhẹn trước mặt Hoàng thượng.

Chỉ nhìn nàng hát cũng có thể an ủi Hoàng thượng vốn đang tức giận, thậm chí Hoàng thượng còn không nhớ nổi lý do vì sao hắn tức giận.

"Minh Phi tỷ tỷ, bây giờ phải làm sao cho phải đây? Sự tình âm ỉ rồi, rõ ràng là Đào Quý nhân sai, hiện giờ Hoàng thượng đồ hết lên đầu chúng ta. Tính tình Hoàng thượng hẳn là ngài hiểu rõ, chúng ta chắc chắn sẽ bị phạt." Một người trong đám phi tần hỏi hận đến "xanh ruột".

Sớm biết như vậy, các nàng cũng học theo Tô Uyển nghi, thà đắc tội Minh Phi thì cũng không bằng chạy đến đây đắc tội ngôi cửu ngũ.

"Hiện tại ra kết luận là quá sớm, nàng ta có Cao Thái hậu giúp đỡ thì thế nào, Hoàng Thái hậu chắc chắn sẽ không để bọn họ vừa ý. Đi, chúng ta cũng đi xem thử thế nào!" Tất cả biểu tình trên mặt Minh Phi đều là không phục. Nàng chưa bao giờ cho rằng mình sẽ thua bởi một kẻ như vậy.

"Muội muội không đi, sáng nay ta còn chưa dùng bữa."

"Ta choáng đầu, cũng không đi được!"

Tóp năm tốp ba phi tần lần lượt lấy cớ rời đi, ai lại muốn chảy theo dòng nước đục, điều đó thật ngu ngốc.

"A, các người cứ việc rời đi, vừa lúc đúng ý nàng ta. Đến lúc đó tiểu tiện nhân kia thuận miệng bịa chuyện, các người đều không có ở đó, tùy ý để người khác hắt nước bẩn lên người!" Minh Phi cười lạnh một tiếng, đi về hướng Vĩnh Hòa cung.

Những phi tần khác nhìn nhau vài lần, cuối cùng vẫn phải đi theo. Đã từng lĩnh giáo qua tài năng mở miệng là nói hươu nói vượn của Đào Quý nhân, các nàng đương nhiên không dám khinh thường.

"Tóc của Thái hậu thật đẹp, vừa đen lại vừa khỏe, cầm trong tay giống hệt như tơ lụa, thật là thoải mái."

"Vậy sao? Mỗi ngày ai gia đều dùng dầu mè bôi lên một lần, sau đó rửa sạch. Nữ nhân nếu muốn xinh đẹp thì phải tốn công sức vào những chuyện này một chút."

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Còn không phải sao, làn da này của Thái hậu cũng thật tốt, vừa trắng vừa mềm, giống như da của một tiểu cô nương."

"Lúc tiên đế còn sống thích nhất là làn da này của ta. Hắn đi rồi, cũng không còn ai khen ai gia nữa." Lúc Thái hậu nói câu này có chút khổ tâm, trang điểm đẹp thì thế nào, cũng không còn ai thưởng thức.

"Không ai khen thì sao, bản thân ngài vui vẻ là được, những người khác đều không đẹp bằng ngài là được."

Tần Phiên Phiên chỉ nói mấy câu đã làm cho mặt mày Cao Thái hậu trở nên hớn hờ. Tay nàng khéo léo, chỉ quay mấy đường đã giúp Thái hậu búi tóc thật đẹp, sau đó chọn lựa cẩn thận trong hộp trang sức mới lấy ra được một cây trâm khắc hình hoa mẫu đơn ở đỉnh.

"Đây là cây trâm ai gia mang lúc phong phi, bây giờ già rồi còn mang được sao?"

Đình trâm phát ra kim quang lấp lánh, tạo hình tinh mỹ, hoàn toàn khiến Cao Thái hậu yêu thích đến nỗi không buông tay. Nhưng bây giờ tuổi bà không còn nhỏ, cài lên chỉ sợ không hợp.

"Đều được, những lời nô thiếp nói lúc trước đều là sự thật. Thái hậu nương nương nhìn trẻ như vậy, sao lại không thể cài!"

Nàng nói xong liền cài lên cho bà, lại đeo thêm ít phụ kiện, đến lúc sửa sang búi tóc thật đẹp xong, Tần Phiên Phiên mới đưa gương đồng đến trước mặt bà.

Cuối cùng sau khi sửa soạn, Thái hậu lại kéo nàng lên xe liễn của mình, còn vỗ nhẹ tay Tần Phiên Phiên, nói: "Về sau, lúc không có người ngoài, người gọi ta là mẫu hậu cũng được. Tuyệt Đào tiên tử chính là tiên nữ mà Tây Vương Mẫu yêu thương nhất, đương nhiên sẽ gọi mẫu hậu, sao có thể xưng hô xa cách được."

"Vâng, mẫu hậu." Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ.

Bọn họ diễn cảnh "mẫu từ nữ hiếu" [2] thật phần xuất sắc! Lúc đến Vĩnh Hòa cung, hai người đều giữ bộ dáng thẳng lưng, giống như muốn ra chiến trường.

[2] Mẫu từ nữ hiếu: mẹ hiền từ, con hiếu thảo.

"Vĩnh Hòa cung này vốn không gọi là Vĩnh Hòa cung, là tiên đế muốn ta và vị kia ở chung một cách hòa bình nên đặc biệt đổi biến tên. Thời trẻ, ta và bà ấy bất hòa, thường xuyên ầm ĩ, mỗi khi muốn tiên đế quyết định, ba người bọn ta liền đến Vĩnh Hòa cung này. Mỗi lần đều là đến trong trạng thái nổi giận đùng đùng, lúc tan rã cũng rời đi mà không vui vẻ, không có lúc nào là hòa bình."

Thái hậu giới thiệu lai lịch của Vĩnh Hòa cung với nàng, Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, hóa ra chuyện Hoàng thượng đổi tám biển kia, còn là do di truyền nha.

"Cao Thái hậu giá lâm..." Âm thanh lạnh lạnh của thái giám truyền đến.

Tần Phiên Phiên đỡ bà bước vào, đã thấy Hoàng thượng ngồi ở vị trí chủ vị bên trong, bên trái là một vị phụ nhân cao quý ung dung, thần sắc lúc này không tốt lắm, hẳn đây chính là Hoàng Thái hậu.

Vị trí trống bên phải đương nhiên là của Cao Thái hậu. Bà vỗ nhẹ tay Tần Phiên Phiên, sau đó mới khoan thai đi qua, bộ dạng sinh động thanh thoát như một thiếu nữ yêu kiều.

Hoàng Thái hậu quen biết bà suốt hai ba mươi năm, đến tận bây giờ vẫn không chấp nhận nổi bộ dạng này, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Đều đã lớn tuổi còn ông ọ tạo dáng ở nơi này, nếu tiên hoàng còn sống cũng phải lên tiếng.

Nghĩ đến đây, Hoàng Thái hậu lại nhìn Tần Phiên Phiên đứng bên dưới, Đào Quý nhân này cúi đầu, bộ dạng thật ra nhìn rất ngoan ngoãn. Chỉ có điều chắc chắn nàng ta giả bộ, dù sao cũng cùng một loại người với Cao Thái hậu.

"Hôm nay để hai vị Thái hậu đến đây..."

Tiêu Nghiêu phát tay, Trương Hiến Năng lập tức bước lên tuyên bố, chỉ là hẳn nói còn chưa nói xong, Cao Thái hậu đã ngắt lời: "Hoàng đế, ngươi cảm thấy búi tóc của ai gia hôm nay thế nào?"

Hoàng thượng đã cố gắng chuẩn bị tốt tâm lý chịu khổ, trăm triệu lần không nghĩ rằng hôm nay so với bình thường còn thêm chút gian nan.

Hắn lạnh mặt, coi như không nghe thấy, ngay cả đầu cũng không di chuyển.

Cao Thái hậu hừ lạnh một tiếng: "Đều đã lớn như vậy còn không hiểu chuyện chút nào, nếu tiên hoàng còn sống..." Những từ sau đó bà nói nghe không rõ, thanh âm bị ép rất nhỏ, hiển nhiên lại là thâm trách hắn không bằng tiên đế, Hoàng thượng cũng đã thật sự mệt.

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tình: Các ngươi đoán cuối cùng ai bị phạt? Kịch bản ta đã viết rất hay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vác nôi[1] thê thảm

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Huệ Hoàng hậu

[1] Vác nôi - 背锅: ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, chỉ một việc gì đó rõ ràng là lỗi của người khác nhưng lại đổ cho bạn, bắt bạn chịu trách nhiệm.

"Ai gia đã nghe Minh Phi kể qua sự tình. Quy củ của hậu cung Đại Diệp triều vốn là người trên áp kẻ dưới, không có chuyện không xin chỉ thị của Thái hậu hai bên thì không thể trừng phạt. Rốt cuộc đạo lý bây giờ là thế nào, quá nhiều người không có mắt, cho rằng mình có chút xinh đẹp là có thể muốn làm gì thì làm. Nếu mỗi một người làm sai đều phải báo lại với ai gia, thì có phải chuyện gì ai gia cũng không cần làm, suốt ngày xử lý mấy việc này sao?"

Hoàng Thái hậu lạnh giọng mở miệng, vừa nói vừa nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, câu "Muốn làm gì thì làm" thật đúng là có ý ám chỉ.

Tần Phiên Phiên không khỏi ưỡn ưỡn ngực, Hoàng Thái hậu khen nàng xinh đẹp trước mặt mọi người nha, vui vẻ đến nỗi muốn bay lên luôn.

"Cho nên chuyện hôm nay rất đơn giản, nếu lúc này Đào Quý nhân thật sự chống đối Minh Phi, đó chính là đi hạ phạm thượng, không phải chỉ tát hai cái thì có thể giải quyết." Hoàng Thái hậu thấy động tác ưỡn ngực của nàng, mày càng thêm nhăn, đúng là hồ ly tinh!

Minh Phi thấy Hoàng Thái hậu hoàn toàn về phía mình, khoe môi lập tức cong lên. Nếu không phải còn có nhiều người ở đây, có lẽ nàng đã đắc ý cười ra tiếng.

"Ôi chào, trước giờ tỷ tỷ thích nhất là lấy lý lẽ thuần phục người khác, nói chuyện hay làm việc đều thẳng thắn chính trực. Chuyện hôm nay nghe thế nào cũng đều thấy trái tim người thiên vị. Nếu thật sự đúng như người nói, vậy thì người có phân vị lớn nhất hoàn toàn có thể đại khai sát giới, giết sạch những đối thủ khác. Lúc đó hậu cung chỉ còn lại một người, Hoàng đế chỉ nhìn thấy duy nhất nữ nhân này, những nữ nhân khác đều phải thua cuộc. Tỷ tỷ, may mắn hiện giờ người là Thái hậu chứ không phải Hoàng Hậu, nếu không chắc ta phải tìm miệng giếng để nhảy xuống, bằng không cũng bị tra tấn đến chết. Kêu trời, trời không nghe; kêu đất, đất không thấu!"

Cao Thái hậu liếc mắt nhìn Hoàng Thái hậu mà không hề có kỵ điều gì, bà vốn luôn dùng loại phương thức thể hiện này.

Tuy rằng bà dựa theo lời Tần Phiên Phiên mà nói, nhưng cách giảng giải nguy hiểm lại thể hiện một phong cách và khí thế buru hân [2] dạt dào, mấy chữ khai sát hay chết chóc đối với bà đều không phải điều gì cấm kỵ, chỉ cần làm cho Hoàng Thái hậu ngọt ngào, dù ai nói gì bà cũng không cự tuyệt.

[2] Buru hân - 彪悍: ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, nghĩa là mạnh mẽ, phóng khoáng, lưu loát, kiêu ngạo.

"Sao người có thể nói như vậy, tự hỏi lại lương tâm mình đi. Lúc ai gia vẫn còn là Hoàng Hậu có từng động tới một đầu ngón tay của người chưa!" Hoàng Thái hậu giống như sắp nổ tung, cũng không tiếp tục duy trì phong thái đoan trang cao quý nữa.

So với trước kia, Cao Thái hậu càng khiến người khác chán ghét. Trước kia lúc nàng ta giờ trò lưu manh nhưng đều rất thẳng thắn, bây giờ cùng lúc nói ra toàn những lời trào phúng mỉa mai lại làm bà tức giận vô cùng.

Cao Thái hậu cười lạnh một tiếng: "Thật ra người cũng muốn động đó thôi, nhưng động được sao? Tiên đế luôn sợ ta chịu khổ..."

Bà vừa nói vừa đưa tay sờ búi tóc trên đầu. Cao Thái hậu búi kiểu tùy vân kế [3], búi tóc xoay chuyển hình cung giống như một đám mây. Đóa mầu đơn ở đỉnh trâm cài trên đầu càng thêm rực rỡ lấp lánh, mỗi sự thay đổi trên khuôn mặt đều mang hơi thở hoạt bát sinh động.

[3] Tùy Vân kế:

Bà giống như chỉ mới hai mươi tuổi, giống hết thời điểm đang còn ân ái triều miên với tiên hoàng.

Ánh mắt Hoàng Thái hậu tối đi, thu lại sự tức giận, chỉ cười lạnh mà không nói lời nào.

Bà sợ mình vừa mở miệng thì nữ nhân xấu xí không biết xấu hổ này sẽ nhanh chóng chạy tới địa phủ tìm tiên hoàng, đúng là dâm phụ!

"Minh Phi đã nói rồi, Đào Quý nhân còn điều gì muốn nói?"

Hoàng thượng cảm thấy đầu càng thêm đau, ba nữ nhân trên một đài diễn, còn có những nữ nhân khác tụ tập, hơn nữa hai người đi đầu lớn tuổi nhất còn không chịu yên phận.

"Hoàng thượng hỏi thì nô thiếp cả gan nói một câu. Từ trước đến nay nô thiếp là một người ăn nói có chừng mực, tuyệt đối sẽ không lừa gạt Minh Phi nương nương về mặt cung quy. Quy củ hậu cung luôn do chủ nhân lục cung quyết định, nếu như Hoàng Hậu đương triều còn chưa định thì có thể sử dụng quy củ của đời trước. Thời kỳ Cao Tổ, cung quy quả thật là "phân vị cao áp chế phân vị thấp", nhưng tới đời Hưng Tông, bởi vì lạm dụng tư hình quá nhiều nên quy định: nếu muốn trừng phạt phi tần thì phải để cung nhân ở Trượng Ty đến chấp hành, nếu có chỗ nào không hợp lý thì thỉnh chủ nhân lục cung quyết định. Điều luật này vẫn luôn được sử dụng cho đến nay, chưa có điều gì thay đổi."

Tần Phiên Phiên nói một cách nghiêm trang, hơn nữa lời nói rất có khí phách.

Thật ra Hoàng thượng có chút xem trọng nàng, nữ nhân này tuy không ngừng la lối khóc lóc ba hoa, nhưng vẫn là có đầu óc.

Cao Thái hậu cười nhạo ra tiếng: "Tỷ tỷ vốn đã làm Hoàng Hậu, bây giờ lại làm Thái hậu, bản thân mình tiếp tục sử dụng cung quy mà lại không nhớ rõ. Còn nói Đào Quý nhân người ta nói dối! Về sau ngươi đừng lúc nào cũng nói về cung quy, hóa ra ngươi khinh thường ta không hiểu biết nhiều cho nên mới nói bừa để lừa gạt. Bây giờ gặp phải một người rõ ràng minh bạch, quy củ tổ tông không thể phá bỏ."

Bà đúng là nắm hết mọi cơ hội để cười nhạo Hoàng Thái hậu, trên mặt dào dạt biểu tình đắc ý, dường như muốn tràn ra toàn bộ đại điện. Có thể biết giờ phút này Hoàng Thái hậu có bao nhiêu ghen ghét.

Hoàng thượng đã đoán trước tiếp theo đây sẽ là thời gian nữ nhân đầu vô mồm, cũng là lúc tốt nhất để hất rời đi. Dù sao nghe cái một hai hiệp thì không ảnh hưởng gì, nhưng sự tình này kéo dài, các nàng có thể kéo ra tới toàn bộ mấy đời gia phả.

Tĩnh sát thương là tuyệt đối!

"Hoàng thượng, Hộ Bộ Thượng thư cầu kiến." Một tiểu thái giám vội vàng đi vào, thấp giọng bẩm báo một câu.

"Mẫu hậu, hai người tự định đoạt, trẫm còn có việc phải làm." Tiều Nghiêu nâng cằm, hành lễ với hai Thái hậu rồi xoay người rời đi.

Những việc sau đó không phải là việc mà Tần Phiên Phiên có thể khống chế, bởi vì toàn bộ quá trình nàng chỉ làm nền. Cao Thái hậu và Hoàng Thái hậu đấu đá với nhau vô cùng kịch liệt, vốn không có chỗ để nàng có thể phát huy.

Chờ Hoàng thượng phê duyệt xong một đồng tấu chương, lúc tản bộ ở chính điện Long Càn cung, đột nhiên nhớ tới sự tình khôi hài xảy ra hôm nay, liền thuận miệng hỏi một câu: "Chuyện của Đào Quý nhân và Minh Phi có định đoạt gì không?"

"Bẩm có, cuối cùng Tô Uyển nghi bị phạt đóng cửa ăn năn một tháng." Trương Hiến Năng là đại tổng quản toàn năng, những việc này đương nhiên phải hiểu biết.

Hoàng thượng có chút sững sờ: "Chuyện này liên quan gì đến Tô Uyển nghi?"

"Vốn dĩ Tô Uyển nghi đi theo Minh Phi nương nương tìm Đào Quý nhân, sau đó lại một mình rời đi. Bởi vì Thái hậu hai bên ồn ào náo loạn, lại không ai chịu từ bỏ, một hai phải tìm được kẻ gánh vác trách nhiệm. Đào Quý nhân liền nhảy vào nói, thật ra Minh Phi nương nương và mình đều làm đúng bổn phận, chỉ có Tô Uyển nghi... Lời của nàng ấy còn chưa nói xong, Minh Phi nương nương đã tiếp tục nói vào." Trương Hiến Năng tận lực giúp Hoàng thượng hình dung cảnh tượng lúc đó.

Ngồi cửu ngũ thật đúng là dở khóc dở cười.

"Đúng là một chuỗi trò cười, kết quả cũng không hề ngoại lệ." Hân bắt đầu dĩ lắc đầu.

Đào Quý nhân thật đúng là một kẻ thức thời, mục tiêu không thành thì ngay lập tức khai đao khiến người khác chịu tội. Nhưng vì sao lại là Tô Uyển nghi, ai bảo chỉ có mình nàng ta không ở đó.

Khi làm chuyện xấu không ai vạch nôi, người cam chịu chắc chắn không bao giờ là kẻ đứng trên - đây là phép tắc mà Tần Phiên Phiên học được từ nhỏ.

Huống hồ Tô Uyển nghi và nàng có thù oán, Tô Uyển nghi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục nữa.

Chờ Thái hậu hai cung hạ quyết định, những phi tần âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn là cùng đi tới với Minh Phi, nếu không kết cục của Tô Uyển nghi cũng chính là kết cục của các nàng.

Đào Quý nhân cũng thật là một kẻ tiểu nhân!

Lúc này Tô Uyển nghi đang tô son điểm phấn. Nàng là một người thích trang điểm sửa soạn, mỗi ngày trừ thời gian dùng bữa và thỉnh an, trên cơ bản đều mê mẩn son phấn cùng trang sức.

Còn thường xuyên thích dùng các loại hoa bỏ vào túi thơm, hoặc là đồ làm móng tay.

"Ôi, phấn mặt lần này lại thất bại, có chút đỏ quá." Nàng dùng hoa hồng tươi làm bột phấn, cố ý chọn toàn hoa hồng đỏ đỏ, phấn hồng rực hai bên má, vừa xấu vừa quê mùa.

Nàng liếc mắt một cái thì không muốn nhìn nữa, đang chuẩn bị lau đi thì bên ngoài có một đại thái giám cùng mấy cung nhân viên tiến vào.

"Hoàng Thái hậu có chỉ, Tô Uyển nghi nhanh chóng tới tiếp chỉ." Tô Uyển nghi sợ tới mức run run, lập tức móc khăn gấm ra vội vàng lau mặt.

Muốn nàng để hai đồng má đỏ đi gặp người khác, không bằng nói nàng đi chết đi.

Nàng đã từng gặp qua nhân sĩ ngoại bang phía Tây Bắc Đại Diệp, nơi đó rất cao, khí hậu vô cùng khắc nghiệt.

Lúc sứ giả yết kiến, tuy rằng mặc áo quần chỉnh tề, nhưng trên mặt có hai đồng đồ ỉm trông thật xấu, sau này nàng mới biết cái đồ được gọi là cao nguyên hồng.

"Tô Uyển nghi, Tô Uyển nghi!" Đại thái giám tới tuyên chỉ kêu hai tiếng vẫn không thấy nàng xuất hiện, cuối cùng lúc cung nhân nâng nàng ra, Tô Uyển nghi dùng tay che mặt, nhìn có vẻ rất sợ gặp người khác.

Đến lúc nàng nghe xong ý chỉ của cả hai người Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu, cả người đều rơi vào một trạng thái hoảng hốt.

"Công công, ý chỉ này thật sự là cho ta sao? Đào Quý nhân và Minh Phi nương nương xảy ra tranh chấp, sao cuối cùng lại là ta chịu phạt?"

Công công truyền chỉ về mặt tươi cười: "Không sai, chắc chắn là ngài."

"Hai nàng ấy cũng bị phạt đúng không? Bọn tỷ muội hôm nay đều bị phạt đúng không?"

"Không, chỉ có một mình ngài." Công công sửa ống tay áo, mặt mày hớn hờ nói: "Đúng rồi, có vị chủ tử phân phó nô tài nói với người một câu: Nhất thời lấm miệng, phân (nước) giải trát thân. Ngài nha, lần tới đừng trộn lẫn vào những chuyện ngài không liên quan đến, bằng không, phân vị của người ấy đâu không lại Minh Phi, chỉ có thể lấy ngài ra mà làm bữa ăn ngon (trút giận) mà thôi."

Công công nói xong mấy câu đó, lúc đứng lên, vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc.

"Các người đều là những người đắc lực bên cạnh hai vị Thái hậu, nếu hai vị chủ tử có dặn dò gì thì nhớ chấp hành cho tốt. Tô Uyển nghi bị cấm túc suốt một tháng tới, hầu hạ nàng ấy ăn ngon uống tốt, trừ việc không thể ra cửa thì không hạn chế điều gì."

Hắn nói xong thì vung tay rời đi, chỉ để lại bốn lão ma ma xụ mặt đứng trước cửa.

Cuộc sống bị cấm túc của Tô Uyển nghi chính thức bắt đầu, mà nàng ta cũng không còn chỗ nào để khóc, vốn là khóc không nổi.

Nàng ta biết mấy lời nói hỗn trướng mà công công nói lúc nãy, trừ Đào Quý nhân thì không ai có thể nói ra được, tiểu tiện nhân, đồ mặt dày!

Tần Phiến Phiến tinh thần sáng khoái trở về Thường Đào các, kết quả hôm nay dù sao cũng không phải nàng thua.

"Chủ tử, nô tỳ nhận hai cái tát là được rồi, hà tất gì ngài phải gây sự với Minh Phi nương nương. Ngài đừng cho rằng Minh Phi nương nương hầu hạ Cao Thái hậu, kỳ thật nàng ta cùng một bề với Hoàng Thái hậu, đến hầu hạ chẳng qua là dò la mật thám, thuận tiện gây ồn ào để làm Cao Thái hậu ngọt ngào." Liễu Âm là một cô nương tốt, trận đấu này của Tần Phiến Phiến vốn là vì nàng ấy mà ra, cho nên nàng ấy lập tức có qua có lại, quyết định nói những gì mình biết cho nàng.

"Hai cái tát này của người là vì ta. Nếu người còn hầu hạ ở Long Càn cung, Minh Phi nương nương sao có thể động đến người? Cũng do chủ tử của người chỉ mới ở chính lục phẩm, nếu ta lên đến tứ nhĩ phẩm rồi, người chịu hai cái tát này phải là nàng ta."

Khiêu chiến vượt cấp vẫn quá sức khó khăn, ví dụ như hôm nay, đến cuối cùng phải lôi một vị tứ phẩm làm tấm bia đỡ.

"Nhưng cả mặt ngài đều đỏ, lúc tự đánh mình tại sao ngài lại dùng sức nhiều như vậy?" Liễu Âm nhìn trên mặt nàng, đến bây giờ vẫn còn dấu bàn tay ửng đỏ, lập tức cảm thấy đau lòng.

Tần Phiến Phiến vẫy vẫy tay: "Không có việc gì cả, lúc ta đánh không dùng lực, vốn là lòng bàn tay có bôi phấn. Bây giờ về dùng nước tẩy đi là hết."

Liễu Âm ngập ngừng cả người: "Hà? Ngài đem theo phấn mặt bên người?"

"Đúng vậy, ta còn giấu mang theo ít chu sa hồng, nếu ai bức ta, ta có thể lập tức phun lên mặt nàng ta. Hôm nay ta nói đến việc đập đầu chảy máu trước long liễn cũng không phải là đùa giỡn, đã có chuẩn bị từ trước." Tần Phiến Phiến vừa nói vừa lấy một bình sứ nhỏ từ trong người, từ từ đổ thứ bên trong bình ra thì thấy bãi chất lỏng màu đỏ như máu, giống hệt vừa dứt tay.

"Ngài, ngài chế ra thứ này... làm... làm gì?" Liễu Âm kinh ngạc đến mức bắt đầu cà lăm.

"Rất nhiều tác dụng, ví dụ như học máu, viết huyết thư, còn dùng được lúc đùa giỡn cùng Hoàng thượng..."

Liễu Âm gật đầu, trong mắt đều là sùng bái, chủ tử quá thông minh nha.

Từ từ, công dụng cuối cùng là cái quý gì, đùa giỡn cái gì với Hoàng thượng?

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Uyển nghi: Ta chỉ là một nữ nhân yêu trang điểm, vì sao các người cứ phải làm khó ta? Ta chỉ yêu trang điểm, không yêu hoàng tang mà! Ah Ah

Ahh~

Diễn tình: Người đắc tội ta.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cực phẩm nhân gian

Edit: Nhã Thực dung

Beta: Huệ Hoàng hậu

Chuyện Minh Phi dẫn người truy đuổi Đào Quý nhân không thành thoát khỏi đã truyền đi cả hậu cung, cuối cùng còn làm liên lụy tới Tô Uyển nghi.

Không ít người đều chờ để cười nhạo nàng ta, thậm chí còn có những phi tần nhị phẩm ngang nàng ta cũng tìm đến cửa mĩ mai. Minh Phi thật sự có chút không chịu nổi, tức giận đi tìm đường tỵ [1] Nguyệt Quý phi của mình kẻ khổ.

[1] đường tỵ: chị họ bên nội

"Tỵ tỵ, tỵ nói đừng đặt tiểu tiện nhân kia vào mắt, nhưng kết quả lại là ta phải chịu đựng như vậy." Lúc Minh Phi tiến vào chỉ hành lễ qua loa, sốt ruột nói.

Kết quả nàng ta vừa nói xong, sắc mặt Nguyệt Quý phi liền thay đổi, lạnh lùng đáp: "Người cảm miệng cho ta! Do bản thân người ngu xuẩn, còn muốn trách ta? Người là một tù nhân phẩm mà còn thua một kẻ chính lục phẩm, nói ra quả thực là chuyện đáng chê cười. Những tin đồn nhảm nhí trong cung, người cũng không biết sai người ngăn lại, còn để cho bọn họ chế giễu. Đầu óc người rốt cuộc là thế nào?"

Nguyệt Quý phi đã sớm nghe kể chuyện này, tức giận muốn chết, kết quả Minh Phi còn dám tìm nàng trút giận, đương nhiên nàng càng thêm bức tức.

Sau khi bị Nguyệt Quý phi mắng như vậy, Minh Phi lập tức ngậm miệng lại, nhưng trên mặt trước sau vẫn giữ nguyên vẻ oan ức.

"Người còn cảm thấy oan ức? Người nói có phải do người ngu xuẩn hay không, một kẻ chính lục phẩm cũng không trị được, còn giúp nàng ta được Cao Thái hậu nhìn trúng. Nàng ta và Cao Thái hậu chính là cùng một loại người, có thể lợi hại đến đâu? Đối với loại nữ nhân quấy phá này, người dùng những thủ đoạn thô lỗ đương nhiên sẽ thua, bởi vì so mức độ chơi xấu và vô sỉ, người làm sao sánh được với một kẻ tiểu nhân đê tiện? Đương nhiên phải dùng một cách khác để áp chế nàng ta. Tạm thời người đừng gây rối với nàng ta, yên ổn ứng phó bên phía Cao Thái hậu. Lần này Hoàng Thái hậu thực sự rất tức giận, nhất định sẽ có biện pháp đối phó với nha đầu đê tiện này, đến lúc đó ta trút giận thay người là được."

Nguyệt Quý phi nói mấy câu liền đuổi nàng đi, hiển nhiên là không muốn thấy một kẻ ngu xuẩn như vậy. Minh Phi héch miệng, nhỏ giọng lầm bầm rồi rời đi, trên mặt cũng không có thần sắc nào gọi là cảm kích.

"Phế vật!"

Nàng ta vừa đi, Nguyệt Quý phi liền bức bội mắng một tiếng, tức giận đến nỗi ném vỡ tách trà đang cầm trong tay.

Đại cung nữ hầu hạ bên cạnh lập tức nói: "Quý phi, Minh Phi nương nương hiện giờ đã bỏ lên đến tị nhị phẩm, phân vị kém ngài không xa. Nàng ta đã không còn cẩn thận như trước đây, không muốn ngoan ngoãn nịnh bợ ngài. Nàng ta đã sớm không một lòng, ngài cần gì phải suy nghĩ cho nàng ta nhiều như vậy. Lời đồn đãi truyền đến cũng có chút khó nghe, những chủ tử có tâm tư rục rịch kia dùng sức đập mấy đập là đủ khiến nàng ta đau khổ rồi."

Nguyệt Quý phi nghiêng răng: "Ta biết nàng ta không còn một lòng, nhưng tốt xấu gì nàng ta cũng do một tay ta nâng đỡ. Cho dù là nuôi phải một con chó thì cuối cùng cũng muốn dùng nó làm mũi dao. Không thể bị thổi chao đảo bởi những kẻ tiện nhân gió nhỏ sóng nhỏ này, ta lưu lại nàng ta là vì muốn có công dụng lớn hơn."

"Vị Đào Quý nhân kia có tính tình thế nào? Nó tỵ tìm người đi hỏi thăm, kết quả chi không ít thời bạc nhưng cũng không thấy có người mở miệng. Nghe nói nó tỵ ở Thường Đào các bọn họ ăn tiền rất lớn, không phải thời vàng thì nhất định không mở miệng." Đại cung nữ mặt ủ mày chau [2] chân thật nói.

[2] Mặt ủ mày chau 愁眉不展: vẻ mặt buồn rầu, đau khổ.

Mày liễu của Nguyệt Quý phi dựng ngược, cười lạnh một tiếng: "Cái gì? Nó tài của một kẻ tiện tì thôi mà dám một hai phải có vàng thời mới mở miệng, bọn họ xem nơi này của bốn cung là quặng vàng sao? Đúng là chủ tử loại gì sẽ có nó tài loại đó, rần chuột một ổ, kiến thức hạn hẹp, thật phế vật!"

Đại cung nữ yên lặng cúi đầu, nàng không biết một câu cuối cùng này có phải mắng nàng hay không.

Bởi vì nàng còn chưa nói xong, ngày đầu tiên dọn đến Thường Đào các, những nô tài đó từ lớn đến nhỏ đều được một thời vàng, Liễu Âm trước đây lập công cũng cảm hơn một nửa.

Nàng là đại cung nữ bên người Nguyệt Quý phi, gặp được không ít thứ tốt, nhưng nhớ tới nhiều vàng thoi như vậy, vẫn cứ cảm thấy mình là một con quý nghèo nàn.

Chuyện Minh phi gặp phiền phức vừa qua, ngay hôm sau, Tần Phiên Phiên liền sai Liễu Âm trang điểm chải chuốt cho mình.

Liễu Âm nhìn ra cửa sổ, khó hiểu nói: "Chủ tử, sắc trời bên ngoài đã tối, bây giờ là lúc mọi người rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi, ngài trang điểm làm cái gì? Sáng nay đi thỉnh an Thái hậu, ngài cũng chỉ để nô tỳ tùy tiện bôi một kiểu tóc."

Về mặt Tần Phiên Phiên cao thâm khó đoán, liếc mắt nhìn Liễu Âm một cái, trong mắt mang theo vài phần hàm ý khinh bỉ.

"Hai chuyện này giống nhau sao? Buổi sáng ta qua loa là vì phải đến chải đầu cho Thái hậu, kiểu tóc của ta đơn giản tùy tiện, nhưng lại làm tóc cho Thái hậu hoa lệ xinh đẹp, lão nhân gia sẽ càng thêm vui vẻ. Còn hiện tại ta rửa mặt chải đầu trang điểm là vì đi ngủ với Hoàng thượng, có thể đẹp đến mức nào thì đẹp đến mức đó."

Nàng vừa nói vừa soi gương, Liễu Âm đang mang trâm cài cho nàng cũng phải run tay một chút, cây trâm nhọn kia thiếu chút nữa chọc vào cổ nàng.

"Ngài không thể vào Long Càn cung được, không có lời truyền của Hoàng thượng thì phi tần hậu cung không được tiến vào." Liễu Âm nhẹ giọng nhắc nhở.

"Ta biết, cho ta hai lá gan ta cũng không dám xông vào."

"Chuyện là trước đây có không ít phi tần đến bên ngoài muốn cầu kiến, cũng chưa ai có thể đi vào. Thậm chí ai xui xẻo gặp phải lúc Hoàng thượng không vui thì còn bị trừng phạt. Cho dù là phân vị rất cao, lúc Hoàng thượng không muốn cho người đó mặt mũi thì chắc chắn sẽ rất mất mặt." Trên mặt Liễu Âm tràn ngập lo lắng, hiển nhiên đối với hành vi này của nàng là cực kỳ không tán đồng.

Phải biết rằng trước đây số nữ nhân bị Hoàng thượng "vả mặt" đếm không hết, Liễu Âm vốn là cung nhân của Long Càn cung, đương nhiên hiểu rất rõ.

"Người cảm thấy trước khi Hoàng thượng làm ta mất mặt thì ta có mặt mũi gì sao?"

Liễu Âm nhìn Đào Quý nhân bày ra bộ mặt "hại nước hại dân", không còn lời gì để nói.

Trương Hiến Năng lúc này đang âm thầm đứng sau Hoàng thượng, mỗi lần ngồi cửu ngũ phê duyệt tấu chương, hần giống như đi vào cõi vũ trụ thần tiên đẹp đẽ.

Đương nhiên thỉnh thoảng phải chú ý một chút, ví dụ như pha thêm ly trà cho Hoàng thượng, đồ mực cũ thay mực mới, hoặc là một số việc vặt khác.

Chỉ có điều hôm nay hần mới vừa lơ đãng một lát thì đã có chuyện không yên, bởi vì Hoàng thượng bỗng nhiên cực kỳ tức giận, tấu chương bị ném đầy mặt đất.

"Kẻ họ Thái kia dám lấy cái chết đi bức người khác, trẫm chỉ trào phúng hần hai câu rằng trong nhà mở cửa hàng bánh nướng, hần liền dâng diếu lên? Sao không treo cổ luôn đi mà còn thông báo đến trẫm làm gì. Mấy tên ngôn quan này dám mắng trẫm ngu ngốc vô đạo, làm giảm khí khái văn sĩ, cho dù đầu rơi máu chảy thì chỉ khí văn sĩ cũng không thể bôi nhọ. Vậy thì người dứt khoát chặt đầu đi, không chết thì nói làm cái gì! Đâu có văn sĩ nào bụng dạ hẹp hòi như hần, nam tử hần đại trượng phu mà bụng dạ hẹp hòi như vậy, đây là buộc trẫm phải ngủ với con gái của hần ta, nằm mơ!"

Hoàng thượng hất mấy quyển tấu chương trong tầm tay, đương nhiên đều là lời trực tiếp can gián của quan viên. Hiện giờ hần tức giận đến xanh mặt, nói vậy lời lẽ trong diếu văn nhất định vô cùng khó nghe.

Đúng như Hoàng thượng nói, mấy tên ngôn quan này đều bị tiên hoàng chiều hư, có việc gì cũng trực tiếp khuyên can, còn coi đó là một loại phong trào.

Trương Hiến Năng đương nhiên là không dám nói tiếp, đúng lúc này bên ngoài lại có một tiểu thái giám ló đầu vào. Hần sợ tiểu thái giám này không đúng mực sẽ càng chọc Hoàng thượng thêm giận, trở thành nơi trút giận của ngài cửu ngũ kia.

Bởi vậy Trương Đại Tổng quản lập tức bung ấm trà ra ngoài, coi như là đi pha cho Hoàng thượng một ấm trà để tĩnh tâm.

"Có chuyện gì?"

"Đại Tổng quản, Đào Quý nhân nói nàng ấy tới bồi tội, nếu lúc này không tiến vào, vậy chờ lát nữa nàng ấy sẽ hỏi lại." Tiểu thái giám khỏ sở thông truyền, vị Quý nhân bên ngoài kia cũng thật khó chơi.

Trương Hiến Năng không nói gì, chỉ xụ mặt lại.

Tiểu thái giám kia thấy dáng vẻ này của hần, lập tức run hai chân. Phải biết rằng cho dù Trương Đại Tổng quản đối mặt với bất kỳ chủ tử nào, phân vị nhỏ đi nữa cũng đều bày ra khuôn mặt tươi cười cực kỳ vui vẻ, nhưng trước mặt cung nhân bọn họ thì lại vô cùng nghiêm túc.

"Chủ yếu là Đào Quý nhân nhất quyết muốn tiểu nhân tôi báo với ngài, còn dặn không được tìm Hoàng thượng. Bây giờ tiểu nhân sẽ lập tức về báo lại với ngài, không thể để ngài tiến vào." Về mặt tiểu thái giám đau khổ, trong ruột tràn đầy hối hận, hẳn không nên nhất thời mềm lòng bị Liễu Âm thuyết phục.

Hiện tại nha đầu kia đã không còn là người của Long Càn cung, hẳn cho nàng thể diện để làm gì nữa.

"Khoan đã, đợi ta đến báo với Hoàng thượng một tiếng." Trương Hiến Năng lập tức giữ hân lại.

"A? Hoàng thượng không phải đang rất tức giận sao? Nếu Đào Quý nhân vào đó chỉ có thể bị phạt thêm thôi." Về mặt tiểu thái giám đầy nghi hoặc, chờ đến khi vừa nói xong mới kịp phản ứng, lập tức ngậm miệng, hiển nhiên là hiểu dụng ý của Trương Tổng quản.

Trương Hiến Năng khẽ cười, nụ cười thoạt nhìn vô cùng ôn hòa, nhưng tiểu thái giám đứng đối diện lại thấy run lập cập.

"Ta đi." Nhìn Trương Tổng quản vung phát trần rồi bước nhanh vào trong điện, tiểu thái giám cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

"Chủ tử, ngài xem chúng ta có thể vào không?" Liễu Âm đứng ngoài điện, gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng.

"Xem duyên phận thế nào."

Liễu Âm gật gù khoe miệng, trả lời kiểu này là thế nào, còn không bằng đừng mở miệng.

"Đào Quý nhân, Hoàng thượng mời ngài vào!" Lúc sau Tiểu thái giám ra đến nơi, thấp giọng thông truyền một câu, căn bản không dám ngẩng đầu liếc nhìn Tần Phiến Phiến một cái nào, trong lòng đã bắt đầu âm thầm cầu phúc cho nàng.

Đào Quý nhân này rõ ràng là đắc tội Trương Đại Tổng quản, chắc là không chỉ một lần, cho nên Đại Tổng quản mới tự thân xuất mã khiến tâm tình Hoàng thượng lại càng thêm khó chịu.

"Chủ tử!" Liễu Âm kinh hô một tiếng, trên mặt chứa đầy thần sắc sợ hãi.

Tần Phiến Phiến lại quay đầu về phía nàng ấy, tươi cười trấn an: "Ta đi đây, chờ lát nữa người cũng trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai tới sớm tìm ta là được."

Liễu Âm chỉ cảm thấy chủ tử cười vô cùng đẹp, nhưng hốc mắt mình lại đỏ lên, cũng không biết ngày mai lúc đến sớm tìm chủ tử, thì thế đã lạnh hay không lạnh.

Lúc Tần Phiến Phiến đi vào nội điện, trong điện cực kỳ yên tĩnh không một tiếng động, mùi Long Tiên hương nồng đậm không ngừng tràn vào chớp mũi, như muốn lan đi khắp người nàng.

Trên người nàng mặc áo choàng rất dày, còn phồng lên, cho nên không nhìn thấy được dưới chân, sau đó bỗng nhiên cảm thấy lòng bàn chân gãi phải một thứ gì đó.

Nàng lập tức lui về phía sau một bước, mới phát hiện một quyển tấu chương nằm trên mặt đất, trên trang giấy có dấu hoa văn của nửa đôi giày thêu.

Trong một khoảnh khắc, đại điện lâm vào sự yên tĩnh như cõi chết.

"A, Trương Hiến Năng, dựa theo luật lệ của Đại Diệp triều, làm tổn hại tấu chương, coi thường mặt mũi của trẫm, thì phải bị tội gì?" Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, hiển nhiên tâm tình của hắn cực kỳ tệ.

Trương Hiến Năng dựng thẳng sống lưng, hạ giọng một tiếng, lập tức mở miệng nói: "Tổn hại tấu chương, lột quần áo quất mười roi, tình tiết nghiêm trọng có thể chém đầu. Coi rờ hoàng uy, tước bỏ chức vụ, chịu hai mươi trượng, tình tiết nghiêm trọng lưu đầy cả nhà."

Âm thanh lạnh lẽo của Trương Đại Tổng quản truyền đến từng tiếng, làm tê dại cả da đầu.

Đặc biệt là sau khi nói câu "có thể xử trảm", lực gây sốc càng lúc càng tăng lên, làm những cung nhân khác trong điện đều cảm thấy run rẩy.

Ngồi cừu ngủ tức giận, mà đối tượng bị trút giận quả nhiên là Đào Quý nhân. Ai da.

Tần Phiến Phiến lập tức run người, nàng không nói hai lời liền nhanh nhẹn cởi bỏ áo choàng đang mang, trực tiếp ném xuống, cả người quỳ trên mặt đất.

"Nô thiếp biết tội, thỉnh Hoàng thượng xử phạt."

Âm thanh mềm mại yêu kiều giống như tiếng hót vàng oanh, uyển chuyển trong trẻo, nháy mắt giống như đổi thành một người khác.

Hoàng thượng nheo mắt quay đầu sang nhìn, liền thấy nữ tử đang quỳ trên mặt đất mặc một bộ váy sam [3] hồng đào nhạt, trên tay áo bằng tơ lụa là từng cánh hoa đào nhỏ, kết hợp với động tác của nàng làm cánh hoa giống như rơi xuống mặt đất.

[3] váy sam 裙衫: Hình ảnh đính kèm

Kiểu dáng của loại váy này thật ra rất đơn giản, chỉ là ở góc váy vẽ một nhánh đào, trên đó có hai quả đào tiên bạch trung thấu phấn [4].

[4] bạch trung thấu phấn 白中透粉: ý nói quả đào tiên có vỏ ngoài hồng tươi, thịt bên trong trắng ngọt.

Hoàng thượng nhìn đến hai quả đào tiên kia thì không thể dời tầm mắt, bởi vì hình vẽ này giống hệt như hình vẽ sau lưng của Đào Quý nhân.

Chỉ cần nhìn đến hình vẽ này, Hoàng thượng sẽ ngay lập tức nhớ tới mảnh lưng trắng như tuyết của Đào Quý nhân, trên đó có hai quả đào vẽ như thật. Hẳn nhẹ nhàng cắn một cái thì cảm thấy non mềm, giống như thật sự cắn một miếng đào tươi, nước đào thơm ngon cũng chảy vào trong miệng.

Nghĩ đến đây, ngôi cửu ngũ cảm thấy có chút khát nước, không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Trương Tổng quản nhìn bộ dạng của nàng, tức khắc cảm thấy hối hận.

Tiểu biểu tạp [5], đúng là chuẩn bị đầy đủ rồi mới đến.

[5] Biểu tạp 婊-砸: ngôn ngữ mạng hơi hướng thô tục của Trung Quốc, phát âm gần với biểu tử 婊子 - nghĩa là gái điếm, gái làm tiền. Từ "biểu tạp" chỉ là ngôn ngữ mạng, mang ý tứ nhẹ hơn "biểu tử" rất nhiều.

Hắn nhìn thấy Hoàng thượng tuy không nhúc nhích nhưng lại nhìn chăm chăm vào góc váy của nàng, liền biết sắc tâm của Cửu Hoàng đế này đang bị gọi lên rồi.

Mẹ nó, tiểu biểu tạp xinh đẹp như vậy, còn rất biết cách phô diễn, một nam nhân không đích thực như hắn còn phải động tâm? Huống chi Cửu hoàng đế.

"Nô thiếp đáng chết muôn lần, thỉnh Hoàng thượng trách phạt." Tần Phiến Phiến chực khóc là chẳng như thật, cúi đầu phủ phục trên mặt đất, lộ ra cái gáy trắng nõn.

Tức khắc Trương Hiến Năng liền nhắm hai mắt lại, đúng là bạo kích!

Tại sao hắn không phải nam nhân chân chính!

Lúc nhìn Cửu Hoàng đế từng bước đi về phía nàng ấy, Trương Tổng quản liền biết, Đào Quý nhân thiếu hắn hai món nợ, đời này hắn cũng không thể đòi lại được.

Nữ nhân này là danh khí [6] nhân gian, tất sẽ thành châu báu!

[6] danh khí: năng lực, tài năng xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cái gọi là bồi tội

Edit: Nhã Thực dung

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Tiêu Nghiêu trực tiếp đi đến trước mặt nàng, một đôi giày màu đen của nam nhân thêu kim long ngũ trảo bằng chỉ vàng quanh bề mặt xuất hiện, nổi bật là cặp mắt rồng đỏ vô cùng uy nghiêm.

Tần Phiến Phiến dường như bị dọa sợ, không khỏi co rút thân thể như một con thỏ con bị kinh sợ.

Hoàng thượng trực tiếp đưa tay sờ phía sau cổ nàng, quả nhiên mượt mà như trong tưởng tượng, giống như sữa dê mà khi nhỏ hắn vẫn thích uống. Nếu vậy ăn vào miệng cũng sẽ có tư vị ngon như thế.

Ngón tay hắn nhéo nhéo vùng da chỗ yết hầu của nàng, nghe nàng kêu lên một tiếng, cũng không biết là vì sợ hãi hay là vì ngứa.

"A." Rõ ràng là ngôi cửu ngũ đã bị nàng lấy lòng, ánh mắt trở nên bất thường, chưa rõ là cao hứng hay còn cảm xúc nào khác đang dâng lên.

Chờ lúc Trương Tổng quản chú ý đến, Đào Quý nhân đã nằm trong lòng ngực của Hoàng thượng, hai cánh tay hữu lực của Hoàng thượng trực tiếp bế bổng nàng lên.

Vải lụa trên người nàng được may thành những cánh hoa đào, chập chòn theo từng động tác trông rất đẹp mắt.

Giống như chân long ôm lấy yêu tinh hoa đào.

Hắn ôm nàng đi nhanh về phía nội điện, Đào Quý nhân đã nâng tay ôm lấy cổ của nam nhân trước mặt.

Tay áo thật dài chậm rãi trượt xuống theo cánh tay nàng, lộ ra hai cánh tay trắng nõn như tuyết chạm vào nhau, cảnh đẹp ý vui đến nỗi khiến người khác không thể rời mắt.

Trương Tổng quản ngẩng đầu liếc nhìn một cái, vừa lúc chạm phải tầm mắt của Đào Quý nhân đang gục đầu trên vai Hoàng thượng.

Mặt mày của yêu tinh hoa đào này đẹp như vẽ, vẻ sợ hãi khủng hoảng lúc này đã trở thành hư không, bây giờ biến thành tươi cười cùng vài phần đắc ý.

Trương Hiến Năng lập tức cúi đầu, yên lặng khinh bỉ chính mình, dường như tâm tư của hắn đã bị yêu tinh hoa đào này đoán được một cách chính xác. Chỉ mong Đào Quý nhân đại nhân đừng nhớ đến kẻ tiểu nhân như hắn, có thể cho hắn một con đường sống.

"Hoàng thượng muốn phạt nô thiếp sao?" Lúc nàng bị ném lên long sàng, đôi mắt to nhấp nháy, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ vô tội.

Tiêu Nghiêu nhướn mày, duỗi tay gõ gõ cái trán của nàng: "Đào Quý nhân có vẻ rất chờ mong?"

"Nô thiếp đã vì ngài mà chuẩn bị dụng cụ." Nàng không đáp mình có "chờ mong" hay không, ngược lại đi thẳng vào vấn đề.

Vừa dứt lời, nàng liền bắt đầu cởi áo, gỡ đai lưng từ trên eo xuống, bên trong đai lưng được thêu nhiều đóa hoa đào lại cất giấu một cây bảo bối.

Đào Quý nhân nghiêm túc rút ra một cây roi thon dài màu đỏ, nhét vào trong tay ngói cửu ngũ, vừa nhanh nhẹn thoát y vừa nhẹ giọng nói: "Vừa này Trương Tổng quản nói phải lột sạch quần áo quái roi. Thỉnh Hoàng thượng trách phạt."

Âm thanh yêu kiều mềm mại của nàng càng nói càng nên duyên đáng yêu, một thân váy sam hồng đào nhạt, lại nhìn đến đôi môi hồng và hàm răng trắng của nàng, thật giống như hương vị của một thiếu nữ.

Rõ ràng là một nụ hoa chuẩn bị nở rộ.

Ngôi cửu ngũ cầm roi dài trong tay, chớp chớp mắt, hắn vẫn còn có chút thất thần.

Nữ nhân này đã chuẩn bị sẵn là vì có ý này? Rõ ràng là có chuẩn bị rồi mới đến! Chỉ sợ rằng dù không đâm phải tấu chương, cái roi này cũng sẽ có cách nhét vào trong tay hắn.

"Đào Quý nhân tới thỉnh tội vì việc gì?" Hắn nheo mắt hỏi.

Tần Phiên Phiên không đáp.

"Đề bẩm đoán xem, là bởi vì trò khôi hài hôm qua của nàng và Minh Phi?"

"Không phải, chuyện Minh Phi thì nô thiếp vô tội, tội muốn thỉnh cũng không phải vụ việc cùng Minh Phi và Tô Uyển nghi... Nô thiếp..." Nàng chần chẫn sẽ không lấy Minh Phi làm cái cớ, vụ việc kia vốn là những kẻ biểu tạt kia sai, quả thực nàng vô tội đệ nhất thiên hạ.

Nói đến nguyên nhân thực sự để đi thỉnh tội, nàng lại cúi đầu, có chút ngượng ngùng: "Nô thiếp ngày đêm tơ tưởng Hoàng thượng, thế cho nên không nhìn được, muốn tới gần Long Càn cung. Mặc dù biết rõ đó là tội lớn nhưng vẫn không thể khống chế được chính mình. Hoàng thượng như bầu trời nhật nguyệt, là chân long thiên tử, một nô thiếp yêu tinh hoa đào há có thể si tâm vọng tưởng, nô thiếp..."

Đào Quý nhân còn chưa kịp phát huy một nửa công lực của mình thì đột nhiên bị Hoàng thượng ôm lấy, dùng môi lưỡi chặn lời của nàng.

Tiểu yêu tinh này nói quá nhiều, vừa nói liền khiến người khác chịu không được.

Như thế này làm sao có thể gọi là thỉnh tội, rõ ràng là nói chính mình có tâm ý cầu dẫn, Hoàng thượng thấy nàng cũng muốn ở ngay lập tức lên giường trách phạt nàng.

"Người thật lớn gan, còn dám tính kể trăm, trăm..."

Một nụ hôn đáp xuống xong, ngôi cửu ngũ nhú mày, ánh mắt cảnh giác nhìn nàng chằm chằm, lạnh giọng nói. Chỉ có điều hắn còn chưa nói xong, yêu tinh hoa đào đã ôm cô hắn, dùng miệng chặn đứng lời nói của hắn.

Dùng môi lưỡi lấp kín miệng, ai chẳng biết, ngôi cửu ngũ cũng thật phí lời!

"Đào Quý nhân, người..."

Hoàng thượng lại mở miệng, Tần Phiên Phiên thấy sắc mặt hắn vẫn không tốt, lại lần nữa nhướn người lên hôn hắn.

"Tần Phiên Phiên!" Hoàng thượng đã thực sự tức giận rồi, sắc mặt càng ngày càng đen.

Tần Phiên Phiên thở hổn hển, một lần nữa nâng miệng hôn đến.

Trong lòng nàng mắng thầm, nàng đã gần như tắt thở, sao Hoàng thượng còn không cao hứng? Rốt cuộc là vì cái gì, nàng đã thật sự bỏ công bỏ sức, hơn nữa vẫn là học hẩn mà làm, lúc nàng nói chuyện khó nghe, Hoàng thượng cũng lấp kín miệng nàng đó thôi.

Bây giờ Hoàng thượng nói chuyện khó nghe, đương nhiên nàng cũng muốn lấp kín miệng hắn. Không phải Cửu Hoàng đế thường nói vương tử và thứ dân phạm pháp thì đều xử tội sao? Việc nhỏ này mà cũng muốn phân biệt?

Thấy nàng bĩu môi, một lần nữa muốn hôn đến, Tiêu Nghiêu nâng tay, dùng lực nắm lấy cằm nàng.

Cái miệng đang dần lên của nàng cũng bị niết chặt đến nỗi biến dạng.

"Có phải ngươi không cần dùng miệng nữa hay không? Ai cho ngươi lá gan làm loại chuyện này với trẫm?" Hắn nheo mắt, rõ ràng rất bức bối.

Nàng há miệng muốn nói chuyện, nhưng càng cố gắng di chuyển cằm, lực ngón tay của Hoàng thượng càng thêm mạnh, siết chặt nàng đến mức đau đớn.

Cửu Hoàng đế không biết thương hương tiếc ngọc dù chỉ một chút.

Tần diễn tình tự hào nhất là cái miệng nhỏ của mình thì lại bị khống chế, thật sự là kêu trời không thấu.

Chỉ có điều nàng sẽ không dễ dàng nhận thua.

Bởi vì Tần Phiên Phiên vốn luôn là là một nữ nhân giỏi diễn kịch, lại còn là một nữ nhân xinh đẹp. Cho dù miệng không thể nói, ít nhất khuôn mặt này vẫn đáng để xem

Chỉ trong nháy mắt, hốc mắt của nàng bỗng đỏ ửng, khuôn mày xinh đẹp hơi chau lại, kia phò ai ai nhất thiết bộ dáng, điềm đạm đáng yêu.

Tiêu Nghiêu sùng sốt một chút, sau đó giảm nhẹ lực tay của mình.

Nhưng nữ nhân đối diện này không ngừng rơi nước mắt, ngược lại còn rơi một cách mãnh liệt.

Những giọt nước mắt ngay lập tức tràn mi, cứ như vậy mà lăn qua ngón tay của hắn, nóng đến dọa người.

Ngôi cửu ngũ nhện không được liền thấy run, lập tức lùi tay.

"Đào Quý nhân, ngươi lại bày trò gì với trẫm?" Tâm tình ngôi cửu ngũ thật sự không tốt.

Hắn ghét nhất là phải nhìn nữ nhân khóc sụt sùi, vừa xấu lại vừa phiền. Nhưng hiện tại tâm tình của hắn thật ra không quá phiền chán, chỉ là có chút buồn bức.

Hắn cũng chỉ nhẹ nhàng nhéo cằm nàng, sao nàng có thể oan ức đến mức như vậy được?

Nhưng rốt cuộc vẫn là do yêu tinh hoa đào này khóc tương đối đẹp.

Tiêu Nghiêu lại nhìn nàng một cái, đúng vậy, khóc cực kỳ đẹp.

"Đầu lăm, nô thiếp ở nhà vốn rất được cung chiều. Tuy nói nô thiếp là thứ nữ, nhưng mẹ cả rất tốt, xem nô thiếp như nữ nhi do chính mình sinh ra, trước khi tiến cung, bà còn nhận nô thiếp là đích nữ." Nàng yêu kiều một cách đáng thương.

Ngôi cửu ngũ nhướng mày, cười lạnh một tiếng: "A, hóa ra ngươi lại sợ khổ sợ đau, lần trước lúc trẫm sùng hạnh ngươi, sao lại không thấy ngươi kêu đau? Sau đó còn cực kỳ hưởng thụ nữa?"

Hoàng thượng vĩnh viễn nhớ rõ, lần trước nữ nhân này thị tẩm, lúc đầu thì kiều ngao không cho hắn chạm vào, sau đó lại phóng đảng không cho hắn rời đi, báo hại hắn nghe được âm thanh của nàng liên tục chịu đựng không nổi.

Tần Phiên Phiên sùng sốt một chút, đáy lòng có chút ảo não.

Mẹ nó, bị lật mặt.

Nàng thực sự không đau đến mức như thế, nhưng không dùng đến nước mắt thì làm sao có thể khiến Cửu Hoàng đế mềm lòng. Nàng đã từng vì tìm kiếm bộ dáng khóc đẹp nhất của mình mà nhìn gương luyện tập hơn nửa tháng, đôi mắt khóc đến mức sưng lên.

Đạt được sự sùng ái của thiên tử, trước nay vốn không hề dễ dàng.

"Không trả lời được? Ngươi có biết tội khi quân là phải bị chém đầu không?"

Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, duỗi tay nắm sau cổ của nàng, bắt buộc nàng phải đối diện với chính mình.

Nam nhân nhẹ nhàng nheo mắt, mang theo vài phần sát khí, nữ nhân trước mắt này đã rất nhiều lần đùa giỡn với hắn.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên nhìn hắn chăm chú, nàng trở nên e lệ không thôi, đỏ hồng từ gò má đến lỗ tai.

"Bởi vì nô thiếp....." Nàng mở miệng, âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

"Người nói cái gì, nói lớn lên, trẫm không nghe thấy."

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, lớn tiếng nói: "Bởi vì nô thiếp có một tật bẩm sinh do trời phú, những chỗ khác chạm vào liền đau, cũng chỉ có lên giường thì thế nào cũng không đau!"

Nàng vừa dứt lời, vẻ mặt Hoàng thượng liền trở nên ngu ngốc, bàn tay giữ cổ nàng cũng rụt về, cả người có chút run.

Hắn vẫn còn quá non trẻ! Mỗi khi hắn cảm thấy nữ nhân trước mắt thực không biết xấu hổ, Tần Phiên Phiên sẽ càng thêm không biết xấu hổ, khiến hắn một lần nữa bị đánh gục.

"Ý người là gì?" Bởi vì quá mức khiếp sợ, hắn lại hỏi một lần.

Tần Phiên Phiên ngượng ngùng cúi đầu nói: "Rõ ràng là ngài nghe được."

Rất lâu sau Tiêu Nghiêu mới có phản ứng, hắn là trấn an lại tâm lý của chính mình.

Hắn ném roi dài lên long sàng, lần lượt cởi bỏ ba lớp xiêm y, chỉ có phần eo còn đắp một ít, sau đó dùng roi dài cột hai người trong tư thế mặt đối mặt, cũng may trên eo còn có quần áo cách trở, nếu không thì thế nào nàng cũng bị ngượng mà chết.

"Hoàng thượng không trừng phạt nô thiếp?" Lúc này nàng lại phát ngốc.

Không phải nói sẽ quất roi sao? Cột vào với nhau như vậy cũng không cách nào lấy roi đánh nàng được.

"A, thật vất vả Đào Quý nhân mang dụng cụ trừng phạt đến cho trẫm, sao trẫm có thể vứt bỏ không cần được? Nhưng loại roi để quất người lần này không đau không ngứa, không bằng đem một cái còn cao cấp hơn đến. Chính người nói những chỗ khác chạm vào liền đau, chỉ có trên giường là không đau. Trẫm chỉ muốn xem một chút, đến cuối cùng thì thiên phú dị bẩm của yêu tinh hoa đào nhà người là thế nào?"

Âm thanh của nam nhân càng nói càng thấp, gần như là tiều tụy đến nỗi non bên tai Tần Phiên Phiên.

Âm thanh của hắn tràn ngập ý khiêu khích, nhận thấy trên eo bị trói lại bởi một vòng roi dài, Tần Phiên Phiên lập tức cảm thấy bần rần, trong lòng dâng lên một sự bất an mãnh liệt.

"Hoàng thượng, nô thiếp có chút sợ hãi."

Nàng bỗng nhiên lại thấy bất an, ngữ khí cũng mang theo vài phần yếu thế.

Tiêu Nghiêu lại không muốn nghe nàng nói, lập tức dùng biện pháp cũ chặn miệng nàng. Lúc này đầu lưỡi của hắn tiến vào, quấy loạn bên trong nàng.

Tần Phiên Phiên hoàn toàn không chống đỡ được tư thế này của hắn, bị động đến nỗi liên tục thất bại, đầu lưỡi cũng bị kéo vào trong miệng hắn.

"A..." Đầu lưỡi của nàng bỗng nhiên bị cắn một cái, chờ đến lúc Hoàng thượng buông nàng ra, hốc mắt nàng lại trở về trạng thái đỏ ửng.

Cầu Hoàng đế không hổ danh, thật là một gã miệng chó, mấy cái răng chó đặc biệt sắc nhọn, cắn nàng đến nỗi nước miếng cũng chảy xuống.

"Làm sao vậy?" Tiêu Nghiêu thấy nàng đau đến nỗi sắc mặt nhăn nhó, tâm tình không vui lúc nãy bỗng nhiên trở nên rất tốt, còn nhẹ nhàng nheo mày, hứng thú dạt dào nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên dùng tay che miệng, nàng biết Cầu Hoàng đế trước mắt không phải là người mà nàng có thể đắc tội, lập tức thấp giọng nói: "Hoàng thượng, nô thiếp biết sai rồi."

Ngoan ngoãn nhận sai luôn là điều tốt.

Tiêu Nghiêu giờ tay vuốt mặt nàng, da Tần Phiên Phiên trắng như ngọc, trơn mềm như đậu hủ, đúng là lúc đẹp nhất, sờ thế nào cũng thích đến nỗi không muốn buông tay.

"Yêu tinh hoa đào của trẫm nói gì cơ? Từ từ, đêm dài, sự trừng phạt còn chưa bắt đầu, người nhận sai rồi chẳng phải là quá sớm sao? Chờ lát nữa người cần phải phát huy thật tốt thiên phú dị bẩm của mình, nếu người khóc, trẫm cũng sẽ trị người tội khi quân!"

Động tác của hắn cực kỳ ôn nhu, âm thanh cũng ôn nhu như nước, nhưng ý tứ trong lời nói lại như một cây chùy thủ có độc luôn khoa tay múa chân bên cổ nàng.

Đường như chỉ cần nàng làm việc gì khiến hắn không hài lòng, hắn sẽ lập tức một đao đâm vỡ nàng.

"Nô thiếp thật sự biết sai rồi." Tần Phiên Phiên khóc không ra nước mắt, nàng mở miệng định nói một bài dài xin tha thứ, tay của Hoàng thượng lại một lần nữa đặt lên roi dài sau eo nàng. Cả người nàng gần như vô lực, chỉ có đôi tay ôm lấy cổ hắn, miễn cưỡng duy trì tư thế của mình.

"Nếu trăm mà còn không phạt ngươi, ngươi luôn không biết mình đã làm sai."

Sau khi Hoàng thượng nói xong câu này liền vô cùng ra sức hoan hảo cùng nàng.

Eo hai người buộc lại cùng nhau, hắn đi chỗ nào, nàng liền theo chỗ đó.

Lúc ý thức mờ mờ ảo ảo, Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy mình bị chân long [1] mang lên trời xuống đất, sông cuộn biển gầm.

[1] chân long: ý chỉ Hoàng thượng

Hai cái đùi bị bẻ cong đến nỗi có cảm giác chặt đứt, eo liên tục va vào nhau bần rần không chịu được, cả người nàng nằm liệt như than bùn lầy.

Nàng xin tha bao nhiêu lần, chính nàng cũng không nhớ rõ, giọng nói cũng trở nên bức bách.

Tiêu Nghiêu thấy bộ dạng suy yếu của nàng, không khỏi cong môi cười khê, nhớ tới những lời nói mạnh mẽ lúc nãy thì càng cảm thấy thú vị.

"Haha, yêu tinh hoa đào, đêm nay trăm phạt ngươi 'như bóng với hình', ngươi nhớ cho kỹ."

Tần Phiên Phiên còn đang nghĩ sao Hoàng thượng lại nói như thế, bỗng cảm giác nam nhân kia ngồi dậy, nàng bị roi dài buộc bên hắn nên chính nàng cũng phải theo đó mà đứng dậy.

Nàng ưm một tiếng, cảm thấy eo mình như muốn chặt đứt.

Hóa ra 'như bóng với hình' chính là như vậy, Cầu Hoàng đế thật biết chơi đùa!

Tần Phiên Phiên đối với ký ức của nửa đêm sau gần như không còn, trong ý thức của nàng chỉ cảm thấy mình đang ngồi trên một con thuyền nhỏ xóc nảy dị thường. Hoàng thượng dùng động tác nhanh nhẹn đại khai đại hợp [2], hắn muốn đến chỗ nào, nàng bị buộc bên hắn cũng phải đi theo đến chỗ đó.

[2] đại khai đại hợp: từ đầu tới cuối đều phóng khoáng, hoành tráng.

Chờ đến lúc sắp kết thúc, Hoàng thượng còn vỗ vỗ nàng mặt, hỏi một câu: "Đào Quý nhân, ngươi thấy cảm giác 'như bóng với hình' này thế nào?"

Tần Phiên Phiên đã sớm rơi vào giấc ngủ, nhớ tới việc mình bị tra tấn đùa giỡn hơn nửa đêm, tức khắc lá gan lớn lên, hung tợn nói: "Nô thiếp cuối cùng cũng biết tư vị bị buộc chặt trên lưng quần!"

Vì thế nàng liền tiếp tục bị dày vò đến tận buổi sáng, tới lúc ngủ say, Hoàng thượng cũng chưa buông tha cho nàng.

"Hoàng thượng, đã tới giờ rồi, nên thượng triều."

Lúc Trương Hiến Năng đến gọi, liên tục hô ba lần, những người trên long sàng dường như vẫn ngủ cực kỳ say giấc.

Trong lòng hắn nói thầm: Cầu Hoàng đế sẽ không bị tiểu yêu tinh hút khô máu đâu phải không? Nhưng nếu không, ngày thường hắn kêu một tiếng là có thể tỉnh, ngồi cưỡi ngựa chính là một kẻ cực kỳ cảnh giác.

Cũng không thể cứ như vậy mà lui xuống được, dưới đáy lòng hắn khẽ thở dài một hơi, vẫn phải đánh bạo tiến lên hai bước, ghé mắt nhìn vào long sàng, nhất thời cảm thấy sững sờ.

Hai người này làm cho long sàng rối tinh rối mù, chân cũng bị đá khắp nơi, chỉ có một sợi roi dài màu đỏ trên eo buộc chặt hai người lại với nhau. Còn thấy được không khí mờ ám, cũng không biết tới hôm qua đến tột cùng có bao nhiêu kịch liệt.

Hắn lập tức run lập cập.

Khẩu vị đùa giỡn của cầu Hoàng đế thật mới lạ đa dạng! Không hô là tiểu yêu tinh, hai người thuận tiện kết hợp với nhau.

Hắn lại ghé mắt nhìn Hoàng thượng một cái, quả nhiên bình thường thì ngủ như tảng đá, bây giờ khóa miệng lại mang nét cười, khuôn mặt thả lỏng, rõ ràng là tới qua bùng phát thú tính xong, cả người đều trở nên thoải mái tươi trẻ không ít.

Đương nhiên chân long thiên tử cũng không đến nỗi đáng khinh như tưởng tượng của Trương Đại Tổng quản, hắn chỉ đang nằm mơ mà thôi.

Hắn mơ thấy một con rồng đen uy phong凛凛, quần người thành vòng nằm phơi nắng, vảy rồng lấp lánh, cứng rắn như thiết.

Đầu rồng đè trên hai quả đào lớn, hắc long dùng miệng ngậm một quả vào trong, nhai nhai nuốt nuốt, thanh thúy ngon miệng, ngọt đến nỗi khiến nó nheo

mất.

Chờ ăn xong một quả lại đi tìm quả thứ hai, vừa nhấc đầu lại phát hiện phía dưới rỗng tuếch, không còn bóng dáng của quả đào.

Nó lập tức ngửa đầu hét một tiếng, bay lên không trung, lại thấy quả đào kia cười mây vượt gió bay thật nhanh, nó lập tức đuổi theo muốn ăn đào.

Quả đào xin hấn tha mạng.

Trương Hiến Năng không thể chờ được nữa, có chờ cũng không có động tĩnh gì, chỉ còn cách lấy đòn sát thủ của bản thân ra.

"Hoàng thượng, nhà Thái Đại nhân khai trương cửa hàng bánh nướng, ngài muốn mấy cái bánh nướng mật rổ?" Hấn nâng cao giọng gọi một câu.

Ngôi cửu ngũ vốn đang ngủ rất sâu, bỗng nhiên run run một chút.

Thời điểm hắc long ngậm quả đào thứ hai chuẩn bị cắn vào, bỗng nhiên đào biến mất không thấy đâu, biến thành một khối bánh nướng vừa xấu lại vừa đáng ghét, còn khoe ra bản mặt rổ của nó.

Lúc Hoàng thượng mở to mắt, trong đầu vẫn còn có chút mơ hồ.

"Trương Hiến Năng, giờ nào rồi?"

"Hồi Hoàng thượng, giờ dần vừa đến, ngài nên dậy thôi."

"Sao trẫm lại nghe thấy 'bánh nướng'?"

Sắc mặt Trương Đại Tổng quản mặt không đổi: "Ngài nghe lầm rồi, không ai nói đến bánh nướng cả. Nếu ngài muốn ăn, chờ lát nữa lão nô đi phân phó Ngự Thiện phòng một tiếng."

"Không cần, Long Càn Cung vĩnh viễn không cần bánh nướng."

Tiêu Nghiêu vừa nói vừa dùng sức đứng dậy, kết quả hấn mới vừa động dậy thì nghe thấy một âm thanh kêu rên, vòng eo cũng bị một lực nào đó giữ lấy, lúc này mới phát hiện trên eo hấn còn cột roi dài.

Hấn vừa quay đầu đã thấy hình ảnh Tần Phiên Phiên an tĩnh ngủ say, lúc bình thường luôn miệng nói chuyện gian xảo, giờ phút này cũng ngoan ngoãn mà nhắm mắt lại, thậm chí còn rất dịu dàng, giống như một kẻ hiền lành vô hại.

Hoàng thượng nghĩ như vậy, cúi đầu hôn lên môi nàng một cái, dường như cảm thấy không đủ nên lại cắn một cái nữa.

Cặp chân mày đẹp của Tần Phiên Phiên lập tức chau lại, bất mãn lầu bầu một tiếng, thân thể dường như muốn xoay người.

Kết quả nàng mới vừa vừa động dậy, roi dài trên eo càng giữ chặt lại, nàng chỉ còn cách ngoan ngoãn tiếp tục ngủ như cũ.

Tiêu Nghiêu không quấy rầy nàng, tự mình tháo roi dài.

Tối hôm qua đùa giỡn thật vui, nhưng bây giờ roi dài kia cuốn lấy rất chặt, thậm chí thử kéo cũng không được, hấn thử mở vài lần cũng đều không được.

Nhưng hấn lại không yêu cầu người khác giúp mình, cực kỳ kiên nhẫn tự mình xử lý. Lúc dây roi dài bị ném qua một bên, cánh tay của Hoàng thượng cũng duỗi ra kéo chân găm lại gần, đập từ đầu đến chân của Đào Quý nhân.

Nhìn những động tác liên tục này của Hoàng thượng, sự kinh ngạc của Trương Đại Tổng quản dường như muốn tràn ra ngoài.

Cầu Hoàng đế máu lạnh vô tình mà cũng có một ngày quan tâm người khác sao?

Hấn vốn luôn là người làm xong một phát thì thôi, thậm chí đến lúc ngủ rồi cũng không cao hứng, nửa đêm còn muốn phi tẩn cút về, nói trở mặt liền trở mặt.

Trương Đại Tổng quản không thể nghĩ ra được, một Hoàng thượng luôn khó hầu hạ như thế, tại sao trước mặt Đào Quý nhân lại thay đổi thành bộ dáng thế này.

Đến tận lúc hấn hầu hạ Hoàng thượng rồi đi, khỏe mắt lại lần nữa liếc tới thanh roi dài, lập tức nhủ mảy.

Cái roi lớn như vậy, hoàn toàn có thể xem là hung khí, nếu rơi vào trong tay thích khách, rất có thể hấn sẽ dùng roi dài siết Hoàng thượng đến chết.

Nhưng Cầu Hoàng đế không chỉ không bị siết chết, mà còn dùng nó để đùa giỡn qua đêm xuân, rõ ràng thứ đồ đó là do chính Đào Quý nhân chuẩn bị.

Nữ nhân này không hổ là yêu tinh, có thể tránh khỏi đông đảo tai mắt mà mang roi tiến vào, còn làm cho Hoàng thượng nguyện ý đùa giỡn với mình.

Hậu cung thật sự có thay đổi lớn.

Chờ đến lúc Tàn Phiên Phiên tỉnh dậy, nàng cảm thấy toàn bộ thân thể đều rã rời, không có chút cảm giác gì.

Liễu Âm nghe được động tĩnh bên trong, lập tức đi vào: "Chủ tử, ngài tỉnh rồi?"

Tàn Phiên Phiên mang vẻ mặt xúc động, nôn nóng hỏi: "Mau xem xem, có phải ta bị Hoàng thượng đùa giỡn đến nổi nằm liệt rồi hay không? Thân thể ta không còn tri giác gì."

Liễu Âm thấy nàng sắp khóc đến nơi, lập tức sợ hãi, nhanh tay nhanh chân chạy đến. Liễu Âm xóc chân găm lên, hai mắt nhìn thật kỹ, nhất thời có chút cạn lời.

"Chủ tử, chân của ngài hẳn là đã tê rần."

"Còn eo ta thì sao? Sao lại không có cảm giác gì?"

"Trên eo ngài có vết đỏ, khả năng là..." Liễu Âm nhìn thoáng qua, trên eo Tàn Phiên Phiên có dấu vết bị buộc chặt rất rõ ràng, đương nhiên tình hình chiến đấu tới qua của bọn họ rất kịch liệt. Khuôn mặt Liễu Âm trắng bệch: "Khả năng ngài thật sự bị Hoàng thượng đùa giỡn đến nổi liệt rồi."

Về mặt Tàn Phiên Phiên đầy sự khó tin, đôi mắt sáng dần dần trầm xuống. Nàng duỗi tay sờ eo mình, lập tức có cảm giác đau đớn như thể bị bánh xe lăn qua lăn lại, đau đến nỗi nàng phải nhe răng trợn mắt.

"Nói bậy, eo ta đau như vậy, sao có thể liệt được!"

Một tay nàng nâng eo, một tay được Liễu Âm đỡ, chậm rãi ngồi dậy. Nàng cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy mô dấu vết hỗn độn trên người mình, biết vậy hôm qua không làm!

Nàng vốn định đùa giỡn hấn bằng "trò chơi trừng phạt", còn tự chuẩn bị dụng cụ, kết quả là mình bị đùa giỡn?

"Chủ tử, ngài có đi thỉnh an bên Duyên Thọ cung không?"

"Không đi, đã canh giờ này rồi, sao còn kịp." Nàng nhìn sắc trời bên ngoài, tìm đại cái cớ: "Đi bẩm báo, tối hôm qua ta và Hoàng thượng 'như hình với bóng' suốt một đêm, hôm nay mệt mỏi."

Liễu Âm ho nhẹ một tiếng, lỗ tai có chút hồng lên.

Chủ tử nhà nàng vĩnh viễn có thể đem chuyện thị tẩm nói một cách thoải mái thoát tục như thế, còn cái gì mà "như hình với bóng" nữa chứ!

Tàn Phiên Phiên lẩn lộn hồi lâu mới trở về, gần như là bị nâng trở về. Bộ dạng đi đường hai chân run run của nàng khắc sâu vào ký ức của những thị vệ tuần tra bên ngoài điện.

Một đám nam hán tử đang tuổi nhiệt huyết đều dâng cho Hoàng đế một ngón tay cái tận đáy lòng.

Không hổ là chân long thiên tử, quả thực dũng mãnh!

Lúc Hoàng thượng thượng triều vô cùng vui vẻ, nhưng lúc hạ triều lại nặng nề tới tăm. Cho dù là thái giám tuần tra vô tình đi ngang hay là cung nhân hầu hạ ở Long Càn cung, tất cả những người trên đường đi đều có thể nhận thấy sát khí phát ra từ trên người ngôi cửu ngũ.

Quả thực không gì đáng sợ bằng, giống như một thanh kiếm đã bị rút khỏi vỏ, chỉ chờ tới lúc đại sát bốn phương.

Trương Đại Tổng quản cũng không cười, giữ nguyên một khuôn mặt, theo sát bên cạnh Hoàng thượng, hấn không muốn là kẻ đầu tiên bị Hoàng thượng bắt được cảnh xì hơi. (*)

(ý nói là người đầu tiên bị Hoàng thượng bắt phạt, "giận cá chém thớt")

Hiển nhiên là hôm nay trên triều đình lại tan rã bằng việc đại sự không mấy vui vẻ.

Hấn ngồi trước long án, tấu chương vẫn cứ chồng chất như núi, nhưng hấn lại không lao vào phê duyệt như bình thường, ngược lại một tay chống cằm, một tay khác gõ nhẹ mặt bàn, lông mày nhíu chặt, cũng không biết đang suy nghĩ việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Lấy chết tạ tội

cEdit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Đào Quý nhân, Hoàng thượng có chỉ ——"

Trương Hiến Năng tự mình tới tuyên chỉ cho Tần Phiên Phiên, liền thấy cánh tay trái của Đào Quý nhân được Liễu Âm đỡ, cánh tay phải được Vọng Lan đỡ, còn Đào Quý nhân chính mình chống eo, một bước ba người lay động mà đi tới, rõ ràng chính là bị Hoàng thượng sinh long hoạt hổ làm cho không thể đứng thẳng đi lại.

Khỏe miệng Trương Hiến Năng co rút, tiểu yêu tinh này thật là không có lúc nào là không diễn: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Tần thị có nữ nhi Phiên Phiên dung mạo hoa đào, huệ chất lan tâm. Nhìn khắp hậu cung, riêng một ngọn cỏ, tấn làm tòng tử phẩm Uyển nghi. Khâm thờ."

Từ khi hần bắt đầu đọc chữ đầu tiên, nội tâm Tần Phiên Phiên vẫn luôn khẩn trương, cho đến cuối cùng trần ai lạc định[1], không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

[1] trần ai lạc định (尘埃落定): bụi trần đã rơi xuống, chỉ sự việc đã kết thúc.

Nàng không nghĩ tới chính mình thật sự có thể thăng vị, lại còn liên tiếp từ chính lục phẩm nhảy đến tòng tử phẩm, ở giữa chính là cách ba bậc, nhìn đáng vẻ tới qua của Hoàng thượng thật là thoải mái.

Quả nhiên nàng để riêng lại mười con hạc giấy chơi trừng phạt, vẫn là vô cùng sáng suốt, lần sau muốn thăng vị liền có ý phạm sai rồi đi tìm Hoàng thượng trừng phạt chính mình.

"Chúc mừng Đào Uyển nghi tấn vị." Trương Hiến Năng cung cung kính kính giao thánh chỉ cho nàng, rồi mới nhẹ giọng chúc mừng.

Một bên Vọng Lan lập tức dâng lên một túi tiền thật nặng, bên trong đầy ăm ắp, hẳn là đầy bạc.

"Ít nhiều có đại tổng quản hỗ trợ, ngày sau nếu ta lại đi Long Càn cung, còn nhờ đại tổng quản đến thông truyền cho ta." Tần Phiên Phiên duỗi tay vén tóc rũ xuống ra sau tai, bộ dáng như liễu mềm trước gió kia muốn được nhiều người thích sẽ được nhiều người thích, chẳng qua biểu tình cười như không cười trên mặt nàng nhìn không giống như là chân tình thật ý.

Trương Hiến Năng làm như không phát hiện, tuy rằng vị chủ tử này thích diễn kịch, nhưng cũng là mục đích tốt, dù cho lâm vào tuyệt cảnh cũng sẽ không làm ra sự tình lấy trộm chọi đá, luôn có thể tìm được phương pháp ứng đối tốt nhất.

"Đại tổng quản tới tuyên chỉ cho ta, vậy ý chỉ của ba vị Quý phi nương nương..."

"Hoàng thượng chỉ phân phó ta tới tuyên đọc ý chỉ của ngài, còn ba vị nương nương khác ta không được rõ lắm."

Tần Phiên Phiên vừa nghe, trên mặt càng vui vẻ ra mặt: "Làm phiên đại tổng quản đi một chuyến này, để ta tự mình tiễn người ra ngoài, mời."

Nàng cực kỳ khách sáo, vừa nói vừa nhắc lần vẫy đi phía trước.

Đào Uyển nghi xuất thân Tần gia, Tần gia tuyệt đối là danh môn, cho nên cô nương được giáo dưỡng ra, cho dù là thứ nữ cũng cực kỳ xuất sắc.

Thời điểm nàng đi đường ngẩng đầu ưỡn ngực, rõ ràng là tư thế thăng tấp, nay trở thành tòng tử phẩm Uyển nghi, dù sao cũng phải có cái khí độ của Uyển nghi.

Trương Hiến Năng nhíu lại, cười khẽ nhắc nhở nói: "Thân thể Đào Uyển nghi rất tốt sao?"

Dường như nháy mắt sau khi hần nói xong, vòng eo mềm nhũn của Tần Phiên Phiên lại muốn ngã xuống, một bên Liễu Âm và Vọng Lan cực kỳ có ánh mắt, lại là một trái một phải đỡ lấy nàng.

"Nhất thời vui sướng nên lần át đau đớn thân thể, về sau đại tổng quản gặp Hoàng thượng nhất định phải truyền lời thay tần thiếp." Tần Phiên Phiên tình ý chân thành mà nói, biểu tình trên mặt đều đã áp ủ đúng chỗ, rõ ràng lại muốn phát biểu thao thao bất tuyệt.

Trương Tổng quản nhớ tới lần truyền lời ác mộng lúc trước, ý cười trên mặt đều đông cứng.

Thời điểm Trương Hiến Năng trở lại Long Càn cung lại trống không, Hoàng thượng bị Hoàng Thái hậu thỉnh đi Vĩnh Thọ cung.

"Hoàng đế a, lần này thăng vị lập tức nâng lên tới ba Quý phi, trong cung bốn vị Quý phi, có phải có chút quá nhiều hay không?" Lời của Hoàng Thái hậu thăm thía mà mở ra đề tài.

Tiêu Nghiêu ngồi ở trên ghế, không chút để ý nói: "Nhiều sao? Hậu cung ba ngàn giai lệ, bốn vị Quý phi so sánh với tổng nhân số đã là ít ỏi không đáng mấy rồi."

Hoàng Thái hậu nhũn mày, tiếp tục nói: "Nhưng Quý phi chính là tòng nhất phẩm, năm đó Tiên hoàng đến một vị Quý phi cũng không có, chỉ có một vị Hoàng Quý phi là Cao Thái hậu. Nói một câu tục khí, Quý phi quá nhiều lại thành ra không đáng giá."

Hoàng thượng sùng sốt một chút, ngược lại thấp giọng cười, cười tủm tỉm mà nhìn về phía Hoàng Thái hậu nói: "Trẫm còn tưởng rằng Thái hậu sẽ nói ngoại trừ vị trí Hoàng hậu, phân vị còn lại đều không đáng giá chứ. Lúc trước phụ hoàng chỉ có một vị Hoàng Quý phi là mẫu hậu, đó là Tiên hoàng thương tiếc mẫu hậu. Về sau nếu trẫm cũng gặp người trẫm thương tiếc, chắc chắn sẽ noi theo cử chỉ của phụ hoàng, tỏ rõ lòng hiếu kính. Cho nên hiện giờ bốn vị Quý phi, thứ nhất không trái với quy định của tổ tông, thứ hai cũng là trẫm săn sóc các nàng đi theo trẫm nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao. Đương nhiên ở vấn đề tấn vị phi tần, hai vị Thái hậu có quyền phủ quyết nhất định. Nếu ngài chứng mất ba vị kia, cách một thời gian lại tìm cái sai lầm miễn phân vị của các nàng là được, trẫm cũng mặc kệ."

Lời nói này của Hoàng thượng thật dễ nghe, vừa thấy chính là một chủ nhân dễ nói chuyện, còn để Hoàng Thái hậu có thể tùy ý bãi miễn ba vị quý phi tân nhiệm của hân.

Trên thực tế một lời này kệp đao giấu kiếm, làm Hoàng Thái hậu tức giận đến té xỉu.

Đầu tiên là trào phúng năm đó bà là Hoàng hậu cao quý, nhưng toàn bộ nổi bật đều bị Hoàng Quý phi là Cao Thái hậu đoạt đi. Tiên hoàng bảo vệ Cao Thái hậu trong lòng bàn tay, bởi vì bà ta là Hoàng Quý phi, cho nên tất cả không có người nào đến được phân vị của bà ta, bao gồm từ nhất phẩm Quý phi.

Lại chê cười bà xen vào việc của người khác, kể cả Hoàng đế có mười Quý phi, dù sao cũng không trái với quy định tổ tông, hơn nữa vị trí Quý phi này cũng không phải ổn định vững chắc, hân có thể tùy thời mà bãi miễn.

Nếu có ai cho rằng phân vị Quý phi chỉ cách Hoàng hậu có một bước, đó thật là ý nghĩ kỳ lạ.

Bởi vì Hoàng đế nói vị trí kia là cái rắm, vậy chỉ có thể là cái rắm.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu tối tăm đến cực điểm, như chum tương bị đổ.

Dù Hoàng thượng biểu hiện tôn kính bà như thế nào, trên thực tế biểu hiện ra ngoài thân sơ xa gần một lời đã rõ, chưa bao giờ chịu gọi bà là mẫu hậu, chỉ có Thái hậu.

Tiền nhân Cao Thái hậu kia vẫn luôn cực kỳ tốt số.

Thời trẻ có Tiên hoàng nâng niu, mưu kế hậu cung rất ít dính đến trên người bà ta, thậm chí lúc sau vài vị Hoàng tử tranh đoạt vị, Tiên hoàng và Hoàng thượng đều chưa từng để bà ta biết.

Kết quả thật đúng là Hoàng thượng thắng, Cao Thái hậu có nhi tử ruột nâng đỡ, lại là thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, loại tốt số này quả thực nằm cũng là người thắng.

"Hoàng đế đã quyết định như vậy, ai gia ái ngại cũng đành phải lẩm miệng. Quý phi quá nhiều chỉ sợ làm lòng người trong hậu cung di động, nếu gây ra rối loạn tan nát thật ra không hay lắm."

Hoàng Thái hậu liên tục xua tay, bà không định làm cái người xấu kia, ba vị kia đều từ vương phủ theo tới, căn cơ không cạn, bà tội gì gây ra tiếng oán than dậy đất.

"Đúng rồi, ai gia được người nhờ một chuyện. Nàng ta nói là đã làm sai chuyện, muốn thỉnh Hoàng thượng tha thứ, chỉ là sợ người không gặp nàng, nên đã tránh ở chỗ ai gia, cuối cùng là gặp gỡ người. Không biết Hoàng đế có thể nể mặt ai gia, gặp nàng ta một lần hay không?" Hoàng Thái hậu chuyển đề tài.

Ở phía trước, Tiêu Nghiêu chú ý tới phía sau bình phong, lộ ra một đoạn làn váy màu trắng, thực hiển nhiên mặt sau là một vị giai nhân đang trốn.

"Trẫm thật là không muốn gặp nàng ta, nhưng Thái hậu đã nói là cho người mặt mũi, trẫm không thể bác bỏ, mời đi." Hoàng thượng phát tay.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu cứng đờ, lời này của Hoàng thượng thật đúng là đủ trắng trợn.

Giai nhân là đập tiếng nhạc mà ra, hiển nhiên có người tấu đàn, nàng ta che mặt, người mặc váy lụa trắng, đường cong trên người phác họa khá rõ, eo thon một tay có thể ôm hết.

Hoàng thượng liếc mắt một cái liền nhận ra người kia là ai.

Mỹ nhân đơn độc nhảy múa, thời điểm xoay tròn từng vòng, chỉ có cặp mắt long lanh gắn chặt lấy hân, phong tình vạn chủng đều là hướng về phía hân khẩn cầu tha thứ.

Ngón tay hân đặt ở trên bàn, gõ nhịp gõ nhịp, tựa như nghiêm túc thưởng thức, chỉ là cặp mắt nhẹ nhàng nheo lại kia làm người nhìn không thấu cảm xúc của hân đến tột cùng là gì.

Màn biểu diễn kết thúc, mỹ nhân yêu kiều quý gồi ở trước mặt hắn, lộ ra cần cổ trắng nõn tinh tế, thật sự yếu ớt.

Hoàng thượng như nàng mong muốn, đuổi tay sờ lên cổ nàng.

"Nguyệt nhi của trẫm."

Nghe được tiếng gọi triu mến của Hoàng thượng, nửa người của Nguyệt Quý phi đều đã tê rần, nàng ta chưa từng nghe được Hoàng thượng thân thiết mà ôn nhu gọi nàng ta như thế, tức khắc nước mắt cũng rơi xuống.

"Hoàng thượng, Nguyệt nhi biết sai rồi, Nguyệt nhi không cần mười mươi tiền cung, chỉ cần Hoàng thượng chịu tha thứ cho Nguyệt nhi." Nguyệt Quý phi ngẩng đầu, khăn che mặt rơi xuống trên mặt đất, lộ ra một gương mặt chứa chan tình ý.

Nếu là một nam nhân thì đã nên động tâm, đáng tiếc Hoàng thượng là chân long, nói cách khác chính là không phải người, mà là súc sinh.

Tay hắn từ sau cổ sờ đến yết hầu của nàng ta, thanh âm thờ dài càng thêm rõ ràng.

Động tác của nam nhân mang theo tình ý miên man vô hạn, sắc mặt của Nguyệt Quý phi đỏ ửng, Hoàng Thái hậu cũng quay đầu đi chỗ khác, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, may mắn Hoàng thượng vẫn bị mê hoặc, nếu hôm nay bà phải mất mặt rồi.

"A ——" Tiếng Nguyệt Quý phi kêu rên truyền đến, Hoàng Thái hậu nhủ chặt mày, không ngờ Hoàng thượng là nam nhân háo sắc như thế, đến mức không thể kéo về Long Càn cung rồi nói sau, một chút cũng không chờ được?

"Cứu, cứu mạng ——" Tiếng cầu cứu của Nguyệt Quý phi rời rạc thành mảnh nhỏ truyền đến.

Trong lòng Hoàng Thái hậu cả kinh, vội vàng quay đầu lại, cả người đều bị dọa rớt.

Nào có cảnh tượng tình ý miên man, rõ ràng chính là hiện trường giết người.

Bàn tay của Hoàng thượng gắt gao bóp lấy cổ họng của Nguyệt Quý phi, một gương mặt dạt dào xuân ý của nàng ta, giờ phút này đã tràn ngập hoảng sợ và dữ tợn, mày gắt gao nhắm lại, tròng mắt đều trũng lên, miệng mở to như là một con cá mắc cạn chờ chết.

Một tay khác của Hoàng thượng lại chống cằm, mặt không có biểu tình mà nhìn nàng ta, hoàn toàn là một đao phủ lòng dạ lạnh lùng.

"Hoàng đế, ngươi làm cái gì vậy? Mau buông ra, ngươi muốn giết người ở Duyên Thọ cung của ai gia sao?" Hoàng Thái hậu kinh sợ không thôi, lập tức lui về phía sau hô to.

Một đám cung nữ thái giám chung quanh lại chỉ dám bảo vệ Hoàng Thái hậu, cũng không dám lại gần ngôi cửu ngũ.

Xung quanh Hoàng thượng tràn ngập sát khí nồng đậm, ai dám tới gần một bước sẽ bị tai ương giống vậy, những người bọn họ đều là tiện nô tài, chỉ cần một ánh mắt của vị chủ tử kia, đầu bọn họ liền lia khỏi cổ.

Đến Nguyệt Quý phi cao quý, ở trong tay của hắn cũng chỉ là một con cá chờ chết, huống chi là bọn họ.

"Hoàng đế, ngươi không thể giết nàng ta, ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn trở thành bạo quân giết chết chính nữ nhân của mình sao? Trăm năm sau, sử sách sẽ viết về ngươi như thế nào?" Hoàng Thái hậu mồ hôi lạnh ròng ròng, nhưng lại miễn cưỡng chính mình phải chịu đựng.

Hoàng thượng giết người ở Duyên Thọ cung của bà, Hoàng đế sẽ trở thành bạo quân thiên cổ, Hoàng Thái hậu bà cũng chạy không thoát bị bêu danh muôn đời.

Thậm chí bởi vì bà không phải mẹ ruột, có lẽ sử quan sẽ bịa đặt ra vô số tin tức bất lợi đối với bà.

Rốt cuộc Tiêu Nghiêu buông lỏng tay ra, Nguyệt Quý phi nằm trên mặt đất đã chết ngất đi.

"Sử quan viết về trẫm như thế nào, trẫm không rõ ràng lắm. Nhưng viết về Thái hậu như thế nào, trẫm vẫn là biết rõ. Nguyệt Quý phi tự nhận có sai, nhận sai với Hoàng đế, Thái hậu cho phép nàng ta nấp sau bình phong, nhảy múa xong, Nguyệt Quý phi quý trước người Hoàng đế, lấy chết tạ tội. Hoàng đế niệm tình nàng ta hầu hạ nhiều năm, tha nàng ta một mạng."

Hắn chậm rãi nói, ngữ điệu thản nhiên mà thanh thản, như đang ngâm nga một khúc đồng dao.

Hoàng Thái hậu lại là càng nghe càng kinh hãi, hai đùi đều nhũn ra, bà run giọng chất vấn: "Nguyệt quý phi có từng muốn lấy chết tạ tội sao? "

Hoàng thượng nghiêng đầu nhìn nàng ta, khẽ cười nói: "Mới vừa rồi nàng ta quý gồi trước mặt trẫm, chẳng lẽ không phải ý muốn bảo trẫm bóp chết nàng ta? Hành động vừa rồi của nàng ta, Thái hậu hẳn là đã xem ở trong mắt mới phải, trẫm thờ dài lâu như vậy, thế nhưng nàng ta không quý trọng sinh mệnh của nàng ta như thế, Thái hậu và nàng ta đều không có dị nghị mà. Trẫm mềm lòng, luôn muốn cho nàng ta và Thái hậu cầu gì được nấy, nên mới động thủ. Nào biết Thái hậu lại là to trẫm là bạo quân gì đó, trẫm cũng nghi hoặc thật sự. Rốt cuộc Thái hậu muốn như thế nào?"

Năm nay Đế vương hai mươi sáu, anh tuấn tiêu sái, khí chất quanh thân lại đã hồn nhiên thiên thành[2].

[2] hờn nhiên thiên thành (浑然天成): dùng để chỉ thơ văn có kết cấu chặt chẽ tự nhiên hoặc hình dung người tài đức hoàn mỹ tự nhiên. Ở đây dùng với nghĩa thứ hai.

Tại một khắc này tan nát ra tư thái làm Hoàng Thái hậu nhận thấy rõ được một việc, đó chính là đế vương trước mắt này, so với Tiên hoàng thì tâm càng thêm tàn nhẫn, càng thêm sâu không lường được.

Tâm tính và thủ đoạn như vậy không thành bạo quân thiên cổ sẽ thành đệ nhất quân vương thiên cổ.

"Hoàng đế!" Hoàng Thái hậu giật dữ mà kêu một tiếng, câu nói kế tiếp lại không nói ra miệng.

Đôi trắng thay đen như thế, đối trá liên tục như thế, thế nhưng nói ra từ trong miệng ngôi cửu ngũ, tựa như bà vừa mới nhận thức hân.

Tiêu Nghiêu cong môi, lộ ra một bộ dáng chăm chú lắng nghe.

Hoàng Thái hậu chưa từng chân chính hiểu biết hân, có lẽ nói toàn bộ người hậu cung đều không hiểu biết hân.

Trên đời này người hiểu biết hân nhất chỉ có Tiên hoàng trước loại hân khỏi vị trí Thái tử, cuối cùng lại cho hân ngôi vị Hoàng đế.

Bởi vì trái tim hân tàn nhẫn lạnh bạc, Tiên hoàng cảm thấy hân sẽ là bạo quân, cho nên không cho hân làm Thái tử; lại bởi vì hân bình tĩnh quả cảm, lòng dạ thiên hạ, đến con nôi do ai sinh đều hiểu rõ trong lòng, hết thấy bày mưu lập kế, Tiên hoàng lại thay đổi quan niệm, cuối cùng mới đem ngôi vị hoàng đế cho hân.

"Thái hậu vẫn nên mời thái y tới chăm sóc thật tốt cho Nguyệt Quý phi đi, quân vô hí ngôn, trăm nói tha nàng ta một mạng thì nàng ta phải tồn tại. Trăm nói để muội muội nàng ta tiến cung thì sẽ không đổi ý. Nguyệt Quý phi cũng đi theo trăm nhiều năm, thế nhưng điểm quý củ này cũng quên mất. Mong rằng Thái hậu dạy dỗ nàng ta cho tốt, nếu không lời trăm nói lúc trước cũng không phải lời nói đùa."

Cuối cùng Hoàng thượng cười với Hoàng Thái hậu một cái, trực tiếp xoay người đi, chỉ còn Vĩnh Thọ cung đầy hỗn độn.

Thời điểm hân ngồi long liễn trở lại Long Càn cung, Trương Hiến Năng đã chờ hân ở cửa.

Đại tổng quản nhìn thấy chiếc khăn trắng trong tay ngôi cửu ngũ, chà lau từng ngón tay, cũng không biết ở Vĩnh Thọ cung lại có người nào không có mặt đắc tội hân, làm câu Hoàng đế âm trầm như thế.

"Đào Uyển nghi nói cái gì?" Hân thấp giọng hỏi một câu.

Trương Hiến Năng ho nhẹ một tiếng, tự chuẩn bị tâm lý thật tốt, để tránh nói đến một nửa chính mình cảm giác ghê tởm mà phun ra.

"Đào Uyển nghi nói, Hoàng thượng đối với nàng tốt như thế, hiện tại nàng nhớ ngài, hận không thể lập tức chạy vội tới trước mặt ngài, lại sợ lòng ngài sinh chán ghét, chỉ có thể ngày ngày đêm đêm đem giấu nỗi nhớ nhung khắc cốt ở trong trong lòng. Chờ lần tới nàng thật sự nhìn không được, tự tiện chạy đến Long Càn cung, mong rằng ngài có thể trừng phạt nàng thuyền nhỏ nhẹ tròng trành."

Nói thật, một thái giám như hân cũng không biết "Thuyền nhỏ nhẹ tròng trành" là thứ quý quái gì, nhưng lấy nam căn không còn của hân ra bảo đảm, đây tuyệt đối không phải cái thứ gì tốt đẹp.

Bởi vì sau khi câu Hoàng đế nghe xong, lại cao giọng cười ha ha.

Một giây trước tức giận âm trầm, một giây sau liền mặt mày hớn hở, câu hoàng đế đã bị diễn tình lý bệnh rồi.

"Thuyền nhỏ nhẹ tròng trành, trăm thực chờ mong!" Hân thấp giọng mở miệng, mấy chữ phía trước xẹt qua đầu lưỡi, mang theo ý vị độc hữu, thậm chí thanh âm uốn lưỡi vắn cuối kia tựa như thành một luồng nhiệt khí thổi vào lỗ tai người ta, căn bản là không chống đỡ được.

Trương Hiến Năng phục hồi tinh thần lại, nhìn lướt qua chung quanh, chỉ thấy vài tiểu cung nữ đều cúi đầu, lỗ tai đều đỏ rực.

Hừm, hormone của câu hoàng đế bạo phát.

...

Tất cả chuyện phát sinh trong Vĩnh Thọ cung đều bị Hoàng Thái hậu che giấu, nếu không bà và Nguyệt Quý phi đều mất hết mặt mũi.

Còn vị kia cô nương Lâm gia Lâm Xảo Nhi, đúng như Hoàng đế yêu cầu, ngày hôm sau đã được nâng đưa vào Vọng Nguyệt cung. Chỉ là khi để nàng ta nhìn thấy Nguyệt Quý phi nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, cả người đều sợ tới mức sắp ngất đi.

Ở trong lòng người Lâm gia, Nguyệt Quý phi là nữ nhân được Hoàng thượng sủng ái nhất, nữ nhân cao quý mỹ lệ như Nguyệt thần, nam nhân nào có thể không động tâm đây?

Nhưng hôm qua liên tiếp ba vị Quý phi được nâng lên, hơn nữa hôm nay mắt thấy là thật, Lâm Xảo Nhi đã biết tỷ tỷ này của mình chỉ sợ đã thất sủng.

Sau khi Tàn Phiên Phiên tấn thành Đào Uyển nghi, Cao Thái hậu là người đầu tiên phái người đưa hạ lễ tới, làm Tuyết Đào tiên tử được Tây Vương mẫu sủng ái nhất, hạ lễ thu được kia tất nhiên cũng đủ phong phú, nghe được tiếng gió các phi tần đều đỏ mặt vô cùng.

Lúc trước không để nàng vào mắt, khi lần đầu tiên nàng được phong làm Quý nhân, mọi người cũng chưa tặng lễ, hiện giờ có Cao Thái hậu làm gương, cũng không thể không cần rằng đào đồ vật đưa lại đây.

Tàn Phiên Phiên vẫn như cũ dậy thật sớm đi Duyên Thọ cung, trước đó sau một đêm chơi đùa cùng Hoàng thượng, Thái hậu cho nàng nghỉ ngơi vài ngày, hôm nay vô luận như thế nào cũng đi biểu hiện một chút.

"Mẫu hậu, Tuyết Đào chải đầu cho ngài." sau khi được ma ma dẫn tiến vào nội điện, Tàn Phiên Phiên lập tức yêu kiều hô một câu.

"Mau tới, Tinh Tinh chọn cho ai gia mấy đồ trang sức đều rất đẹp, người đến xem có thể đều dùng hay không?" Thanh âm của Cao Thái hậu truyền đến.

Tàn Phiên Phiên nhướng mày, lúc sau đi vào quả nhiên nhìn thấy Cao Tinh đứng ở một bên, thời điểm tầm mắt giao nhau với nàng, nàng ta sửa lại bộ dáng tranh cao thấp lúc trước, ngược lại cười hi hi với nàng, đôi mắt đều hí thành một đường.

Tàn Phiên Phiên chỉ làm như không biết, bước nhanh đi đến bên người Cao Thái hậu, nhìn những trâm cài đó, không khỏi cứng đờ khóe miệng.

Thật ra Cao Tinh chọn trâm cài đẹp, nhưng phải trong giới hạn, toàn bộ đều sáng long lanh, chủ yếu và thứ yếu chẳng phân biệt, căn bản không thể đeo tất trên đầu một người.

Cũng không biết nàng ta cố ý khó xử mình, hay là muốn cho Cao Thái hậu trở thành trò cười.

"Trâm đầu phượng này tuy đẹp, nhưng tẩn thiếp nhớ rõ ngài có một cái bách điều triều phượng càng đẹp mắt hơn." Tàn Phiên Phiên thấp giọng nói một câu.

"Đúng đúng, ma ma mau tìm trâm kia tới." Cao Thái hậu lập tức gạt đầu, trực tiếp ghét bỏ mà ném trâm đầu phượng vào hộp trang sức, hiển nhiên là không dùng.

"Bộ diêu này, tẩn thiếp nhớ rõ có một cái đá đỏ thạch lựu, đồ rực rỡ rất đẹp mắt."

"Đúng vậy, lấy tới."

Tàn Phiên Phiên nói một câu, Cao Thái hậu đáp một câu, cho đến cuối cùng chỉ còn lại có một đuôi trâm, trên cơ bản không sinh ra ảnh hưởng gì.

Nàng nhặt lên nhìn nhìn, nói: "Tuy rằng trâm này có chút không hợp với búi tóc của ngài, nhưng cũng may không nhìn thấy, huống hồ Cao gia cô nương khó khăn mới chọn ra, cũng không thể một cái đều không cần, cái này liền lưu lại đi."

Tàn Phiên Phiên hiển nhiên là rất miễn cưỡng mà để lại mặt mũi cho Cao Tinh, tuy nói lúc trước đã khiến nàng ta tức chết đi được.

Cao Thái hậu có chút do dự, dùng dư quang khóe mắt liếc Cao Tinh một cái, thấy sắc mặt nàng ta không tốt, nhưng vẫn gạt đầu.

Nhưng chờ khi Tàn Phiên Phiên búi xong tóc cho Thái hậu, Cao Thái hậu vẫn là theo thói quen sờ sờ đuôi trâm, biểu hiện ra bộ dáng thật dễ ý.

"Ma ma, đuôi trâm này thật sự nhìn không ra sao?"

"Nhìn không ra, hôm nay Thái hậu nương nương thật đẹp."

"A, là Phiên Phiên giúp ta búi tóc đẹp, nhìn không ra thì tốt." Cao Thái hậu ôm lấy cánh tay Tàn Phiên Phiên, vẻ mặt ý cười vui sướng, hiển nhiên là nhất định phải khen nàng.

Để cho người khác biết sở dĩ mình xinh đẹp như vậy, đều là công lao của Tàn Phiên Phiên.

Đối với biểu hiện thành thật này của Cao Thái hậu, trong lòng Tàn Phiên Phiên rất vui mừng, khó trách Tiên hoàng thích Cao Thái hậu, đổi lại là nàng nàng cũng thích, không giả dối, thời thời khắc khắc đều nhớ kỹ cái tốt của người khác.

Loại người tốt chân thành này, ở hậu cung không nhiều lắm.

"Đào Uyển nghi, thật là xin lỗi. Chân tay ta quá mức vụng về, đồ vật chọn ra cũng không thể nào dùng tốt, cho người thêm phiền toái." Cao Tinh đã điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, vẫn như cũ cười hi hi tới xin lỗi.

Tục ngữ nói không duỗi tay đánh khuôn mặt tươi cười, Tàn Phiên Phiên rất có lễ phép cười đáp trả nàng ta: "Không có việc gì, cũng là người có tâm ý săn sóc Thái hậu nương nương, đáng ta ra không nên mở miệng chỉ ra. Chỉ là người chải đầu là ta nên tất nhiên phải nói, bằng không nếu khó coi, đến lúc đó nội tâm ta khó an."

Nàng vừa dứt lời, Cao Thái hậu liền đề tay nàng lại, vô cùng không tán đồng nói: "Người vấn tóc đẹp, đây là mọi người đều biết, bất luận ai nội tâm khó an, cũng không nên là người."

Lời này của Cao Thái hậu là để trấn an Tần Phiến Phiến, nhưng vừa lúc chọc tới chỗ đau của Cao Tĩnh, sắc mặt nàng ta cứng đờ, nhưng lại nỗ lực khôi phục tươi cười.

"Ai gia vẫn nên thay đổi đuôi trăm đi, mang cái này không thoải mái." Cao Thái hậu vẫn luôn sờ đuôi trăm kia, cũng không biết là tác dụng của tâm lý, hay thật sự tồn tại, tóm lại nàng vẫn đổi lại.

Cao Tĩnh thức dậy còn sớm hơn Tần Phiến Phiến, chọn cả một buổi sáng, kết quả một cây cũng không dùng tới.

"Cái này ——" Tần Phiến Phiến rõ ràng do dự một chút, cuối cùng vẫn là đổi cho bà ta.

Cao Tĩnh bị lẫn lộn đến độ muốn khóc ra, khó có thể chấp nhận nhục nhã như vậy.

Nhưng nàng ta nhìn cả người Tần Phiến Phiến là bộ dáng chói lọi, sau khi biến thành Uyển nghi, bất luận là ăn mặc hay trang sức đều hoàn toàn xuất sắc, căn bản không để người khác vượt qua, cộng thêm được Hoàng thượng triệu thị tắm vài lần, khí tức quanh thân không phải cái loại cảm giác ngày ngố của tiểu cô nương có thể so được.

Cao Tĩnh cắn chặt răng, vọng tưởng một chút về sau chính mình sẽ biến thành như vậy, lại cảm thấy dù có nhục nhã vài lần cũng đáng.

"Cô mẫu, chuyện hôm qua chất nữ cầu ngài, ngài đã đáp ứng sẽ nói với Đào Uyển nghi."

Cao Thái hậu đang tám chuyện với Tần Phiến Phiến, kết quả nghe được nàng ta nhắc nhở, sắc mặt cứng đờ, ánh mắt nhìn về phía Tần Phiến Phiến có chút né tránh, rõ ràng là thỉnh cầu của Cao Tĩnh làm người ta khó có thể mở miệng.

Tần Phiến Phiến gần như không cần hỏi đã có thể đoán được vài phần, nàng lại chỉ làm như không biết, coi như không nghe thấy, vẫn như cũ nói với Cao Thái hậu đề tài khác.

"Thái hậu, hôm qua ngài đưa tần thiếp hoa nguyệt quý[3], hôm nay tần thiếp liền ngắt một đoá nguyệt quý cài ở trên đầu, ngài nhìn một cái xem đẹp không?"

[3] hoa nguyệt quý: tên khoa học là Rosa Chinenis, thuộc chi hoa hồng, thường gọi là hồng Trung Hoa, hồng Trung Quốc, tương tự Trung Hoa, nguyệt quý.

Nàng cười tủm tỉm mà nhìn Thái hậu, trên búi tóc cũng không có đính trâm, ngược lại là mang một đoá nguyệt quý đang nở rộ, ghé sát vào còn có thể ngửi thấy một mùi hương thanh thuần, thấm vào ruột gan.

Bởi vì nàng không phải chính cung Hoàng hậu, cho nên không thể mang màu đỏ rực, chỉ có thể chọn một đoá hồng nhạt, xứng với váy sam hồng nhạt của nàng, thật là ứng với câu nói kia trên thánh chỉ: dung mạo hoa đào.

"Đẹp đẹp, nơi này của ai gia còn có mấy bồn hoa khác, người chờ lát nữa nhìn một cái, nếu vừa mắt đều cho người dọn về đi." Thái hậu đánh giá một phen, cảm thấy tiểu cô nương trước mắt này càng nhìn càng đẹp, so với khuê nữ ruột của bà còn thân thiết hơn.

Cao Thái hậu cũng không biết chính mình làm sao vậy, rõ ràng nếu phi tần khác trang điểm đẹp như vậy, hoặc là ý tưởng mới lạ, bà lại không có, vậy bà khẳng định sẽ tức giận, thậm chí bắt người ta về sau không được trang điểm như vậy.

Cổ tình chỉ có Tần Phiến Phiến ngoại lệ, Cao Thái hậu cảm thấy Tần Phiến Phiến xinh đẹp, giống như chính mình cũng xinh đẹp theo.

"Thái Hậu nói nhìn đẹp là được, ngày mai tần thiếp sẽ vấn cho ngài một cái càng đẹp mắt hơn. Bởi vì không biết ngài có thích hay không, cho nên tự mình vấn kiểu này cho ngài nhìn."

Cao Thái hậu vừa nghe ngày mai chính mình cũng trang điểm như vậy, tươi cười trên mặt càng là không ngăn được.

Cao Tĩnh nghe các nàng nói chuyện, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không dùng được, càng không rảnh lo nàng ta, tức khắc liền không thể chờ đợi, trực tiếp tự mình mở miệng: "Đào Uyển nghi, hẳn là người biết tại sao cô mẫu lưu ta lại trong cung. Tuyền tử sắp tới, Nguyệt Quý phi cũng sẽ dẫn dắt muội muội nàng ta tiến cung, vì sao thì trong lòng mọi người biết rõ ràng. Ta cần phải thừa sủng trước nàng ta, nhưng hiện giờ gặp được Hoàng thượng quá khó khăn. Người là Đào Uyển nghi mới tấn phong, lại là người tâm phúc trong mắt Hoàng thượng hiện giờ, không bằng giúp ta, ngày sau hai tỷ muội chúng ta ở trong cung nâng đỡ lẫn nhau, làm những người đó không được gần Hoàng thượng!"

Lời này của Cao Tĩnh là vô cùng rõ ràng, thiếu điều bóp cổ Tần Phiến Phiến, bắt nàng đưa mình lên long sàng.

Nếu không phải Cao Thái hậu ở đây, Tần Phiến Phiến tất nhiên sẽ trở mặt, bàn tay tiếp xúc với mặt nàng ta.

Nhưng đối với Cao Thái hậu tất nhiên phải tỏ ra văn minh, thô lỗ như vậy không lay động được lòng thương tiếc của Tây Vương mẫu.

Cao Tĩnh đang đắc ý dào dạt mà chờ phản ứng của nàng, dù sao hôm qua nàng ta năn nỉ i ôi, Cao Thái hậu đã đáp ứng trợ giúp nàng ta, không phải do Tần Phiến Phiến quyết định đồng ý hay không.

Tươi cười trên mặt nàng ta còn chưa tràn ra, đã thấy Tần Phiến Phiến ửng đỏ hốc mắt, lập tức nước mắt tràn mi, căn bản đến thời gian áp ủ cảm xúc đều không cần.

"Ai nha, sao người khóc? Đứa nhỏ này có phải không đồng ý hay không, nói với ai gia, ai gia thương người nhất, đương nhiên sẽ không để người bắt nạt người. Tình Tình cũng không phải muốn bắt nạt người, chúng quý Hoàng đế không có khả năng sủng một mình người, cùng với tiện nghi những người khác, không bằng hai người một lòng, tốt xấu còn có ai gia nhìn, nàng ta không dám khi dễ người. Người luôn mềm lòng lại tốt tính, tuy rằng Tình Tình hơi bá đạo, có đôi khi cũng hơi vụng về, nhưng được cái biết nghe lời, có ai gia ở đây, ai cũng không vượt qua được người..."

Cao Thái hậu lập tức móc ra khăn lau nước mắt cho nàng, vừa lau còn vừa gấp giọng trấn an nàng, thần sắc lo lắng trên mặt kia cũng không phải là giả vờ, bà thật tình thương xót.

Ở một bên, Cao Tình dừng nói cười, ngay cả khóc cũng khóc không ra.

Mẹ nó chứ!

Cao Thái hậu là họ Cao sao? Nàng ta hoài nghi Tần Phiên Phiên mới là chất nữ ruột của Cao Thái hậu, cái gì mà bảo nàng bá đạo lại vụng về, chỉ có một ưu điểm duy nhất là nghe lời, trước nay Cao Thái hậu cũng không nói nàng ta như vậy.

Từ khi có Tần Phiên Phiên, Cao Tình nàng ta liền hoàn toàn là cỏ dại không ai thương.

"Không phải, tần thiếp không phải trách cô nương Cao gia, chỉ là tần thiếp không, không thể..." Nàng vừa nói vừa thút thít, bộ dáng tội nghiệp kia, Cao Thái hậu hận không thể ôm nàng vào trong ngực vuốt ve.

"Tần thiếp không được Hoàng thượng thích, lúc trước Hoàng thượng chiêu hạnh tần thiếp, kỳ thật không làm gì khác, chính là trừng phạt tần thiếp một đêm. Tần thiếp xin tha nửa ngày, Hoàng thượng cũng..." Nàng cầm lấy khăn lau mặt, che khuất khóe miệng cong lên của mình, thật là không làm gì khác, vội vàng làm nàng mà thôi. Cũng trừng phạt một đêm, người nói năng cẩn thận cũng thật sự trở nên điên loạn.

"Tần thiếp thật sự thực vô dụng, ô ô, cô nương Cao gia bảo tần thiếp hỗ trợ, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại. Thái hậu, tần thiếp thật sự không phải có ý không hỗ trợ!"

"Được rồi được rồi, không khóc. Ai gia hiểu được, không bắt người giúp, ai gia tự mình nói với Hoàng thượng."

Cao Thái hậu lập tức từ bỏ, bà thấy Tần Phiên Phiên khóc thành như vậy, nào còn có tâm tư khó xử nàng, dứt khoát tự mình làm.

Kỳ thật lúc trước Cao Thái hậu đã đi tìm Hoàng thượng thật nhiều lần, kêu hần thu nhận Cao Tình, nhưng kim thánh thượng chính là cá trạch đầu thai, vô cùng giáo hoạt, bất luận nói rõ hay là ám chỉ, hần đều có thể tìm cơ hội thoát thân, còn làm Cao Thái hậu tức giận không đứng dậy nổi.

"Tình Tình, người đừng làm khó dễ Phiên Phiên, thật sự không được, ai gia sẽ lấy Tiên hoàng ra ép hần, Hoàng đế khẳng định sẽ đồng ý." Thái hậu vỗ nhẹ lưng Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên đang khóc nức lên, vừa nghe lời này, thiếu chút nữa sợ tới mức quỳ xuống.

Cao Thái hậu đây là tìm đường chết, dùng Tiên hoàng ép Hoàng thượng, một lần hai lần còn không sao, nếu nhiều lần đều dùng chiêu này, vẫn là do Cao Tình này thiếu năng trí tuệ, sớm hay muộn sẽ mài mòn hết kiên nhẫn của Hoàng thượng, thậm chí ảnh hưởng đến tình mẫu tử của hần và Cao Thái hậu.

Tần Phiên Phiên không đồng ý, nàng khó khăn lắm mới leo lên được đùi vàng của Cao Thái hậu, đùi này còn chưa chống lưng cho nàng đã bị kẻ khác làm đổ, thế nào nàng cũng phải xé xác Cao Tình.

"Thái hậu, Thái hậu, chúng quý ngài không thể vẫn luôn dùng Tiên đế áp chế Hoàng thượng. Tiên đế biết sẽ không vui, ông ấy yêu quý ngài như vậy, ngài lại dùng ông ấy ép Hoàng thượng, ông ấy sẽ không hài lòng. Ép hần đi ngủ với nữ nhân khác, điều này không thể nào nói nổi ——"

Thanh âm của nàng ép thấp xuống, nhưng ngữ khí lại rất kiên quyết.

Cao Thái hậu vừa nghe, tức khắc cũng có chút chột dạ, Tiên đế đối tốt với bà là sự thật, tích cách của Tiên đế bà cũng rõ ràng, nhất định không muốn làm loại chuyện không đứng đắn này.

"Đúng vậy, lúc trước ai gia không muốn lấy Tiên đế ra ép, nhưng bởi vì việc này không dễ làm" Cao Thái hậu gật đầu, rõ ràng là từ bỏ.

"Đào Uyên nghị, người có ý tứ gì? Chính người không muốn hỗ trợ, còn không cho cô mẫu giúp ta, chính là muốn nhìn ta bị chê cười có phải hay không?" Cao Tình đã sớm không kiềm chế được, tâm tình nàng ta lúc này như ngồi tàu lượn siêu tốc, chọt cao chọt thấp.

Tần Phiên Phiên nhìn nàng ta một cái, dùng khăn chấm khóe mắt: "Vây đi, ta dẫn người đến trước mặt Hoàng thượng vẫn là không thành vấn đề. Nhưng có thể bò lên trên long sàng hay không, vậy phải dựa vào chính người."

Ngay từ đầu Tần Phiên Phiên mọi cách đều không muốn, hiện tại lại sửa miệng, tất nhiên sẽ làm người hoài nghi, Cao Tình không tin nhiệm mà nhìn nàng: "Người có âm mưu quỷ kế gì phải không, ta nói cho người nếu người gây rối ta, ta nhất định sẽ nói cho cô mẫu!"

"Người nói cái gì vậy, hiện tại là người cầu Phiên Phiên, sao còn uy hiếp người ta. Thật là tính cách hoang dã, nếu người lại như vậy, nhân lúc còn sớm dọn ra khỏi cung đi." Cao Thái hậu lập tức thay Tần Phiên Phiên bênh vực kẻ yếu.

Cao Tinh uất ức mà ngậm miệng lại, nàng ta biết tiểu kỹ nữ Tần Phiên Phiên này hoàn toàn nắm giữ lòng của Cao Thái hậu rồi.

Sau khi ba người một hàng đi ra ngoài, nội điện đã đứng đầy phi tần, hiển nhiên đều đang chờ thỉnh an Cao Thái hậu.

Tần Phiên Phiên cup mi rũ mắt mà trở về vị trí của mình, không ít người đều nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của nàng, hiển nhiên là đã khóc, toàn bộ cho rằng nàng chọc giận Cao Thái hậu, hôm nay bị xui xẻo rồi.

"Hừ, Đào Uyển nghi đây là có chuyện gì vậy? Mới vừa thắng phân vị, ở trước mặt mẫu hậu kích động đến phát khóc à?" Minh Quý phi có thể nói là xuân phong đắc ý, ngữ điệu nói chuyện của nàng ta cũng cao hơn vài phần.

"Đúng vậy, nàng ấy hiểu thuận hơn người nhiều. Nói đến cảm tạ ai gia, người thắng phân vị đến câu cát lợi cũng không nói, cũng không biết ai gia giáo dục người nhiều năm, đến tốt cùng dạy ra thứ gì!" Hiện tại Cao Thái hậu không cho phép người khác khi dễ Tần Phiên Phiên, còn chưa cần Tần Phiên Phiên tự mình ra trận diễn kịch, Cao Thái hậu liền giải quyết thay nàng.

Minh Quý phi một câu cũng không dám nói, nàng ta một bụng xem thường, lại một lời cũng không dám nhảy ra.

Minh Quý phi đã thay các nàng thử qua, mọi người tất nhiên biết, Đào Uyển nghi cũng không phải bị Thái hậu thất sủng, ngược lại càng thêm được sủng ái.

Cao Thái hậu nói được mấy câu lại sai người bưng trà rót nước cho Tần Phiên Phiên, hầu hạ chu đáo, giống như các phi tần khác đều là không khí, chỉ có một cục cưng bảo bối là Đào Uyển nghi.

Đến thời điểm Tần Phiên Phiên hồi cung, phía sau có một cái cái đuôi nhỏ, Cao Tinh hoàn toàn là đi theo ăn vạ nàng.

"Cao cô nương, người cũng không cần đi theo ta chứ? Hoàng thượng cũng sẽ không tới đâu."

"Ta đi cùng, ai biết người có phải trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu hay không, lỡ người nói xấu ta ở trước mặt Hoàng thượng thì làm sao bây giờ?"

Tần Phiên Phiên nghe nàng ta nói như thế, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Nếu ta nói xấu người ở trước mặt hần thì thiên lôi đánh chết!"

Nàng chưa bao giờ nói xấu người khác trước mặt Hoàng thượng, nàng đều nói ở trên long sàng.

Cao Tinh thật sự bám sát nàng, nàng đi chỗ nào liền theo tới chỗ đó, đến đi ngoài cũng thiếu chút nữa đến liếc nhìn một cái, làm Tần Phiên Phiên ghen đến hồng.

Trước nay không nghĩ tới, có một ngày diễn tình sợ hãi.

"Người thắng, hôm nay ta nhất định giúp người nhìn thấy Hoàng thượng. Đi, đi Long Càn cung."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa mặc áo choàng vào chuẩn bị đi.

"Người cứ như vậy mà đi? Không thu thập trang điểm một chút?"

"Ta thiên sinh lệ chất, không trang điểm cũng đẹp, người muốn thu thập?" Tần Phiên Phiên không biết xấu hổ mà đáp nàng ta.

Cái chữ "Muốn" kia của Cao Tinh thật đúng là nói không nên lời.

"Người đi lúc này, Hoàng thượng có thể gặp người sao? Ta nghe nói Hoàng thượng ghét nhất phi tần quấy rầy hần, lúc này hần là hần đang phê tấu chương."

"Sai, Hoàng thượng ghét nhất phi tần hần chán ghét quấy rầy hần, ta đi không phải quấy rầy hần, mà là làm hần vui vẻ." Tần Phiên Phiên nhướn mày về phía nàng ta, phong tình vạn chủng đều ở trong đó.

Cao Tinh rút cuộc vẫn đi theo, làm nàng ta giật mình chính là sau khi tiểu thái giám đi vào thông truyền một tiếng, Tần Phiên Phiên thật sự được mời vào, chẳng qua nàng ta lại bị lưu lại bên ngoài.

"Đào Uyển nghi! Đừng quên người đã đáp ứng cô mẫu!" Cao Tinh lập tức hô một tiếng.

Tần Phiên Phiên nhếch khóe miệng, ở trong bóng đêm mang theo vài phần ý vị quý dị.

"Nhất định để người nhìn thấy Hoàng thượng." Nàng nhẹ nhàng gót sen đi vào, đáng người yếu điệu có muốn về thút tha, đến áo choàng cũng không che được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hoàng thượng giận dữ

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Cao Tĩnh nôn nóng đứng ở ngoài điện, trước mắt nàng là những bậc thang cao cao, sau đó mới là đại môn rộng lớn của Long Càn cung.

Xuyên qua cánh cửa kia dường như có thể loáng thoáng nhìn thấy kiến trúc huy hoàng bên trong, đó là chỗ ở của chân long thiên tử. Nàng đã từng nghe Cao Thái hậu miêu tả qua, bên trong kim bích huy hoàng, các cây cột đều nạm vàng, nền gạch có thể chiếu ánh ngược của người một cách rõ ràng.

Hiện giờ trong lòng nàng đều đang hướng tới bên trong đấy, tim đập bùm bùm như sắp nhảy ra ngoài, nhón mũi chân chờ đợi Tần Phiên Phiên có thể thu phục được Hoàng thượng.

Trong điện đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, ngay sau đó chính là tiếng gầm giận dữ của nam nhân.

"Rầm!" tiếng các loại đồ vật bị ném xuống đất, hiển nhiên là Hoàng thượng bị chọc giận, hơn nữa còn là rất giận dữ, quãng ngã không ít đồ vật để hả giận.

Loại thanh âm này ở buổi tối, dường như bị phóng đại vô số lần.

Chung quanh đều yên tĩnh giống như chết, chỉ có tiếng đồ vật trong nội điện bị Hoàng thượng đang tức giận đập phá là đặc biệt rõ ràng, từng tiếng giống như đánh vào trong lòng Cao Tĩnh.

Trong lòng nàng căng thẳng, sắc mặt lập tức liền thay đổi, xoay người muốn chạy.

"Cao gia cô nương, ngài đi đâu vậy?" Phía sau truyền đến một giọng nói sắc nhọn mà quen thuộc, đúng là của Trương Hiến Năng.

Đây đã từng là giọng nói làm Cao Tĩnh ngày nhớ đêm mong, mỗi lần nghe được nàng đều thấy hưng phấn không thôi, bởi vì nó đại biểu cho Hoàng thượng đang ở gần đấy. Nhưng mà bây giờ nghe được nó trong lòng nàng lại dâng lên rất nhiều sự khủng hoảng, hoàn toàn chỉ muốn mau chóng thoát đi.

"Trương đại tổng quản, ta, ta phải về Duyên Thọ cung đi tìm Hoàng cô mẫu." Nàng run run nói một câu.

"Hử?" Trương Hiến Năng cau mày: "Không đúng nha, Đào Uyển nghi mới vừa nói ngài muốn gặp Hoàng thượng, chờ ở bên ngoài đã lâu."

"Không, không phải, ta không muốn gặp Hoàng thượng. Hoàng thượng chưa từng tìm ta, ta sao dám đến? Đây chính là đại bất kính đấy." Cao Tĩnh thập phần khẩn trương nói.

"Trương đại tổng quản, đây nhất định là nghĩ sai rồi, ta đi trước đây." Nàng vừa nói vừa muốn rời khỏi, bảo nàng lúc này đi vào, còn không bằng nhân lúc còn sớm giết nàng đi thì hơn.

Mới vừa nghe thấy tiếng Hoàng thượng tức giận như vậy, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được lúc này hấn giận dữ đến mức nào.

"Dừng bước, Cao cô nương, coi như là hiểu lầm cũng nên đi vào nói với Hoàng thượng mới đúng. Ngài không cần sợ, Hoàng thượng ở bên trong điện triệu kiến ngài."

Trương đại tổng quản vừa nói vừa lộ ra một nụ cười, hơn nữa nó còn hàm chứa cả sự ái muội [1] nữa.

[1] Ái muội: chỉ những việc không rõ ràng, chính đáng

Cao Tĩnh vốn muốn nhanh chóng bỏ trốn, cả người lại đột nhiên khựng lại, mở to hai mắt không chớp mắt mà nhìn hấn, chờ đợi nói: "Hoàng thượng ở bên trong điện triệu kiến ta, là vì chuyện gì sao?"

Trương đại tổng quản chớp chớp mắt với nàng, thấp giọng nói: "Cao cô nương, ngài đừng có hồ đồ chứ, chuyện tốt lắm và mong chờ mãi mới tới, sao lại tự nhiên hồ đồ như vậy, tất nhiên là mấy cái chuyện nghĩ ngợi rồi."

Cao Tĩnh gần như là bị Trương đại tổng quản lừa đi vào đại điện, cả đoạn đường nàng đi vào với trạng thái lảng lảng, cũng thật sự muốn làm điều vẫn mong đợi.

Trương Hiến Năng thật sự đưa nàng vào nội điện, long sàng rộng lớn thấy rất rõ ràng, chỉ là xung quanh treo đầy màn lụa, loáng thoáng có thể thấy được bóng người ở bên trong.

Cả người Cao Tĩnh đều trở lên khẩn trương, nàng nắm chặt đôi tay lại, cảm thấy cuối cùng mình cũng hết khổ rồi.

Trương Hiến Năng cho nàng một ánh xong liền trực tiếp ra khỏi nội điện, Cao Tĩnh vênh tai cẩn thận nghe, lại không nghe được một tiếng nào.

Nàng đợi hồi lâu, Hoàng Thượng vẫn như cũ không nói chuyện với nàng, nàng ho nhẹ một tiếng, đánh bạo nói: "Hoàng thượng, thần nữ Cao Tĩnh xin được yết kiến."

"Hoàng thượng, tha mạng, Hoàng thượng....."

Cao Tĩnh mới vừa nói xong, bỗng nhiên liền nghe được trên long sàng truyền đến tiếng xin tha của Tần Phiên Phiên, bên trong tràn ngập sự thống khổ.

"Cao cô nương, cứu mạng, cứu mạng! Hoàng thượng, tần thiếp biết sai rồi, tần thiếp ô ô....." Tần Phiên Phiên chưa nói hết một câu, liền bắt đầu khóc lớn, giống như hải tử bị mất đồ vật quan trọng.

Cao Tĩnh run rẩy, vốn đã định bước lên một bước chân, lại lập tức sợ tới mức rút lại.

Nàng trăm triệu không nghĩ tới, Tần Phiên Phiên lại ở trên long sàng, hiển nhiên Hoàng thượng ở bên trong, nhưng mà nàng ta phát ra thanh âm thống khổ như vậy, chắc là đã chịu thương tổn gì đó.

"Hoàng thượng, đau quá, tần thiếp đau quá. Tim tần thiếp sắp ngừng đập rồi, không thờ nổi....."

Tần Phiên Phiên bắt đầu ho khan dữ dội, giống như muốn ho ra cả phổi vậy, thậm chí còn có tiếng nôn mửa truyền đến nữa.

Cao Tĩnh sợ tới mức mặt trắng bệch, trong lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi lạnh, nàng đang do dự xem có nên chạy hay không.

"Cao cô nương, cứu mạng ——" Thanh âm của Tần Phiên Phiên giống như là đập lên đám mây, Cao Tĩnh bị nàng dọa sợ tới mức run rẩy...

Bỗng nhiên Tần Phiên Phiên chui nửa người ra khỏi màn lụa, vừa lúc đối diện với Cao Tĩnh, ánh mắt mê ly giống như đã chịu thống khổ thật lớn, sắc mặt dữ tợn.

"Đào, Đào Uyển nghi." Nàng run run kêu to một câu, định tiến lên phía trước một bước, giống như muốn tìm hiểu đến cùng.

Kết quả liền thấy Tần Phiên Phiên bỗng nhiên mở miệng ra, "Phụt ——" một tiếng phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Đỏ rực phun thật xa, bắn tung tóe lên nền gạch như là một hoa đóa bị ngạn nở rộ.

"Cứu —— mạng ——" Hai mắt Tần Phiên Phiên đỏ ngầu nhìn nàng, cuối cùng hết sức mà ngã bò ở trên giường, bị Hoàng thượng ở bên trong giường chậm rãi kéo vào, chỉ còn sót lại nửa cánh tay lộ ra bên ngoài màn lụa, vì động tác của Hoàng thượng động mà run lên.

"A, cứu mạng ——" Cao Tĩnh sợ tới mức chảy cả nước mắt nước mũi chạy ra bên ngoài, lúc từ trong điện vọt ra ngoại điện nàng còn bị vấp phải bậc thang, trực tiếp quỵ rạp xuống đất.

Đứng lên lại tiếp tục chạy ra bên ngoài, nhưng bị Trương Hiến Năng cản lại.

"Trương tổng quản, cứu mạng! Đào Uyển nghi nàng bị Hoàng thượng tra tấn nên chết rồi, người mau gọi người đi." Cao Tĩnh khóc đến mức phát run, từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa gặp qua trường hợp này bao giờ.

Trương Hiến Năng vẫn mang vẻ mặt cười tủm tỉm, không bị sắc mặt hoảng sợ của nàng ảnh hưởng, thậm chí còn duỗi tay vỗ vỗ bả vai nàng, trấn an nói: "Cao cô nương, ngài nói cái gì vậy? Lão nô không nghe rõ, Hoàng thượng làm gì Đào Uyển nghi cơ?"

"Tra tấn, Đào Uyển nghi bị hộc máu, phun ra thật nhiều máu, nàng không nhúc nhích. Trương công công, Đào Uyển nghi có phải chết rồi hay không?" Hai chân Cao Tĩnh nhún ra, gần như là dựa vào Trương Hiến Năng đỡ mới đứng lên được.

"Cao cô nương, lão nô có chút ngễnh ngãng, vẫn không nghe rõ. Ngài lặp lại lần nữa đi." Trương Hiến Năng vẫn là bộ dáng cười tủm tỉm.

Cao Tĩnh nhìn đến ánh sáng trong mắt Trương Hiến Năng, lập tức run rẩy, lúc này mới phản ứng lại, cố gắng nói: "Hoàng thượng đang sủng hạnh Đào Uyển nghi."

"Lúc này lão nô nghe rõ rồi, đúng là đang sủng hạnh Đào Uyển nghi. Hoàng thượng để ngài đi vào, sao ngài không đi? Đây chính là cơ hội Đào Uyển nghi ngàn cầu vạn cầu hộ ngài đây, ngài cũng không thể lãng phí chứ. Ngài đi vào đi, tâm nguyện nhiều ngày rồi cuộc cũng đạt thành, lão nô xin đợi ngài thắng vị." Trương Hiến Năng vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai nàng, hai mắt cười híp lại.

Trong điện lại lần nữa truyền đến tiếng xin tha của Tần Phiên Phiên, Cao Tĩnh liền đẩy Trương Hiến Năng ra, nhanh chân chạy ra bên ngoài.

Lúc chạy đến bậc cửa ngoại điện, lại bị ngã mạnh một cái, lần này nàng phải dùng sức chống dậy ba lần mới đứng lên được, cả người chạy lẫn vào bóng đêm, cũng không dám quay đầu lại nhìn một cái.

"Xi, gan bé như vậy mà còn muốn bò lên long sàng? Kịp sau đi."

Trương Hiến Năng đi đến ngoài cửa đại điện, liền thấy một vũng chất lỏng màu vàng, hiển nhiên là Cao cô nương bị dọa sợ chảy nước tiểu, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

So với Đào Uyển nghi tri tình thức thú [2], lại to gan biết chơi đùa, Cao cô nương thật đúng là không đủ nhìn, ngay cả rách giầy cho Đào Uyển nghi cũng không xứng.

[2] 知情识趣: chỉ người hiểu tình ý, biết chăm sóc.

Còn Đào Uyển nghi, thì lúc này đang ở trên long sàng dục sinh dục tử [3].

[3] Chắc ý tác giả là 欲仙欲死 (dục tiên dục tử): cảm giác vui sướng đến cực điểm.

Váy mỏng của nàng vẫn luôn bị đẩy lên trên ngực, bên trên ăn mặc rất tốt, nhưng bên dưới lại hỗn độn không chịu nổi, Hoàng thượng vẫn đang vất vả càn cù cây cây.

Cho nên vừa rồi lúc nàng bị đẩy ra khỏi màn lụa, ở trong mắt Cao Tĩnh, vẫn là bộ dáng ăn mặc chỉnh tề, nhưng trên thực tế chỉ cần Cao Tĩnh tiến lên phía trước vài bước, là có thể thấy cảnh tượng làm bậy làm bạ ở bên trong.

"Ái tần, vừa nãy kêu to ai vậy? Sao trầm lại nghe thấy người kêu cứu mạng với Cao cô nương, chứ không phải với trầm?" Nam nhân véo cằm nàng, nhẹ nhàng liếm trên môi nàng.

Trên khoé môi Tần Phiến Phiến còn dính "vết máu" đỏ rực, đương nhiên vết máu này không phải là thật, cũng không phải chu sa nàng vốn định dùng, mà là nước dưa hấu.

Hoàng thượng nói, miệng ngậm chu sa sẽ mang độc, không bằng nước dưa hấu ngọt thanh tiện lợi.

Cho nên Đào Uyển nghi nghĩ chơi chu sa ở trên giường thất bại, chẳng qua nghịch bằng nước dưa hấu càng có ý tứ, nhìn đáng về Cao Tĩnh bị dọa đến tè ra quần, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Nước dưa hấu ngọt ngào lẫn vào trong miệng, làm ngời cửu ngũ có vẻ càng thêm hưng phấn, có lẽ là Tần Phiến Phiến đề xuất chơi trò này, hoàn toàn gọi lên được sự ác thú của Hoàng thượng, cho nên so với ngày thường hẳn còn ra sức hơn.

"Tần thiếp chỉ là dọa Cao cô nương chạy đi, vừa nãy cũng có kêu Hoàng thượng tha mạng mà." Nàng thờ hồng học biện giải.

"Xuyt, lúc nãy bộ dáng nhẹn không lên tiếng của ái tần càng đẹp mắt." Hắn vươn ngón tay ra đặt trên môi nàng, thanh âm khàn khàn vang lên bên tai nàng, từng luồng nhiệt khí thổi vào lỗ tai nàng, giống như là muốn hấp chín cả người nàng vậy.

Cả người Tần Phiến Phiến đều nghẹn đến mức giống như tôm luộc, Cầu hoàng đế đúng là tên cặn bã, nàng tất nhiên nhẹn không dám gọi ra tiếng, nếu không bị Cao Tĩnh nghe thấy sẽ bị lộ, hẳn ở phía sau lại càng thêm vui vẻ, làm nàng cho rằng tỷ nữa thì long sàng bị rung đến sập.

Thanh âm trong nội điện Long Càn cung vẫn luôn không ngừng nghỉ, Hoàng thượng cũng làm Đào Uyển nghi hô tha mạng cùng cứu mạng cả một đêm, cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái.

Chỉ có Đào Uyển nghi liên tục hối hận, nàng vì vận ngã Cao Tĩnh, mà nghĩ ra một chủ ý như vậy, cuối cùng chịu khổ cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.

Đúng ra nàng nên nói cho Hoàng thượng, rồi sau đó kêu Hoàng thượng tự nghĩ cách, vậy mà nàng còn xung phong nhận việc.

Mẹ nó đồ Cầu hoàng đế, chúc người tiểu nhiều tiểu gấp tiểu bất tận, thật mệt thật hư thật suy kiệt!

Trương đại tổng quản đang nhìn chằm chằm người thu dọn gạch cửa, lỗ tai lại nghe thanh âm ở bên trong, thầm than: May mắn hẳn cất rồi, nếu không kiểu gì cũng bị nhện đến hồng luôn.

Sau khi Cao Tĩnh chạy về Duyên Thọ cung, liền khóc đến mức gần như không đứng dậy được, cả đêm đều đòi phải về Cao phủ.

Cao Thái hậu lời kéo nàng hỏi nửa ngày, cũng không ép hỏi được một câu nào. Loại thủ đoạn này của Hoàng thượng, nàng không dám để lộ ra một chữ nào, sợ nhiều lời một câu, liền bị rút đầu lưỡi.

Chỉ nói Đào Uyển nghi quá đáng thương, khó trách lúc nhắc đến đưa nàng làm nữ nhân của Hoàng Thượng, Đào Uyển nghi liền khóc sụt sùi, nói Hoàng thượng vẫn luôn trừng phạt nàng ta.

Đây đâu phải là trừng phạt, rõ ràng chính là tra tấn mà, ngủ không dậy nổi ngủ không dậy nổi!

Cao Thái hậu thấy nàng vẫn luôn khóc sụt sùi, không nói nên được lời nào quan trọng, nên mất hết kiên nhẫn.

"Ai gia đến tuổi này rồi không thể cùng người thức thâu đêm được, nếu người muốn đi cũng phải đợi đến ngày mai, lúc này cửa cung đều khoá hết rồi, cũng không đi đâu được." Cao Thái hậu vừa nói vừa đi hướng tẩm điện, nàng phải bảo dưỡng thật tốt, nếu không liền xấu như hủ cô bà Hoàng Thái hậu vậy, bà vẫn là tiểu cô nương ngọt ngào xinh đẹp đấy!

Cao Tinh mở to mắt đến hừng đông, còn gọi hết các cung nữ mình có thể sai sử tới thức cùng nàng.

Chờ trời sáng ngời, liền lập tức thu dọn đồ đạc biến đi, giống như bị lửa đốt mông vậy.

Tần Phiên Phiên lại ở trên long sàng ngủ đến mặt trời lên ba sào rồi mới dậy, người ở Long Càn cung đối với đãi ngộ đặc thù của Đào Uyển nghi đều là đã thấy nhiều không trách.

Hoàng thượng có nhiều nữ nhân như vậy, nhưng nữ nhân có thể ngủ trên long sàng suốt đêm, trên cơ bản đều là không có.

Năm đó Tô Uyển nghi được sủng như vậy, nói bị đá xuống giường liền đá xuống giường, Hoàng thượng ngay cả mắt cũng không thèm nhắm.

Lúc nàng đỡ eo đứng dậy, Liễu Âm đã báo cho nàng tin tức lớn nhất trong cung: "Chủ tử, hôm nay cửa cung còn chưa mở, Cao cô nương đã mang theo nha hoàn của nàng chờ ở bên trong, một khắc cũng không dám ở lại trong cung, giống như có kẻ thù lớn đang chờ nàng vậy."

Tần Phiên Phiên ngáp một cái, sau khi nghe nàng ấy nói như vậy, liền nhẹ giọng cười một tiếng.

Kết quả nàng cười đến mức quá đắc ý, làm liên lụy đến sau eo, liền tràn ngập ừ ừ.

"Liễu Âm, ta nói với ngươi, về sau ngàn vạn lần không được nghịch chu sa, chờ lát nữa ném chu sa ta định ngâm làm máu đi. Ta không bao giờ muốn chơi học máu với Hoàng thượng nữa. Phun ra cả đêm, phun đến mức đầu lưỡi tê rần hết cả rồi." Đào Uyển nghi nhớ tới tình hình thảm thiết của mình tối hôm qua, liền nghiêm mặt nói, coi như là lo trước.

Một chậu nước dưa hấu, Hoàng thượng không ngừng ép nàng uống, sự khổ sở bị đầy bụng lúc nửa đêm, nàng căn bản không dám nghĩ lại nữa.

"Hai người các ngài chơi đùa cũng thật phức tạp!" Liễu Âm đang hầu hạ nàng mặc quần áo lại dừng tay lại, một lúc lâu sau mới nghẹn ra một câu.

Xin lỗi, nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, không thể đồng cảm với Đào Uyển nghi như bản thân mình cũng đã bị được, cho dù về sau nàng gả chồng, nhưng cũng không chơi được mấy kiểu này.

Không hổ là nam nhân tôn quý nhất Đại Diệp Triều, ngay cả chơi đùa cũng không giống bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Uyển nghi dạy dỗ

Edit: Mẫn Lương nghi

Beta: Giang Hiền tần

Trương Hiến Năng miễn cảm phát hiện, hôm nay ngồi cửu ngũ chí tôn có hơi thất thần, rõ ràng là mấy quyền tấu chương quan trọng đều để trên long án của hắn nhưng mà sự chú ý lại không đặt trên đó, ngược lại còn liên tiếp nhìn sang phía bên cạnh.

Cuối cùng hắn vẫn buông bút tháo túi con hạc giấy được để ở bên cạnh.

Trong thâm tâm của Trương Đại Tổng quản đã sớm có sự tò mò với hành vi đùa giỡn này. Lần trước là hắn lo duy trì đạo đức nghề nghiệp nên mới không thấy rõ, lần này có cơ hội, hắn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ rồi.

Hoàng thượng tháo được mấy con thi đều thấy bên trong trống không, cuối cùng tháo xong một con có ghi "mỹ nhân hồng thần hương[1]" mới dừng tay, hắn lấy bút đỏ vẽ một vòng tròn bên trên, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, cả người đều lộ ra một hơi thờ sung sướng.

[1] Mỹ nhân hồng thần hương: tên tư thể "đánh nhau" trên giường của hai ông bà.

Làm con giun trong bụng Hoàng đế, Trương Đại Tổng quản lập tức hiểu được. Thì ra tối hôm qua Cầu Hoàng đế đùa giỡn với tiểu yêu tinh thì chính là đùa giỡn trò mỹ nhân hồng thần hương.

Nhớ buổi sáng đi xử lý, thấy cái chậu chứa đầy nước dưa hấu đã rỗng tuếch, như vậy thì Hoàng đế "ăn" môi đỏ của Đào Uyển nghi cả đêm chắc chắn là rất ngon. Bằng không cũng không thể làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

Sau khi vẽ xong vòng tròn, Hoàng thượng cảm thấy chưa đã thèm, lại tìm ra một đồng hạc giấy trống không vừa mới tháo ra, để bút ở bên trên, viết xuống năm chữ: Kiều Nga hậu bồi phủ[2].

[2] Kiều Nga hậu bồi phủ: cũng là tư thể luôn.

Một chữ "phủ" (vỗ) này đã làm tường tận cảnh một đêm xuân của Cửu Hoàng đế.

Trương Đại Tổng quản thở dài dưới đáy lòng, bây giờ hắn vô cùng khinh bỉ cửu ngũ chí tôn.

Cửu Hoàng đế thế mà lại đem kiến thức cả một đời của mình dùng để tán tỉnh Đào Uyển nghi.

Mỹ nhân hồng thần hương, Kiều Nga hậu bối phủ.

Vừa lúc cấu thành hai câu liền nhau, phê phán rộng rãi: Hành vi phóng dăng.

Nếu bị người đã từng là tiền sinh (người dạy học) của Tiêu Nghiêu bây giờ là đại học sĩ nghe được lời này, hắn có thể sẽ tức giận tới nỗi cảm luôn thốc kẻ lên đánh Cửu Hoàng đế mất.

Toàn dùng học thức để chơi tới chơi lui, chơi đến nỗi sắp chết luôn trên bụng nữ nhân rồi.

Hắn lại nghĩ tới lần trước nhìn thấy "tiểu thuyền nhi khinh khinh phong[3]", không biết lần sau Cửu Hoàng đế và tiểu yêu tinh chơi với nhau, sẽ cho về dưới như thế nào cho xứng với về trên, ngẫm lại thì cảm thấy đôi mắt cay cay.

[3] Tiếp tục là tư thế của hai ông bà ấy.

Sau khi xử lý xong đồng hạc giấy thì Tiêu Nghiêu mới vừa lòng, hắn khẽ hừ một tiếng, gấp lại hạc giấy một lần nữa rồi vứt sang một bên. Bây giờ hắn mới cầm bút đỏ lên phê duyệt tấu chương mà không làm thêm chuyện gì không đứng đắn nữa.

Thấy cảm xúc của cửu ngũ chí tôn dần dần nghiêm túc tập trung vào bên trong tấu chương thì đáy lòng của Trương Hiến Năng mới nhẹ nhàng thở phào.

Hắn làm Đại Tổng quản cũng đâu phải không có ảm ức. Hằng ngày đều phải quan sát xem Cửu Hoàng đế có nghiêm túc phê duyệt tấu chương hay không.

Tuy rằng Cao Tĩnh rời khỏi hoàng cung nhưng mà lại có không ít cô nương nhà người ta ngã vỡ đầu cũng muốn tiến cung.

Dưới nỗ lực của triều thần, chung quy là Hoàng thượng vẫn đồng ý cho kì tuyển tú năm nay cứ hành đúng hạn nhưng vì Nguyệt Quý phi cầu tình nên một vị cô nương của Lâm gia được tiến vào trước, lập tức làm người khác thêm buồn. Không ít người nghĩ phải đi lôi kéo quan hệ hoặc là làm cho Hoàng thượng đồng ý.

Phải biết rằng lần đi vào trước này, tuy chỉ là vào trước được mấy ngày nhưng mà cũng là kì ngộ khó có được.

Liếc từ trên xuống dưới hậu cung cũng chỉ toàn người xua. Có vài vị tân nhân tiến vào đều vô cùng xinh đẹp, bò lên trên long sàng thật sự rất dễ dàng. Hơn nữa quy tắc nằm ở hậu cung năm vừa rồi chính là mấy vị cô nương tiến vào trên cơ bản đều sẽ phải ở lại trong cung. Hoàng thượng chỉ cần ngủ với bọn họ thì phân vị của bọn họ tất nhiên sẽ không thấp.

Nếu chiếm trước tiên cơ, nói không chừng về sau có thể trèo được lên phân vị cao.

Hoàng thượng trở nên dễ nói chuyện một cách dị thường. Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu mỗi người đều có thể mời một vị cô nương tiến cung.

Sau khi buổi thỉnh an buổi sáng chấm dứt, Tần Phiến Phiến đã bị giữ lại. Tần Phiến Phiến đột nhiên trở thành khách quen của Duyên Thọ cung sau khi Cao Tĩnh đi. Những cung nhân hầu hạ xung quanh cũng càng ngày càng thích vị Đào Uyển nghi này.

Mặc dù những phi tần bên ngoài đó dù tức giận tới giậm chân cũng không thay đổi được sự thật là Đào Uyển nghi vừa thông minh lại hào phóng, Cao cô nương lúc trước rất keo kiệt bủn xỉn nhưng Đào Uyển nghi sẽ chào hỏi bọn họ nếu nhìn thấy và thỉnh thoảng còn cho vài nén bạc.

Đến ma ma hay bất bệ bên cạnh Cao Thái hậu cũng khen nàng một câu "tốt".

"Phiến Phiến, trong lòng của ta không yên ổn một chút nào. Cô bác kia muốn ta hỏi xem có thể đưa chất nữ ruột thịt của nàng vào cung hay không. Ta đã gặp qua tiểu cô nương được Ngụy gia dạy dỗ hồi nàng còn nhỏ, vô cùng đáng yêu. Nếu nàng không phải họ Hứa thì lúc ấy ta đã ôm nàng vào cung, coi như con gái ruột mà nuôi dưỡng rồi." Cao Thái hậu có vẻ đứng ngồi không yên.

Bà vừa nói xong, Tần Phiến Phiến liền sùng sốt, không hổ là Cao Thái hậu nằm không cũng thắng. Có thể đường đường chính chính đem cô nương nhà khác vào cung nuôi.

"Ôm vào cung thì như vậy chính là công chúa, Tiên hoàng có thể đồng ý sao?" Việc này nàng không nên hỏi nhưng thật sự nhịn không được.

Chân mày Cao Thái hậu cau lại, thập phần tự tin nói: "Hắn vì cái gì mà lại không đồng ý? Ta cho hắn ôm một Công chúa đáng yêu như vậy trở về, còn không cần ta hoài thai mười tháng, cùng hắn phân giường ngủ, chuyện này quả thực giống như trên trời bỗng rơi xuống một cái bánh vậy."

Thì ra trọng điểm là phân giường ngủ.....

Có thể khẳng định Tiên hoàng yêu đến thăm vị Cao Thái hậu trước mắt này.

"Hắn sợ nhất là lạnh, trong lòng đất lạnh như thế không ai theo hầu, hắn có từng chịu qua cái khổ đấy không? Nếu không phải Hoàng đế đối với ta không tệ thì ta liền dập đầu chết tìm hắn luôn rồi, nhưng lúc trước hắn nói dập đầu chết rất đau làm ta sợ, hơn nữa sẽ làm cho Hoàng đế mang tội bất nghĩa....."

Cao Thái hậu nói thế nhưng lại bật khóc.

Bà hoàn toàn không phải nói chơi nói đùa, cũng không phải hát tuồng, mà là thật sự khóc.

"Oa ——" một tiếng, nước mắt liền từng giọt từng giọt chảy xuống, Tần Phiên Phiên trong lòng căng thẳng, lập tức nhẹ giọng trấn an bà.

"Mẫu hậu, người đừng khóc, khóc sẽ xấu. Tiên hoàng khẳng định còn ở chỗ này đi theo người, chỉ là người không nhìn thấy. Chúng ta tiếp tục nói về cô nương Ngụy gia đi."

Cao Thái hậu dùng khăn gắm xoa xoa khóe mắt, khịt khịt nói: "Trông đẹp không? Ta có xấu đi không?"

"Không có, rất đẹp."

"Không có gì đáng nói, nàng ta họ Ngụy, nhìn thế nào thì lớn lên cũng rất đẹp. Ai gia cũng sẽ không liếc nhìn nàng ta nhiều hơn một lần. Huống hồ người lúc này tiến cung cũng là cháu gái ruột thịt của ai gia, những người đó đều kém hơn so với Tô Tuyết của ta. Nàng ta nếu muốn vị trí Hoàng hậu cũng dễ như trở bàn tay."

Ngữ khí chắc chắn này của Cao Thái hậu hù Tần Phiên Phiên nhảy dựng.

Đến lúc Tần Phiên Phiên muốn hỏi thì Cao Thái hậu như thế nào cũng không chịu nói.

Sau khi ra khỏi Duyên Thọ cung, trong lòng Tần Phiên Phiên thật sự không yên ổn. Cao Thái hậu khẳng định là biết ẩn tình gì đó, hiện giờ ở hậu cung, vị trí Hoàng hậu vẫn chỉ như một tượng tượng vô căn cứ. Căn cứ theo tính tình của Hoàng thượng, hẳn là chưa nhìn trúng ai cho nên mới chậm chạp chưa định.

"Liễu Âm, Hoàng thượng có quan hệ gì với vị cô nương Cao gia Cao Tổ Tuyết?" Nàng quyết định hỏi thăm tin tức từ phía Liễu Âm.

"Chuyện của Hoàng thượng, Trương Đại Tổng quản rõ ràng nhất. Nô tỳ biết rất ít nhưng mà lúc trước vị Cao Tổ Tuyết cô nương kia đã ở trong cung một đoạn thời gian. Sau khi Tiên hoàng qua đời, Cao Thái hậu thương tâm muốn chết, suốt ngày muốn đi theo Tiên hoàng. Hoàng thượng liền bảo Cao gia đưa một vị cô nương tiến cung. Tô Tuyết cô nương là đích nữ, hơn nữa đối nhân xử thế đều trầm ổn, tiến cung hầu Thái hậu một thời gian rồi trở về. Cao Tinh sau này mới tiến cung, còn ăn vạ không chịu đi." Liễu Âm tình tứ nói.

"Vị cô nương Cao Tổ Tuyết này cùng với Hoàng thượng ——" Nàng không đem lời nói ra hết nhưng vẫn có thể nghe ra được ngữ điệu ái muội.

Liễu Âm nhìn nhìn bốn phía, mới lắc đầu: "Không có, tính tình Hoàng thượng như thế nào, người hẳn là phải biết rõ ràng hơn. Không có khả năng Hoàng thượng vì hiếu kỳ mà làm vậy. Cứ xem như khi đó người thật sự có ý đồ với Tô Tuyết cô nương, vậy người thứ nhất bị gọi tiến cung cũng nên là nàng ấy mà không phải là người!"

Nha đầu Liễu Âm chỉ ngẫu nhiên nói ra vậy mà nói trúng tim đen.

Cao Tổ Tuyết chưa đính hôn, nếu Hoàng thượng thật sự có ý nâng nàng ta thành Hoàng hậu thì sẽ không chờ đến hôm nay.

"Chủ tử, ngài là đang lo lắng các cô nương mới tiến cung sẽ cướp đi nổi bật của người?" Liễu Âm thấy lông mày thanh tú của nàng nhíu chặt lại, không khỏi quan tâm hỏi một câu.

Nhưng lại thấy Tần Phiên Phiên sau khi nghe được những lời này, trên mặt khuôn mặt u sầu biến mất, ngược lại khinh thường mà khẽ cười một tiếng: "Từ khi nào mà người nhìn thấy chủ tử người sợ bị cướp đi nổi bật? Không phải ta luôn mạnh mẽ nói, nữ nhân trong thiên hạ này, luận dẫn nhân chú mục, luận về làm Hoàng thượng vui, luận về không biết xấu hổ thì đều không phải đối thủ của ta sao!"

Liễu Âm vừa định gạt đầu, bỗng nhiên dừng lại.

Đợi chút, không biết xấu hổ là như thế nào? Người có phải là quá sốt ruột mà đem lời nói trong lòng nói ra hay không?

"Ta chỉ là buồn, trong lòng Hoàng thượng nếu có nốt chu sa, ta đem nốt chu sa ấy phá nát làm Hoàng thượng ghê tởm nàng ta, hay là tự mình đâm lên đầu nàng, thay thế được địa vị của nàng ta?" Tần Phiên Phiên vừa đi vừa thở dài một tiếng, thật sự rối rắm.

"Người nên chọn cái thứ nhất đi."

"Vì cái gì? Người xem thường ta, cảm thấy ta không đảm đương nổi nốt chu sa?" Tần Phiên Phiên lập tức xoay người nhìn, trong ánh mắt tràn ngập uy hiếp.

"Không đúng không đúng, nốt chu sa sao có thể xứng đôi với người, người là chu sa huyết. Cái loại kia vẫn tràn đầy một đồng!" Liễu Âm cùng Tần Phiên

Phiên làm trò ở chung lâu rồi, đã được đến chân truyền [4].

[4] Chân truyền: nhận được sự tinh túy của một người (hay một phái nào đó) truyền lại.

Tần Phiên Phiên lại lần nữa nhớ tới một chậu nước đưa hầu đều xuống bụng lúc trước. Bên thì hầu hạ Hoàng thượng bên thì cảm giác nghẹn nước tiểu.

Ài, không nhắc cũng được, rốt cuộc cô nương nhỏ bé đáng yêu Liễu Âm này cũng không hiểu nàng, đứng dậy chơi đùa không biết đường về.

"Cô nương, người đừng chạy quá nhanh. Thả lỏng dây điều một chút, đứng đứng ——"

Cách đó không xa truyền đến một đồng âm thanh ồn ào, còn có mấy cung nữ vây quanh một cô nương đang chạy.

Cao Tĩnh đi rồi, trong cung có thể được xưng là cô nương chỉ có một vị, đó chính là Lâm cô nương mấy ngày trước đây mới tiến cung.

"Chủ tử, đôi khi Hoàng thượng phê duyệt tấu chương một mời sẽ đến bên hồ này đi dạo giải sầu một chút." Liễu Âm liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư vị Lâm cô nương này.

Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, một mạch đi lên.

"Bái kiến Đào Uyển nghi." Mấy cung nữ kia nhìn thấy nàng lập tức cúi người hành lễ, trong lòng không ngừng nói thầm.

Vị Đào Uyển nghi này hiện giờ ở trong cung, danh tiếng đang thịnh, khí thế ào ạt.

Rõ ràng là thân mang tội mà tiến cung, hết lần này đến lần khác không biết thu liễm, tuy nói bò lên phân vị rất nhanh nhưng hiện giờ cũng chỉ là tòng tứ phẩm, lại không được đường hoàng, nùng trang điểm mặt [5], hoa hòe lộng lẫy, thiếu chút nữa thì đã mang châu thoa [6] vượt quy củ rồi.

[5] Nùng trang điểm mặt: Trang điểm nặng nề, nhiều lớp.

[6] Châu thoa: Trâm cài tóc đính châu ngọc

"Vị này chính là muội muội Nguyệt Quý phi phải không?" Tư thế đi đứng của Tần Phiên Phiên, gọi là liễu rủ trong gió, còn muốn Liễu Âm đỡ thật chắc, nếu không thì dường như sẽ té ngã.

Lâm Xảo lập tức gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Vâng."

Ánh mắt Tần Phiên Phiên không kiêng nể gì mà quét một vòng trên người nàng ta, động tác quét mắt này quá mức khoa trương, thậm chí đã có vẻ không lễ phép vô cùng nhưng Lâm Xảo lại không dám bật ra một câu.

Phân vị Đào Uyển nghi kém rất nhiều so với Nguyệt Quý phi nhưng đối mặt với Lâm Xảo không có gì trong người là đủ, như vậy có chút cao cao tại thượng, nàng có quyền dẫn đo vo tròn bóp méo nàng ta.

"Dáng dấp tạm được, chính là có hơi quá chắc nịch rồi. À, bức họa trên điều này chính là heo phải không? Ngươi lớn lên cực kỳ giống nó. À, không đúng, nó lớn lên cực kỳ giống ngươi. Lại không đúng!"

Tần Phiên Phiên duỗi tay chỉ vào chiếc điều kia, chau mày, tựa hồ lâm vào bên trong vòng lẩn quẩn rằng rốt cuộc ai giống ai.

"Lâm cô nương, ngày thường ngươi nên ăn ít một chút đi, không nên giống heo." Đào Uyển nghi vẽ mặt chân thành mà nói, ngay thẳng nhân thiết đi bay lên.

Lâm Xảo tức giận đến sắc mặt đều đen, một câu đều nói không ra, vẫn là bên cạnh cung nữ thay nàng ta đáp: "Đào Uyển nghi, người nhìn sai rồi, hình vẽ trên điều không phải heo mà là dê. Bởi vì cô nương chúng ta cảm tính con dê, chỉ là cô nương thích hồng nhạt, cho nên vẽ màu hồng nhạt."

Tần Phiên Phiên lập tức cười ra tiếng: "Ai vẽ đây? Chắc là nhìn Lâm cô nương mà vẽ, tinh túy đều dồn vào rồi, bụ bẫm rất đáng yêu."

Lâm Xảo cắn răng, nàng ta chưa từng chịu vũ nhục như thế!

Nữ nhân này chính là Đào Uyển nghi Hoàng thượng sủng ái gần đây, thế nhưng không có lễ phép như thế, có ai vừa thấy người khác liền nói người khác béo, căn bản là nàng không thể chịu đựng!

Lâm Xảo tựa hồ muốn mở miệng lý luận cùng Tần Phiên Phiên nhưng cung nữ phía sau ngăn cản.

"Hôm nay thời tiết đẹp cho nên cô nương ra hóng gió chơi điều. Đào Uyển nghi, trước tiên mời."

Tần Phiên Phiên cười phát phát tay, xoay người liền đi. Nhưng mà nàng không đi xa mà tìm một cái cầu đá đứng ở phía trên, cúi đầu xem cá chép dưới nước.

"Chủ tử, ta không quay về?" Liễu Âm hỏi một câu.

"Không trở về, ta với nàng ta cùng nhau chờ Hoàng thượng." Trên mặt Tần Phiên Phiên thu lại nét cười, mang theo vài phần lạnh lẽo.

Nàng còn chưa có chết đâu, thế mà liền có tiểu kỹ nữ tới cạy góc tường nhà nàng!

Không biết rằng hiện tại hậu cung ai đang thịnh sùng nhất sao? Tông tứ phẩm Đào Uyển nghi, danh tiếng đang nổi bật. Thế nhưng chưa đề cập tới trước với nàng, lại muốn câu người của nàng đi!

Cho dù là nàng nuôi một con chó, muốn đứt nó ăn xương cũng phải thông qua sự đồng ý của nàng.

"Lâm gia cô nương này không hiểu quy củ, lát nữa ta cần phải dạy dỗ nàng ta thật tốt." Tần Phiên Phiên thở phào nói.

Liễu Âm mặt không cảm xúc gật đầu, từ sau khi theo Đào Uyển nghi, nàng cũng đã dưỡng thành thói quen, trên thế giới này những người khác đều sai, chỉ có chủ tử là đúng.

Mắng chửi đáng đáp người ta béo giống heo, căn bản không phải chuyện này, nhưng mà lại làm bộ chơi đùa ở chỗ này chờ Hoàng thượng, chính là thiếu giáo huấn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ngài ôm ta một cái

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

"Đào Uyển nghi, Hoàng thượng tới, ngay ở phía trước lại vừa lúc đụng phải Lâm cô nương đấy."

Một tiểu cung nữ bị Liễu Âm tạm thời kéo lại đi theo dõi, lúc này vội vội vàng vàng chạy tới báo cáo, đương nhiên bên kia cũng đã ngẫu nhiên gặp nhau thành công.

Tần Phiên Phiên trở mặt ngay tại chỗ, hừ lạnh một tiếng, nhấc váy lên nhanh chân xông về phía trước, ý chí chiến đấu rất mạnh.

Liễu Âm vẫn là lần đầu nhìn thấy chủ tử nhà các nàng có dáng vẻ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang như này, không khỏi bị giật nảy mình, sợ nàng tức đến muốn đánh người, lập tức nhắc nhở: "Chủ tử, Hoàng thượng không thích nữ tử có tính tình ngang ngược, ngài nên kiềm chế một chút, tuyệt đối đừng động thủ a."

Tần Phiên Phiên cũng không có để ý trả lời nàng ta, một đường chạy như điên đi về phía trước, nhìn bước chân mạnh mẽ kia rất giống với vận động viên đá cầu luyện tập từ nhỏ, phía trước ở trước mặt Lâm Xảo giả vờ như liễu rủ trong gió, căn bản chính là coi khinh người ta.

"Hoàng thượng, thần nữ thấy xuân sắc đẹp dào, gió nhẹ sáng khoái, nên dẫn người ra chơi đùa. Chỉ là thần nữ vụng về, vẫn luôn chạy không nổi để chơi nên điều cũng không bay lên được."

Lâm Xảo nửa ngồi ở trước mặt cửu ngũ chí tôn, trong tay còn cầm con điều heo màu hồng kia, nàng ta cũng không sợ hãi, thậm chí còn khẽ nâng đầu lên, một đôi mắt sáng long lanh nhìn hắn, trong mắt lộ rõ sự sùng bái cùng với tình ý miên man. Khuôn mặt phù dung [1] kia nhìn thấy mà thương.

[1]: tên khác của hoa sen

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nheo đôi mắt lại, cũng không có biểu hiện gì.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng ngài đã tới a."

Bên này còn chưa có cọ sát ra hoa lửa, chỉ thấy Tần Phiên Phiên mạnh mẽ như dừng sĩ vận động đang chạy như bay về hướng này.

Nhìn thấy nàng nhanh chân bước về phía trước, cũng không sợ làm ra động tác kịch liệt thương đến "trúng", Trương đại tổng quản biểu thị rất là đồng cảm.

Cầu hoàng đế khẳng định sẽ ghen ghét, dù sao bên trong một vòng người này, chỉ có một mình hắn là có "trúng", nhưng bọn họ cũng sẽ không kỳ thị cái sự thiếu năng trí tuệ này.

Lâm Xảo nghe thấy âm thanh này, đôi mi thanh tú liền nhú lại, cái nữ nhân thói này lại tới, quả thật là âm hồn bất tán mà.

"Hoàng thượng, ôi!"

hạt vút và lấm nằng mới chạy tới trước mặt Hoàng thượng, kết quả còn chưa mở miệng nói nên lời, liền nghe một tiếng gọi to duyên dáng, một chân của nàng bước hụt trượt ở trên mặt đất, hai cánh tay ôm chặt lấy đuôi của Hoàng thượng, bộ dạng có chết cũng không buông tay.

"Tần thiếp chạy quá gấp, sợ ngài đi cùng với người khác."

Khỏe môi Trương Hiến Năng kéo ra, phải, dừng sĩ vận động mạnh mẽ, một khắc áp vào trên người của cầu Hoàng Đế kia trở đi, lại lắc mình một cái liền biến thành tiểu yêu tinh, như tự động hoán đổi, ngay cả mí mắt cũng không hề nháy một chút nào.

"Trẫm có thể đi với ai?" Tiêu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng, mặc dù vẫn là mặt lạnh như quan tài, nhưng Tần Phiên Phiên vững tin trong mắt của hắn thấy được mấy phân ý cười hòa hoãn.

Giống như mùa xuân tuyết dần dần tan rã, lộ ra chút ẩm áp.

"Cùng..." Tần Phiên Phiên quay đầu nhìn Lâm Xảo, động tác này của nàng không có thu liễm lại, thậm chí có thể nói là cố ý khuếch đại, làm cho tất cả mọi người đều biết người nàng đang nói là ai.

"Một con heo đi." Nàng đánh giá Lâm Xảo từ trên xuống dưới một lần nữa, ngữ khí chắc chắn mà nói.

Lâm Xảo:??? làm nương người* (ý là f*** y** ($\geq y \leq *$)), ta mà nhẫn nại thì chính là một quả bí đỏ.

"Đào Uyển nghi vẫn nên nói chuyện cho rõ ràng một chút, đến tột cùng ai là heo, hay là ánh mắt của Đào Uyển nghi không được tốt lắm, rõ ràng nơi này đều là người." Ba chữ cuối cùng nàng ta như là nghiêng hàm răng nói ra.

Cung nữ đứng sau lưng nàng ta, một mực cẩn thận kéo ống tay áo của nàng ta.

Nàng ta biết gần đây Đào Uyển nghi được sủng ái, nhưng nàng ta cũng là một cô nương được dạy dỗ từ gia đình trong sạch, dựa vào cái gì mà muốn nàng ta chịu đựng Đào Uyển nghi chửi bới chứ.

Tần Phiên Phiên thấy nàng ta nói chuyện, rốt cục cũng đưa ánh mắt nhìn về phía mặt nàng ta, kết quả sau khi nàng cẩn thận quan sát hai lần, đột nhiên cúi đầu vào giữa hai bắp đùi của Hoàng thượng (@@), âm thanh buồn bực khổ não sù sùi nói: "Hoàng thượng, ta vẫn nên đi thôi, đau mắt của tần thiếp."

Liễu Âm ở phía sau nhìn chủ tử nhà mình thuần thục phát huy kỹ năng diễn của mình, về mặt âm thầm.

Đã biết đã biết, nói lời này tất cả mọi người đều hiểu rõ là người muốn biểu đạt cái gì, không phải ghét bỏ đáng đáp của Lâm Xảo lớn lên có chút chương mất sao? Còn không phải có động tác đau mắt hiện tại của người? Chôn mặt vào chỗ nào đó?

Một tiểu yêu tinh như người muốn khóc lóc với Hoàng thượng thì cũng nên hướng về phía đầu của hắn mà khóc chứ, người lại cúi đầu khóc chỗ khác làm gì, bên kia chính là chỗ không thể xem a.

Nghĩ tới đây, nàng lập tức che mặt lại, một khi đối chủ tử mới, từ đây tiết tháo chỉ như người qua đường mà thôi.

Nàng cũng không còn là Liễu Âm nhỏ bé ngây thơ lúc trước nữa.

Thời điểm đột nhiên bị nàng chôn đầu giữa hai chân, Hoàng thượng vô ý thức kẹp chặt hai chân lại, chỗ này quả thật rất là vi diệu nha.

"Hoàng thượng, mấy ngày nay tỷ tỷ thân nữ bệnh nặng, khó ngủ cả đêm, cơm nước không vào, chỉ sợ phạm vào sai lầm lớn thất tín với ngài. Ngài có thể nhìn nàng ấy một cái hay không?"

Mất thấy Hoàng thượng sẽ bị xử nữ nhân này mang đi thật, nội tâm Lâm Xảo khản trương, lập tức nhắc đến Nguyệt Quý phi đang bệnh.

Nàng ta đã canh chỗ này vài ngày rồi, cuối cùng mới đợi được Hoàng thượng đến, nếu như lần này không thành không thì không biết lần sau sẽ là khi nào nữa.

Huống hồ có hai vị cô nương khác cũng muốn tiến cung, chỗ dựa phía sau đều là Thái hậu, nàng ta chỉ là muội muội của Quý phi tất nhiên sẽ không sánh bằng.

Trong nội tâm Tần Phiên Phiên tám tấc, quả nhiên chưa có quan hệ ngủ cùng, nói chuyện đều ngại ngừng như vậy, còn thất tín với Hoàng thượng, ai từng thấy Hoàng thượng coi trọng chữ tín trước mặt nữ nhân chứ.

Chỉ ở trên giường hắn mới nói chữ tín, xuống giường thì hết thấy không bàn nữa.

"Nguyệt Quý phi bệnh nặng, vậy người thân là muội muội của nàng, còn có thể vui vẻ chơi đùa như này? Cách hai dặm đều có thể nghe thấy tiếng cười của người, hi hi ha ha không chút phiền lòng! Ráp tâm bất lương." Nàng vừa nghiêng đầu liền khai hỏa với Lâm Xảo, vô cùng hung mãnh[2]

[2]: Hung = kịch liệt, mãnh = dữ dội.

Lâm Xảo mở to hai mắt nhìn, hận không thể xông lên phía trước xé cái miệng của nàng ta, lại mừng nàng là heo, cả nhà người mới cười hi hi ha ha á.

"Hoàng thượng, ngài mang theo tần thiếp đi thôi, tần thiếp không muốn ở lại chỗ này đâu."

Một lần nữa nàng lại cúi đầu vào bên trong đùi, nhẹ giọng nũng nịu để hắn đi nhanh lên, hiển nhiên là một khắc đều không cho hai người bọn họ chờ lâu.

Nàng kiên quyết không thể để cho cậu nhà mình có cơ hội ăn xương từ người khác được.

Lúc này nàng già tăng hiệu lực, không chỉ chôn chân, mà còn động tay.

Đôi tay trắng muốt trơn mềm kia vuron ra một đường thuận theo bắp chân của hắn hướng lên trên nhẹ nhàng mon trón.

Trương Hiến Năng ở bên cạnh cũng không có nhìn thấy tiểu yêu tinh bày trò, trước mặt mọi người cái tay kia chậm rãi ung dung mon trón, đoán chừng Hoàng thượng cảm thấy không nên nhưng chỗ kia lại biến đổi đến mức phần khởi mười phần, không hổ là tay già đòi, quả thật là yêu khí tận trời.

"Hừm." Cửu ngũ chí tôn ý vị không rõ phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Hắn lập tức hạ thấp người, bắt tay nàng lại, nhìn nàng như đang canh cáo.

"Người không đứng lên, trầm đi như thế nào?" Hoàng thượng cắn chặt hàm răng hỏi.

Nữ nhân này quả thực cả gan làm loạn, không biết xấu hổ.

Ngay lúc ban ngày ban mặt liền làm ra chuyện dâm loạn hậu cung như này, còn muốn câu dẫn hắn ban ngày tuyên dâm! Nên bấm thây vận đoạn!

Nhưng mà trầm thích!

"Chân tần thiếp đau." Nàng ủy khuất lấp bắp nói, bất cứ lúc nào, chỗ nào, xin nhớ kỹ người không thể sụp đổ hình tượng đang diễn.

Mặc dù thời điểm chân nàng vừa mới bị trẹo, chó cũng có thể nhìn ra là nàng ăn vạ, nhưng mà nàng muốn giả đến cùng.

"Ngài ôm tần thiếp một cái có được hay không?" Tần Phiên Phiên một tay đặt lên bờ vai của hắn, tiến tới bên tai nam nhân, âm thanh uyển chuyển ngữ khí mềm mại nói.

Câu nói nũng nịu này không mang theo ý vị khiêu khích gì cả, hoàn toàn là vô hại, ủy khuất, đáng thương yếu thế.

Giống như là muội muội chênh lệch tuổi quá lớn của hắn, đang cầu xin hắn ôm một cái.

"Không được!" Tiêu Nghiêu tràn đầy ác khí nói một câu, nhưng vẫn là cúi người, ôm ngang nàng lên, nàng liền thuận thế ôm cổ của hắn.

Hoàng thượng thật sự làm trò như vậy ngay trước mặt mọi người, ôm nàng đi xa, chưa từng ngoảnh lại nhìn Lâm Xảo một chút, chỉ lưu cho nàng ta một bóng lưng rộng lớn tiêu sái mà thôi.

Đào Uyển nghi thịnh sùng, có thể thấy được rõ ràng.

"Cô nương, ngài đừng có gấp, tính tình Đào Uyển nghi có chút linh động không bị gò bó, Hoàng thượng thấy mới mẻ nên mới sùng nàng ta một chút. Thời điểm ngài ở nhà, ai cũng khen một câu tốt, chờ sau này ngài ở chung lâu ngày với Hoàng thượng, khẳng định sẽ càng được sùng ái hơn so với nàng ta." Cung nữ đi theo lập tức trấn an nàng.

Kết quả lời nói vừa dứt, đã thấy mặt mũi của Lâm Xảo tràn đầy nước mắt, trong mắt lại tràn đầy hận ý cùng ủy khuất.

Nàng là bị phản nộ mà khóc.

"Cô cô, nàng ta mắng ta là heo, nói đáng ghét của ta béo. Ta không mập mà."

Mắng người ta là heo, thiên lôi đánh xuống.

Điều này cung nữ chỉ thờ dài ở trong lòng, Lâm Xảo chỉ là có chút bầu bĩnh, thật sự là không mập, chẳng qua Đào Uyển nghi nào có quan tâm nàng ta béo hay không chứ, chỉ là muốn kích thích nàng ta thôi.

Cô nương này chưa từng chịu khổ, nên vô cùng dễ ý.

"Về sau ngài sẽ báo thù lại, nhìn nàng ta bây giờ ngông cuồng đắc ý như thế, đợi ngày sau vào lúc bị rơi từ trên cao xuống, không biết có bao nhiêu người muốn cắt đứt cổ của nàng ta."

Rốt cục cũng không còn nhìn thấy thân ảnh đám người Lâm Xảo kia nữa, cả người Tần Phiên Phiên đều thở phào nhẹ nhõm, an tâm được Hoàng thượng ôm vào trong ngực, nếu không phải sợ người ta nhìn ra, nàng đã ngâm nga tiểu khúc vui vẻ với mọi người rồi.

"Truyền long liễn [3] tới."

[3]: kiệu của vua

Trước tiên Tiêu Nghiêu phát giác được người trong ngực đang đắc ý, không khỏi nhú mào, vừa nói vừa muốn buông nàng ra, hiển nhiên là không muốn ôm nàng.

Không nghĩ tới hai tay Tần Phiên Phiên gắt gao ôm lấy cánh tay của hắn, gấp giọng nói: "Hoàng thượng, ngài một sao? Tần thiếp hát hí khúc cho ngài nghe nha, được không?"

"Không được, trẫm không thích nghe." Hắn lạnh lùng cự tuyệt, lại muốn thả nàng xuống đất.

Nàng sống chết không xuống, sau đó giãy dụa: "Vậy chờ lát nữa tần thiếp nhảy cho ngài xem một điệu?"

Tiêu Nghiêu nhìn nàng, cười lạnh nói: "Ái tần không phải trèo chân sao?"

Sắc mặt Tần Phiên Phiên biến đổi lớn, má ửng, bị bại lộ rồi!

Cầu Hoàng đế ôm ta nhiều một chút thì có thể chết sao? Lão nương muốn để cho mấy tiểu kỹ nữ trong cái hậu cung này đều biết, ta là nữ nhân ngươì sùng ái nhất!

"Đúng vậy a, lúc này còn đau nha, cho nên tần thiếp muốn để ngài ôm thêm một chút." Nàng kiên trì tiếp tục đi giảng hòa.

Nhưng mà tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của Hoàng thượng, nàng vẫn ngoan ngoãn buông tay đứng vững ở một bên, đặc biệt ủy khuất mà cúi đầu đi sau lưng của hắn, giống như một tức phụ nhỏ bị khinh bỉ vậy.

"Khuôn mặt ngươì khóc than làm gì, trẫm còn sống rất tốt đây này!"

Lúc đầu Tiêu Nghiêu không định phản ứng lại với nàng, nhưng mà oán niệm của tiểu yêu tinh này quá mạnh, nhanh chóng hóa thành thực chất tới quấy nhiễu hắn.

"Tần thiếp muốn để ngài nhẹ nhõm một chút, dù sao nếu như ngài tiếp tục ở cùng một chỗ với vị cô nương béo kia, có khả năng ngài phải ôm một con heo trở về."

Hoàng thượng bị nàng nói đến á khẩu không trả lời được, nào có người như vậy chứ, rõ ràng lời nàng nói không phải là cố ý chọc giận người, nhưng chính mình liền muốn vặn đầu nàng xuống làm cầu đá.

"Người chính là con heo khó chiều nhất trên đời này!" Tiêu Nghiêu không chỉ có mắg nàng, mà còn đưa tay chọc vào trán nàng, lực đạo hoàn toàn thô lỗ không có chút cung chiêu.

Đầu tiên là Tần Phiên Phiên sừng sốt một chút, ngay sau đó là khiếp sợ nhìn hắn.

Ngươi cũng không còn là cầu tử yêu thương ta đến chết nữa, thời điểm trên giường rõ ràng không phải nói như vậy.

"Ngài hung dữ với tần thiếp." Nàng nhẫn nhịn nửa ngày mới nói ra câu nói này.

Thời điểm đánh cầu cũng không cần do dự, chỉ cần nhắm ngay mông của nó đập một phát mới đúng, thế nhưng cầu tử trước mắt không phải là cầu bình thường, đằng sau còn có hai chữ hậu tố: Hoàng đế. Nàng đây cũng không dám động thủ.

Tiêu Nghiêu không để ý đến nàng, thẳng đến khi long liễn tới, hắn bước lên trước, vừa quay đầu đã nhìn thấy nàng méo miệng, đáng về bất cứ lúc nào cũng có thể gào lên.

"Còn chưa cút đi lên?" Âm thanh nam nhân trầm thấp truyền đến.

Tần Phiên Phiên lập tức nhấc váy, cẩn thận từng li từng tí đi lên, long liễn đủ rộng rãi, dù hai người ngồi vẫn còn dư dả, về phần cái gì mà không hợp quy củ này kia, ở trong mắt nàng căn bản không phải là chuyện gì lớn lao, dù sao Cầu Hoàng đế muốn nàng đi lên mà.

Vốn dĩ là nàng ngồi sát bên Hoàng thượng, về sau biến thành dán chặt vào, lại về sau nữa thì cái mông từng chút từng chút chuyển hướng lên đùi của người ta. Cho đến khi cuối cùng nàng cũng lệch người nằm trong ngực của Hoàng thượng, mặt mũi tràn đầy tươi cười như tiểu nhân đắc chí.

Nàng ngẩng đầu, mi mắt cong cong muốn nói cái gì đó với Hoàng thượng, ngay lập tức ánh mắt bị bàn tay của nam nhân che kín lại.

"Cười thật là xấu, hại con mắt của trẫm có chút đau."

Bởi vì tầm mắt của nàng bị cản lại, cho nên không thấy được thời điểm cửu ngũ chí tôn đang nói lời như này, trong mắt có chứa chút ý cười.

Trương Hiến Năng đi lại phía sau của long liễn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Đào Quý nhân ghé vào bên tai Hoàng thượng nói thì thầm, ngoài miệng thì Hoàng thượng bảo cách xa hắn một chút, trên mặt lại không hề biểu tình không kiên nhẫn nào cả.

Hắn không khỏi có chút lo lắng, cái này không khỏi giống bộ dáng như Thương Trụ vương và Tô Đất Kỷ nha, thế là một đời mình quân tử đây ngày ngày không lên triều?

Tần Phiên Phiên ngồi trên long liễn ngắm phong cảnh, chỉ cảm thấy mọi thứ quanh mình đều trở nên bé nhỏ, cả tầm mắt bao quát non sông hào hùng. Nàng muốn nuôi bản thân mình cho thật khỏe mạnh, tranh thủ về sau sinh con trai ngồi lên vị trí này, đến lúc đó không có Cửu Hoàng để bên cạnh nữa, nàng cũng có thể học Cao Thái hậu, làm người dành chiến thắng trong cuộc chiến này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Lại diễn tuồng

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

"Nương nương, Xảo cô nương cầu kiến ngài." Cung nữ nhẹ giọng thông truyền một câu cho Nguyệt Quý phi.

Nguyệt Quý phi lúc này nằm nghiêng trên ghế quý phi, một tay chống cằm, nhắm mắt dưỡng thần.

"Nàng ta không phải đi cầu dẫn Hoàng thượng sao? Gặp phải ai mà trở về sớm như vậy?"

Lâm Xảo ở trong Vọng Nguyệt cung của nàng, tất cả hoạt động của nàng ta đều có người hồi báo lại. Khi nàng biết Lâm Xảo mấy ngày liên tục đều mang theo điều, giả vờ ngẫu nhiên gặp được Hoàng Thượng, nàng đều không quản, mặc kệ nàng ta.

Nguyệt Quý phi hiểu rõ ràng, trong khoảng thời gian này Hoàng thượng đối với mình rất lạnh nhạt. Ngay cả tiểu muội có tình cảm tốt nhất với nàng lúc ở nhà, không ngờ rằng sau khi tiến cung, cũng chỉ nhìn nài quan tâm nàng mấy ngày, sau đó đến lúc biết nàng đắc tội Hoàng thượng, cũng không chịu giúp nàng gặp hắn.

Tính tình của Lâm Xảo cũng lập tức thay đổi, không còn ngày đêm canh giữ bên giường nàng, hầu hạ thuốc thang. Ngược lại còn tính toán làm sao gây chú ý với Hoàng thượng, bây giờ thất bại mới nghĩ đến người tỷ tỷ vô dụng như nàng đây.

"Dạ bị Đào Uyển nghi chặn lại rồi. Hoàng thượng ôm Đào Uyển nghi đi, sau đó hai người cùng ngồi long liễn đi Long Càn cung, dọc đường đi rất nhiều người nhìn thấy." Cung nữ nhìn sắc mặt nàng, thấy tâm tình nàng cũng không thay đổi gì, mới chằm chằm nói: "Nương nương, phân vị của Đào Uyển nghi lên nhanh như vậy, bây giờ đã thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích, nàng ta còn lớn lối như thế, chẳng lẽ không sợ toàn bộ hậu cung cùng nhau liên thủ đối phó sao?"

Tiếng nói vừa dứt, Nguyệt Quý phi liền cười lạnh một tiếng: "Thật ra nếu toàn bộ nữ nhân trong hậu cung đối phó nàng ta thì rất dễ dàng, nhưng muốn liên thủ đối phó thì còn khó hơn so với lên trời. Hiện giờ không thể so với lúc còn ở Vương phủ, vị trí Hoàng hậu còn treo ở trên đầu kia, những nữ nhân ấy tay đều cầm dao nhọn, đập vào mắt nhau đều là kẻ thù, không phải người chết thì là ta sống, làm sao có thể liên thủ cùng nhau như người nói."

Có lẽ do nàng miêu tả hình ảnh cảm giác quá mãnh liệt, cung nữ kia không khỏi sợ run cả người.

"Để cho nàng ta lui ra đi, ta không muốn gặp, về sau không có chuyện gì thì đừng tới tìm ta. Sau khi tiến cung, tỷ muội cũng chỉ là lời xưng hô mà thôi. Nói cho nàng ta biết, mọi chuyện phải vững vàng, dù được sủng ái thì như thế nào, không hoài được long chủng thì đều là hoa trong gương, trăng dưới nước [1]. Người nào có được long chủng, người đó sẽ vượt lên trước. Để vương đều vô tâm, nếu không có long chủng thì cũng sẽ không có tình yêu." Nguyệt Quý phi thở dài một tiếng, phát tay, vẻ mặt uể oải.

[1] Hoa trong gương, trăng dưới nước: câu này ám chỉ những thứ xa vời, không chạm vào được.

Nàng tự nhận mình là người đắc ý nhất nhì trong hậu cung, Hoàng thượng ban cho nàng Vọng Nguyệt cung, phong nàng làm Nguyệt Quý phi, nàng liền thật sự cho rằng chính mình là Nguyệt thần nương nương giữa bầu trời rồi.

Cho đến thời điểm Hoàng thượng bóp cổ nàng, nói nàng phải lấy cái chết tạ tội, nàng liền thanh tỉnh.

Đây hết thảy đều là Hoàng thượng ban cho nàng, hắn có thể nâng nàng lên thiên đường thì cũng có thể đình nàng xuống địa ngục.

Sau một lúc lâu, lại có người tới hồi báo: "Nương nương, Xảo cô nương đi đến chỗ Minh Quý phi."

"Bang—" một tiếng, chung trà trong tay Nguyệt Quý phi liền rơi xuống, nàng có chút giật mình, nhưng lại hồi phục tinh thần rất nhanh, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

"Nàng ta không thể từ từ mới tát vào mặt bốn cung một cái sao? Thế mà lại đi tìm ả ngu ngốc kia? Như vậy, người trong cung có phải đều cho rằng bản

cung thua hay không? Lúc ta còn thịnh sùng, Vương phi Tần Kiều kia đều phải nhường ta ba phần, bây giờ một người không bỏ lên được long sàng cũng có thể làm nhục ta sao? Nàng ta chỉ là muội muội của ta, cùng lắm là Lâm gia chúng ta đưa vào cung để làm trợ lực!"

Nàng gần như là nghiêng răng nói ra mấy câu nói đó, vừa nói xong liền ngồi dậy thở gấp, hiển nhiên là đang tức giận.

Bên trong Long Càn cung, một bầu không khí yên tĩnh, tất cả cung nhân chung quanh đều nín thở im lặng, ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng, chỉ sợ quấy rầy hai vị chủ tử trong điện.

Hoàng thượng đang cúi đầu chăm chú phê duyệt tấu chương, thỉnh thoảng lại nhíu chặt lông mày, rõ ràng hôm nay lại có không ít triều thần không có mặt, làm cho hắn tức giận.

Tần Phiên Phiên ngồi cạnh cái bàn thấp đối diện hắn, ngo người...

Thật nhàm chán.

Cửu Hoàng đế vừa đến Long Càn cung, đem nàng để xuống đất một cái, liền dẫn đầu đi vào bên trong. Sau khi ngồi xuống liền bắt đầu xem tấu chương, chưa từng nói câu nào.

Cứ như vậy, nàng tự đánh mất mặt mũi mà ngồi ở chỗ này, muốn đi thì không dám đi, muốn ở lại không thích ở.

Đừng nói nữa cảm như Trương Đại Tổng quản, ngay cả tiểu thái giám đứng ngay góc phòng cũng có thể cảm thấy sự yên tĩnh xấu hổ giữa hai vị chủ tử này khi ở cạnh nhau.

Trương Đại Tổng quản thở dài một hơi trong lòng, nhìn mà xem, đây là trên giường ân ái, dưới giường ai làm việc này.

Hắn thấy xấu hổ thay hai vị này!

Tần diễn tình toàn thân ngứa ngáy, diễn trò đến nghiện, nhưng nếu hiện tại cho nàng bắt đầu diễn, nàng vạn vạn lần không dám, Hoàng thượng còn đang phê tấu chương, cho mượn thêm hai lá gan nàng cũng không dám.

"Uc ục, ục ục..." Tiếng uống nước truyền đến.

Ở trong đại điện yên tĩnh không gì sánh được, Tiêu Nghiêu ngẩng đầu liếc mắt, chỉ thấy Tần Phiên Phiên không dùng tay mà lại dùng miệng ngậm chén trà, sau đó phun bong bóng vào trong nước trà.

Hắn nhíu mày, ho nhẹ một tiếng. Tần Phiên Phiên quả nhiên quay đầu, hai người liếc nhau một cái, trong ánh mắt Hoàng thượng tràn đầy ý cảnh cáo, nàng lập tức để ly xuống, ngoan ngoãn ngồi yên, còn hướng về hắn nở một nụ cười nịnh hót.

Tiêu Nghiêu tiếp tục vui đầu phê duyệt tấu chương, nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên trong nháy mắt tan biến.

Hừ, mị nhân ném cho người mù xem, đối mặt với một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, biết khóc biết cười như nàng, vậy mà hắn thà nhìn tấu chương cũng không nhìn nàng.

Tấu chương có thể thú vị hơn nàng sao?

Lần trước nàng dẫn hắn cùng chơi đùa mỹ nhân hồng trần hương, cửu Hoàng đế này lẽ nào quên rồi sao?

"Hô—hô—"

Vừa mới an tĩnh được một lát, nàng lại bắt đầu làm chuyện xấu.

Tiêu Nghiêu vừa ngẩng đầu lên liền thấy nàng thổi khí vào chén trà, thuận tiện thổi luôn tóc mái trên trán nàng.

"Người hôm nay ăn nhiều, bị chướng bụng sao? Không ngừng thổi thổi."

Lời nói này của cửu Hoàng đế rất không có trình độ, tiên nữ ăn nhiều có thể chướng bụng sao? Cùng lắm là bị nấc thôi.

"Ly trà này đang hỏi tần thiếp một vấn đề, tần thiếp chỉ đang trả lời nó thôi." Tần Phiên Phiên mở to mắt, muốn bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội.

Ánh mắt Tiêu Nghiêu lạnh lùng nhìn nàng, trong lòng hắn biết nữ nhân này lại bắt đầu phát bệnh.

"Nó hỏi người cái gì?"

"Nó hỏi tần thiếp, một đĩa tuyết đào tươi ngon mọng nước đang ở trước mắt, vì sao Hoàng thượng lại không ăn? Tần thiếp kêu tự nó đi hỏi ngài, nó nói nó sợ không dám hỏi." Tần Phiên Phiên nhe nấp trả lời hắn.

Nói thật là nếu không phải là Tiêu Nghiêu biết chén trà kia không có khả năng mở miệng, hẳn sẽ tin.

Trương Hiến Năng phải dành một tràng vỗ tay cho Đào Uyển Nghi, hành động quả thực quá lừng lợ luôn, không chính mắt thấy, ai dám tin?

"Bản lĩnh nói bậy bạ của ái tằng lại tiến bộ không ít nha."

Lần Tây Vương Mẫu và Ngọc Hoàng đại đế trước kia còn chưa tính là gì, lúc này ngay cả chén trà cũng có thể đối thoại với nàng, Tần Phiên Phiên có thể nói cho hẳn thấy thế giới này không có điểm dừng, vĩnh viễn xuất sắc hơn trong tưởng tượng.

Nhìn vẻ mặt hân hỉ đột, Tần Phiên Phiên than thở trong lòng, mang theo câu Hoàng đế nhìn ngắm thế giới, rất mệt.

Nàng nói cái gì, hẳn cũng nghe không hiểu, chỉ số thông minh không khác câu đản [2] là mấy.

[2] câu đản: cách gọi con nít, thời xưa có quan niệm đặt tên xấu sẽ dễ nuôi con. Ý Phiên Phiên đang ví Tiêu Nghiêu chẳng khác con nít là mấy.

"Tần thiếp thật sự nghe được nó nói như vậy, xuyt, ngài nghe một chút, hiện tại cái bàn cũng hỏi như vậy. Viên gạch còn khen tằng thiếp đẹp, sau khi ngài tới, tằng thiếp là người đẹp nhất mà nó từng gặp trong điện này. Bút son của ngài nói muốn vẽ ở trên tuyết đào một chút..."

Nàng che miệng cười nhẹ, vẻ đỏ ửng lan từ gương mặt đến lỗ tai. Thiếu nữ muốn đỏ mặt liền lập tức đỏ mặt, thiên phú dị bẩm.

"Cút ra ngoài!"

Ngồi cừu ngủ mặt lạnh quăng cho nàng ba chữ.

"Được! Tần thiếp cáo lui!" Nàng dứt khoát đáp ứng, trông bộ dáng vội đến không kịp chờ.

Kết quả khi nàng đứng lên, bước ra một chân, một chân khác lại không thể nào không di chuyển được.

"Hoàng thượng, cái đệm này giữ không cho tằng thiếp đi!" Tần Phiên Phiên oan ức lắp bắp nói.

"Tần Phiên Phiên, cắt hai chân của người xuống cho nó!" Tiêu Nghiêu ném bút son trên tay, đứng dậy định xử lý nàng.

Đào Uyển Nghi vừa mới nói bị giữ chặt không đi được, đã vội hành lễ rồi lui ra ngoài nhanh như gió, cơ bản là chạy chậm trên đường.

"Hôm qua nước tựa như chảy về hướng đông..." Nàng vừa ra cửa, liền ngâm nga hát một điệu hát dân gian.

Tiêu Nghiêu sững sốt một chút, ngay sau đó phản ứng kịp, lập tức muốn đuổi theo ra ngoài.

Nữ nhân này quả thật vô pháp vô thiên, hẳn đã sống hai mươi sáu năm, còn chưa thấy có người thời điểm rời khỏi Long Càn cung mà ngâm nga hát.

Lúc ở cùng một chỗ với hẳn thì buồn chán biết bao nhiêu, vừa rời đi liền trở nên sinh long hoạt hổ.

"Hoàng thượng, tấu chương của Thượng thư đại nhân có về hơi gấp, đang chờ người quyết định." Ở thời khắc mấu chốt, Trương Hiến Năng quyết định đứng ra.

Hoàng thượng sắp lao ra ngoài, cuối cùng vẫn rút chân về, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nghiêm túc phê duyệt tấu chương.

Trương Đại Tổng quản tiếp tục an tĩnh làm phong nền, ẩn công lao của mình đi.

Hoàng Thượng tính hay câu giận, cũng có bệnh hay quên nhưng không nặng lắm. Đào Uyển Nghi dùng chiêu thức ấy để đùa giỡn, Hoàng Thượng uất ức trong lòng, hiện tại đang nhẫn nhịn. Chờ sau này đến thời điểm muốn phát tiết, nhất định là sẽ tăng gấp bội.

Đào Uyển Nghi, chúc ngài bình an!

Liễu Âm thấy nàng đi ra, lập tức tiến đến đón: "Chủ tử, người ra tới rồi?"

Nàng vừa nói vừa lặng lẽ liếc mắt quan sát Tần Phiên Phiên, thấy bộ dạng Tần Phiên Phiên vẫn tốt, thời gian lại không lâu lắm, chắc là không có ban ngày tuyên dâm, ngay lập tức lo lắng cũng giảm xuống phân nửa.

Phân vị của chủ tử vẫn chưa phải rất ổn, tốt nhất không nên truyền đi những lời đồn đãi không tốt.

Không nghĩ tới Đào Uyển Nghi nhà nàng cực kỳ không biết xấu hổ mà chủ động hỏi tới, nhưng mà Hoàng thượng bảo nàng cút đi, nàng liền nhanh chóng cút đi.

"Đúng vậy, người trước kia cũng quá vất vả, cùng Hoàng thượng im lặng ở cùng nhau thật vất vả. Còn không bằng cùng hẳn ngủ một đêm cho thật thoải mái, củi khô bốc cháy, bị xấu hổ dù sao cũng không phải ta." Tần Phiên Phiên thở dài một hơi, vẻ mặt đau lòng mà nhìn Liễu Âm.

Mặt Liễu Âm đầy vẻ sợ hãi, nàng cũng không muốn ngủ cùng Hoàng thượng đâu, mẹ ơi!

Chủ tử nhà các nàng, cùng Hoàng thượng ở bên nhau ở ra bệnh điên. Thực hiển nhiên Đào Uyển nghi ngoại trừ giao lưu trên long sàng, còn lại căn bản sẽ không giao lưu bình thường với Hoàng thượng.

Tối gần nửa đêm, Tần Phiến Phiến đang ngủ cực kỳ ngọt ngào, bỗng nhiên có người ở bên tai gọi nàng, nàng vốn dĩ không nghĩ sẽ phản ứng lại, nhưng người nọ lại bắt đầu dùng sức đẩy nàng.

"Làm sao vậy?"

"Uyển nghi, ngài mau dậy đi, người ở bên Long Càn Cung tới." Đêm nay là Vọng Lan trực đêm, cho nên người tới lay tỉnh nàng đúng là Vọng Lan.

Thời điểm Tần Phiến Phiến bò dậy, vẫn là vẻ mặt ngơ ngác: "Người bên đó tìm ta làm gì? Hoàng thượng còn có sức lực sao?"

Vọng Lan mặc quần áo cho nàng, vẻ mặt có chút phức tạp.

Chủ tử các nàng mở miệng ra đúng thật là khắp nơi đắc tội với người ta, nhưng hết lần này đến lần khác chưa từng chịu xử phạt. Biết gặp người nào thì nên nói chuyện gì, đây cũng là bản lĩnh.

Nàng thật vất vả xử lý xong, vẫn là bộ dáng ngáp liên tục, Vọng Lan nhìn như vậy không được, từ bên cạnh vắt một cái khăn ướt, nhắm ngay mặt nàng nhẹ nhàng lau, xúc cảm lạnh lẽo bất ngờ kéo tới, lập tức nàng liền run lập cập.

"Vọng Lan, lòng dạ người thật độc ác!" Nàng khóc hu hu mà nhìn Vọng Lan.

"Chủ tử, không cần quan tâm Hoàng thượng có sức lực hay không, ngài cũng có sức lực. Bao nhiêu người cầu mong được triệu kiến mà không được, ngài cần phải nắm giữ cơ hội, trên dưới Thượng Đào các đều dựa vào ngài nuôi sống đấy!" Vọng Lan cũng không có hành động gì, còn tận tình mà khuyên bảo một câu.

Nàng xác định Tần Phiến Phiến toàn thân đều mang vẻ chói lọi, liền trực tiếp đẩy người ra cửa.

Trương Hiến Năng đứng bên ngoài chờ, hiển nhiên Hoàng thượng lúc này đã phái Đại Tổng quản tới đón nàng.

"Buổi tối nay, Trương Tổng quản vất vả rồi." Vọng Lan đưa qua một túi gấm, hiển nhiên là tiền thưởng, không cần phải nói, bên trong hẳn là vàng ròng.

Cho cung nhân khác có thể là bạc trắng, nhưng cho Trương Hiến Năng nhất định phải là vàng, dù sao cũng là Hoàng thượng thưởng.

Tần Phiến Phiến đã từng giáo dục các cung nhân Thượng Đào các, nhân sinh trên đời phải tận hưởng lạc thú trước mắt, không cần luyện tiết bạc, nên dùng thì dùng, không đủ dùng nói năng, nàng đi tới trước mặt Hoàng thượng khóc lóc đòi.

"Lan cô cô cũng vất vả." Trương Tổng quản khom lưng với nàng, xem như đáp lễ.

"Đào Uyển nghi, Hoàng thượng lệnh cho ngài trở về, mời ngài!" Hắn ngoài cười nhưng trong không cười mà nói một câu như vậy, sau đó dẫn đầu đi phía trước.

Tần Phiến Phiến đau khổ cười ha ha bước lên kiệu liễn, nàng cảm thấy chính mình lại sắp xui xẻo.

Nếu Trương Hiến Năng nghe thấy âm thanh nàng nói trong lòng, đoán chừng sẽ trả lời nàng một câu: Đào Uyển nghi, ngài đoán cũng thật chuẩn!

"Tâm tình Hoàng thượng như thế nào?" Tần Phiến Phiến trong lòng mơ hồ, ban ngày nàng gây chuyện rõ ràng như vậy, buổi tối muốn nàng đi trả nợ, nàng vẫn nên hỏi thăm một chút trước khi đến.

"Rất tốt, rất tốt, rất tốt, một lát chờ ngài đến sẽ trở nên càng tốt!" Liên tiếp ba lần "rất tốt" làm Tần Phiến Phiến hầu như tuyệt vọng.

Trương Đại Tổng quản nói chuyện có tính nghệ thuật như vậy đấy!

"Công công, cầu xin ngài chuyện này, nếu ta không về được, nhớ nói cho Liễu Âm đem cây trâm ta yêu thích nhất đốt xuống cho ta." Tần Phiến Phiến bắt đầu giao phó hậu sự của chính mình.

"Ta làm việc ngài yên tâm, nếu chuyện thật đến nông nổi ấy, đoán chừng Hoàng thượng còn muốn đốt thêm cả Liễu Âm cho ngài!" Trương Hiến Năng liên tục gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không biết xấu hổ

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Giang Hiền tần

Tần Phiên Phiên nhắm mắt lại chỉ cảm thấy bản thân mình thật lạnh. Nàng thật sự hối hận sau cuộc nói chuyện với Trương Tổng quản, đây chính là một đòn tấn công dữ dội tới nàng.

Trương Tổng quản lập tức lui ra sau khi đưa nàng vào trong nội điện.

Một mình nàng đứng bên trong run bần bật, trên người bọc kín áo choàng, rút đầu cẩn thận quan sát bốn phía, dường như xem nơi này giống với Âm Tào Địa Phủ.

"Cởi áo choàng ra." Từ trong long sàng truyền ra giọng nói trầm thấp của Hoàng thượng, ngữ khí mang theo vài phần không để ý.

Tần Phiên Phiên theo bản năng nhấc chân đi về phía hần, vừa mới nhấc chân lên lập tức nghe hần nói: "Trẫm không bảo ngươi qua đây."

Nàng đành phải theo lời hần cởi áo choàng bên ngoài ra, lại nghe người bên trong kêu nàng tiếp tục.

Áo ngoài và váy dài cũng cởi ra, từng quần áo rơi xuống đất, đập ở bên chân. Cuối cùng chỉ còn lại một chiếc yếm màu thủy phấn.

Hần ở trong trường, nàng ở ngoài trường, không ai nói chuyện, giống như ai mở miệng trước người đó sẽ thua.

"Lại đây." Cuối cùng là ngôi cửu ngũ ra lệnh.

Tần Phiên Phiên thở nhẹ nhõm một hơi, tuy Hoàng thượng khiến cho bầu không khí trở nên khấn trương nhưng sau khi lên giường, hần vẫn là "ngựa quen đường cũ", dù sao sau khi "lăn lộn" cùng nhau, lửa giận của Hoàng thượng có thể sẽ tiêu tan.

Nàng nhẹ nhàng nâng khoe môi lên, lộ ra dáng vẻ xinh đẹp nhất của mình, muốn làm cho Cửu Hoàng đế quên đi chuyện xảy ra ở ban ngày hôm nay, nể tình dung mạo của nàng lớn lên xinh đẹp như vậy, có thể giờ cao đánh khẽ.

Nàng mới vừa đi đến bên giường, nam nhân trong trường đã bắt được tay nàng đột ngột kéo lên trên giường, hần xoay người đè lên trên người nàng.

"Hoàng thượng, hôm nay thần thiếp sẽ hầu hạ thật tốt-----" Nàng không chỉ bày ra dáng vẻ tươi cười xinh đẹp nhất, còn dùng giọng nói ngọt ngào nhất, khẩn cầu ngôi cửu ngũ có thể nhìn thấy thành ý của nàng.

Nhưng mà nàng còn chưa kịp nói xong chữ cuối thì đã nhìn thấy một vật mang theo ánh sáng sắc lạnh đâm tới, ngay sau đó bên tai truyền đến một tiếng vang "keng".

Vật kia cứng rắn, lạnh băng, dán sát bên vành tai nàng, khiến nàng cảm nhận được sự sắc bén, chỉ cần hơi động một chút sẽ truyền đến đau đớn, nóng rát, dường như muốn cắt chảy máu.

"Hoàng... Hoàng thượng, người muốn làm cái gì vậy?" Nàng run run, giọng nói mang theo chút nức nở. Lúc này nàng thật sự là bị dọa sợ rồi.

Mẹ ngươi, đã nói là muốn hầu hạ thật tốt vậy mà Cửu Hoàng đế vẫn muốn giết nàng.

Tiêu Nghiêu rút vật cắm bên tai nàng xuống, đặt trong tay ước lượng. Tần Phiên Phiên mới nhìn rõ, đây là một cây chủy thủ đặc biệt sắc bén, trên tay cảm được khảm hồng bảo thạch, chế tạo từ vàng ròng, lưỡi dao được mài sắc đến mức có thể phát ra ánh sáng, vừa nhìn lập tức biết đây là công phẩm được phiên bang dâng lên.

Hần cảm sống dao của chủy thủ vỗ vỗ lên mặt nàng, cảm giác lạnh thấu xương khiến nàng có thể chảy nước mắt.

"Ái tần, trẫm không làm gì mà là nó muốn làm gì." Nam nhân cười như không cười nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên còn chưa hiểu rõ thì hần lại nói với nàng: "Xuyết, ngươi nghe xem, nó nói muốn dùng cái lưỡi sắc bén này cắt đi đôi chân thích ăn đòn của nàng."

Về mặt nam nhân hưng phấn, cặp mắt lộ ra ánh sáng nóng lòng muốn thử, sống dao cọ cọ trên mặt nàng, nàng lại run lên mấy cái.

Cuối cùng nàng cũng hiểu, cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống.

Ban ngày nàng nói những lời linh tinh, hiện giờ tất cả những thứ đó Hoàng thượng lợi dụng dùng lại trên người nàng.

"Ngươi nghe một chút xem, bảo kiếm trên tường cũng nói về vài nét trên khuôn mặt nhỏ của ngươi, kho binh khí của trẫm đều đã ngo ngoe rục rịch, không thể kiềm chế. Ái tần, để chúng nó được vui vẻ thì ngươi hãy cố chịu đau một chút được không?"

Hắn vừa nói vừa nghiêng đầu, trên mặt là vẻ vô tội, học theo dáng vẻ lúc trước của nàng giồng y như đúc.

Hiện tại Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy hối hận, nàng không còn có cảm xúc thứ hai. Đúng là trò giỏi hơn thầy.

Cầu Hoàng đế muốn bức nàng chết mà.

"Không, Hoàng thượng đừng nên là thế. Tần thiếp sợ đau." Nàng ép chính mình phải nói lưu loát.

"Vây ngươi thừa nhận mình khi quân? Những vật kia hôm nay không nói chuyện sao, vậy trăm cân phải rút lưỡi ngươi!" Hắn vừa nói vừa lấy khăn gấm xoa ngón tay, sau lại sờ lên cánh môi nàng, dường như muốn vói vào trong miệng nàng kéo cái lưỡi ra để rút.

"Không đúng, không đúng." Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu, nàng gấp đến mức cả người cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, lần này Cầu Hoàng đế thật sự là muốn làm thật.

"Hoàng thượng, nếu người dùng tần thiếp làm vật tế cho kho binh khí của người, vậy ai sẽ cùng ngài chơi những "tiểu thuyền nhi khinh khinh phong", "nhập hoài bàn eo tọa",....[1] Người thật sự không muốn chơi nữa sao?" Nàng đánh bạo giữ chặt tay hắn đang đặt trên môi nàng, nhẹ nhàng quăn lấy ngón tay hắn, có chút ý tứ khiêu khích.

[1] Các tư thế "yêu tinh đánh nhau" của hai anh chị nhà ta.

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng neohắt lại, chủy thủ không nhúc nhích ở trên má nàng nữa

.Tần Phiên Phiên vẫn còn kinh hồn bạt vía (sợ hãi đến mức như hồn vía rời khỏi thể xác), thứ đồ chơi này thật sự lợi hại, ít nhiều gì thì ngồi cừu ngũ cũng học võ từ nhỏ, quen không chế những vũ khí sắc bén, nếu không nàng có thể đã chết dưới động tác thất thủ (lỡ tay) của hắn.

""Tiểu thuyền nhi khinh khinh phong", chơi như thế nào?" Hắn nghiêng đầu bày ra một dáng vẻ vô tội.

Nam nhân vốn dĩ lớn hơn nàng mười tuổi, đường nét khuôn mặt tuấn lãng rõ ràng, luôn là dáng vẻ bình tĩnh tối tăm nhưng thời điểm hắn bày ra vẻ mặt này, hắn thật sự trông trẻ hơn rất nhiều, giống như một thiếu niên chưa trải qua sự đời.

Tần Phiên Phiên cảm thấy không còn gì để nói, nếu lời trong miệng hắn không phải là nói về vấn đề này thì hắn còn có thể diễn những biểu hiện giả dối này lâu hơn một chút.

"Tần thiếp là tiểu thuyền nhỏ." Nàng vừa nói vừa quay đầu đi, từ gò má đến lỗ tai đều hồng.

Tiêu Nghiêu sừng sốt một chút, ngược lại trong đầu lập tức xuất hiện một số cảnh tượng không thể miêu tả rõ được, tay hắn tùy tiện ném đi, chỉ nghe một tiếng "bang", chủy thủ rơi chơi nền gạch phát ra một tiếng vang thanh thúy.

"Ngươi là thuyền, vậy trăm đây chỉ có thể là mái chèo." Đương nhiên so với đề cho kho binh khí của hắn thấy máu, Hoàng thượng càng thích chơi trò chơi, dường như chỉ trong nháy mắt chủy thủ đã được từ bỏ, đêm nay hắn lựa chọn sẽ ôm ôn hương nhuyễn ngọc, xem ra Đào Uyển nghi của hắn có thể mang lại cho hắn một bữa thịnh yến với cảm giác khác biệt.

"Không, ngươi là nước." Nàng ngượng ngùng đáp lại hắn.

Tiêu Nghiêu phản ứng lại, neohỏi mắt nói: "Ngươi lại ở trên, trăm ở dưới?"

Thuyền chỉ có thể lướt trên mặt nước, nếu ở dưới nước là thuyền chìm.

Tần Phiên Phiên sợ tính xấu của Hoàng thượng lại phát tác, phải biết rằng nam nhân tôn quý nhất sao có thể ở dưới thân nữ nhân? Nàng lập tức sợ hãi nói: "Tần, tần thiếp chỉ nói vậy thôi, nếu người không muốn thì..."

Hoàng thượng cong khóe môi, không biết nhớ tới cái gì, vẻ mặt còn rất sung sướng, vỗ nhẹ lên mông nàng thấp giọng nói: "Cười lên đi."

Tần Phiên Phiên gần như là xấu hổ đỏ mặt mà cười lên, đôi tay cũng chưa biết đặt ở đâu, chỉ cần người dám nghĩ thì cũng thấy tư thế rất to gan, nếu không phải miệng người phải đảm bảo thoải mái đến tận trời.

Hai người chèo thuyền trên giường cả một đêm, tiếng mái chèo của thuyền gạt nước về cơ bản là chưa từng ngừng lại.

Cả người Tần Phiên Phiên sắp bị "làm" đến mức rời rạc rời, dù là ở phía trên hay phía dưới, những động tác của Hoàng thượng cũng không bị cản trở chút nào đều rất lưu loát, ngày ấy nàng khoe khoang nói có thiên phú dị bẩm (hơn người thường từ khi mới sinh), trên thực tế Cầu Hoàng đế mới là vũ khí sắc bén trong thiên hạ.

Trương Tổng quản đứng bên ngoài nghe một lát, trong lòng lập tức tràn đầy tiếc nuối.

Lúc trước hắn thấy Hoàng thượng luôn giấu chủy thủ dưới gối, xem ra là muốn dạy dỗ Đào Uyển nghi một phen thật tốt, không nghĩ tới còn chưa nói được mấy câu, lại nghe được tiếng rên rỉ của tiểu yêu tinh, tiết tấu và tiếng lật động kia, không cần phải nói nhất định hai người lại hưng phấn đến không chịu được rồi.

Hắn còn mắt công theo người ta tìm chỗ, muốn nghe thời điểm Cầu Hoàng đế và tiểu yêu tinh xé rách mặt mũi, không ngờ lại nghe được những thứ không nên nghe.

Không được không được, ngày mai phải đi tìm chút rau hẹ bồi bổ thân thể mới được, nếu không cho dù hắn không có trứng thì làm như vậy cũng không chịu nổi.

Tần Phiên Phiên ngủ đến mức đầu choáng váng não trướng lên, cả trái tim lập tức tràn đầy hối hận, hôm qua nàng cảm thấy nhàm chán mới thuận miệng nói vài câu như vậy nhưng không nghĩ rằng nàng phải trả giá đắt.

Quan trọng nhất chính là ngôi cửu ngũ đối với những hành động diễn kịch ngày thường của nàng đều cực kì khinh thường, hôm qua thái độ lại khác thường, tất cả những gì học được từ nàng đều dùng lại trên người nàng, thật là hối hận đến phát điên rồi.

"Chủ tử, ngài có khỏe không? Nhìn sắc mặt của người có chút tái nhợt. Vọng Lan cô cô đã để hân canh gà cầu kỳ (tên một vị thuốc đông y) ở dưới phòng bếp, người trở về uống một chén đi ạ."

Liễu Âm nhìn thấy nàng như vậy thì trên mặt đều là vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng sau mỗi lần thị tẩm Đào Uyển nghi có vẻ mệt mỏi nhưng rất thoải mái sắc mặt vẫn luôn hồng nhuận, không tái nhợt đến mức như vậy, nhìn giống như người làm lưng vát và tối hôm qua là nàng chứ không phải là Hoàng thượng.

Những điều này có chút không thích hợp.

Tần Phiên Phiên vừa nghe nàng hỏi như vậy, lập tức khóc thút thít nói: "Tối hôm qua ta bị Hoàng thượng ép khô rồi. Ta thật hối hận, chơi cái gì 'tiểu thuyền nhi khinh khinh phong', thời điểm gió nổi lên, sao có thể là sóng nhẹ được, rõ ràng là mưa to gió lớn, gây nên cả sóng thần rồi!"

Nàng vừa nói vừa duỗi dài cánh tay ra, muốn với lấy gương đồng, không ngờ là động đến eo, đau đến nhe răng trợn mắt.

Liễu Âm vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở một bên.

Thật có lỗi, nàng ấy càng nghe càng không hiểu.

Hoàng thượng và chủ tử chơi lần sau so với lần trước càng thêm cao cấp và phức tạp hơn, có thể là bơi ở trên giường, rót cuộc nước dưa hấu lần trước rất kì quái, lần này chủ tử lại biến thành thuyền, bệnh cũng không nhẹ.

Ngôi cửu ngũ thì được hầu hạ đến thoải mái cả người, lập tức đi thượng triều, nhìn những đại thần "dưa vẹo táo nứt" (vớ vẩn linh tinh) kia cũng thuận mắt hơn không ít.

Tuy vẫn có những người dưng sớ làm rối tinh rối mù như cũ nhưng tâm trạng của hắn vẫn cực kỳ tốt, vẫn là có thể chịu được.

Ngay cả hơn hai mươi con hạc giấy vẫn luôn đặt trên long án lại đã có dấu vết từng bị mờ ra, cũng đã trở thành vật trang trí cố định bày trên long án, thời điểm Trương Tổng quản sắp xếp lại long án, hắn phải vô cùng cẩn thận, một khi làm không tốt, còn phải chịu sự khinh thường của Cầu Hoàng đế.

Đương nhiên hôm nay ngôi cửu ngũ lại dùng tài học cả đời của hắn để làm vẻ dưới.

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng bơi, sóng to mạnh mẽ vỗ.

Trong lòng Trương Hiến Năng lặng lẽ bổ sung cho hắn thêm một câu trên hoành phi: Không biết xấu hổ.

Thời điểm Tần Phiên Phiên trở lại Thương Đào các, không nghĩ tới ở đó đã có hai vị khách không mời mà tới đang đợi nàng.

Thân thể nàng vốn đang không thoải mái, thời điểm Vọng Lan nháy mắt ra dấu với nàng, nàng lập tức nhú mày.

"Chủ tử, Minh Quý phi và Lâm cô nương đến." Vọng Lan đỡ nàng, nhìn ra sắc mặt nàng không tốt, trên mặt nàng ấy lộ ra vài phần lo lắng.

Tối hôm qua giờ Tý, Hoàng thượng cho Trương Tổng quản đến gọi người, Trương Tổng quản lại nói ra loại lời nói này, nghe thế nào cũng là lời không có ý tốt, hiện tại khi Tần Phiên Phiên trở về thì tinh thần lại không được tốt, nàng ấy sợ là đã xảy ra chuyện xấu gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Dự định của Tần Phiên Phiên

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

"Không có chuyện gì, tối hôm qua ta ngủ không tốt lắm, hôm nay lại phải gặp người làm ta không cao hứng, nóng nảy nên hoảng mà thôi. Bưng canh gà tới đây cho ta uống". Tần Phiên Phiên vỗ vỗ mu bàn tay nàng ta, nhẹ giọng trấn an một câu.

Minh Quý phi dẫn Lâm cô nương tới đã đứng ở cửa, thoát nhìn như vậy, ngược lại giống như hai nàng mới là chủ nhân của Thường Đào các, Tần Phiên Phiên giống như khách nhân.

Tần Phiên Phiên không biết hai người này tới vì cái gì, tóm lại trước tiên vẫn tuân thủ quy củ cúi người chuẩn bị hành lễ, Minh Quý phi lập tức tiến lên hai bước đỡ nàng.

"Ai da, Đào muội muội không cần khách khí như vậy, lần trước hai tỷ muội chúng ta có thể nói là không đánh không quen nhau. Muội cũng không cần để ý, đều là do Tô Uyển nghi nói hươu nói vượn, dù sao hai vị Thái hậu cũng đã xử phạt nàng ta, cho muội hết giận". Minh Quý phi đặt tay vào trên mu bàn tay nàng, mặc kệ là ngôn ngữ hay động tác, đều lộ ra mười phần cảm giác thân mật.

Tần Phiên Phiên không khỏi nhuróng nhuróng chân mày, nhìn đáng vẻ vị này không phải vì tới tìm phiền toái, tầm mắt nàng dường như không có việc gì nhìn thoáng qua Lâm Xảo, hẳn là có quan hệ với Lâm Xảo.

Ánh mắt hai người vừa lúc giao nhau, Lâm Xảo lại một lần nữa nhớ tới cảm giác sợ hãi khi mình bị gọi là heo, thân thể không khỏi run lên.

"Mình tỷ tỷ nói là được, vừa nhìn đã biết tỷ tỷ là người minh bạch, chủ yếu đều là hạng người tâm thường gây loạn, khuê môi múa mép, mới làm tỷ hiểu lầm muội. Thật ra muội muội sùng bái nhất là người, thời điểm ánh mắt đầu tiên nhìn thấy tỷ, đã cảm thấy rất quen thuộc, còn không phải là ở hội Bàn Đào của Vương Mẫu nương nương gặp qua sao, quả nhiên chúng ta tới trong cung, lại tiếp tục làm tỷ muội".

Thanh âm Tần Phiên Phiên thanh thúy ngay thẳng, thời điểm nàng nói lời này, không hề có trạng thái làm nũng cùng ra vẻ kiêu mị, ngược lại trực lai trực vãng.

Điểm này rất phù hợp với khẩu vị Minh Quý phi, nàng không thích nữ nhân đối xử với Hoàng thượng một kiểu, dùng ở trước mặt nàng, tất cả mọi người đều là nữ nhân, không cần phải uốn đầu lười nói chuyện.

"Ai nha, muội vừa nói ta liền nghĩ tới, cái này gọi là chi hận gặp nhau quá muộn. Lúc trước muội thăng vị, tỷ đã quên tặng muội hạ lễ, hôm nay vừa mới nghĩ tới, lập tức tự mình đưa qua đây cho muội, muội đừng trách tỷ được không". Nàng ta vừa nói vừa lấy vòng ngọc bích trên tay lau qua, trực tiếp trồng lên cổ tay Tần Phiên Phiên.

Vòng bích ngọc này rất tốt, màu xanh sâu kín xanh tươi, giống như vẫn muốn xanh đến tận trong lòng người.

"Vòng tay này thật đẹp". Tần Phiên Phiên vui tươi hơn hờ mà cười, trong lòng nghĩ, cầu Hoàng đế nhất định thích chết loại nhan sắc này.

"Muội thích là tốt rồi". Minh Quý phi nhìn thấy biểu hiện bên ngoài của nàng không giống giả bộ, lại thêm một trận cao hứng.

Lâm Xảo vẫn luôn quan sát hai người, nhìn thấy hai người này từ lúc bắt đầu biệt nữ[1], hiện giờ biến thành bộ dáng hai tỷ muội tốt, không khỏi một trận kinh ngạc.

[1] Biệt nữ 别扭: Ý kiến không hợp nhau.

Minh Quý phi là dạng người gì, nàng rõ ràng nhất, chỉ là trước khi vị đường tỷ này tới đây, vẫn luôn lằm bằm trong miệng rất lâu, luôn mắng Đào Uyển nghi.

Nhưng từ sau khi tới nơi này, nghe Tần Phiên Phiên nói mấy câu, liền dễ dàng được Minh Quý phi, hơn nữa Lâm Xảo là người đứng xem, vẫn luôn quan sát Đào Uyển nghi cực kì nghiêm túc, phát hiện lúc nàng ta nói những lời này với Minh Quý phi, đều có biểu hiện chân thành, hoàn toàn coi Minh Quý phi là tỷ tỷ thân thiết, cho dù là biểu tình rất nhỏ lộ ra cũng đều thân cận.

Chỉ là ngắn ngủn vài câu, Lâm Xảo đã hoàn toàn bình tĩnh lại, toàn bộ khinh thường lúc trước đối với Tần Phiên Phiên biến mất không thấy, nữ nhân này thật không đơn giản.

"Tỷ tỷ đối tốt với muội như vậy, quả thật muội muốn lệ nóng doanh tròng[2]. Tục ngữ nói đúng, tích thủy chi ân đương cũng tuyên tương báo[3], không biết tỷ tỷ có chỗ nào cần muội có thể giúp đỡ được hay không?". Tần Phiên Phiên chủ động đề cập tới đề tài này.

[2] Lệ nóng doanh tròng 热泪盈眶: là thành ngữ giải thích vì tình cảm kích động mà nước mắt tràn ngập hốc mắt, hình dung cảm động đến cực điểm hoặc cực kì bị thương.

[3] Tích thủy chi ân đương cũng tuyên tương báo 滴水之恩当涌泉相报: Chỉ thời điểm cho dù nợ người này một chút ân huệ nho nhỏ, về sau cũng sẽ trả lại gấp bội.

Nói xong liền thấy được ánh mắt Minh Quý phi sáng ngời, nàng ta chủ động chỉ chỉ Lâm cô nương nói: "Muội muội của ta tiến cung vì chuyện gì, muội muội người hẳn rõ ràng. Nàng ấy là người vô dụng, vất vả lắm mới gặp được Hoàng thượng một lần, còn bỏ lỡ cơ hội. Hai vị chất nữ của Thái hậu rất nhanh sẽ tiến cung, ta muốn muội giúp cho nàng ấy một tay, nếu nàng ấy được như ước nguyện, Lâm gia chúng ta nhất định đối với muội vô cùng cảm

kích".

Tần Phiên Phiên thăm nghĩ quả nhiên là vậy, loại yêu cầu làm khó người khác này, cũng chỉ có Minh Quý phi mới có thể nói ra.

"Tỷ tỷ chính là Quý phi, ta chẳng qua chỉ là Uyển nghi, tỷ có thể thỉnh Hoàng thượng qua nơi đó của người mà?". Nàng khẽ cười nói.

"Muội muội không cần khiêm tốn, hiện giờ ở trong hậu cung, ai cũng biết Đào Uyển nghi muội được sủng ái nhất. Cũng không cần muội tiến cử, muội chỉ cần chỉ điểm cho nàng cách mê hoặc, đến tốt cùng làm sao có thể dễ cho Hoàng thượng vui vẻ. Đương nhiên cũng không phải là đem tất cả bản lĩnh của muội lộ ra, chẳng qua để nàng có thể được sủng hạnh một lần, đến lúc có một phần vị trong cung là được". Đầu tiên Minh Quý phi nịnh nọt nàng một phen, chỉ là câu nói tiếp theo cũng không phải quá khách khí.

Lúc trước Minh Quý phi nghĩ tới, đầu tiên là đánh bài tình cảm, cho Tần Phiên Phiên đi vào khuôn khổ, dù sao lúc trước Lâm Xảo gặp Hoàng thượng, nếu không phải do Đào Uyển nghi ở giữa làm khó dễ, nói không chừng chuyện này đã thành.

Nếu Tần Phiên Phiên không muốn, Minh Quý phi lại lấy thân phận tới đè ép nàng ta, Minh Quý phi cũng có chuẩn bị mà đến, cũng không thể làm ra chuyện giống như lần trước.

Không biết Tần Phiên Phiên nhớ tới cái gì, trên mặt lại lộ ra tươi cười vui mừng, đầy miệng đáp ứng: "Nói hay, buổi tối ngày mai muội muội sẽ thỉnh Hoàng thượng tới đây, Lâm gia muội muội có thể ở chỗ này nhìn một chút".

Nàng vừa dứt lời, Minh Quý phi và Lâm Xảo đều ngậy ngẩn cả người, các nàng chỉ cần Tần Phiên Phiên đưa ra chủ ý mà thôi, không nghĩ tới nàng ta lại để Lâm Xảo ở lại quan sát.

"Ta có thể tới không?". Minh Quý phi cơ hồ từ miệng thốt ra.

Nàng cũng muốn đến a, từ sau khi tiến cung, số lần nàng thấy được Hoàng thượng có thể đếm trên đầu ngón tay, cũng không đếm được nàng đã bao nhiêu ngày đêm ở một mình.

Mới vừa rồi lúc Tần Phiên Phiên trở về, rõ ràng bước chân không vững, mặt hồng nhuận, vừa nhìn đã biết tối hôm qua cùng Hoàng thượng xuân phong quá độ, mới có loại cảnh tượng này.

Trời mới biết Minh Quý phi có bao nhiêu hâm mộ lần ghen tị.

"Tỷ tỷ cũng muốn đến?".

Minh Quý phi lập tức xấu hổ xua xua tay, nàng mới không tới đâu, tránh cho người ta biết lại chê cười.

Tiến đi hai vị ôn thần này, Vọng Lan liền đi lên nhắc nhở.

"Chủ tử, tại sao ngài lại đáp ứng chuyện này? Còn để Lâm Xảo cô nương tới đây, nếu Hoàng thượng biết được thì phải làm như thế nào cho phải? Huống hồ ngày mai Hoàng thượng không nhất định sẽ tới?".

Chuyện này theo như lời này của Minh Quý phi, cũng có thể cự tuyệt được, cho dù không cự tuyệt được cũng nên quanh co một lúc cho có lệ mới phải.

Đâu giống như chủ tử các nàng, không thân cũng chẳng quen, còn muốn đích thân đưa người vào trong cung mình.

"Lần trước là Cao Tĩnh, lần này là Lâm Xảo. Lần sau có khả năng còn có người khác, ban đầu ta cho rằng Cao Tĩnh sẽ truyền chuyện đó ra ngoài, nào biết được nàng ta là người nhất gan, ngày hôm sau liền chạy mất. Một lần vấp và cho nhân rồi lâu dài, Lâm Xảo này ta cần phí chút công phu, để Hoàng thượng yêu thương nàng ta thật tốt một lần".

Tần Phiên Phiên khẽ thở dài một hơi, trên mặt bày ra một dạng biểu tình khó khăn, nhưng thực ra khỏe mỗi nàng đang mang theo vài phần hài hước tươi cười.

Lần trước nàng cố ý để Cao Tĩnh nhìn lên thấy bộ dạng Hoàng đế tra tấn nàng, cho rằng ngủ cả đêm, sẽ phải mất hơn phân nửa cái mạng, có khả năng Hoàng thượng sẽ làm gì đó kì lạ.

Cao Tĩnh là hoàng hoa đại khuê nữ, tất nhiên không có hoài nghi gì, lúc đó đã sợ hãi ngay tại chỗ.

Chưa nghe nói đến chuyện thị tẩm đã học máu.

Bởi vì chuyện có liên quan đến Hoàng thượng, Cao Tĩnh và Thái hậu cũng không dám nói, uống phí một phen tâm huyết của nàng.

Huống hồ tối hôm qua Hoàng đế đã làm nàng thể hiện cảm giác kích thích ở giữa sinh tử, vậy mà lại dùng chủ tử hù dọa nàng, nàng quyết định cho hắn thể nghiệm một hồi sinh tử ở giữa yêu hận tình thù.

Diễn tình vĩnh viễn không nhận thua!

Cùng ngày hôm đó Tàn Phiến Phiến cho cung nhân đi bố trí lại Thường Đào các, nháo ra động tĩnh cực kì lớn, một nửa người ở hậu cung đều biết Đào Uyển nghi đang chơi lớn.

Thậm chí ngày thứ hai sau khi Tiêu Nghiêu hạ triều, Thường Đào các bên kia liền phái tiểu Thái giám tới truyền lời.

"Hoàng thượng, Thường Đào các bên kia truyền lời tới, nói Đào Uyển nghi chuẩn bị cả ngày, vì ngài muốn chuẩn bị một cái kinh hi. Nếu ngài rảnh rỗi, đêm nay có thể tới chỗ của nàng ấy ngồi một lúc". Trương Hiến Năng thấp giọng thuật lại.

Bước chân Tiêu Nghiêu dừng lại một chút, rõ ràng hôm qua hắn mới lâm hạnh Tàn Phiến Phiến, hơn nữa một đoạn thời gian này, đừng nói các cung nhân nấn cảm, chính hắn cũng cảm giác được sủng ái của mình đối với Đào Uyển nghi quá nhiều.

Hắn nhú nhú mày, thấp giọng nói: "Đêm nay Trẫm không rảnh".

"Đào Uyển nghi nói nàng rất tỉ mỉ vì người chuẩn bị tiên cảnh nhân gian, chờ đến ngày mai có rất nhiều thứ sẽ bị khô lại. Nàng ấy rất muốn thưởng thức cùng ngài". Trương Hiến Năng không ngừng cố gắng.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu cũng gật đầu, Trương đại tổng quản không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn néo néo túi gấm trong ống tay áo, néo khéo khối lớn bên trong, nói vậy lúc này vàng khẳm định sẽ nhiều hơn, cuối cùng Cầu Hoàng đế cũng đồng ý, nếu không vàng này hắn cũng không cầm được trong tay.

"Lựa treo bên kia đã tốt chưa?".

"Loại quả đào này không được, phải lớn như loại này, nếu không bay ra sẽ rất khó coi".

Tàn Phiến Phiến ở trong điện đi qua đi lại, hiển nhiên là bận tới mặt tới mày, toàn bộ cung nhân trong điện bị nàng sai sử chạy qua chạy lại.

Thời điểm Lâm Xảo đi vào nội điện, trên cơ bản cũng chưa đặt chân, nơi nơi đều là người, bận rộn rộn, hiển nhiên đang bố trí Thường Đào các, thời điểm nàng đến, không còn thấy được hình thức ban đầu.

"Chủ tử, Lâm Xảo cô nương tới rồi".

Vọng Lan lên tiếng nhắc nhở, mới làm Tàn Phiến Phiến phục hồi lại tinh thần, nàng lập tức thoát thân từ bận rộn bên trong ra, lôi kéo tay nàng ta nói: "Người chờ một lát, xong nhanh thôi".

"Đào Uyển nghi, này, làm gì vậy?". Lâm Xảo bị kinh hách rồi.

"Làm hi đường cho người với Hoàng thượng đấy". Nàng tiến đến bên tai Lâm Xảo, thấp giọng nói.

"Hi, hi đương?". Lâm Xảo sợ ngây người, không khỏi lớn tiếng hô ra.

Tàn Phiến Phiến một phen che lại miệng nàng ta, thấp giọng nói: "Người kêu cái gì, còn sợ người khác không biết à. Ta còn chuẩn bị xiêm y cho người, đợi lát nữa rồi thay".

"Nhưng mà nơi đó đều lấy đào trang trí, ngài mới là Tuyệt Đào tiên tử đó, cho ta Hoàng thượng sẽ nhìn ra được. Huống hồ ta tới cũng không phải muốn cướp nổi bật của ngài, cũng không phải muốn thay thế ngài...".

Nàng ta nói tới đây liền không nói nổi nữa, sắc mặt thẹn đến đỏ bừng.

Ý cười trên mặt Tàn Phiến Phiến hơi ngừng lại, nhẹ giọng hỏi: "Vậy người muốn trở về sao? Học không được thứ gì từ ta, Hoàng thượng sẽ không thích thấy nữ nhân khác trong cung điện của ta".

Nàng vừa dứt lời, trên mặt Lâm Xảo đã hiện ra mấy phần hoảng loạn, gấp giọng nói: "Như thế nào lại vậy? Người là Uyển nghi Hoàng thượng sủng ái nhất, tư thái mới vừa rồi của người, không giống như không có chút bản lĩnh nhỏ nào. Ta nhất định có thể học được một ít".

Nàng ta nói tới đây dường như nhận ra được miệng lưỡi của mình, có chút quá mức, lập tức hòa hoãn khẩu khí lại, nói: "Huống hồ nếu bây giờ ta trở về, cũng không biết ăn nói như thế nào với đường tử. Ngài giúp ta giấu đi, nếu không yên tâm thì có thể phái người tới nhìn ta, nhất định ta sẽ không tìm thêm phiền toái cho ngài, Hoàng thượng cũng sẽ không phát hiện được".

Tàn Phiến Phiến thấy giọng điệu khẳng định như thế của nàng ta, lập tức cười, ôm lấy bả vai nàng ta đi ra ngoài, thấp giọng nói: "Muội muội tốt, ta làm gì nói giống với muội. Đã là nhiệm vụ của Minh Quý phi đưa ra, hôm nay nhất định ta sẽ cho người ra mắt".

"Người nhìn, đây là váy ta sai người sửa riêng cho người, vậy lưu tiên. Đây là thuần sắc trắng, người không dám đương nổi Tuyệt Đào tiên tử, thì có thể làm Hạnh hoa tiên tử nha. Váy lưu tiên này phiêu dật xuất trần, người xuất hiện trong Thường Đào các của ta, nhất định như tiên tử rơi từ tiên cảnh xuống thế gian, không sợ Hoàng thượng không động tâm". Nàng vừa nói vừa sai cung nhân lấy váy sam ra.

Lưu tiên váy kia không hề mang theo chữ "Tiên", tay áo rộng phiêu phiêu, vải mỏng thanh thấu, vừa không mất đi khí chất tiên tử, lại không theo cách cũ, ở những chi tiết nhỏ càng thể hiện ra vài phần mê người gọi cảm.

Nữ nhân đối với quần áo trang sức xinh đẹp đều không chống đỡ được. Ban đầu Lâm Xảo còn hoài nghi đây là bẫy rập, lập tức liền vui mừng rạo rực đi thay quần áo.

Quần áo xinh đẹp mặc vào thân, lại không nghĩ khó thoát như vậy.

"Đẹp, thật xinh đẹp a". Lâm Xảo tùy tiện vung làn váy, uốn éo eo, giống như điệu múa tuyệt thế giáng trần.

"Nơi này còn có rất nhiều trang sức ta chuẩn bị vì ngươi, nhất định có thể được nhìn trúng. Chỉ là ta thấy Lâm cô nương hình như không nguyện ý lắm, ta cũng không miễn cưỡng, dù sao đồ vật hôm nay đều vì ngươi mà chuẩn bị, nếu người không thích, vậy toàn bộ trang trí hôm nay, sẽ thành hi đường của ta với Hoàng thượng, cùng đến tiên cảnh". Tần Phiên Phiên vừa nói vừa lấy ra một bộ điều từ hộp trang sức, trên bộ điều kia được khảm đá quý màu hồng thành cánh hoa, tinh xảo đáng yêu.

"Ta, ta nguyện ý, chỉ là làm cho Đào Uyển nghi phải lo lắng. Tất cả mọi thứ đều quá xinh đẹp, hôm nay là ngày đẹp nhất của ta".

Lâm Xảo nâng gương đồng, thỉnh thoảng lại sờ sờ gương mặt của mình, như rơi vào mộng ảo lộ ra biểu tình khó có thể tin, hiển nhiên đã rơi vào bên trong mộng đẹp Tần Phiên Phiên dệt cho nàng ta.

"Đến đây, trước đây Liễu Âm hầu hạ ở Long Càn cung, chắc là ngươi đã nghe nói qua. Ngươi có gì muốn hỏi, cứ để nàng chỉ cho ngươi. Ta đến trước điện nhìn một chút". Tần Phiên Phiên nói xong câu đó liền xoay người rời đi, để Liễu Âm ở lại tiếp tục dệt mộng đẹp cho nàng ta.

Rất nhanh liền tới ban đêm, sắc trời bên ngoài tối một mảnh, chỉ còn có ánh đèn cung đình chậm rãi sáng lên.

Lâm Xảo tránh ở nội điện, nhìn một mảnh đèn đuốc sáng trưng ở ngoại điện, màn lụa màu hồng nhạt phiêu phiêu, khắp nơi đều là cánh hoa, phẳng phất giống như rơi xuống tiên cảnh.

Quả đào cũng bị thay đi, toàn bộ đổi thành hạnh hoa.

Đào Uyển nghi nói với nàng, muốn biến nàng thành hạnh hoa tiên tử, như vậy hai vị tiên tử các nàng ở hậu cung có thể hoành hành ngang ngược, không có mặt các phi tần khác.

Trên eo nàng quần màn lụa màu trắng, đúng là treo từ trên xà nhà xuống, đến lúc đó nàng giống như đánh đu phiêu đi ra ngoài, bay xuống trước mắt Hoàng thượng.

Đào Uyển nghi nói đây là từ trên trời giáng xuống, trong lòng ngực nàng còn thả ra cánh hoa hạnh, thật là tiên tử rơi xuống.

"Hoàng thượng giá lâm ---".

Bên ngoài vang lên âm thanh bén nhọn của thái giám, Lâm Xảo không khỏi nuốt nước miếng.

"Hoàng thượng, người ở bên trong thỉnh, trực tiếp đi vào là được".

Về mặt tổng thái giám Thường Đào các Lý Đức cố gắng cười cười, ân cần thỉnh hấn đi vào.

Thị lực Hoàng thượng thật tốt, liếc mắt một cái từ phía xa xa, mờ hồ có thể nhìn thấy trong điện một góc băng sơn, hần là tỉ mỉ bố trí qua, nói vậy đúng là muốn cho hấn kinh hi.

Loại chuyện nhiều chủ ý này cũng chỉ có Đào Uyển nghi mới có khả năng nghĩ ra.

Nghĩ đến đây Tiêu Nghiêu không khỏi cong khóe môi cười, đêm nay phải dịu dàng một chút với nàng.

"Được rồi, một mình Trẫm đi vào là được, chờ xem kinh hi của ái tần, các ngươi tìm thời cơ tốt rồi lại đi vào". Ngồi cửu ngũ cực kì thông cảm cho Đào Uyển nghi, loại kinh hi này chỉ dành cho một mình hấn nhìn, dù sao để cho những thái giám đó xem, bọn họ cũng sẽ không hiểu.

Hần nói xong liền cất bước đi vào, mắt nhìn thấy Hoàng thượng đã đi vào bên trong, Trương Hiến Năng mới bĩu môi.

Thời cơ tốt cái gì chứ, không phải là nói không cần quấy rầy Cẩu Hoàng để cùng tiểu yêu tinh hẹn hò sao.

"Lý công công, đến tột cùng nơi này của các ngươi có cách gì mới vậy? Đào Uyển nghi bố trí cái gì?" hần hỏi thăm Lý Đức.

Kết quả uốn éo mặt liền nhìn thấy gương mặt khóc tang của Lý Đức, run run nói: "Đại tổng quản, phỏng chừng đêm nay nô tài phải chấm hết ở đây. Chủ tử chúng ta năng mệnh khổ a!".

"A? Ngươi nói lời này có ý tứ gì?". Trương Hiến Năng cả kinh, lập tức liền nghĩ có phải Hoàng thượng sẽ gặp nguy hiểm hay không, liền chuẩn bị vọt vào.

Thấy ban đầu trong nội điện đèn đuốc sáng trưng, liền trở thành một mảnh u ám, tất cả các đèn đều tắt, duỗi tay không thấy năm ngón.

"Lý Đức, đến tột cùng các ngươi đang làm cái gì?". Trong lòng bàn tay Trương Hiến Năng đầy mồ hôi lạnh, thậm chí còn do dự có nên kêu hộ giá hay

không.

Loại tình huống giống nhau xuất hiện, chính là phải có ngoài ý muốn, rất có khả năng sẽ có thích khách lui tới.

"A----". Một giọng nữ thê lương vang lên, toàn bộ ở trong điện truyền ra, giống như nữ quý kinh hồn.

"Hộ giá, hộ giá". Trương Hiến Năng không cố được nhiều như vậy, sau một tiếng hô to, lập tức lãnh người tiến vào.

Cầu Hoàng đế ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện, nếu không đời này hẳn không chỉ có ném trứng, còn muốn ném đầu, tới âm tào địa phủ, hẳn cũng ngượng ngùng khi nói mình họ Trương.

Mất mặt a!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đỗ cầu hoàng đế

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Huệ Hoàng hậu

Lúc Trương Hiến Năng dẫn người vọt vào thì đầu tiên là bên tai truyền đến tiếng gió thổi "Ồ ô", nghe giống như tiếng gào của quỷ hồn vậy, hơn nữa bốn phía rét căm căm, hiển nhiên hai mặt thông gió, hiệu quả gió lửa phải gọi là dựng xào thấy bóng.

Cả người hẳn đều run lập cập, buổi tối gió đêm thật sự rất lạnh, có thể đông lạnh cả "trứng" ở trong tượng tượng của hẳn.

Nếu Cầu Hoàng đế đã chết thì này giờ thi thể cũng bị gió thổi lạnh cả rồi.

"Hoàng thượng, ngài không có việc gì chứ? Nhanh đi đốt đèn mau lên!"

Trương Hiến Năng miễn cưỡng dựa vào ánh trăng chiếu từ ngoài vào, mơ hồ có thể thấy một người đứng ở giữa điện, chắc là Hoàng thượng.

Cầu Hoàng đế không chết thì tốt rồi. Hẳn nhìn thấy Hoàng thượng mà như nhìn thấy cha mẹ ruột, chạy vội qua đó, chỉ cần bảo vệ tốt Nhị Cầu Từ, vinh hoa phú quý đều sẽ có!

Kết quả lúc sắp chạy đến trước mặt Nhị Cầu Từ bỗng nhiên dưới chân bị thứ gì gây vướng một chút, trực tiếp ngã khụy gối xuống mặt đất.

Nhưng mà thứ này lại mềm mại ẩm ẩm, hẳn nhớ rõ viên gạch ở ngoại điện của Thường Đào các rất cứng, sờ vào không thể có cảm xúc như vậy được.

Hẳn theo bản năng mà sờ một cái, pháp phòng quyền rũ, còn là hai cái, giống hệt như màn thầu.

Đáng thương cho Trương Đại tổng quản lớn tuổi như vậy còn chưa chạm qua nữ nhân, một lúc lâu sau mới phát hiện ra mình đang sờ lên ngực của nữ nhân, ngay lập tức bị dọa đến suýt tiểu ra quần.

Hẳn sờ soạng ngực của tiểu yêu tinh hả?

Có chút kích động, trong nháy mắt hẳn cảm giác ít nhất ở vấn đề về ngực, hẳn đã thắng Nhị Cầu Từ.

Bởi vì cửa trước và cửa sau của ngoại điện đều mở ra, cho nên đèn vừa đốt lên liền tắt, mãi mới đóng được cửa sau lại, sau đó lại lần lượt châm lại ngọn nến.

Trong điện vừa mới có chút ánh sáng, Trương Hiến Năng liền nhìn ra tâm tình của Hoàng thượng vô cùng không tốt. Sắc mặt hẳn âm trầm, so với bóng đêm chung quanh cũng không khác bao nhiêu.

Trương Đại tổng quản không biết đến tột cùng Đào Uyển nghi đã làm chuyện xấu gì, hẳn chỉ biết là địa phương quý quái này âm u mờ ám, nhìn hơi bị giống âm tào địa phủ.

Ánh nến mờ ám, nơi nơi đều treo lụa trắng, cực kỳ giống linh đường khi có người chết. Cộng thêm trong điện còn có sự lạnh lẽo do gió lửa mang lại, Trương Hiến Năng không khỏi run lập cập.

A di đà phật, ta không "trứng" không thể ăn, mời đi tìm người có "trứng" mà ăn. Đúng vậy, trong điện cũng chỉ có một người có "trứng" mà thôi!

Hắn cúi đầu liền nhìn thấy người nằm trên mặt đất không phải Đào Uyên nghi, mà là một vị cô nương nhìn khá lạ mặt, phải một lúc hắn mới nhớ ra đây là vị nào.

Tiêu Nghiêu vẫn không nói chuyện. Hắn nắm chặt hai đầu, thậm chí bởi vì dùng sức quá mức mà phát ra âm thanh "răng rắc", đó là âm thanh xương cốt chạm vào nhau, hắn rõ ràng hận đến chết cảnh tượng trước mắt.

Lúc đầu hắn vừa tiến vào còn có cảm giác nơi này thật sự giống như thế ngoại đào nguyên, rất đẹp cũng rất có ý cảnh.

Kết quả bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua, ánh nến tắt hết, ngay sau đó liền nghe được có âm thanh, từ nơi không xa thổi đến.

Rốt cuộc đến khi cái "thứ đó" đến sát thì hắn nhìn thấy một nữ nhân đầu tóc xoắn tung, toàn thân trắng toát đang cười với hắn.

Cười cái con mợ nhà ngươi!

Cả cuộc đời lần đầu tiên hắn muốn mở miệng chửi một câu thô tục, lúc nữ nhân kia dựa sát vào người hắn thì lông tơ cả người hắn đều dựng đứng. Hơn nữa cả người nữ nhân này lạnh như băng, rõ ràng là nữ quỷ mà, còn cả phương hướng bay đến của nàng ta nữa, rõ ràng muốn đâm ngã hắn.

Hắn lập tức cong eo, giơ một chân đạp nàng ta rớt xuống.

Hắn giơ chân đạp là dùng tất cả sức lực, dù sao đây cũng không phải Tàn Phiên Phiên, đá ả ta chết hắn cũng không cần bồi thường!

Chính vì vậy Trương Hiến Năng ở bên ngoài mới nghe được một tiếng thét chói tai của nữ quỷ, y như là giết heo vậy, tiếng thét lộ rõ sự đau đớn từ sâu trong linh hồn.

Trăm đá người người cũng dám kêu!

Khỏe miệng của cô nương này đã chảy máu, chắc chắn là bị Hoàng thượng đá đến nội thương rồi.

Trương Hiến Năng thở dài một hơi trong lòng, làm vậy không thể sống nha.

"Hoàng thượng, vị này chính là muội muội của Nguyệt Quý phi và Minh Quý phi, là cô nương Lâm gia. Không biết vì sao lại chạy đến Thương Đào các?" Hắn nhẹ giọng bẩm báo với Hoàng thượng.

Ngồi cửu ngũ xá khỏe miệng, trên mặt xẹt qua một tia cười lạnh: "Không biết, kêu Tàn Phiên Phiên ra tới sẽ biết. Chủ tử của các người đâu, bảo nàng ấy lăn ra đây cho trăm!"

Tiêu Nghiêu liếc mắt một cái liền thấy được thái giám tổng quản Lý Đức - người đã mời hắn vào điện thì lập tức quát.

Lý Đức run lập cập, hắn không giống như Trương Hiến Năng thường xuyên ở bên cạnh vua mà miễn dịch với quân uy.

Hắn cũng chỉ gặp Hoàng thượng có vài lần, hiện giờ lại bị Hoàng thượng tức giận quát mắng, hắn đối diện với cơn giận của thiên tử thì sợ đến nỗi trái tim như muốn ngừng đập.

"Hoàng thượng bớt giận, Đào Uyên nghi đang quỳ ở trước điện phía tây, chủ tử ra lệnh khóa cửa ngoài. Chủ tử còn nói trừ khi ngài cho chủ tử ra ngoài nếu không thì chủ tử sẽ không ra được."

Lý Đức thật vất vả mới không chế được miệng của mình, cố gắng không làm mình nói lắp.

Quân uy khó dò, đối mặt với ngôi cửu ngũ đang tức giận hắn có thể cảm nhận được sát khí đang vây quanh hắn, đè nặng khiến hắn không thở nổi. Hắn thực sự không hiểu sao chủ tử của hắn còn có gan chố mà làm loạn.

Ngay cả chân long thiên tử cũng dám trêu chọc, hy vọng xiếc khi của chủ tử cuối cùng có thể thành công, nếu không đầu toàn bộ cung nhân của Thương Đào các đều phải dọn nhà.

Lúc này hai cửa của trước điện đều mở, gió thổi rất lớn, chỉ cần năm ba ngày là khô coong rồi.

"Trăm cho phép nàng ấy lăn ra đây! Nếu nàng ấy không muốn ra cũng được, trực tiếp ban ly rượu lên đường đi." Tiêu Nghiêu gần từng chữ một nói.

Lý Đức sợ tới mức tè ra quần, chạy nhanh đi mời Đào Uyên nghi. Số mình sao lại khổ như vậy chứ, có một chủ tử thường xuyên thích tìm đường chết.

Người khác nhìn thấy Hoàng thượng đều là vất hết óc khiến Hoàng thượng vui vẻ, còn chủ tử thì dùng cả toàn bộ thủ đoạn để trêu đùa Hoàng thượng.

Lúc Lý Đức đi qua mời người thì khóa đã mở ra, Liễu Âm với hốc mắt hồng hồng đang nôn nóng nói chuyện với chủ tử.

"Chủ tử, sao ngài không nói với nô tỳ sớm hơn, ngài tính kể cả Hoàng thượng vào chuyện này. Nô tỳ vì cố gắng làm nàng ta giống nữ quỷ nên đều làm theo dặn dò của ngài. Đầu tiên cho nàng ta tắm nước lạnh, nói là long thể của Hoàng thượng cực nóng, Hoàng thượng thích chơi kích thích luân phiên nóng lạnh, cho nên nàng ta càng lạnh càng tốt! Còn bôi cho nàng ta son môi đỏ thắm, nói Hoàng thượng thích ăn son đỏ của nữ nhân, còn càng đỏ càng tốt. Sau đó thì nàng ta biến thành nữ quỷ thật. Nếu Hoàng thượng bị dọa ra cái tật xấu gì, nô tỳ, nô tỳ phải chết mất! Nếu như Hoàng thượng đã biết

những chuyện nô tỳ làm, nô tỳ có mười tám cái đầu cũng không đủ chém đầu...."

Liễu Âm không dám lên tiếng khóc lớn, chỉ là nhỏ giọng nức nở, nhưng mà ngay cả khóc nhỏ giọng nức nở cũng khiến nàng sắp ngất xỉu.

Nàng hoàn thành nhiệm vụ Tàn Phiên Phiên giao cho vô cùng hoàn mỹ, lúc đó nàng còn khoe khoang trong lòng, nàng không hổ danh là cánh tay đắc lực của lão đại.

Kết quả đầu? Nháy mắt tự vả mặt, lão đại sắp phải chết, nàng là cánh tay đắc lực của lão đại chắc chắn cũng không có kết quả tốt.

Khó trách lúc ấy nàng nói vô cùng hăng say, Vọng Lan cô cô ở bên cạnh lại liên tục thở dài. Nàng còn mắng thầm trong lòng là Vọng Lan cô cô ghen ghét nàng, chủ tử càng trọng dụng nàng hơn.

Thì ra Vọng Lan cô cô sớm đã nhìn rõ tất cả.

"Uỷển nghi, Hoàng thượng kêu ngài đi qua đó!"

Lý Đức hận không thể chọc mù mắt chính mình, độc điếu lỗ tai của chính mình, vì sao hắn lại tai thính mắt tinh như thế, biết chính mình đã rơi vào cái hoàn cảnh vô cùng bị thảm.

Bên trong Thường Đào các, lúc đèn đuốc sáng trưng thì là nhân gian tiên cảnh thế ngoại đào nguyên làm hi đường, lúc tối đen thui lụi thì là âm tào địa phủ mười tám tầng địa ngục làm linh đường.

Nữ tiên biến thành nữ quỷ, toàn bộ cung nhân của cung điện đều nên sớm chết sớm siêu sinh.

Tàn Phiên Phiên thông thả ung dung sờ sờ tóc mái trên thái dương của mình, lúc nào cũng phải vững vàng, cho dù nàng đã chọc cho Cửu Hoàng đế nổi giận.

"Các người đều là người ta tín nhiệm nhất trong điện của mình, các người nên biết nếu như ta chết thì các người chắc chắn không sống được. Chỉ có ta tồn tại thì các người còn có khả năng thở phào một hơi. Cho nên chuyện hôm nay liền làm theo phân phó trước đó của ta, cắn chết cũng không được nói sai, nếu là nói lỡ miệng thì chúng ta vào đại lao gặp nhau đi." Khuôn mặt nàng nghiêm túc, lạnh giọng dặn dò.

Cho dù là thời khắc nguy cấp như thế này giọng nàng cũng vô cùng bình tĩnh, giống như là tìm cho bọn hắn một liều thuốc yên tâm, ngay cả Liễu Âm đang khóc sụt sùi cũng ngừng lại.

Tàn Phiên Phiên diễn kịch quen, nhưng là đối mặt với nô tài bọn họ rất ít khi thể hiện bộ dáng thiên kỳ bách quái, thường xuyên là bộ mặt nghiêm túc, sử dụng công bằng, giống như một cây Định Hải Thần Châm, chặt chẽ ổn định khí thế của Thường Đào các.

Chỉ cần Định Hải Thần Châm không ngã, Thường Đào các liền có thể tái chiến, phải biết rằng nơi này là địa bàn của diễn tình, Hoàng thượng đệ nhất nàng đệ nhị.

Lúc đang diễn kịch thì nàng là đệ nhất, không có chỗ cho Nhị Cửu Tử.

Tiêu Nghiêu đứng ở giữa nội điện, Lâm Xảo bị đá hôn mê, không ai nâng dậy.

Váy trắng lưu tiên trên người nàng ta rũ xuống, còn dính vài giọt máu đỏ tươi, không hề có chút tiên khí phiêu dật nào, khoe miệng tràn ra vết máu, khiến nàng ta nhìn giống hệt nữ quỷ.

Lụa trắng rũ xuống từ trên xà nhà, có lẽ đây là thứ nàng ta nắm để bay xuống, một nửa dải lụa còn buộc trên eo nàng ta, rõ ràng là bị đứt.

Hiển nhiên là bị Hoàng thượng dùng sức đá đến xé rách cả lụa, đêm nay toàn bộ Thường Đào các đều xúi quẩy, đây là sự thật mà trong lòng các cung nhân đứng ở trong điện đều biết rõ.

Đào Uyển nghi thật sự là cả gan làm loạn, thế nhưng dám đùa giỡn Hoàng thượng như thế.

Lúc Tàn Phiên Phiên tiến vào, bước chân thất tha thất thểu, cả mặt đầy nước mắt, cách rất xa đều nghe được tiếng khóc thét ảm ức của nàng.

Là thật sự khóc rống, không phải cái kiểu khóc lê hoa dính mưa khiến người khác yêu thương, tiếng khóc ừ ừ giống như bị toàn thể thế giới vứt bỏ vậy.

"Ô ô, ô ô....." Nàng khóc đến nổi thở hổn hển, lúc đi đến ngạch cửa thì bị vướng, trực tiếp té ngã trên đất.

Lần này ngã rất nặng, "Rầm" một tiếng to, ai cũng nghe được tiếng đầu gối và bàn tay va vào nền gạch, nghe thôi cũng thấy đau răng.

Nàng cau mày, khẳng định là ngã rất đau, lại không dám kêu, vẫn như cũ là khịt khịt khóc, khóc đến mức Liễu Âm đi theo phía sau cũng gạt lệ theo.

Chủ tử của các nàng thật thảm mà. Cửu Hoàng đế quả thực không phải người, đến lúc này còn bắt nạt chủ tử.

Nếu Lý Đức biết suy nghĩ của Liễu Âm, nhất định tặng cho nàng ba cái dấu chấm hỏi? Tiểu tỷ tỷ, sao người còn nhập diễn sớm hơn cả chủ tử!

Hoàng thượng vốn đang vô cùng tức giận sắp biến thành chày gỗ rồi, hần nghĩ lúc nhìn thấy Tần Phiên Phiên thì lập tức cho nàng một đá, để giải mối hận trong lòng.

Nữ nhân này quá mức vô pháp vô thiên, thế nhưng dám trêu chọc ngôi cửu ngũ, là hần trước đây quá dung túng nàng, tạo cho nàng thói quen coi rẻ hoàng quyền.

Nhưng khi nhìn thấy nàng khóc lóc đến mức sắp tắt thở như vậy, còn ngã đau như vậy, chày gỗ cũng bị mài thành kim.

"Người khóc cái gì! Trẫm còn chưa nói cái gì, người khóc cái gì!" Hần quát lên với nàng.

"Bởi vì tần thiếp sắp phải chết rồi, ô ô....." Nàng nâng đôi tay che lại mặt, nước mắt xoạch xoạch mà chảy theo khe hở ngón tay ra, vô cùng tội nghiệp.

Trương Đại tổng quản đang đứng chờ xem kịch vui, nhìn thấy vậy thì yên lặng tổng kết ở trong lòng: Ủm, nữ nhân quả nhiên là làm bằng nước. Nhìn nước mắt của Đào Uyển nghi đi, nhiều đến mức có thể dùng để tưới hoa màu được rồi.

"Người còn biết người phải chết à, đây là nhân gian tiên cảnh người chuẩn bị cho trẫm? Linh đường hả, muốn lôi kéo trẫm cùng xuống hoàng tuyền, sớm về nơi cực lạc?" Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, nâng tay kéo nàng lại đây, bàn tay gợn lên như đang chuẩn bị đánh nàng.

Tần Phiên Phiên sợ tới mức rụt rụt cổ, tiếng khóc không ngừng.

Bàn tay của hần cuối cùng không rơi xuống, đáng về nàng khóc quá mức phiến lòng.

Cầu Hoàng đế thấy việc đời nhiều, càng khóc đến lê hoa dính mưa thì càng già, nhưng cũng không phải khóc giống như người đàn bà chanh chua chửi đồng mới là thật.

Phải khóc đến thương tâm, khóc đến chân thành, còn phải khóc đẹp.

Tần Phiên Phiên chỉ nghĩ một chút liền hiểu, lúc nàng mười tuổi khó khăn lắm mới được một miếng bánh trung thu ngự tứ từ trong cung ban thưởng, lúc đó nàng vừa mới khiến cho Tần phu nhân thích nàng không lâu, trừ bỏ con gái ruột là nhị tỷ tỷ thì trong tất cả thứ nữ chỉ có một mình nàng có.

Nàng cảm khăn gấm cẩn thận bọc lại, muốn cầm về viện của mình cho nhũ nương ăn cùng. Không ngờ bỗng nhiên một con chó săn chạy đến, nàng hoảng sợ, miếng bánh trung thu lăn xuống đất, con súc sinh kia ngậm bánh rồi chạy mất.

"Ô ô ô ——"

Bánh trung thu của ta a, con chó ngu ngốc, đồ súc sinh, khẳng định mày là họ hàng của Cầu Hoàng đế trước mặt ta.

"Tần thiếp không dám, tần thiếp là chuẩn bị cho chính mình, lẽ ra vui mừng giống như chuẩn bị ăn tết vậy. Nào biết Minh Quý phi liền mang muối muối của mình lại đây, yêu cầu tần thiếp nhất định phải giúp nàng ta, tần thiếp thế sống chết không theo rồi. Hoàng thượng là thiên thần của tần thiếp, là Ngọc Hoàng đại đế, ô ô....."

Nàng vừa nói vừa kêu khóc, miệng vừa nói nhưng trong đầu cũng xoay chuyển nhanh chóng.

Bởi vì bánh trung thu bị chó săn ngậm đi rồi, từ đó nàng liền không thích chó. Có một lần nàng làm khách ở nhà khác, nhìn thấy một con chó. Lúc đầu một người một chó bình an không có việc gì, nhưng nàng xấu miệng mắng nó hai tiếng, con tiểu súc sinh kia mất rất tinh, lập tức sủa như điên với nàng, làm nàng sợ đến mức khóc lóc nước mắt nước mũi tèm nhem. Cả đời này nàng chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Tiểu súc sinh đó khẳng định là huynh đệ của Cầu Hoàng đế.

"Ngài vĩ ngạn và cao quý như vậy, làm sao có thể để loại người như nàng ta làm bẩn! Tần thiếp không muốn, Minh Quý phi lại không cho, nói muốn tìm cái lý do trị tội tần thiếp. Tần thiếp sợ tranh chấp với nàng ta, đến lúc đó lại đến trước mặt hai vị Thái hậu thì sẽ khiến ngài khó xử. Tần thiếp đành phải đồng ý, nhốt chính mình trong trắc điện, chỉ như vậy mới ngăn được tần thiếp lao ra đánh người. Tần thiếp biết ngài đã tới, trong tim chảy máu, ngài sắp bị nàng ta làm bẩn a! Ô ô....."

Ôi, thật thương tâm mà, kiếp này nàng và chó không đội trời chung.

Khi còn nhỏ bị chó cướp bánh trung thu, sau lại bị chó đuổi theo, hiện tại còn muốn diễn kịch ở trước mặt Cầu Hoàng đế, mệnh khổ, không có biện pháp.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng khóc thương tâm, nghe nàng nói vô cùng chân thật, nhưng mà về mặt hần vẫn lạnh nhạt.

Nếu hần có thể bị lừa lần nữa, hần chính là tên ngốc!

Tần Phiên Phiên là nữ nhân có rất nhiều biện pháp, tại sao lại chọn hạ sách này!

"Người lại nói vậy!" Hần lại duỗi tay ra, Tần Phiên Phiên cho rằng hần lại muốn đánh nàng, một lần nữa rụt cổ lại.

Kết quả nam nhân chỉ là lôi kéo nàng đứng vững, cũng không động đến một đầu ngón tay của nàng.

"Người còn sợ quấy đến hai vị Thái hậu không yên hả? Người cứ bịa chuyện đi. Nếu người muốn giúp nàng ta, vì sao biến nàng ta thành bộ dáng như quý thể này, còn có nếu như không phải có người đứng lúc mở cửa thì lấy đâu ra gió, sao nến trong điện lại tắt, cung điện đẹp đẽ lập tức biến thành linh đường?"

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, chỉ vào Lâm Xảo đang nằm trên mặt đất không rõ sống chết.

Tần Phiên Phiên bót thời gian liếc nhìn nàng ta một cái, rất tốt, chết vô đối chứng.

"Nàng ta muốn làm Hạnh hoa tiên tử mà, hoa hạnh chính là màu trắng, chính nàng ta muốn làm nữ quý, tần thiếp ngăn không được." Nàng nói được đúng lý hợp tình.

Dù sao đều không thể trách ta, muốn tìm thì tìm người khác tính sổ.

Ngôi cửu ngũ lần thứ ba muốn đánh nàng, nữ nhân này vừa thấy cơn tức của hần hạ một chút liền bắt đầu hất mũi vênh mặt lên.

Tần Phiên Phiên thấy sắc mặt của hần lại trở nên âm trầm, đôi mắt mang theo sát khí, miệng mím một cái nước mắt lại xoạch xoạch rơi xuống.

Trương Đại tổng quản ai thán ở trong lòng: Nương ôi, tiểu yêu tinh khóc thật là đẹp mắt, làm hần đều chua xót theo.

Hần vào cung nhiều năm như vậy, từ một tiểu thái giám ở góc xó xinh nào đó biến thành chó săn... à không, nhầm, thành cánh tay đắc lực nhất của Hoàng thượng, bao nhiêu năm nay hần chịu bao nhiêu khổ cực, chịu không biết bao nhiêu tội. Nhưng mà Cầu Hoàng đế còn chưa bao giờ hiểu nỗi khổ của hần.

Người có "trúng" làm sao có thể hiểu được nỗi khổ của người không có "trúng"!

Người nhìn ta mỗi ngày cười hi hi, kỳ thật trong lòng đều rất đau khổ!

"Hoàng thượng, ngài tức giận với tần thiếp cũng không sao, đừng tức hòng thân thể ngài là được. Khi tần thiếp còn nhỏ vừa giận liền ôm người bên cạnh một cái là không tức giận nữa. Tần thiếp ôm ngài một cái, ngài cũng đừng nóng giận!"

Nàng suy đoán tâm lý lúc này của Hoàng thượng, nhưng là người thì nhìn mặt không thể hiểu suy nghĩ của chó được, mặc dù mặt của Cầu Hoàng đế lớn lên rất đẹp!

Nàng vừa nói vừa mở hai tay ra ôm lấy eo Tiêu Nghiêu. Eo của nam nhân cứng cáp mà rắn chắc, hơn nữa ngực cũng rộng lớn ấm áp, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ ôm khi đang mặc quần áo.

Trên giường đã ôm vô số lần, dưới giường thì đây là lần đầu tiên nàng ôm hần như thế.

Thân mật mà ấm áp, trên người nam nhân có hơi thở nam tính lập tức thổi đến, mang theo vô số cảm giác an toàn.

Tiểu yêu tinh có bao nhiêu mềm mại, tất nhiên Tiêu Nghiêu rõ ràng hơn tất cả mọi người, nàng thật cẩn thận mà ôm hần từng chút một, hơn nữa còn ôm eo hần, muốn vùi đầu vào trong lồng ngực hần, rồi lại mang theo do dự cùng thấp thỏm.

"Người cảm thấy trẫm có thể không tức giận sao? Người thật là có gan chó to bằng trời, dám tính kế cả trẫm vào chuyện này! Hừm?"

Hần duỗi tay bắt lấy lưng nàng, muốn kéo nàng ra khỏi lồng ngực của chính mình.

Không nghĩ tới lá gan của Tần Phiên Phiên lại to lên, đôi tay ôm chặt hần, giống như bạch tuộc vậy.

"Tần Phiên Phiên!" Hần lại quát nàng.

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn hần, miệng lại mếu máo lần nữa, hốc mắt chột đỏ, nước mắt nhanh chóng được hình thành với tốc độ mắt thường không thể thấy được.

"Hoàng thượng, ngàn sai vạn sai đều là tần thiếp sai, tần thiếp không thắng được Minh Quý phi, làm ngài chịu khổ. Tần thiếp sẽ chịu trách nhiệm với ngài, nhất định sẽ dỗ ngài vui vẻ, ngài đừng tức giận!" Nàng dựa vào trong lồng ngực hần, nhỏ giọng lầu bầu, còn giot tay vỗ về phía sau lưng hần, không mang theo một chút ái muội nào, hoàn toàn là ý tứ an ủi.

Trong ngực có một người như vậy, vừa khóc vừa chơi xấu. Trong lòng Tiêu Nghiêu trừ bỏ lửa giận thì chỉ còn bất đắc dĩ.

Hần có tức giận không? Đương nhiên là tức giận, từ nhỏ hần đã biết hoàng quyền không thể xâm phạm, hần là Hoàng đế chính là chí cao vô thượng, nhưng nữ nhân trước mặt hần lại dám tính kế hần, kéo hần vào tiểu xiếc tranh đấu của nữ nhân.

Hần muốn trừng phạt nàng không? Đương nhiên cũng muốn, nhưng lại không biết nên trừng phạt nàng như thế nào.

Chém đầu? Không đến mức. Trọng trách? Nàng chắc chắn là chịu không nổi. Hàng vị? Phân vị của nàng vốn dĩ cũng không cao, nếu không thì sao có thể bị Minh Quý phi uy hiếp.

Cầm tức? Hình như không tệ lắm.

"Xuống dưới." Hần thấp giọng nói một câu.

Tần Phiên Phiên cẩn thận mà quan sát hai mắt hắn, thấy trên mặt Hoàng thượng không có cảm xúc quá rõ ràng, nhưng lại không dám chọc hắn.

Thân thể hai người bọn họ vô cùng quen thuộc, nhưng tâm linh thật đúng là không thân, nàng không dám đánh cược.

Nàng ngoan ngoãn mà đứng vững.

"Đã làm sai chuyện liền phải bị phạt ——" nam nhân trầm giọng mở miệng.

Phía sau Trương Đại tổng quản lập tức thẳng thắn eo, vênh tai muốn nghe một chút tiểu yêu tinh sẽ xui xẻo như thế nào.

Kết quả ngôi cửu ngũ lập tức thấy được một bãi màu đỏ trên tay áo Tần Phiên Phiên, mũi người được mùi máu tươi, không phải mùi máu của Lâm Xảo nằm trên mặt đất, mà là trên người Tần Phiên Phiên.

"Bị thương?" Hần bước về phía trước nửa bước, nâng cánh tay của nàng lên nhìn.

Lúc này Tần Phiên Phiên vào cửa bị té rất nặng, lúc ấy mọi người đều chú ý đến việc Hoàng thượng muốn xử lý chuyện này như thế nào, không có ai để ý cổ tay và đầu gối của nàng ngã chảy máu.

Cánh tay lộ ra ngoài thì cọ xát qua nền gạch, trầy một miếng to, lúc này đang chảy máu.

Ngay cả Tần Phiên Phiên cũng chưa phát hiện, dọc theo đường đi đều nghĩ ngiệt duyên của chính mình với chó để áp ủ cảm xúc khóc lóc thảm thiết, rồi tính toán xem đồ Hoàng thượng như thế nào, làm gì còn có thời gian lo lắng xem xét chính mình có té bị thương hay không.

Hiện giờ bị Hoàng thượng nhắc tới, cảm giác đau đớn lập tức kéo đến, nàng lập tức không nín được.

Không cần nghĩ đến ngiệt duyên với chó thì nước mắt đã xoạch xoạch rơi xuống.

Ôi, mệnh khổ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Diễn tình làm nũng

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Đau quá." Tần Phiên Phiên vừa khóc vừa kêu đau, tục ngữ nói rất đúng, trẻ khóc được bú, từ nhỏ nàng đã minh bạch đạo lý này.

Nàng khóc đến bách chuyển thiên hồi[1], làm lòng người phát phì.

[1] bách chuyển thiên hồi (百转千回): thành ngữ hình dung sự xoay chuyển lặp lại hoặc tiến trình khúc chiết, cũng chỉ đã trải qua rất nhiều trắc trở.

Tiêu Nghiêu lôi kéo cổ tay nàng, vừa gọi người đi thỉnh thái y, vừa ôm nàng ngồi xuống một bên, cũng không hề ghét bỏ nội diện này bố trí giống như linh đường, không hề có ý kiêng kỵ.

Buổi tối muộn thế này, Hoàng thượng thỉnh thái y tới Thương Đào các, vừa hỏi vẫn là Đào Uyển nghi bị thương, mọi người trong Thái Y viện liền có chút vi diệu.

Chẳng lẽ là Hoàng thượng và Đào Uyển Nghi chơi đến thật vui vẻ, thật sự làm ra vấn đề gì?

Đây chính là trường hợp đầu tiên sau khi Hoàng thượng đến chỗ phi tần, làm phi tần đó, đúng theo nghĩa đen là không xuống giường được.

Thời điểm thái y mang theo hòm thuốc cùng cung nữ đi tới, liền thấy hai người ngồi trên ghế bên ngoài điện, ăn mặc chỉnh tề, Đào Uyển nghi lộ ra cánh tay, giờ phút này vẫn là bộ dáng long lanh nước mắt, nhìn thật là đáng thương.

Tức khắc ý nghĩ trong lòng thái y đều dập tắt, hại hắn đã lớn tuổi lại bị kích động một hồi, kết quả thể nhưng chỉ là bị ngã trầy da.

Tiểu thái giám kia tới thỉnh thái y cũng không nói rõ ràng chút, làm người ta tưởng tượng mênh mông.

Thái y bắt mạch một lát, lập tức nói: "Vẫn chưa động tới gân cốt, để y nữ băng bó cho Đào Uyên nghị một chút là được, không thể đụng vào nước, cũng tránh cảm vật nặng. Lão thần khai phùng thuốc, nhưng uống hay không uống thì tùy ngài."

Tần Phiên Phiên vô cùng sợ chịu khổ, tất nhiên nàng sẽ không uống thuốc, chỉ là nàng chờ hồi lâu mới chờ được thái y tới, thế nhưng chỉ nói mấy câu như vậy, tức khắc liền có chút không cam lòng.

Nàng cũng không thể vô ích té ngã, thậm chí đổ máu.

"Thái y, không còn bệnh tật gì khác sao?" Nàng trừng lớn con mắt hỏi một câu.

Thái y đang chuẩn bị rời đi, có chút phát ngược nói: "Thân thể của Đào Uyên nghị rất khoẻ mạnh, mạch tượng cũng rất bình thường."

Hắn không có mặt mũi nói thẳng, hắn đã bắt mạch cho rất nhiều chủ tử hậu cung, hiếm thấy ai cường tráng như trâu giống Đào Uyên nghị.

"Nhưng ngực ta có hơi đau, đầu vầng mắt hoa." Nàng thống khổ mà rên rỉ một tiếng, một tay che ngực, như là muốn ngất đi.

Động tác bất thành linh của nàng làm thái y và Hoàng thượng giật nảy mình, thái y lập tức bắt mạch lại, chính là khám đến ba lần. Dù trên mặt nàng lộ ra biểu tình đau đớn không thể chịu nổi, nhưng cường tráng như trâu cũng không thể biến thành mèo bệnh.

Đào Uyên nghị đẩy là ra cho hắn đề bài khó.

"Rốt cuộc là làm sao vậy?" Tiêu Nghiêu chờ đến có chút không kiên nhẫn, cau mày thúc giục một câu.

Thái y rất muốn trợn trắng mắt, hắn nào biết là làm sao, Đào Uyên Nghi muốn làm chuyện kỳ quái gì vậy!

"Đào Uyên nghị, ngài còn có cảm giác gì, tim đập nhanh sao?"

Dù sao hắn bắt mạch cũng không tìm ra.

Tần Phiên Phiên lập tức gật đầu, nhẹ giọng nói: "Thái y, ta luôn cảm thấy hoảng hốt trong lòng, ta rất sợ hãi. Người nói ta đã sắp chết, ai mà không sợ. Thái y, người lại bắt mạch cho ta, dưới gầm trời còn thái y nào y thuật cao minh như người không?"

Nàng nói, lại cảm thấy vô cùng uất ức, nàng cảm thấy chính mình thật sự vô cùng khổ.

"Tần Phiên Phiên." Tiêu Nghiêu trừng nàng, hơi dùng sức bắt lấy cổ tay nàng, nàng lập tức bày ra biểu tình đau đến ngất.

"Đào Uyên nghị có thể là bị dọa nên nhịp tim không đều, hòa hoãn một chút, nghĩ đến sự tình vui vẻ ngày thường là được." Thái y không có biện pháp, theo Đào Uyên nghị đi đến con đường này, một đường đi đến cuối đi.

"Hoàng thượng, ngài nghe thấy không? Tần thiếp bị dọa đến nhịp tim không đều. A!" Bên này nàng vừa định biểu hiện một chút, bên kia y nữ bắt đầu băng bó cho nàng, nàng lại bắt đầu nhăn mày kêu lên.

"Tần Phiên Phiên." Hoàng thượng nheo mắt nhìn nàng, trong giọng nói mang theo vài phần ý vị cảnh cáo.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, nhưng lại nhịn xuống không khóc, chỉ nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, tần thiếp rất sợ hãi rất thương tâm rất khổ sở, ngài an ủi tần thiếp được không?"

Toàn bộ trong điện là một mảnh yên tĩnh, cung nhân trong điện đều cúi đầu, không dám nhìn hai người bọn họ, trên thực tế trong lòng đều âm thầm giờ ngón tay cái với dũng sĩ Đào Uyên nghị.

Người ta chính là trắng trợn không làm ra vẻ như thế, quang minh chính đại cầu Hoàng thượng an ủi như thế, còn không làm người phiền chán, trong cung này có mấy vị chủ tử có thể làm được.

Một bên lão thái y giống như lão tăng nhập định, Tần gia thật là số lớn, trước mắt một vị Vương phi, sau vị này tiến cung quả thực yêu khí tận trời, nếu để những người bảo thủ nhìn thấy, đều có thể nói một câu hồ ly tinh.

Tiêu Nghiêu lạnh mắt nhìn nàng, không đáp.

"Hoàng thượng, lúc trước tần thiếp đã ân cần an ủi ngài, có qua có lại mới tốt."

"Người an ủi trầm như thế nào?" Cuối cùng Hoàng thượng cũng mở miệng vàng.

"Tần thiếp ôm ngài." Trên mặt nàng lộ ra tươi cười vui mừng.

Tiêu Nghiêu nhướng mày, cười lạnh nói: "Khi đó người nói chính là ghét phải an ủi người như vậy, hiện giờ người dám tức giận sao?"

Cầu Hoàng đế khiến nàng giận đến thiếu chút nữa trợn trắng mắt, nàng tức giận sao? Nàng đều đã tức giận đến tận trời, nhưng nàng dám nói ra sao? Nhất định là không dám.

Nàng cúi đầu, cũng không hề giảo biện, chỉ đề thấp thanh âm tội nghiệp mà vẫn luôn lải nhải thì thầm: "Hoàng thượng là chân long thiên tử, là ngôi cửu ngũ, nếu ôm tằm thiếp một cái, đừng nói giận, phiền não gì cũng đều tiêu tán hết. Tằm thiếp thật khó sở, cánh tay đau, ngực cũng đau..."

Tiểu cao nhân tỏ vẻ đáng thương nhất trên đời Tàn Phiên Phiên lên đài.

Một tràng lải nhải vừa rồi của nàng, ai dám tranh phong.

"Câm miệng!"

Ngôi cửu ngũ rốt cuộc không thể nhịn được nữa kêu nàng câm miệng, cùng với thanh âm hai chữ này phát ra, Tàn Phiên Phiên liền cảm thấy một đôi tay đi ở sau đầu nàng, ấn đầu nàng vào ngực nam nhân.

Mặt nàng dán vào hình thêu trên long bào, cái loại xúc cảm vải dệt lạnh lẽo truyền đến làm toàn thân Tàn Phiên Phiên đều là một trận thỏa mãn.

A, dù sao nàng cũng là nữ nhân đã từng cười rống, Hoàng thượng đối với nàng vẫn là mềm lòng.

Loại trạng thái rúc ở trong lồng ngực hần này lại làm nàng nhớ tới thời điểm đêm đó cười trên người hần, cái cảm giác nhìn từ trên xuống dưới ngôi cửu ngũ, thật sự là cả người sáng khoái, làm người ta cả đời khó quên.

Khi nào còn phải lồi kéo Hoàng thượng làm một phát "thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi".

Sau khi băng bó miệng vết thương xong, thái y và y nữ đều lui xuống, trong điện là trạng thái im ắng, đến nỗi Lâm Xảo nằm trên mặt đất cũng không ai để ý đến, giống như đó chính là một vật bài trí trên nền gạch.

Người đều đi rồi, Tàn Phiên Phiên còn ăn vạ trong ngực hần, một chút động tĩnh cũng không có.

Hần vỗ đầu nàng, liền nghe thanh âm mơ mơ màng màng của nàng truyền đến: "Tằm thiếp thật mệt mỏi, trong lồng ngực Hoàng thượng thật ấm áp thật thoải mái, giống khi còn nhỏ, tằm thiếp muốn ngủ rồi."

Nàng vừa nói vừa cọ cọ trong ngực hần, tìm góc độ càng thêm thoải mái.

Toàn bộ trong điện lại lần nữa lâm vào một mảnh yên tĩnh, Đào Uyển nghi này hề há mồm ra, thật là mặc cho ai đều phải bại bởi nàng.

Ngôi cửu ngũ như rồng mây, giờ tay tựa như muốn đẩy nàng ra, cuối cùng cúi đầu nhìn sườn mặt an tĩnh của nàng, vẫn là không xuống tay được.

Nữ nhân này điên lên giống nữ yêu tinh, nhưng thời điểm nhắm mắt lại, thật đúng là giống thiên tiên hạ phàm.

Lông mi vừa dài lại mềm, cái mũi thẳng tắp, môi hồng nhuận chu lên, vừa lúc thân ở trên hoa văn rồng trên ngực hần, không biết vì sao, trong lòng ngôi cửu ngũ bỗng nhiên sinh ra vài phần cảm giác thỏa mãn.

Hần chặn ngang bệ nàng lên, trực tiếp tiến vào nội điện.

Kết quả mới vừa đi vào, khi thấy rõ ràng bố trí bên trong, tâm tình Hoàng thượng khó khăn lắm mới nâng lên được, lại lần nữa rơi xuống đáy cốc.

Trên cây xà nhà trong tấm điện, dùng dây thừng treo một loạt váy sam màu trắng, gió nhẹ qua, toàn bộ đong đưa, rất giống hiện trường nữ quý mở hộp.

Tàn Phiên Phiên đang hạnh phúc mà rúc ở trong ngực Hoàng thượng, trong đầu còn ảo tưởng lần sau cười rống là khi nào, kết quả bỗng nhiên nhận ra cảm xúc của Hoàng thượng không thích hợp, lập tức mở mắt ra.

Thấy được kiệt tác của chính mình, hồn cũng bị dọa rớt mất, lập tức nhảy xuống khỏi ngực hần, hô to sai người tiến vào cất hết chỗ quần áo đó đi.

Nàng đã quên chính mình còn có cái sự sắp đặt này!

Thời điểm Trương Hiến Năng mang theo người tiến vào, vừa thấy bố trí này, lập tức dưới đáy lòng châm cây nến cho Đào Uyển nghi.

Quả nhiên là không nở mồm nhìn thẳng a.

"Hoàng thượng, tằm thiếp tưởng tượng đến ngài muốn ở cùng cái người kia, sung hạnh nàng ta trong cung tằm thiếp, lòng tằm thiếp như đao cắt. Lúc này mới nảy ra hạ sách này, cho rằng ngài nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khẳng định sẽ ——"

Nàng nói đến đoạn sau, cũng ngưng ngừng nói tiếp.

Dù là người háo sắc, ở nơi quý khí dày đặc thế này, cũng không cứng lên được.

Tần Phiên Phiên suy nghĩ cho sự an toàn, hai tay chuẩn bị, nếu Cầu Hoàng để thật sự mất mặt, cảm thấy phương thức xuất hiện của Lâm Xảo không giống nữ quý, mà là tiền nữ, vậy cũng không sao.

Thời điểm tiến vào tắm điện, hần nhất định có thể tưởng tượng đến cảnh tượng âm trầm, căn bản không thể làm việc kia.

Nếu không phải nàng rất sợ chuyển nhà, trên thực tế nàng còn muốn cho người đổi cánh hoa hạnh thành tiền giấy, đến cái loại mặt hàng như Lâm Xảo còn muốn làm Hạnh hoa Tiên tử ngang danh với nàng, nằm mơ đi thôi, tiền giấy nữ quý rất phù hợp.

May mắn những cung nhân này đều đã được huấn luyện tốt, rất mau đã biến âm tào địa phủ trở lại thành tiên cảnh nhân gian.

Hôm nay Hoàng thượng bị tức giận vài lần, hiện giờ tuy một khuôn mặt cứng nhắc, nhưng chung quy đã thu liễm hỏa khí, không có quát mắng nàng.

Hôm nay Tần Phiên Phiên chảy máu, người bị thương lớn nhất, nàng nhìn lên ngôi cửu ngũ há mồm muốn mắng nàng, lập tức nâng cánh tay tội nghiệp lên mà vuốt, vừa vuốt vừa khóc.

Vậy nói xem sao hần có thể mắng ra khỏi miệng.

Thời điểm Tần Phiên Phiên khóc, trong đầu còn đang suy nghĩ, ân oán tình thù của nàng và cầu tử lại thêm một bậc.

Hôm nay bị cầu dọa, té ngã một cái, chảy máu, đau quá đau quá, đánh chết tiểu súc sinh này!

Thời điểm hai người song song nằm trên giường, hiển nhiên không có chuyện của các cung nhân, trước khi Trương Đại tổng quản định lui ra ngoài, do dự một chút, vẫn là nhẹ giọng hỏi một câu: "Hoàng thượng, ngài còn có phân phó gì không?"

Hoàng thượng cả ngày trăm công ngàn việc, ngẫu nhiên có chuyện gì sẽ kêu Trương Hiến Năng nhớ kỹ, đến lúc đó nhắc nhở hần, bởi vậy hần cho rằng lại có chuyện gì chính mình đã quên, nên hỏi lại một câu: "Lúc trước trẫm có nói cái gì sao?"

"Ngài nói muốn trừng phạt người." Trương Đại tổng quản tận tâm tận trách mà nhắc nhở một câu.

"Đúng vậy, người không nói trẫm đều đã quên." Tiêu Nghiêu gạt đầu.

Nằm ở bên cạnh hần, Tần Phiên Phiên lập tức sợ tới mức run rẩy, không thể như vậy, không phải nàng cũng chưa làm chuyện gì sao? Nàng và Trương Tổng quản thù oán gì, đến loại thời điểm này còn phải nhắc nhở Cầu Hoàng để.

"Lâm gia cô nương nằm ngoài điện kia, đưa về Lâm gia ngay trong đêm. Cứ nói là ý chỉ của trẫm, mở cửa cho nàng ta biến đi!" Tiêu Nghiêu lạnh giọng phân phó, thời điểm nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói mang theo chán ghét nồng đậm.

Hần đây là trâu ai chọc ai, buổi tối tràn đầy chờ mong mà tới xem tiên cảnh nhân gian, kết quả chỉ thấy được nữ quý nhân gian.

Tiểu yêu tinh nằm bên cạnh này còn vô cùng ủy khuất mà không thể mắng.

Trương Đại tổng quản lĩnh mệnh mà đi, ra ngoài cửa còn thở dài dưới đáy lòng, hần đã đoán được, lửa giận ngập trời của vị cầu tử này cũng sẽ bị dập tắt trong ôn nhu hương[2].

[2] ôn nhu hương (温柔乡): dùng để chỉ sự săn sóc của nữ nhân đối với nam nhân, ý nói nữ sắc khiến người ta trầm mê.

Sau khi nghe được không phải trừng phạt nàng, Tần Phiên Phiên lập tức tâm hoa nộ phóng[3], mặt mày nàng hớn hờ lên.

[3] tâm hoa nộ phóng (心花怒放): hình dung tâm trạng cực kỳ vui mừng, sung sướng.

Tiêu Nghiêu lệch đầu về một bên liền nhìn thấy bộ dáng nàng đắc ý như thế, không khỏi duỗi tay nhéo mặt nàng.

"Người đừng cười, chờ vết thương của người lành, không thể thiếu ——"

Ngôi cửu ngũ mới vừa mở đầu, Tần Phiên Phiên bỗng nhiên dựng thẳng thân, tiến đến hôn một cái lên miệng hần, ngăn chặn không cho hần nói xong.

Tiểu yêu tinh vận dụng chiêu này đến càng thêm lô hỏa thuần thanh[4], lập tức Hoàng thượng nói không ra lời, chờ sau khi thân mật, thấy nàng chớp một đôi mắt to với chính mình, muốn nói cái gì sớm đã quên.

[4] lô hỏa thuần thanh (炉火纯青): công phu đạt tới cảnh giới thuần thực, hoàn mỹ.

Một đêm này, hai người ôm nhau ngủ, chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Không thể không nói "kế hoạch linh đường" lần này của Đào Uyển nghi thành công viên mãn. Dù nữ quý bị kéo đi rồi, đổi thành nàng ra trận, những cái xiêm y tơ lụa trắng cũng đều cất đi, nhưng Hoàng thượng cũng không dễ chịu, phỏng chừng đều đã thành bóng ma tâm lý.

Tạm thời Tần Phiên Phiên còn chưa nghĩ nhiều như vậy, bởi vì ở trong mộng, nàng thành công cười rộ.

Con rồng kia vô cùng thuận theo, kêu làm gì thì làm đó, còn không ngừng nhét trứng rồng cho nàng nuôi.

Nàng là người có cá tính, trong tiềm thức liền cảm thấy con rồng này xem thường nàng, lúc trước đến chạm cũng không cho nàng chạm vào trứng rồng, hiện tại nàng không hiếm lạ, lại đưa cho nàng trứng rồng, nàng sẽ muốn sao?

Đương nhiên sẽ không, nàng "Bộp" một tiếng liền vút trứng rồng xuống.

Trứng rồng bị quăng ngã, sau khi ục ục lăn hai vòng, bỗng nhiên nảy ra một con rồng nhỏ, gọi nàng là nương.

Sau đó nàng đã bị dọa tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ma kính vỡ nát

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Tần Phiên Phiên mở to mắt, ánh mắt đầu tiên liền thấy được ngôi cử ngũ ngũ ở bên người.

Hoàng thượng không có lúc nào là không hề thể hiện địa vị cao quý của hắn, ngay cả áo ngủ cũng là màu vàng rực, cổ tay áo còn thêu ngũ thảo kim long lớn bằng ngón trỏ.

Bởi vì một cánh tay của hắn vừa lúc đặt ở ngực nàng, cho nên có thể nhìn thấy.

Tần Phiên Phiên lại nghĩ tới con rồng nhỏ ở trong mơ gọi nàng là nương, trong lòng liền tức giận, trực tiếp duỗi tay chọc lên chỗ thêu thừa trên cổ tay áo của Hoàng thượng.

Gọi ai là nương chứ? Phải gọi nàng là tỷ tỷ!

Buổi tối hôm nay của Tiêu Nghiêu có thể nói là biến đổi bất ngờ, nên giờ cũng có chút mệt mỏi, nhận thấy được động tác của người bên cạnh, chỉ cho là nàng ngủ không yên ổn, thuận tay vỗ vỗ ngực nàng, tất nhiên là dỗ nàng.

"Trầm ở đây, đừng chọc loạn, ngủ đi."

Tần Phiên Phiên ngoan ngoãn rút tay lại, trừng mắt nhìn hắn, Cầu Hoàng đế ngủ đến an tĩnh như gà, mà nàng lại làm thế nào cũng không ngủ được.

Nàng chớp chớp mắt, quyết định nhất định phải kéo Cầu Hoàng đế dậy, dựa vào cái gì nàng phải một mình thừa nhận cô chằm nan miên [1], rõ ràng quốc sắc thiên hương ngủ ở ngay bên người hắn, hắn lại không hề phép mà sờ sờ thân thân một cái liền ngủ.

[1] 孤枕难眠: hình dung một người thật cô đơn, không thể đi vào giấc ngủ.

Xong con bê, có trứng còn không sẵn sóc bằng không trứng!

"Hoàng thượng, tần thiếp sinh trứng rồng cho ngài." Nàng dương cao giọng hô một tiếng.

Hoàng thượng vốn đang hô hấp vững vàng, bỗng nhiên ngừng lại một chút, một cái cá chép lộn mình liền an vị, đêm nghe chuyện sinh trứng bị kinh hãi ngồi dậy.

Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Tần Phiên Phiên, lại thấy nàng hô hấp vững vàng, ngủ đến an tường, không hề có dấu hiệu nói mớ.

Tâm của ngôi cử ngũ ngũ nhảy loạn không ngừng, cuối cùng cũng hơi ổn định một chút, chỉ là lúc hắn lại nhắm mắt lại, lại làm thế nào cũng không ngủ được.

Vừa nhắm mắt lại, trong đầu hắn liền hiện ra một hình ảnh, Tần Phiên Phiên ngồi xổm trên mặt đất sinh trứng cho hắn.

Sau khi trứng phá xác, ra ngoài là một tiểu diễn tinh, tự xưng là Na Tra, lên trời xuống đất không gì không làm được.

Tiêu Nghiêu liền càng không ngủ được, hắn hoài nghi cái trứng rồng này là Tần Phiên Phiên cùng Thập Thập Lý Thiên Vương ở cách vách sinh.

Tận đến lúc Trương Hiến Năng tới gọi Hoàng thượng rời giường thượng triều, Tiêu Nghiêu mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi một lát, nhưng mà lúc rời giường, cả người đều không có sức lực.

Hắn để các cung nhân hầu hạ mặc long bào, đội kim quan, liễn chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng vẫn thấy không cam lòng.

Tóm lại là cảm thấy nếu không hỏi rõ ràng, trong lòng liền thấy ghen muốn chết, một ngày trôi qua đều không tốt.

"Hoàng thượng?"

Trương Hiến Năng thấy hắn đi mà quay lại, đi tới mép giường, nhẹ nhàng đẩy đẩy Tần Phiến Phiến đang nằm trên giường.

"Ngô." Tần Phiến Phiến đang ngủ ngon lành, quả nhiên tối hôm qua sau khi ném trứng rồng cho cậu Hoàng đế xong, liền không gặp lại ác mộng này nữa.

"Làm sao vậy?" Giọng nói của nàng có chút khàn khàn.

"Nếu về sau ngươi có hài tử, tên gọi là gì?" Thanh âm Hoàng thượng rất trầm thấp.

"Na Tra." Nàng tùy tiện ném ra một cái tên, không biết tại sao, cậu Hoàng đế vừa đưa ra vấn đề này, trong đầu nàng liền nhảy ra cái đáp án này.

Na Tra bản lĩnh lớn, lớn lên còn đáng yêu, thật tốt.

Sắc mặt ngời cừu càng thối, hắn giống như còn muốn nói cái gì nữa, nhưng Tần Phiến Phiến đã xoay người đưa lưng về phía hắn, hiển nhiên đang ngủ ngon lành.

Hoàng thượng liền ôm một bụng lửa giận bước đi về phía trước, giống như là tất cả cảnh sắc xung quanh đều có thù oán với hắn vậy.

Trương Hiến Năng sợ run trong lòng mà đi theo sau hắn, Hoàng thượng luôn luôn không lưu lại [2], lại hỏi Đào Uyển nghi cái vấn đề kia, có phải là hắn nguyện ý cùng nàng sinh hài tử?

[2] 种: là "giống" của anh Hoàng đó các bác.

Cái ý niệm này vừa xuất hiện, hắn liền bị dọa cả người ra đầy mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng có khúc mắc đối với con nối dõi, Trương Hiến Năng thân là Đại Tổng quản nên rất rõ ràng, nếu không cũng không có khả năng từ vương phủ đến hậu cung, một cái loại hắn cũng không chịu giữ.

Quả nhiên cảm xúc của Hoàng thượng không thích hợp, lúc thượng triều nhìn ai cũng thấy không vừa mắt, bắt được một lỗi sai liền mắng các quan viên liên quan đến mức máu chó phun đầy đầu.

Một đám cụp mi rũ mắt, thuận theo giống như cừu con.

Hoàng thượng không giống với Tiên hoàng ngoài mềm trong cứng, hắn là trong cứng ngoài cũng cứng, có gì bất mãn liền nói thẳng, hơn nữa miệng quá độc, nói có sách, mách có chứng làm Hàn Lâm Viện Đại học sĩ đều sợ run trong lòng.

Chờ hạ triều, có người túm được Trương Đại Tổng quản, nói bóng nói gió mà dò hỏi Hoàng thượng làm sao vậy.

"Còn có thể làm sao nữa, tối hôm trong cung xảy ra chuyện gì, các vị đại nhân đều đã rõ ràng. Cô nương Lâm gia nửa đêm bị đuổi ra ngoài, Hoàng thượng tức giận." Trương Hiến Năng tất nhiên là không dám dấu diếm, nếu không nói có khi đám triều thần này nuốt sống hắn mất.

"Ta nghe nói là ở Thường Đào các bị đuổi ra ngoài, cô nương Lâm gia sao lại chạy đến chỗ Đào Uyển nghi chứ?" Có người tin tức linh thông, tất nhiên muốn thám thính một chút nội tình.

"Ngài đừng nói nữa, tối hôm qua Đào Uyển nghi cũng chịu ủy khuất, vị Lâm gia kia khá lợi hại." Trương Hiến Năng ở loại thời điểm này, vẫn là bảo vệ Tần Phiến Phiến.

Hoàng thượng đã không truy cứu Đào Uyển nghi, nếu hắn dám nói hươu nói vượn, vậy đến lúc đó chính hắn sẽ chết chắc.

Kiểu trả lời nửa thật nửa giả này của hắn, lập tức làm cho mấy triều thần này bỏ não đến mức không ngừng được, nhận được đáp án chính xác, mới hơi yên lòng một chút.

Lúc Tần Phiến Phiến tỉnh ngủ, giống như thường gọi người đi vào hầu hạ nàng, nhưng mà gọi nửa ngày, lại không có một người nào trả lời.

Nàng lập tức ở trên giường bò dậy, vừa lật màn trướng lên vừa oán giận: "Người đều đi đâu hết rồi, tối hôm qua sợ bóng sợ gió một trận, không phải Hoàng thượng đã bị ta lừa ——"

Nàng còn chưa nói hết lời, lập tức liền thấy ngời cừu đại mã kim đao[3] ngời ở đối diện, nam nhân cong môi, cười như không cười mà nhìn nàng,

thấp giọng nói: "Làra?"

[3] 大马金刀: hào sảng, khí phái.

Tần Phiên Phiên rất muốn tát cái miệng thói này của mình, sao lại cảm thấy ở trên địa bàn của mình liền muốn làm gì thì làm, Cửu Hoàng đế đang bày ở trước mặt nàng đấy.

"Tần thiếp đỡ ngài đỡ đến thật vui vẻ, Hoàng thượng, tần thiếp vừa mờ mắt liền nhớ ngài." Nàng để chân trần vênh mông, liền vọt tới phía trước muốn ôm hân.

Kết quả bị Hoàng thượng lạnh nhạt cự tuyệt, hân duỗi tay ngăn nàng lại, thấp giọng hỏi: "Sáng nay người nói về sau sinh hài tử gọi tên là gì cơ?"

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút phản ứng không kịp: "Tần thiếp mới vừa uống canh tránh thai xong, cho dù qua ba năm, ngài cũng không muốn cho tần thiếp sinh mà."

Tiêu Nghiêu lạnh mặt nghĩ nghĩ, cuối cùng lại nghĩ vòng lại, cộng với rối rắm từ tối hôm qua đến bây giờ, cả lúc thượng triều cũng không vứt bỏ được chuyện bị Thập Thập Lý Thiên Vương đội nón xanh, bây giờ mới xem như hành quân lặng lẽ[4].

[4] 偃旗息鼓: so sánh sự tình bỏ dở, hoặc thanh thế yếu bớt.

Tần Phiên Phiên nhân lúc hân đang phát ngốc, chen lên ôm ôm hân.

Con cún này mỗi ngày vuốt thuận lông xong, đều bị thuận đến nghiện.

Nhị Cửu Tử nhà bọn họ cực kỳ thông minh, ra cửa đi dạo đều không cần nàng phải tự mình ra trận, giao cho Trương Đại Tổng quản tất cả đều thu phục được, lúc trở lại bên người nàng, lại là một con cún ngoan!

Huống chi hôm nay Cửu Hoàng đế còn chưa thay triều phục ra, ăn mặc phải gọi là tư thế oai hùng bưng bưng, thật muốn cỏi long bào xuống để lót trên mặt đất chơi một trận "thuyền nhỏ nhẹ nhàng điên cuồng lắc lư".

"Đi giày!" Hân vừa cúi đầu liền thấy ngón chân nàng lộ ra bên ngoài vẫn luôn co lại, chắc là lạnh, liền véo eo nàng một cái.

Tần Phiên Phiên đang chuẩn bị đi xỏ giày, tầm mắt vừa chuyển, liền lôi kéo tay hân tới chỗ đặt giày thêu.

"Hoàng thượng, khó khăn lắm ngài mới tới một lần, hay là giúp tần thiếp chọn một đôi đi?"

Trước mắt bày mấy đôi giày thêu, Tần Phiên Phiên sửa sang lại đồ đạc, những thứ không thích đều cất hết vào trong rương, xong xuôi nàng ra lệnh cho cung nhân bày hết ra, bao gồm cả xiêm y cùng váy sam.

Chỉnh chỉnh tề tề, nhìn thấy cảnh đẹp ý vui, đồng thời cũng biểu hiện được mức độ nàng được sủng ái, trên cơ bản một tháng hai lần Thượng Phục cục đưa tới đồ mới cùng giày thêu, mỗi lần đều là vài bộ.

Tiêu Nghiêu bị nàng lôi kéo như vậy, để chọn trang phục cho nàng từ đầu đến chân, ngôi cửu ngũ từ trước đến nay không có kiên nhẫn với mấy việc nhỏ này của nữ nhân, nhưng mà không chịu nổi Đào Uyển nghi biết nói chuyện lại làm nũng, vừa chọn được một món cũng có thể khen Hoàng thượng lên tận trời.

Đến lúc ngôi cửu ngũ tự mình cải trang cho nàng, Trương Hiến Năng đã khám phá ra hồng trần.

Hân cảm thấy Cửu Hoàng đế mình nuôi gần ba mươi năm, rốt cuộc muốn đổi chủ rồi, Đào Uyển nghi, hy vọng về sau người đối xử với hân tốt một chút!

Bên trong Duyên Thọ cung, Cao Thái hậu ngồi ở ghế phượng, đầu đầy châu ngọc, xinh đẹp vô cùng.

Mà Minh Quý phi thì ở phía dưới, lòng đầy căm phẫn mà oanh tạc Tần Phiên Phiên.

"Thái hậu nương nương, ngài nhất định phải thay thần thiếp làm chủ. Ta giao muối muối cho Đào Uyển nghi, nàng đã đồng ý thật tốt, kết quả nửa đêm Hoàng thượng liền đưa nàng trở về. Sáng sớm hôm nay nương ta liền đưa lời nhắn lại đây, nói là muối muối ở nhà muốn treo cổ tự vẫn! Đào Uyển nghi nàng chính là trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, nếu lúc trước nàng không tình nguyện, trực tiếp nói với thần thiếp là được, việc gì phải đồng ý rồi lại đi chơi trò hai mặt này chứ, đường muối của thần thiếp thật khổ mà!"

Minh Quý phi khóc sụt sùi, nói đến nước miếng tung bay, cũng vì Đào Uyển nghi không ở đây, nên nàng mới có thể tận tình mà hắt nước bẩn.

Cao Thái hậu một tay chống cằm, vẫn luôn nửa cúi đầu cũng không biết đang làm gì, tóm lại không giống như là đang nghiêm túc nghe nàng ta nói.

Thật ra là bà thấy phiên đến không chịu được, lúc mấy phi tần của Tiên hoàng thao thao bất tuyệt[5], bà đều không thích nghe, cũng không phải đang khen bà, có cái gì hay mà nghe chứ.

[5] nói mãi không ngừng.

Trong tay bà cầm một cái gương đồng đặt ở trên đùi, đây là sứ thần phiên bang tiến dâng lên, vừa lúc bị bà lấy tới.

Hôm nay bà cũng thật xinh đẹp, Phiên Phiên đem kinh nghiệm chải tóc truyền hết cho cung nữ, bây giờ cho dù Phiên Phiên không tới thỉnh an, bà cũng có thể đẹp như thiên tiên.

Châu thoa này tay nghề không tồi, chòe lát nữa phải thưởng, bộ điều này cũng đẹp, chòe lát nữa.....

"Thái hậu nương nương, ngài phải thay thân thiếp làm chủ." Minh Quý phi kêu khóc một tiếng, đánh thức Cao Thái hậu đang trong trạng thái hăm sâu vào mỹ nhan của mình chính mình lại.

Bà bất mãn nhú nhú mày, vẩy vẩy tay nói: "Nói xong chưa? Nói xong thì đến người tiếp theo."

"Thái hậu nương nương!" Minh Quý phi đột nhiên gào lên với bà.

Cao Thái hậu run rẩy, tay run lên liền ném gương xuống mặt đất, ngay lập tức liền vỡ thành vụn.

"Choang" một tiếng giòn vang, toàn bộ trong điện đều lâm vào yên tĩnh giống như chết, ai cũng không nghĩ đến Cao thái hậu còn ẩn dấu một mặt gương.

Lúc Tiêu Nghiêu cùng Tần Phiên Phiên đến, liền thấy được cảnh tượng như vậy.

Cao Thái hậu ngồi xồm trên mặt đất, duỗi tay đi nhặt gương của bà, vừa nhặt vừa đỏ hốc mắt, lại không chịu rót nước mắt.

"Mẫu hậu." Tiêu Nghiêu nhú nhú mày, lập tức gọi một tiếng, bước nhanh đi về phía bà.

Nghe được thanh âm của hắn, Cao Thái hậu quay đầu lại, thấy chỗ dựa của mình tới, lập tức rơi nước mắt.

"Muốn Muốn, gương của ta vỡ rồi."

Nàng gọi chính là nhũ danh của Hoàng thượng, lúc đầu người trong điện cũng chưa kịp phản ứng, tận đến lúc Hoàng thượng tiến lên phía trước nhẹ giọng trấn an bà, Cao Thái hậu nhào vào trong lòng ngực hắn vừa khóc vừa gọi hắn từng tiếng Muốn Muốn, mọi người mới hiểu được.

"Đều do nàng, nàng vẫn luôn nói xấu Phiên Phiên, ai gia không muốn nghe, ai gia liền muốn soi gương....." Bà vừa nói vừa lên án Minh Quý phi.

Lúc Minh Quý phi thấy Tần Phiên Phiên tiến vào, liền vẫn luôn dùng ánh mắt hung dữ đánh giá nàng, Tần Phiên Phiên lại cười ôn nhu với nàng ta, chẳng qua mấy khẽ nhếch, mang theo mười phần ý khiêu khích.

"Thái hậu thứ tội, gương của ngài thân thiếp bồi thường cho ngài mười cái. Chỉ là Đào Uyển nghi làm chuyện như thế, ngài không thể mặc kệ. Ngài nhìn xem, hôm nay một thân trang phục này của nàng, khắp nơi đều không hợp quy củ, gầy tư vàng với phân vị của nàng sao có thể đi được, áo lụa tay rộng trên người, lẫn cả màu đỏ, nàng chẳng qua chỉ là Từ tử phẩm Uyển nghi nhưng lại dựa theo quy cách trang điểm của Hoàng hậu để trang điểm cho chính mình. Hoàng thượng, Thái hậu, hai người cũng không thể bao che cho nàng, nếu không không khí hậu cung này còn duy trì tiếp tục kiểu gì được?"

Minh Quý phi đã sớm nhìn một vòng quần áo trang điểm của nàng, phát hiện hôm nay Tần Phiên Phiên rất cả gan làm loạn, lại dám khắp nơi đều không ôn hoà.

Tần Phiên Phiên tuy làm người bừa bãi, nhưng trên cơ bản ở phương diện quần áo, trang điểm không chế rất nghiêm cẩn, trước nay đều không để người bắt được chỗ sai lầm, lần này chính là cơ hội khó có được, Minh Quý phi tự nhiên phải bắt được.

"Trẫm chọn, ngươi có ý kiến?" Tiêu Nghiêu không kiên nhẫn nghe nàng ta nói xong, chỉ dùng một câu liền ngăn chặn miệng nàng ta lại.

Minh Quý phi mở miệng giống như còn muốn nói cái gì, cả người lại sững sờ tại chỗ, một chữ cũng không thốt ra được.

Trong đầu nàng có vô số câu có thể ép chết Tần Phiên Phiên, nhưng mà Hoàng thượng mở kim khẩu, những lời này liền giống như trở thành trò cười, toàn bộ chỉ có thể đọng lại dưới đáy lòng, khó chịu chỉ có chính nàng.

Tần Phiên Phiên cong môi cười, dương cao giọng nói: "Minh Quý phi vẫn là không cần vọng tưởng dùng người khác để dời đi tầm mắt, gương của Thái hậu nương nương ngài sao có thể đền nổi. Thân thiếp đã từng nhìn qua mặt gương kia, đó là mặt ma kính, bởi vì dùng nó soi ra được đẹp nhất, trên đời này không còn có mặt gương nào có thể có tác dụng như vậy được nữa!"

Nàng vừa dứt lời, Cao Thái hậu liền kích động mà đồng ý: "Đúng vậy, ai gia soi mặt gương kia thấy thế nào cũng đẹp, ngươi không đền nổi!"

Tác giả có lời muốn nói:Tần Phiên Phiên: Muốn Muốn? Thật là phù hợp với nhũ danh của Hoàng thượng, giống như gọi cầu vậy.

Hình ảnh ma kính

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hoàng thượng trách tội

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mẫn Lương nghi

Beta: Giang Hiền tàn

Cao Thái hậu khóc đến mức thương tâm, bà cúi đầu nhìn xuống chiếc gương đồng đã vỡ vụn, những hình ảnh chiếu từ trong gương cũng chỉ là dung nhan vỡ vụn, giống như nói rằng tuổi tác của bà không còn như trước nữa.

"Muốn Muốn, độc nữ kia chế giễu ta già rồi mà không bằng nàng khi còn trẻ, không có tư cách soi gương. Ngươi mau đánh nàng đi, giáo huấn nàng giúp ta!" Cao Thái hậu có năng lực liên tưởng vô song này, đến Tần Phiên Phiên cũng không thể không phục.

Tiền Nghiêu cảm thấy đau đầu, từ nhỏ hắn đã sợ nhất những lúc Cao Thái hậu khóc bởi vì nếu nương của hắn khóc thì toàn bộ hậu cung đều không được sống yên ổn.

Tiền hoàng phải ôm hôn bà, sau đó nâng bà lên cao, làm như vậy mới có thể trấn an được bà. Bây giờ Tiền hoàng ở trong Hoàng Lăng thì ai có thể tới ôm hôn rồi nâng bà lên cao đây?

"Thái hậu, thần thiếp không cố ý, ngài xem, Đào Uyển Nghi nàng ——" Minh Quý phi gấp đến mức mồ hôi chảy đầy đầu, Cao Thái hậu có thể lái nhai cả ngày chỉ vì một cái gương vỡ, việc cấp bách bây giờ chính là đồ hết lên đầu Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên trừng mắt, nàng còn chưa trách Minh Quý phi mà Minh Quý phi đã dám bắt lấy nàng không buông rồi, lập tức cười lạnh nói: "Thái hậu, nàng ta vừa nhìn vào là biết ngài quý trọng chiếc gương đồng [1] kia biết bao nhiêu, nàng căn bản là bởi thường không nói nên mới luôn tìm cớ để lái sang chuyện khác. Nàng ta còn lờn tần thiếp vào, tần thiếp lại thích chiếc gương kia nhất!"

[1] Nguyên văn là ma kính, một loại gương soi thời xưa.

Sau khi nghe nàng nói như vậy, Cao Thái hậu nhớ tới khoảng thời gian vui vẻ khi bà còn ở bên chiếc gương kia, nó chiếu bản thân bà xinh đẹp đến động lòng người, tâm lập tức trở nên bi ai.

"Muốn Muốn, Muốn Muốn. Ta thật sự rất thích, rất thích chiếc gương đồng kia, phụ hoàng của ngươi đi rồi, chỉ có nó suốt ngày ở bên cạnh ta, khiến cho ta cảm thấy phụ hoàng của ngươi vẫn luôn ở bên ta..." Bà vẫn lôi kéo bàn tay của Hoàng thượng, kể ra cảm tình giữa bà và gương.

"Thái hậu nương nương, trong nhà thần thiếp cũng có một cái gương giống như đúc ——" Minh Quý phi gương cao giọng nói, biện giải.

Chỉ là nàng còn chưa nói xong, Cao Thái hậu đã đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: "Trên đời này căn bản không có hai mặt gương giống nhau như đúc! Ngươi đừng tưởng lừa được ta! Thời điểm ngươi tiến vào Vương phủ, khi đó Tiên hoàng còn sống, ngươi đối với ta mọi lúc đều rất ôn hoà, ai gia còn cho rằng ngươi là một đứa trẻ tốt. Kết quả đến lúc Tiên hoàng không còn nữa, đợi sau khi ngươi vào cung rồi, trảo phạt ai gia khắp nơi, chề nhạo ai gia, xem thường ai gia! Lâm gia các ngươi khinh thường Tiên hoàng ra đi, Hoàng thượng còn trẻ, ngay cả ai gia cũng không để trong mắt có đúng không? Để Lâm gia đưa tất cả các nữ quyến [2] tiến cung hỏi cho ra nhẽ, có phải là hôm nay ngươi muốn bức tử ai gia không? Tiên hoàng còn chưa từng khi để ai gia, ngươi là cái thứ gì!"

[2] Nữ quyến: chỉ thê thiếp, con và cháu gái của một người, ở đây là tất cả thê thiếp của các na nhân Lâm gia.

Sau khi Cao Thái hậu quát lên xong, toàn điện đều trở yên tĩnh.

Nói cái gì cũng không thể hùng hổ bằng câu cuối cùng, bởi vì lời Cao Thái hậu nói chính là sự thật, khi Tiên hoàng còn ở trên đời, Hoàng Thái hậu cũng phải nể Cao Thái hậu ba phần, tránh mũi nhọn đi.

Huống chi hiện giờ người gánh vác chuyện này lại là thân sinh nhi tử của bà, Tiêu Nghiêu đương nhiên sẽ không để bà phải chịu khổ.

"Muốn Muốn, ta có thể đưa nữ quyến của Lâm gia tiến cung không?" Cao Thái hậu quát xong mới nhớ, hiện tại chuyện này do nhi tử của bà lo liệu, hơn nữa nếu làm lớn chuyện này lên thì sẽ liên quan tới triều đình, bà phải hỏi một chút.

Bà tự nhận mình là một mẫu thân tốt.

Biểu tình của Tiêu Nghiêu một lời khó nói hết, nương, ngài hỏi cũng hơi muộn rồi đúng không. Lúc trước khi sinh ta ngài hẳn là không ở đó phải không?

"Có thể, nữ nhân Lâm gia bức ngài như vậy, đương nhiên có thể thỉnh các trưởng bối trong gia tộc nàng tới để hỏi một chút. Chỉ là Lâm gia lão phu nhân tuổi tác đã lớn, không tiện vào cung, vậy thỉnh hai vị phu nhân của Lâm gia tiến cung đi." Hoàng thượng trực tiếp cái quan định luận [3].

[3] Cái quan định luận 盖棺定论: dấy nắp quan tài rồi mới có thể luận định đúng sai, chỉ những người khi chết đi rồi mới có thể phân biệt được phải trái. Ý ở đây anh Hoàng không cần phân biệt ai đúng ai sai mà trực tiếp ra lệnh.

Thật tốt, ít nhất hẳn cũng không cần tìm một người ôm hôn rồi nâng bà lên cao.

Minh Quý phi sắc mặt trắng bệch, nàng lúc này mới biết sợ, nàng không ngờ nó chỉ là một cái gương thôi nhưng lại có thể khiến cho Cao Thái hậu tức giận đến mức như vậy, náo loạn tới vậy, Cao Thái hậu lại còn ăn vạ.

Gương nát là chuyện liên quan tới nàng, nhưng mà nàng hậu tri hậu giác mà mới phản ứng lại vậy mà gương lại ở trong tay của nàng!

"Thái hậu bớt giận, thần thiếp biết sai rồi, thỉnh ngài có thể xem xét đây là lần đầu tiên mà thần thiếp phạm lỗi mà tha cho thần thiếp lúc này. Một mình thần thiếp sai, một mình gánh chịu, mẫu thân và bá nương của thần thiếp đều là người đã có con cháu, thỉnh Thái hậu săn sóc hai người bọn họ."

Minh Quý phi lập tức sợ tới mức quỳ xuống đất xin tha, phải biết rằng gọi hai vị trưởng bối của nàng tiến cung, chính là đánh một đòn rất mạnh vào mặt

của người Lâm gia, tất cả mọi người Lâm gia sẽ không bỏ qua cho nàng.

"Ai gia sẵn sóc bọn họ, vậy ngươi có sẵn sóc gương của ai gia sao? Sai người tới Lâm gia thỉnh người!" Cao Thái hậu có được sự đảm bảo của Hoàng thượng, căn bản là không muốn nghe Minh Quý phi khóc lóc kể lể, bà nhất định phải báo thù thay cho chiếc gương bé nhỏ của bà.

Tần Phiên Phiên biết kế tiếp sẽ có một vở kịch rất hay cần phải xem, không khỏi cong khóe miệng cười khê, nàng lên lút đá đá giày Kim Lũ trên chân, từ trong ra ngoài đều lộ ra một loại sáng khoái.

Đồ vật mà chỉ có phi tần có phân vị cao mới có thể mặc, cảm xúc thỏa mãn trong lòng kia không thể dùng từ ngữ để hình dung, ánh mắt của Nhị Cầu Từ thật tốt, quả nhiên mỗi một món đều chọn trúng tâm ý của nàng.

Tùy ý để Minh Quý phi cầu xin, khóc nháo nhưng mà Cao Thái hậu vẫn như trước mang dáng vẻ ý chí sắt đá.

Khi trước bà bỏ ra từ trong đám phi tần chốn hậu cung của Hoàng đế, đối với những mỹ nhân này nọ đều mang tâm lý bài xích, những đứa con dâu này, ngoại trừ Phiên Phiên, không một ai có thể làm thuận mắt bà.

Nửa đêm hôm qua Lâm gia nhận được tin Lâm Xảo bị đuổi ra ngoài, đang muốn thương lượng về chuyện kẹp chặt cái đuôi làm người, kết quả còn chưa tới nửa ngày trong cung lại có người tới truyền lời.

Cao Thái hậu chỉ tên hai vị phu nhân tiến cung nghe giáo huấn, bởi vì sau khi Minh Quý phi vào cung, nhiều lần không để Cao Thái hậu vào trong mắt, đúng lúc Hoàng thượng cũng ở đó, nhìn thấy thế nên tức giận không thôi, mới muốn hai vị phu nhân tiến cung đốc thúc Minh Quý phi về đạo hiếu.

Lâm gia lão phu nhân nghe ý chỉ như thế, bị dọa tới nổi hôn mê ngay tại chỗ, hai vị phu nhân cũng không dám trì hoãn, lập tức sắp xếp một chút rồi mới tiến cung.

Bởi vì Cao Thái hậu muốn phát uy, hai vị Lâm phu nhân lại là thê của ngoại thân, Hoàng thượng và Tần Phiên Phiên đều không thể ở đây.

"Mẫu hậu, chờ lát nữa ngài răn dạy vài câu, cũng đừng nên quá phận. Nhấn mạnh Lâm gia đã quên bổn phận của mình, đầu tiên là đưa Lâm Xảo không tuân thủ quy củ tới, Minh Quý phi vậy mà cũng như thế."

Đương nhiên Tiêu Nghiêu làm Hoàng đế không phải chỉ để Cao Thái hậu hò nháo, hấn cũng có suy tính của chính mình.

"Muốn Muốn, người nói chuyện đúng là không dễ nghe. Phụ hoàng của ngươi sẽ không nói như vậy, hấn sẽ để ta tức giận làm loạn, chỉ cần ta vui là được, mặt khác tất cả những việc còn lại hấn sẽ xử lý. Về sau ngươi không cần thẳng như thế, những triều thần đó đều là những con cáo già, ngươi phải học kéo một cái cửa lớn với chúng." Lúc này Cao Thái hậu mới nhớ ra, tức thì giáo dục Hoàng thượng.

Về mặt Tiêu Nghiêu phát ngôn, cuối cùng là ai thẳng vậy? Tức giận đến mức gọi trưởng bối nhà người ta tiến cung giáo huấn, hấn uyển chuyển hơn rất nhiều nếu so với Cao Thái hậu.

"Thái hậu, Hoàng thượng đang lo lắng cho ngài. Ngài là Tây Vương Mẫu của thiên đình đó, cao không thể với tới. Hấn đang sợ ngài bị người khác dọa mà lại không thể ở bên cạnh ngài, cho nên mới dạn dò ngài." Tần Phiên Phiên lập tức xông lên, níu lấy cánh tay của Cao Thái hậu, nhẹ giọng làm nũng nói.

Rất nhanh đã thấy Cao Thái hậu vốn không giỏi về mặt tình cảm, lập tức trở nên vui vẻ ra mặt, còn nâng tay lên âu yếm chạm vào trán nàng, dịu dàng nói: "Ai nha, Phiên Phiên người lại có thể nói được những lời thông minh như vậy, cực kỳ giống hài tử của ai gia và Tiên hoàng, cường cường liên thủ mà sinh hạ được "tiểu công chúa". Nếu không phải lúc đỡ đẻ, ta trừng mắt nhìn thấy chính là một đứa bé trai, bằng không ta chắc chắn đã nghĩ là ——"

Cao Thái hậu đang thuận miệng nói rất vui vẻ, cũng may cuối cùng mắt đối mắt với Hoàng Thượng nhận thấy oán niệm đến từ nhi tử của mình, rốt cuộc cũng chịu dừng, tiến đến bên tai Tần Phiên Phiên lặng lẽ nói: "Chắc chắn ta đã nghĩ là ôm nhầm rồi."

Tần Phiên Phiên rất vất vả mới không cười ra tiếng, ôm Thái hậu một cách thân mật, thanh âm mềm mại đáng yêu hô một tiếng mẫu hậu.

Hai người nị nị oai oai, hoàn toàn giống một đôi mẹ con ruột, làm cho Hoàng thượng đứng ở một bên trông như một đứa con rể dư thừa.

Thời điểm bọn họ rời Duyên Thọ cung, trên mặt Tần Phiên Phiên vẫn còn nở nụ cười, nàng thật sự nhịn không được.

Tiêu Nghiêu lại mang một khuôn mặt lạnh tương phản với nàng, giống như người ta thiếu nợ hấn cả đồng bạc.

"Xem ra người ngoài như trăm đã quấy rầy đến tình cảm giữa người và Thái hậu rồi."

Hoàng thượng thấy nàng cười đến đắc ý như vậy thì rốt cuộc vẫn nhịn không được mà mở miệng, chỉ là vừa mới mở miệng là nghe có mùi chua nồng nặc.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, ý cười hơi nhạt đi, nói: "Hoàng thượng sao lại nói như vậy? Nếu ngài là người ngoài thì tần thiếp và Thái hậu cũng không có cơ hội gặp mặt. Tần thiếp chỉ là cảm thấy nhũ danh của ngài rất đặc biệt thôi. Muốn Muốn, Thái hậu nương mong đợi rất nhiều từ Hoàng thượng, có thể trị bệnh cứu người. Ngài cũng là thuốc của tần thiếp đó."

Đào Uyển nghi lợi dụng tất cả cơ hội, không biết xấu hổ mà tán tỉnh Hoàng thượng.

Đáng tiếc Hoàng thượng cũng không cảm kích, nhắc đến chuyện nữ danh này, Hoàng thượng càng không vui lên được.

"Muốn Muốn. Lúc ấy mẫu hậu đang câu kinh với phụ hoàng, mỗi ngày phụ hoàng đều mang đến chỗ bà rất nhiều đồ, hỏi bà có muốn không. Nếu bà nói có, phụ hoàng sẽ không cho. Nhưng mẫu hậu lại không muốn nói chuyện với phụ hoàng, nên lấy nữ danh cho trẫm là Muốn Muốn. Phụ hoàng vừa hỏi bà, bà sẽ gọi trẫm, không nói chuyện với phụ hoàng cũng có thể có được đồ, một công đôi việc." Chuyện này đương nhiên đã mắc ở trong lòng hán mấy năm, cho nên khi Tần Phiên Phiên vừa nhắc tới, hán lập tức nói ra hết một mạch.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút sợ ngây người, Tiên hoàng và Cao Thái hậu đều là người khác thường, xem ra Hoàng thượng cũng thật đáng thương.

"Hôm nay là người cố ý muốn trẫm thay người chọn lựa trang phục có phải không?"

Hai người đều không ngồi kiệu, cứ chậm rãi đi về phía cung điện.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người, nhẹ nhàng ấm áp, trang phục này của Tần Phiên Phiên đều là loại trang phục cao quý, bất luận là kiểu dáng hay là tài chất đều kinh diễm dị thường.

Nửa trên cánh tay thêu lên vài con cá vàng rất sống động, tay áo lụa rộng kim sắc chiếu ra bên ngoài, phía dưới váy thạch lựu là màu xanh biển, chỗ lán váy thêu một bông hoa sen đang nở rộ, lại xứng với đôi giày Kim Lũ, chỗ nào cũng tinh xảo và quý khí nhưng cũng không mất đi vẻ tươi đẹp, hoạt bát.

Dưới ánh nắng chiếu xuống lại càng sáng lấp lánh, xứng với búi tóc linh xà[4] hôm nay của nàng, thật sự giống như một tiên nữ rơi xuống trần gian.

[4] Linh xà kế

Chỉ là ngôi cửu ngũ chí tôn cũng không dễ lừa như vậy, hôm nay Tiêu Nghiêu liếc mắt một cái là có thể nhìn ra cách ăn mặc của Tần Phiên Phiên có vấn đề, khi nữ nhân này ứng đối với Hoàng Thái hậu, rõ ràng là nàng đã nhớ rành mạch cung quy từ trên xuống dưới, không thể nào mà không nhớ rõ mấy thứ đồ vật cơ sở như vậy được.

Nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên tí nữa là nứt ra, mới lúc trước Cầu Hoàng đế không phải còn tốt sao, sao lại so đo với loại sự tình này?

"Hoàng thượng giúp tần thiếp chọn lựa xiêm y, tần thiếp nhất thời cao hứng mà quên mất. Chẳng sợ ngài muốn trừng phạt tần thiếp, tần thiếp cũng vui vẻ chịu đựng, dù sao đây cũng là ngài chọn, bên trong đều cất giữ tình yêu của ngài dành cho tần thiếp." Nàng đã phản ứng lại rất nhanh, đầu vừa chuyển đã suy nghĩ rồi ứng đối lý do thoái thác.

Nàng ngẩng đầu nhìn về hướng Tiêu Nghiêu, đôi mắt thu thủy kia ẩn chứa tràn đầy tình thâm nghĩa trọng đối với hán.

Nhưng mà Tiêu Nghiêu biết, những thứ đó tất cả đều không phải.

Cảm xúc của nữ nhân này quá phong phú, nước mắt nói đến là đến, thâm tình cũng muốn có là có nhưng đến tột cùng ai thật ai giả, chỉ sợ trong lòng nàng rõ ràng nhất.

Cửu ngũ chí tôn vẫn luôn lạnh mặt nhìn nàng, cũng không vì động tác này của nàng mà động tâm.

Nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên đều sắp cứng lại, sớm đã mắng hấn đến cầu huyết lâm đầu trong lòng, trên đời sao lại có một tên nam nhân như vậy! Không phải là Cầu Tử lúc trước nàng nuôi rất tốt đâu!

Lúc nàng muốn thu lại nụ cười, nam nhân lại ôm cổ nàng một phen, đem nàng ấn vào trong lồng ngực.

"Người thật thông minh cũng thật hiếu thảo, mẫu hậu rất thích người, trẫm cũng cảm thấy người không tồi. Người ngoan một chút, trẫm cho người thứ người muốn, nhưng mà người không thể bước qua cái vạch kia, hiểu không?" Hấn vừa nói vừa bóp lấy cằm của nàng, khiến cho hai mắt của nàng phải đối diện với mắt của hấn.

Ánh mắt của nam nhân thâm thúy, thanh âm trầm thấp, nghe vào lỗ tai, thậm chí lại toát lên một phần dịu dàng, khiến cho người ta có cảm giác như được hấn nâng trong lòng bàn tay mà yêu quý.

Nhưng mà Tần Phiên Phiên lại biết, hấn đang cảnh cáo chính bản thân mình, vạch kia của Hoàng thượng thật sự quá khắc nghiệt, nữ nhân hậu cung từ trước đến nay không người nào dám chạm vào.

Hơn nữa để vương dịu dàng nhất cũng không thể tin được, bởi vì hấn có thể tùy thời mà thu lại, ở phía dưới sự dịu dàng vô hạn, cất giấu không biết bao nhiêu sự lạnh nhạt.

Nàng một chữ cũng không tin.

"Hoàng thượng, ngài đối tần thiếp thật tốt." Nàng giọng đầu lên, trên mặt hiện ra một nụ cười vừa chân thành lại cảm động, hốc mắt đều đã đỏ lên, tựa hồ kích động đến lệ quang long lánh.

Nàng nhón chân, duỗi tay ôm cổ của hấn, hai người dưới ánh nắng chiếu xuống, tựa như một đôi bích nhân.

Trương Đại Tổng quản không xa không gần mà đi theo, thấy một hình ảnh ân ái triền miên như vậy, trong lòng không khỏi thờ dài: Haizz, Yêu Tinh xứng Cầu, thiên trường địa cửu. Hai người làm mau đi thôi!

Thời điểm Tần Phiên Phiên trở lại Thường Đào các, mệt đến một chữ đều không nói được, đi cùng Cầu Hoàng đế, thật sự quá mệt mỏi.

"Chủ tử, Hoàng thượng nói đến tốt cùng là có ý gì? Hôm nay ngài cũng quá to gan, rõ ràng là chỉ có người phân vị cao mới được mặc xiêm y như thế, vậy mà ngài cũng dám mặc lên người." Liễu Âm sợ tới mức bây giờ mới dám mở miệng hỏi.

"Có thể có ý gì chứ, nói lần sau ta không cần vô thanh vô tức mà lợi dụng hấn, quả thực là vô nghĩa. Ta nói với hấn một tiếng trước, hấn có thể đáp ứng để ta đương tiền phong quân? Cho ta thứ ta muốn, ta muốn Hoàng hậu, cho ta đi!" Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, sự coi thường nồng đậm tỏa ra ngoài.

May mắn đây là nội điện, cung nhân hầu hạ đều có thể tin tưởng được, ngay cả Vọng Lan cô cô đã gặp qua bao việc đời, cũng bị mấy câu nói đó của nàng dọa cho sợ hãi.

"Chủ tử không nên tức giận, tốt xấu gì Hoàng thượng cũng thay ngài bãi bỏ Lâm Xảo cô nương. Cao Thái hậu lại dạy dỗ Minh Quý phi. Ít nhất hai vị họ Lâm Quý phi nương nương trong cung đều sẽ thành thật không ít. Lần này Thượng Phục cục tặng trang phục cao quý như vậy vào đây, khẳng định là bị vị chủ tử phía trên nào đó chỉ thị, nhưng mà ngài có Hoàng thượng và Thái Hậu hai vị địa vị rất cao hộ tống, vậy nên người bên kia sẽ thu liễm rất nhiều."

Vọng Lan thấy nàng thở phà phà, lập tức nhẹ giọng trấn an nàng.

Mỗi lần đều được bí mật mang theo hai bộ trang phục như vậy tiến vào, cuối cùng lại gom đủ được vài bộ, ngày thường Tần Phiên Phiên đều rất chú ý, sáng nay đúng lúc Hoàng thượng hạ triều trở về, Tần Phiên Phiên mới hiện lên ý niệm này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tổ Tuyệt tiến cung

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Hai vị phu nhân Lâm gia thấp thỏm tiến cung, hai người cùng nhau nâng đỡ rồi đi, ngay cả Minh Quý phi khóc đến nỗi đau đứt ruột, Cao Thái hậu cũng không gặp, chỉ gọi hai vị phu nhân đi vào.

Cao Thái hậu cũng không coi là thật sự nghiêm túc rắn dạy, chỉ mặc một thân tố y váy trắng, một khúc ba thán nhớ tiên hoàng, hai tổ chuyện có người bất kính, khiến cho hai vị Lâm phu nhân sợ đến trắng bệch cả mặt.

Các nàng không biết đến loại đẳng cấp này của Cao Thái hậu, năm đó Lâm gia từng ra kinh giữ đạo hiếu mấy năm, khi đó đúng lúc Cao Thái hậu đang được tiên hoàng sủng ái, bởi vậy bỏ qua chuyện đặc sắc như này, bây giờ được bổ sung.

Cũng may cảm xúc của Cao Thái hậu tới cung nhanh mà đi cũng nhanh, trước đó hai vị Lâm phu nhân đã được Nguyệt Quý phi nhắc nhở, phải biết đồ dành Cao Thái hậu cho tốt, chính là muốn đưa cho bà son phấn bột nước, cũng may vừa lúc phương diện son phấn này Lâm gia có chút nghiên cứu, sau khi hứa hẹn không ít đồ tốt mới từ Diên Thọ cung đi ra.

"Nurong nurong, hai vị phu nhân đã trở về, các nàng đáp ứng rằng mỗi lần bên trong cửa hàng cho ra đồ mới thì đều đưa vào trong cung." Có cung nữ thấp giọng hỏi báo một câu.

Nguyệt Quý phi nằm nghiêng qua trên ghế, cả người hay trên mặt đều biểu lộ thần sắc cực kỳ mệt mỏi.

Nàng vụn vụn không nghĩ tới, chẳng qua chỉ là một cái gương nát, vậy mà cũng ồn ào đến tình cảnh như thế này.

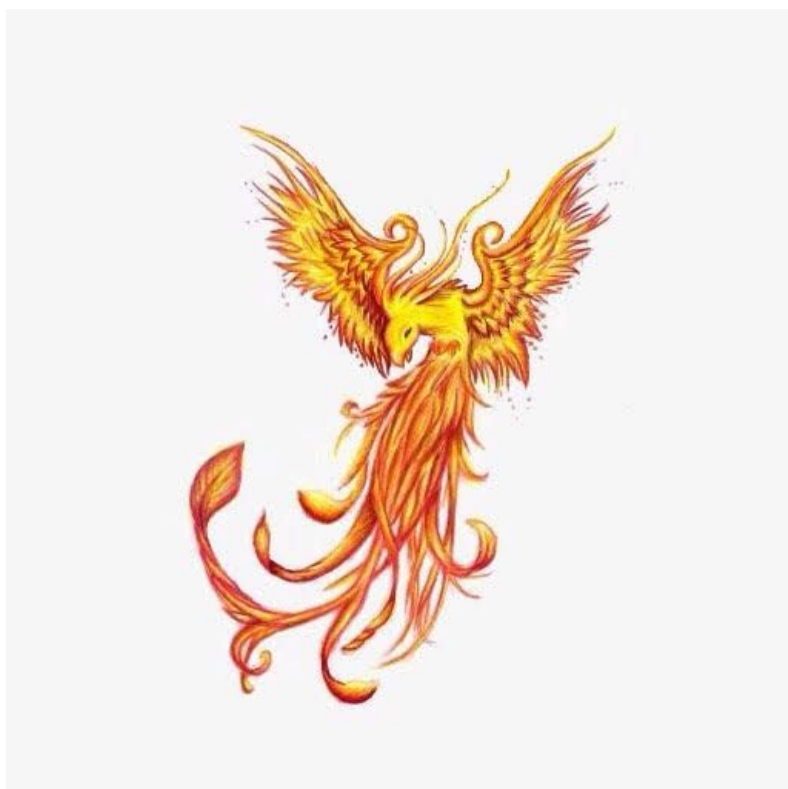
Lâm gia rất có thành tựu trong việc điều chế son phấn, trong nhà còn có tiểu thúc thúc quản lý công việc vật. Mỗi cửa hàng ở kinh thành, mỗi lần có đồ gì tốt thì trước tiên đều dâng lên cho Hoàng Thái hậu, không có nữ nhân nào là không yêu cái đẹp cả, bởi vậy Nguyệt Quý phi ở trước mặt Hoàng Thái hậu rất có mặt mũi.

Thế nhưng bây giờ không có phần duy nhất cho Hoàng Thái hậu nữa, chắc hẳn Cao Thái hậu có thể mượn cơ hội này mà chọc tức chết bà ấy.

"Hôm nay có phải Đào Uyển nghi còn mặc đồ vượt khuôn phép hay không?" Nàng nhẹ giọng hỏi một câu.

"Đúng vậy ạ, một thân trang phục kia không hề phù hợp với quy củ, chỉ là trước đó ngài có để nô ty mua được người, vụng trộm nhét vào. Minh Quý phi liền nhằm ngay tròng lỗ liên quan vu cáo chỉ ra, nhưng cũng vô dụng, nàng ta có Hoàng thượng che giấu bảo hộ cho nên chuyện này bị bỏ qua một cách nhẹ nhàng, ngược lại Minh Quý phi chỉ vì một cái gương đã để cho hai vị Lâm phu nhân tiến cung chịu dạy bảo. Nurong nurong, ngài nên nghĩ cách gì đi, phu nhân vừa xuất cung là khóc rồi, Cao Thái hậu chẳng qua chỉ xuất thân từ một dã nha đầu nông thôn, thật sự tự cho mình là người sinh ra Hoàng thượng thì là kim phượng hoàng[1]. Bà ta có tư cách gì mà rắn dạy phu nhân?"

[1]: Phượng hoàng có lông vàng

Vị thiếp thân cung nữ này là từ nhà mẹ đẻ đi theo nàng lúc gả vào vương phủ, về sau lại vào cung, nói đến chỗ này đều đã chất chứa oan ức mà rơi lệ.

"Còn có Đào Uyển nghi kia, càng là không ra gì cả, tỷ tỷ của mình làm chuyện xấu gì mà nàng ta lại không biết sao? Không chỉ không lo kềm chặt đuôi vào làm người, ngược lại còn tùy tiện như thế, quả thật không đem kẻ nào để vào trong mắt cả!"

Nguyệt Quý phi gõ từng nhịp từng nhịp lên mặt bàn, cổ tay của nàng mang vòng bạch ngọc[2], trắng như tuyết, càng làm nổi bật lên cổ tay trắng nõn tinh tế của nàng.

Có lẽ gần đây cứ hay sinh bệnh hoải, nàng cũng không có bước chân ra khỏi cửa điện, sắc mặt tái nhợt có chút dọa người, nhưng khí chất thanh lãnh[3] quanh thân cũng vô cùng phù hợp với phong hào của nàng, giống như Nguyệt thần thanh lãnh cao quý vậy.

[3]: vừa xinh đẹp vừa lạnh lùng.

"Là do ta đã xem nhẹ nàng ta, trong hậu cung này cũng chỉ có một người là Cao Thái hậu thôi cũng đã nhức đầu rồi. Không cần thêm một người nữa, Hoàng thượng cũng giống như Tiên hoàng vậy, hai cha con đều yêu thích những thứ kỳ lạ như vậy. Nhưng mà cũng may Hoàng thượng của ta tâm địa lạnh lùng, tính tình cũng thẳng thắn, không giống với Tiên hoàng thích quanh co xảo trá như vậy. Thừa dịp Hoàng thượng còn chưa lún sâu đối với nàng ta, nhất định phải loại trừ nàng ta đi." Ngón tay của Nguyệt Quý phi liền dừng lại ở trên bàn.

Vòng ngọc nặng nề đánh xuống cạnh bàn, phát ra một tiếng "Cạch" vang lên.

"Nhưng mà nương nương, bây giờ Đào Uyển nghi đang thịnh sủng, lực chú ý của Hoàng thượng đều ở trên người nàng. Ngay cả chuyện Xảo Nhi cô nương kia, nói thế nào thì Đào Uyển nghi cũng trốn không thoát nhưng Hoàng thượng đối với nàng ta lại không hề đưa ra chút xử phạt nào cả, ngược lại đem toàn bộ mọi chuyện ghi tạc trên đầu của Lâm gia ta. Kể cả trang phục vượt khuôn phép cũng tha cho nàng ta, thì chúng ta vận ngã nàng ta như thế nào đây?" Mặt mũi cung nữ tràn đầy vẻ u sầu, rõ ràng là không quyết định được chắc chắn.

Phải biết thời điểm Tần Phiên Phiên vào cung, ai cũng chờ nhìn trò hay của nàng ta, vậy mà Hoàng thượng không chỉ không có nhục nhã nàng ta, còn cho nàng ta vô số vinh sủng.

Nguyệt Quý phi cũng chưa từng cùng nàng ta chính diện giao phong qua, nhưng mà chỉ cần nghe từ cái miệng ngu xuẩn của Minh Quý phi thì biết rõ Đào Uyển nghi này giống như Cao Thái hậu vậy, tính tình có chút coi mở phóng khoáng, nhưng đầu óc lại không đủ dùng.

Chỉ là bây giờ nàng ta lặp đi lặp lại nhiều lần, mượn nhờ Hoàng thượng tránh thoát tai họa, chỉ sợ đầu óc như này không chỉ là thông minh bình thường.

Nguyệt Quý phi dường như nhớ ra cái gì đó, cong môi cười lạnh nói: "Hoàng thượng cho nhiều sủng ái thì như nào chứ, chỉ cần đụng vào ranh giới của hắn thì ai cũng phải xuống địa ngục, tất nhiên ngay cả nàng ta cũng không ngoại lệ."

Minh Quý phi bị Cao Thái hậu làm cho thảm như vậy, nhóm phi tần trong cung đi Diêu Thọ cung thỉnh ân, cả đám đều kẹp chặt đuôi làm người, loại thời điểm như này người người đều cảm thấy bất an, chỉ sợ bị Cao Thái hậu giả vờ đụng trúng người lần nữa.

Bản thân mất mặt còn đỡ, nếu như liên lụy gia tộc cũng đi chịu khổ theo thì đó mới chính là tội đáng chết vạn lần.

Đương nhiên trong một đám người cẩn thận chặt chẽ này, cũng không bao gồm cả Tần Phiên Phiên, bởi vì những phi tần khác nhu thuận yên tĩnh, ngược lại càng làm cho Đào Uyển nghi hoạt bát thú vị nổi bật lên.

Cái miệng của nàng đó nha, chính là nói hoài không ngừng, có thể liên tục khen Cao Thái hậu nửa canh giờ, còn mỗi câu đều không giống nhau.

Mỗi phi tần đều thâm hận đến cắn răng, cũng không phải nói không có ai muốn chinh trị nàng ta mà là các nàng đều đang đợi người trừng trị người nàng ta chuẩn bị tiến cung.

Hôm nay Tần Phiên Phiên dậy thật sớm, thường ngày luôn luôn tùy tiện cách ăn mặc một chút, đều cảm thấy bản thân mình là đệ nhất mỹ nhân Đào Uyển nghi, vậy mà thái độ hôm nay lại khác thường, làm sao cũng đều thấy không hài lòng cả.

"Ta chải Nguyên Bảo kế[4] này có chút nhạt nhẽo hay không? Hay đổi Linh Xà kế[5] nhĩ?"

[4] Linh xà kế

[5]Nguyên Bảo kế

"Cái trâm có bảo thạch bên trên có phải nhỏ quá hay không, nếu không thì thay cây trâm Nguyệt quý hoa[6] đi?"

[6]Trâm Nguyệt quý hoa

"Trang phục này---"

"Chủ tử, ngài đừng có ngại cái này cái kia nữa, canh giờ sắp đến rồi. Hôm nay ngài đẹp nhất nha, so với ngày thường còn đẹp hơn." Liêu Âm bận rộn đi theo nàng từ sáng tới giờ, chân chạy như muốn đứt đoạn, mắt thấy nàng còn muốn đổi nữa, lập tức nhẹ giọng trấn an nàng.

"Vọng Lan, ngươi cảm thấy thế nào?" Bất đắc dĩ là căn bản Tần Phiên Phiên không tin nàng.

Vọng Lan nhẹ nhàng nở nụ cười, đi lên phía trước thay nàng vén tóc ra sau tai, ôn nhu nói: "Chủ tử, bây giờ trong hậu cung này luận dung mạo hay đáng người, ai có thể vượt qua ngài được chứ. Phải biết rằng ngài là người mà Hoàng thượng sủng ái nhất, Tuyết Đào tiền tử mà."

Tần Phiên Phiên sững sờ, ngược lại liền cười, tất nhiên là Vọng Lan đoán được nàng đang lo lắng cái gì.

Lúc nàng đuổi đến Diên Thọ cung, ngoài cửa đã có rất nhiều phi tần đứng chờ, tốp năm tốp ba chụm đầu ghé tai với nhau.

Đương nhiên Tần Phiên Phiên không thuộc về việc được hoan nghênh rồi, rõ ràng là nàng tiến cung sau cùng, lại cướp hết danh tiếng của những người khác, làm sao có thể không khiến người khác tức giận.

"Úi chà, Đào muội muội, hôm nay ngươi ăn mặc cũng thật là diễm lệ, không lẽ sợ bị người mới ở chỗ Thái hậu chiếm danh tiếng à? Nhưng mà ta nghe nói, đích nữ Cao gia buổi chiều hôm qua đã tiến cung, Cao Thái hậu vẫn chưa từng bước ra khỏi điện, một mực giữ nàng ta ở lại cùng ăn cùng ở, người ta là cô cháu ruột đấy, vị Tổ Tuyết cô nương cũng không phải là loại người mà Cao Tĩnh có thể so sánh, muội muội à, ngươi sợ hãi sao?"

Người duy nhất tới khích bác nàng là Tô Uyển nghi đã lâu không gặp.

Hôm nay nàng ta diện một thân sa y màu quýt, chân váy diện màu nghệ, ăn mặc phải nói là tươi mát động lòng người, khiến cho hai mắt người ta tỏa sáng, khó trách lúc trước nhị cậu tử sủng qua nàng ta.

Ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy chói mắt.

"Úi chà, thì ra là Tô tỷ tỷ đấy à. Ta là người được sủng thi sợ gì, bởi loại không được sủng như tỷ tỷ mới sợ chứ nhỉ. Vốn không được sủng ái, thì dù lại đến thêm một vị Tổ Tuyết cô nương, ngay cả chỗ đứng cũng không có mà đứng nha." Tần Phiên Phiên ra vẻ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, thần sắc trên mặt đầy vẻ trên tức kia, muốn nhìn rõ bao nhiêu có bấy nhiêu.

So việc thanh xuân động lòng người, Tàn Phiên Phiên nàng cũng chưa từng bị thua.

"Người đắc ý cái gì chứ, cứ chờ coi đi, từ phía trên cao rơi xuống, tư vị cũng không tốt chút nào. Ta chờ thời điểm nhìn thấy người bị vạn người giẫm đạp!" Tô Uyển nghi không nói lại nàng, oán hận mà đậm đậm chân.

Những người này đều chán ghét, một chút cũng không có những thứ như phấn mặt trân quý đáng yêu, Hoàng thượng vì cái gì mà coi trọng nữ nhân này lại không sủng ái nàng?

Rõ ràng là nàng đều dùng son phấn mới ra, các loại nhan sắc hay các loại hương vị, ăn vào đảm bảo so với nữ nhân Tàn Phiên Phiên này còn mỹ vị hơn nhiều!

"Ồ, lời nói này của tỷ tỷ, giống như người rơi xuống vậy nhĩ. Dù là ta rơi thì như thế nào, không lẽ có tỷ tỷ người ở phía dưới chịu làm đệm lưng à!"

Quả thật kỹ năng trào phúng của Tàn Phiên Phiên được triển khai toàn bộ, khiến cho Tô Uyển nghi tức giận đến mức trông mắt như sắp rớt ra ngoài rồi.

Cũng may là cuối cùng có cung nhân mời các nàng tiến vào, nếu không hai người này cũng chê trách bức bách đến không thể dùng.

Sau khi đám người hành lễ, thì liền ngồi xuống vị trí của mình, lúc này Tàn Phiên Phiên mới nhìn thấy dáng dấp của vị Cao Tổ Tuyết này.

Quả nhiên nàng ta rất được sủng ái, vậy mà Cao Thái hậu để một cái ghế ngay phía sau phượng ghé để cho nàng ta ngồi xuống, loại sủng ái cao độ này liền lập tức hiện ra.

Ánh mắt Tàn Phiên Phiên dừng trên người nàng ta một lát, lập tức thu hồi thì liền thấy biểu tình dương dương đắc ý của Tô Uyển nghi, giống như Cao Tổ Tuyết bảo thù cho nàng ta vậy.

"Đây là cháu gái ruột của ai gia, Tổ Tuyết cô nương, chắc hẳn trước đó các người đều đã gặp. Trong thời gian nàng vào cung ở, cũng không nên chọc giận nàng không vui, nếu không ai gia sẽ tức giận."

Mấy ngày trước từ khi Cao Thái hậu để cho hai vị phu nhân Lâm gia cúi đầu, ngay lập tức cảm thấy bản thân quang mang [7] vạn trượng, tất cả mọi người nhìn thấy bà đều phải nhường bà, sống lưng ưỡn tới mức thẳng tắp.

[7]: 光芒 *quang mang* - Tia sáng tỏa ra bốn phía

"Thái hậu, Tổ Tuyết cô nương tiến cung, coi như nàng ấy ở trước mắt ngài là người tâm phúc được sủng ái, không biết nàng ấy là tiên tử gì?" Tô Uyển nghi hăng giọng một cái, nhin không được mở miệng nói.

"Tiên tử?" Tất nhiên Cao Tổ Tuyết không rõ tiên tử này là chuyện bắt đầu từ đâu, một mặt không hiểu.

"Tổ Tuyết cô nương còn không biết hả? Đây chính là do Đào Uyển nghi của chúng ta làm ra, nói gì mà toàn bộ hậu cung đều là Thiên Đình, Thái hậu nương nương là Tây Vương mẫu, nàng ấy là Tuyết Đào tiên tử được Tây Vương mẫu sủng ái nhất đấy!" Tô Uyển nghi lập tức tích cực giải thích cho nàng ta.

Cao Tổ Tuyết nhũn mảy, sau đó nhìn về phía Tàn Phiên Phiên hiền lành cười cười, nói: "Vậy ta cũng không phải là tiên tử gì, dù sao ta chỉ tiến cung để ở, không phải là người trong hậu cung, cũng không thành tiên tử được. Vị Đào Uyển nghi này nhìn hiền hòa, xem ra cũng thật sự là người mà Tây Vương mẫu muốn sủng ái."

Tiếng nói của nàng ta vừa dứt, cả điện liền chấn kinh, ngay cả đến Tàn Phiên Phiên cũng không ngờ được, lời này của Cao Tổ Tuyết chính là phân rõ giới hạn.

Nàng ta không muốn làm nữ nhân của Hoàng thượng.

Tàn Phiên Phiên nhớ tới trước đó Cao Thái hậu từng nói, nếu như Cao Tổ Tuyết muốn thì vị trí Hoàng hậu sẽ là của nàng ta. Hiện tại xem ra nàng ta cũng không hề muốn.

Là thật hay là khẩu thị tâm phi [8] còn phải chờ kiểm tra thử, chẳng qua vị Cao cô nương có một đôi tuệ nhãn, vậy mà nhìn ra nàng là Tuyết Đào tiên tử.

[8]: 口是心非 *khẩu thị tâm phi* - Ngoài miệng nói là phải, trong lòng nghĩ là trái, chỉ sự dối trá

Nàng thích!

"Ta nhìn Tô Tuyết cô nương cũng cảm thấy hiền hòa, dáng dấp của ngài cùng với Thái hậu có mấy phần giống nhau, đều là mỹ nhân khó gặp." Với việc khen người mà nói, Tàn Phiên Phiên mở miệng là liền nói ra được.

"Ui chao, ai gia biết ngay hai người sẽ trở thành bạn tâm giao. Tất cả các người lui xuống đi, Phiên Phiên ở lại, ba người chúng ta hảo hảo nói chuyện." Cao Thái hậu kích động trực tiếp đứng lên, đuổi những người khác đi.

Bà muốn mở tiệc trà tiểu tỷ muội nha, những nữ nhân khác đều đi ra đi!

Chương 33: Khúc mắc của Cầu tử

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Cao Thái hậu luôn luôn có dáng vẻ vui tươi hơn hờ, chỉ là ngồi cùng nhau ăn uống uống, bà cũng có thể vui vẻ ra mặt.

"Mùa này trái cây ăn ngon rất khó tìm, ai gia thích ăn quả nho và quả đào nhất, đều là từ phía nam chuyển tới, một sọt này hao phí rất nhiều nhân lực vật lực. Lúc trước tiên hoàng không cho ta ăn nhiều, nói rằng ăn nhiều sẽ trở thành gian phi hại nước hại dân. Trước kia Hoàng Thái hậu lại luôn làm bộ yêu nước thương dân, lần nào cũng không ăn. Chờ tiên hoàng vừa đi, sau khi con ta đăng cơ thì đòi hỏi vô cùng. Hừ, lão yêu bà đó hiện tại mới nghĩ tới ăn ngon, ta càng không cho bà ta thực hiện được. Trái cây bị ta đoạt tới một nửa cũng đều tính trên đầu bà ta, sử quan muốn mắng cũng là mắng bà ta..."

Cao Thái hậu vừa ăn vừa nhắc Hoàng Thái hậu mãi. Tiên hoàng đi nhưng tình địch còn trên đời, từ khi đó vẫn luôn tranh đấu cho tới bây giờ. Kể cả chi phí hàng ngày đến việc ăn mặc đều như vậy, không nhường nhau chút nào, cuộc sống cuối đời của Cao Thái hậu cũng không tính là nhàn chán.

"Cô mẫu đoạt của bà ta một lần là đủ rồi. Nếu lần tới muốn ăn, nói một tiếng với mẫu thân của cháu nữ, sẽ không thiếu hoa quả cho ngài. Chỉ là sợ chuyện này lại âm ỉ lên, lại làm Hoàng thượng đau đầu." Cao Tổ Tuyết nhẹ giọng khuyên nhủ.

Cao Thái hậu không cho là đúng nói: "Hoa quả tự đoạt tới tay ăn mới ngon, huống hồ ta đã gả vào hoàng cung, nếu suốt ngày đuổi tay lấy đồ ăn nhà mẹ đẻ, vậy cũng thật không có tiền đồ!"

"Nhưng ngài cũng đừng cướp đoạt mạnh mẽ, muốn chiếm thì phải có lí lẽ, tránh để bị Hoàng Thái hậu làm khó, nói đều là vì ngài mới hao tài tốn của mua hoa quả."

Cao Tổ Tuyết vừa dứt lời, liền thấy hai mắt Cao Thái hậu sáng ngời, bỗng nhiên giơ tay gõ gõ hai cô nương xinh xắn đối diện một cái, nói: "Ồi, lời nói của hai người giống nhau quá. Ta đã nói hai người các người nhất định sẽ hợp, ai gia chỉ thích hai loại hoa quả này. Phiên Phiên như là quả đào hoạt bát nghịch ngợm, Tổ Tuyết chính là quả nho hào phóng đoan trang. Ôi, nếu đều do ai gia sinh thì tốt rồi, hoàng thất song xu [1]."

[1] Hoàng thất song xu: hai mỹ nhân của hoàng thất.

Tần Phiên Phiên khoe miệng giật giật, Cao Thái hậu đối với nữ nhi lại để ý như thế.

Cuộc trò chuyện của ba người khá vui vẻ, cuối cùng vì Cao Thái hậu nói bà mệt mỏi nên mới giải tán. Nhưng Tần Phiên Phiên không đi, Cao Tổ Tuyết cũng chưa nói rồi đi.

Hai người vô cùng ăn ý mà đến thiên điện, tiếp tục tiệc trà của hai nàng.

Thiên điện hẳn là thường được dọn dẹp cho Cao Tổ Tuyết, nơi ở gọn gàng ngăn nắp. Tần Phiên Phiên chỉ nhìn lướt qua liền thấy trên cơ bản sách về cảm kỳ thư họa đều có đủ, thậm chí trên bàn còn để một quyển sách binh pháp.

"Từ nhỏ ta đã xem mấy thứ này, bởi vì cha ta khai sáng, cho nên tập thư [2] cũng có xem qua." Cao Tổ Tuyết thấy tầm mắt nàng dừng lại ở trên quyển binh thư nên giải thích một câu.

[2] Tập thư: ở đây chỉ những sách không phải về thơ ca mà nữ tử hay đọc.

Tần Phiên Phiên cười khê: "Tổ Tuyết cô nương nhất định là một người rất có chiều sâu."

Nàng vẫn luôn quan sát Cao Tổ Tuyết rất cẩn thận, dù cho đã đến địa bàn của mình, Cao Tổ Tuyết vẫn luôn duy trì dáng vẻ tốt đẹp. Thất lung thẳng tắp kia chưa từng vì thư giãn mà cong lại, rất hiển nhiên, quy củ tốt đẹp này là học từ nhỏ đến lớn, đã khắc vào bên trong xương tủy.

Thật khó tin, nàng và Cao Thái hậu đều xuất thân từ cùng một thế gia.

Cao Tổ Tuyết bị nàng chọc cười, thấp giọng nói: "Không biết ta có được tính là người có chiều sâu hay không, nhưng ta là người rất nghiêm túc và biết kiềm chế bản thân, nghiêm túc đến không cảm thấy có gì thú vị."

Tần Phiên Phiên nhướn mày, rõ ràng là không tin: "Cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, Tổ Tuyết cô nương sao lại có thể cảm thấy không thú vị?"

Nàng không tin, lúc rảnh rỗi có thể đàn một khúc nhạc nhỏ cho chính mình nghe, thật là tự do, thoải mái.

"À, ta không biết hình dung cái loại thú vị này như thế nào. Khi còn nhỏ đã từng đi theo tiên hoàng, cô mẩu đi chơi ở nông thôn. Những đứa trẻ khác đều bận giầy cỏ, đầu dễ mền, xuống sông chơi đùa, mà ta chỉ đứng ở bờ xa xa để nhìn. Cô mẩu lúc ấy chê cười ta già dặn, ngay cả mấy trò chơi này cũng không chơi, hơn nữa ta lại còn không biết chơi." Cao Tổ Tuyết dường như nhớ tới hình ảnh kia, cười khổ.

Tần Phiên Phiên gật đầu tỏ vẻ hiểu được, hoàn cảnh không giống nhau đương nhiên thói quen cũng không giống nhau. Nhưng với tính tình kia của Cao Thái hậu, chỉ có bà mới có thể chê cười tiểu chất nữ đoan trang già dặn, ngay cả vũng bùn cũng không xuống.

"Này có là cái gì, ta cũng không thể đi xuống được."

Cao Tổ Tuyết lắc đầu: "Ta không giống, nếu lúc ấy nguoi thay thế ta, nói không chừng nguoi xem cô mẩu chơi đùa cảm thấy thú vị, liền sẽ tụ tập cùng nhau chơi. Nhưng mà ta sẽ không, cô mẩu đứng trên dòng sông bị đóng băng một lúc lâu cũng không sao, ta vừa đi lên liền té ngã, cho nên ta sẽ không lên để làm chính mình mất mặt."

"Ta nghe cô mẩu nói rất nhiều, Tuyết Đào tiên tử có bao nhiêu thú vị, cũng nghe Đào Uyển nghi thịnh sùng như thế nào. Lúc ấy ta liền nghĩ, thì ra nguoi thú vị trên đời này, không phải chỉ có một mình cô mẩu."

Tần Phiên Phiên trăm triệu lần không nghĩ tới, vị Tổ Tuyết cô nương này lần đầu gặp mặt nàng, thật không ngờ là chẳng giống với lẽ thường, không có chút địch ý nào với nàng, thậm chí còn thành thật mà khen nàng một phen.

"Mẹ cả ta là Tần phu nhân, nói vậy Tổ Tuyết cô nương cũng biết. Bà là nữ nhân thế gia tiêu chuẩn, ta cảm thấy bà ấy có dũng có mưu có trách nhiệm, đối với thứ nữ cũng đều tận tâm, không hề trách móc nặng nề. Bà là nguoi ta kính nể tận đáy lòng, cho đến khi nhìn thấy Tổ Tuyết cô nương, ta mới biết được nữ nhân tốt như thế trên đời này, cũng không phải chỉ có một mình nương ta."

Nếu so về khách lệ nguoi khác, Tần Phiên Phiên cũng chưa từng thua kém ai.

Cao Tổ Tuyết lúc đầu sững sốt một chút, sau đó vui sướng mà cười, không khí lập tức được thả lỏng không ít.

Hai nguoi khen tặng lẫn nhau không dứt.

"Hoàng biểu ca có nguoi làm bạn, đúng là có không ít điểm phúc." Cao Tổ Tuyết nhẹ giọng nói.

Tần Phiên Phiên không cam lòng yếu thế nói: "Hoàng thượng có biểu muội như nguoi, cũng thật là có phúc."

Lúc hai nguoi nói xong, càng thương thức lẫn nhau.

Tần Phiên Phiên ở trong lòng tán thưởng một tiếng: Ôi, hôm nay Cầu Hoàng đế có tác dụng lớn!

"Có phải cô mẩu đã nói với nguoi, nếu ta nói muốn làm Hoàng hậu, tất cả đều không thành vấn đề?"

Sau khi khoảng cách hai nguoi đã được kéo gần, "máy hát" Cao Tổ Tuyết liền được mở lên.

Tần Phiên Phiên gật đầu, kỳ thật nàng vô cùng tò mò điều này: "Là Hoàng thượng cùng nguoi hứa hẹn cái gì, hay do Thái hậu nương nương đã hiểu lầm cái gì?"

"Thời điểm ta cập kê, đúng lúc tiền Vương phi, cũng chính là Nhị tỷ nguoi, gả cho nguoi khác, vị trí Vương phi của Hoàng biểu ca để trống, hẳn liền hỏi ta có nguyện ý làm Vương phi của hắn hay không?"

Cao Tổ Tuyết cũng không có giấu giếm, đi thẳng đến chủ đề.

Tần Phiên Phiên sững sốt một chút, không nghĩ tới thế nhưng cầu Hoàng đế còn có một vở tuồng này?

"Nhưng mà nguoi không cần lo lắng, bởi vì không phải Hoàng biểu ca có tình yêu nam nữ với ta, cũng không phải cảm thấy ta thích hợp với vị trí Vương phi, mà là cảm thấy ta thích hợp làm một nguoi vợ giúp chồng dạy con, một nguoi mẹ có thể vô cùng quan tâm và yêu thương hài tử. Sau khi sinh con, sẽ chú tâm giáo dục nó thành nhân tài, mà sẽ không xem nhẹ nó, nuông chiều nó một cách lệch lạc." Thời điểm Cao Tổ Tuyết nói những lời này, trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Kỳ thật lúc ấy nàng vừa mới cập kê, nhưng Tiêu Nghiêu đã là một nam nhân thành thực lại có trách nhiệm, thời điểm hắn hỏi nàng có nguyện ý làm Vương phi hay không, Cao Tổ Tuyết vẫn rung động.

Nhưng sau khi nàng biết chân tướng, trong nháy mắt, hết thấy ảo tưởng đều tan biến.

"Vậy là có ý gì?" Tần Phiên Phiên khó có thể lý giải, nhưng thông qua miêu tả của Cao Tổ Tuyết, nàng thấy được một điểm vô cùng quan trọng, đó chính là mẫu thân của hài tử.

Điều này rất có khả năng là manh mối mấu chốt vạch trần vì sao cầu Hoàng đế không lưu lại long chủng!

"Lúc ấy ta cũng không hiểu lắm. Theo lời nói của hắn, thế tử hắn là ai không quan trọng, chủ yếu là yêu cầu về mẫu thân của đám hài tử. Đoan trang hào

phóng, có chiều sâu, tính tình dịu dàng, biết kiềm chế. Lúc ấy ta mười lăm tuổi, đang là thời điểm thiếu nữ mơ mộng, muốn gả cho một phu quân yêu thương mình. Thế mà hần lại coi ta như công cụ sinh dục, đương nhiên là ta căm hận đến tận xương tủy, khóc lóc chạy đi tìm cô mẫu. Bởi vậy cô mẫu biết được chuyện này, Hoàng biểu ca thấy ta khóc, nói rằng ta có chuyện lớn một chút đều chạy đi tìm trưởng bối, không có chút thành thực ổn trọng, quả nhiên không xứng làm mẫu thân hài tử của hần, rốt cuộc hần cũng không đề cập chuyện này nữa."

Hiện giờ Cao Tổ Tuyết nhắc tới chuyện này, vẫn còn tức giận đến đau gan, tại sao trên đời vẫn còn loại nam nhân này chứ!

Tần Phiên Phiên ngơ ngác ở nơi đó, sau một lúc lâu, nghe xong lời nói này, nàng bị dọa tới mức đưa lê trong tay đều rơi hết!

Thế mà câu Hoàng đế lại vì cái lý do đó nên mới không lưu lại long chủng!

Bởi vì nữ nhân toàn hậu cung, không một ai xứng làm mẫu thân hài tử của hần, nàng bỗng nhiên nhớ tới thời điểm thị tẩm lúc mới vừa tiến cung, khi nàng nhắc tới long chủng, Hoàng thượng đã từng bóp chặt phía sau lưng nàng, hỏi nàng xứng sao?

Không xứng, đương nhiên không xứng!

Hậu cung ba ngàn giai lệ, không một ai có thể lọt vào mắt cầu Hoàng đế, quả nhiên thẩm mỹ của Nhị Cầu tử không giống người bình thường.

"Hoàng thượng vì sao lại có loại suy nghĩ này?" Lúc sau, Tần Phiên Phiên phản ứng lại, thật sự không thể ức chế lòng hiếu kỳ của mình, hỏi một câu.

Rốt cuộc Cao Tổ Tuyết cũng là biểu muội hần, tuy kém hơn nhiều tuổi, nhưng cũng xem như là thanh mai trúc mã, hần là hiểu biết không ít.

Biểu cảm trên mặt Cao Tổ Tuyết một lời khó nói hết, nàng châm chọc một chút mới nói: "Tiên hoàng và cô mẫu tình cảm rất tốt, tốt đến không dung được người thứ ba."

Tần Phiên Phiên dường như trong nháy mắt đã hiểu, Hoàng thượng chính là kẻ thừa ba kia.

Ôi, khó trách bình thường Cao Thái hậu ghét bỏ Hoàng thượng, thì ra từ lúc hần sinh ra đến khi lớn lên, ở trong mắt Thái hậu cùng Tiên hoàng, đó chính là sự tồn tại dư thừa.

"Kỳ thật Hoàng biểu ca cũng không dễ dàng vượt qua những điều này."

Sau khi im lặng hồi lâu, Cao Tổ Tuyết thở dài một hơi, kết thúc đề tài này.

Tần Phiên Phiên tưởng tượng hình ảnh ngay lúc đó một chút, chắc hẳn là không dễ dàng. Trong kẻ hồ tình thâm nghĩa trọng của Tiên hoàng và Cao Thái hậu mà tìm cách sống, cộng thêm loại tính tình này của Cao Thái hậu, chỉ sợ đa số thời gian đều lo là hần, địa vị trong gia đình của hần cùng Nhị Cầu tử bên đường cũng chẳng có gì khác nhau.

"Nếu các phi tần khác trong cung biết Hoàng thượng không lưu con nối dõi là vì nguyên nhân này, đoán chừng có thể tức đến đấm ngực dậm chân thật lâu." Tần Phiên Phiên cười khẽ một tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần mỉa mai.

Ai có thể tưởng tượng ra được việc này đây, Cầu Hoàng đế có tư tưởng khác hẳn với người thường, là người bệnh nặng trong số các người bệnh.

Trong cung này có khối người muốn làm công cụ sinh dục cho Hoàng thượng, đáng tiếc Cầu Hoàng đế đều coi thường!

"Ta cũng không biết vì sao, nhưng ở trong lòng Hoàng biểu ca, mẫu thân là vô cùng quan trọng, hơn nữa địa vị rất cao. Ta cảm giác hần đã đem mẫu thân thần thánh hóa, không gì làm không được. Tóm lại sẽ không giống với cô mẫu." Cao Tổ Tuyết cuối cùng cũng không chịu được, thấp giọng tâm sự với Tần Phiên Phiên một câu.

Khi đó tuổi nàng còn nhỏ, chưa trải sự đời, đều bị một tay Tiêu Nghiêu làm chấn động, qua mấy ngày vẫn chưa bình thường trở lại được.

Tần Phiên Phiên gật gù đầu, cảm xúc trên mặt cũng là một lời khó nói hết.

Chắc do Cao Thái hậu đối xử với Hoàng thượng khi còn nhỏ đã khiến hần mang theo quá nhiều ám ảnh tâm lý. Nhiều năm như vậy qua đi, đều đã thành chấp niệm, bắt đầu từ khi hần có nữ nhân đầu tiên, liền thay hài tử tương lai của mình tìm kiếm mẹ ruột.

"Hậu cung ba ngàn giai lệ, sẽ có người tính tình không quá khác biệt so với người, đoan trang hào phóng, xuất thân thế gia. Trong cung bắt một cái là được một đồng mỹ nhân, sẽ có một người vừa mắt hần." Tần Phiên Phiên vẫn không tin.

Trong hậu cung này có loại nữ nhân nào lại tìm không thấy chứ? Cứ coi như Cao gia biết dạy nữ nhi, nhưng trên đời này chắc chắn có không ít nữ nhi thế gia có thể so cao thấp cùng Cao Tổ Tuyết.

Trong ấn tượng của Tần Phiên Phiên, có thể lôi ra vài ba người.

"Cái này ta không biết, người tự mình đến hỏi đi. Hoàng biểu ca là người cực kỳ bất bẻ, thậm chí ở một phương diện nào đó, hần thích để tâm vào chuyện vụn vặt. Sinh nhật ta khi còn nhỏ, hần từng tặng ta một cái trống bỏi. Sau này cái trống bỏi kia bị ta không cẩn thận làm hư, ta liền xin hần tìm người làm cho ta một cái khác, hần lại nhất định không đồng ý. Hần nói cái trống bỏi mà hần đưa ta lúc trước chính là cái hoàn mỹ nhất, trên đời này tuyệt đối sẽ không có hai cái trống bỏi giống nhau như đúc."

Cao Tổ Tuyết lắc lắc đầu, nàng dâu có biết vì cái gì mà Hoàng thượng vừa mất mình, cảm thấy mình phù hợp điều kiện.

Tần Phiên Phiên sững sốt, cảm thấy tại sao lời này lại quen tai như thế. Chợt nghĩ lại, đây không phải kịch bản mà Cao Thái hậu chơi đùa mấy ngày trước sao?

Không hổ là Cao Thái hậu sinh ra, hai mẹ con này vẫn có điểm rất giống nhau, quả nhiên di truyền mạnh mẽ.

Cũng khó trách cầu Hoàng đế muốn tìm một nữ nhân đáng tin cậy làm mẫu thân cho hài tử tương lai của hắn. Chắc chắn là hắn phát hiện trong cơ thể mình di truyền một phần không đáng tin cậy, cho nên mới muốn trung hoà một chút.

"Ta nói với ngươi nhiều như vậy, thứ nhất là cảm thấy ngươi hợp ý, cô mẫu khó lắm mới tìm được một người vừa ý thế này. Thứ hai là nữ nhân phải có hài tử bên cạnh mới an ổn, đặc biệt là trong cung. Chỉ điểm cho ngươi một chút, ở trước mặt hắn đoan trang nghiêm túc một ít đi." Cuối cùng Cao Tổ Tuyết nói đến trọng điểm.

Tần Phiên Phiên lập tức cảm thấy một mâm dưa và trái cây trước mắt đều mất đi hương vị thơm ngọt ban đầu.

"Có hơi muộn rồi, ở trong mắt hắn ta là một người thường xuyên tỏ vẻ giả tạo, nói dối hãm hại vu oan, còn là tiểu yêu tinh câu dẫn người khác, ngươi cảm thấy còn có đường cứu vãn lại sao?" Nàng lo lắng sốt ruột hỏi một câu.

Cao Tổ Tuyết lắc đầu thờ dài nói: "Uống ngụm trà nóng đi, không chừng còn có thể bớt lạnh một chút."

Tần Phiên Phiên bĩu môi, chỉ cảm thấy dù trà nóng bỏng tay, cũng không làm lòng ngực nàng ấm áp lên được.

Không phải là nói Cầu Hoàng đế thích diêm dưa ê tiện sao? Đề là nói bấy nói bạ, thời điểm nàng ở Tần phủ, là một Tiểu Diễm Diễm ôn nhu, sau khi tiến cung mới có ý phóng ra dã tính của mình. Kết quả muốn sinh hài tử còn phải làm cô nương tốt, đoan trang hào phóng, loại tiểu yêu tinh giống nàng nhất định không có đường sống! Nàng quả thực đã vội vàng một cách mù quáng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Hiền thê lương mẫu

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Giang Hiền tần

Trên mặt Tần Phiên Phiên lúc ra khỏi Duyên Thọ cung thì đều là nét ủ rũ. Lúc trước nàng tiến cung tràn đầy nhiệt huyết quyết định "sùng hạnh" hấn oanh oanh liệt liệt mấy lần, sau đó mang long thai đi lên đỉnh cao của đời người.

Kết quả đã "sùng hạnh" hấn oanh oanh liệt liệt vài lần, không chỉ ba năm rồi nàng chưa mang thai, còn có khả năng là cả đời nàng sẽ không mang thai.

Muốn hỏi tại sao, bởi vì ngay từ đầu nàng đã lấy sai kịch bản diễn sai cảnh rồi.

Mẹ nó.

Loại người mà nửa đêm bắt người ta tiến cung như Cầu Hoàng đế. Vừa nhìn là biết đây là người không thích thể tục, không thể đi con đường tầm thường được. Cho nên nàng mới từ bỏ hình tượng "áo bông nhỏ tri ki" ở Tần phủ lúc trước, lúc mình biến thành bông hoa xinh đẹp nhất trong hậu cung, không ai có thể sánh bằng nàng.

Nhưng bây giờ có người nói cho nàng biết sự thật, nàng nhảy nhót linh tinh như vậy, thật sự khiến cho Hoàng thượng chú ý nhưng không có khả năng được mang thai, quan hệ giữa hai người chỉ giới hạn ở thân thể.

A, cảm thấy thật đau khổ!

"Chủ tử, ngài làm sao vậy? Nói chuyện với Tổ Tuyết cô nương không vui sao?" Liễu Âm thấy nàng dọc đường đi đều bước nhanh, mày nhíu chặt, hơi thở quanh người cũng không thoải mái, không nhìn được dò hỏi một chút.

Phải biết rằng Đào Uyển nghi nhà bọn họ, da mặt dày đến mức không chuyện gì có thể làm khó được nàng, cho nên cả ngày đều vui tươi hơn hờ, muốn khiến cho mặt của nàng cứng nhắc, thật sự không dễ.

"Tổ Tuyết là một cô nương tốt, về sau ta còn muốn tiếp tục đi tìm nàng ấy để chơi. Chỉ là trong lòng ta đang có chuyện buồn phiền, nếu ta không thể suy nghĩ cho rõ ràng, đoán chừng cả đời này sẽ sống không yên." Tần Phiên Phiên thở ngắn than dài, vẻ mặt u sầu đáng vẻ nhìn rất đáng thương.

Hai người đều lâm vào trầm mặc.

"Vì sao ngươi không hỏi ta có chuyện gì làm phiền lòng? Có phải là ngươi xem thường ta?" Tần Phiên Phiên dẫu môi, nàng đợi một lúc cũng không thấy tiểu cô nương Liễu Âm này lên tiếng, giống như một người câm vậy.

"Nô tỳ nào dám xem thường chủ tử, chỉ là ngài đã phiền lòng như vậy rồi thì nô tỳ cũng không có biện pháp gì để giúp ngài giải quyết nên không hỏi, tránh làm tăng thêm phiền toái cho ngài."

Thời gian Liễu Âm ở lại bên cạnh nàng cũng không phải mới một hai ngày, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực. Hiện tại đều đã "tu luyện thành tinh", đều xem mỗi một câu nói của Đào Uyển nghi đều có bấy rập.

Cho nên chuyện gì nàng có thể không dính líu thì sẽ không dính líu, tránh cho đến lúc nào đó lại bị liên lụy theo.

"Ngươi không hỏi càng khiến ta thêm phiền lòng." Tần Phiên Phiên nói như chém đinh chặt sắt (quả quyết, chắc chắn).

"Là chuyện gì vậy?" Nàng là người biết lắng nghe, nàng không vào địa ngục thì ai vào đây.

"Ta không muốn ngủ với Hoàng thượng, suốt ngày chỉ thị tẩm thị tẩm, cái ta muốn là long chủng, không cần niềm vui xác thịt." Tần Phiên Phiên nhìn thoáng qua xung quanh không có người mới dám nói ra.

Hai câu nói này thiếu chút nữa đã dọa ngã Liễu Âm. Từ sau khi nàng và Đào Uyển nghi trở thành người cùng trên một chiếc thuyền, chủ tử nói chuyện đều không có chút kiêng nê nào, hơn nữa lần sau càng trần trụi hơn lần trước.

Lần trước toàn bộ người trong Thưởng Đào các các nàng chơi Hoàng thượng, đều là lấy đầu mình buộc ở trên người Đào Uyển nghi, chủ tử muốn làm, các nàng cũng chỉ có thể theo.

Phải sau một lúc lâu Liễu Âm mới lấy lại được giọng nói của mình, thấp giọng nói: "Chủ tử, bao nhiêu người muốn được thị tẩm mà không được, ngài lại không muốn thị tẩm, không thị tẩm thì có thể thăng phân vị?"

Nếu nữ nhân hậu cung muốn thăng vị, một là dựa vào thế lực bên nhà mẹ đẻ, để phụ huynh của mình tranh giành cho, vậy có thể sống an nhàn thoải mái, tính mạng đều buộc chung với tiền triều. Hai chính là dựa vào bản thân thị tẩm mà thăng lên, chỉ cần được Hoàng thượng sủng ái thì phân vị gì mà không xin được.

Trên cổ toàn bộ Tần gia đều đang lăm lăm kẻ dao, chỉ cần Hoàng thượng không vui một chút thì sẽ lập tức mang bọn họ ra chém, đương nhiên không thể dựa vào nhà mẹ đẻ, chỉ có thể dựa vào chính bản thân nàng nhưng bây giờ nàng cũng không muốn thị tẩm, trên cơ bản rất có thể sẽ "hồng nhan chóng tàn" (ý chỉ thất sủng, chết già trong hậu cung).

Tần Phiên Phiên nghiêng đầu suy nghĩ, theo lý chính là như vậy.

"Như vậy, làm thế nào để ta có thể lúc nào muốn thị tẩm thì thị tẩm, lúc nào không muốn thì không thị tẩm?" Nàng lập tức thay đổi lời nói.

Vẫn phải thăng phân vị, nếu không nàng sẽ bị những nữ nhân khác trong hậu cung ngược thành cặn bã mất.

Nữ nhân không có sủng ái của Hoàng thượng, trên cơ bản chỉ có thể chết già.

Thiếu chút nữa Liễu Âm bị vấn đề của chủ tử khiến cho sặc chết, sao nàng biết được!

"Nô tỳ cảm thấy vấn đề này của chủ tử nghĩ ba đời cũng không ra. Hôm nay để phòng bếp nhỏ làm thêm món canh cá bở nào, ngài từ từ suy nghĩ."

Tần Phiên Phiên tìm kiếm trợ giúp thất bại, tội nghiệp trở về Thưởng Đào các.

Tất cả mọi người ở Thưởng Đào các đều phát hiện dáng vẻ của chủ tử nhà mình có thay đổi lớn, y phục và trang sức đều có vẻ thuần tịnh tao nhã hơn, không hề tìm kiếm nét điểm lệ tươi đẹp mới lạ nữa, ngược lại còn chặt chẽ bao bọc chính mình.

Khi nàng nói chuyện, giọng cũng đều nhỏ lại, giờ tay nhắc chân cũng không còn lộ ra tư thái kiêu mị, lập tức biến thành nữ tử vô cùng dịu dàng.

"Chủ tử, đây là chiều mới của ngài?"

Thời điểm Vọng Lan chải đầu cho nàng không nhận được nữa, thấp giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên hơi nâng khóe môi lên, lộ ra tươi cười nhẹ nhàng, nhìn dáng vẻ lần này thật không uống phí nỗ lực, ít nhất cũng có người cảm nhận được nàng có điểm không giống người khác.

"Đúng vậy, có điểm nào khác lúc trước?" Nàng vươn ngón tay thon dài, thong thả ung dung gầy trang sức trong hộp, động tác có vẻ cảnh đẹp ý vui.

Vọng Lan hơi nhú mày, tự hỏi cẩn thận một lát mới nói: "Nô tỳ khó mà nói rõ, chỉ cảm thấy ngài ôn nhu hơn rất nhiều, khiến người khác muốn gần gũi. Giống như lúc thức dậy trong ngày mùa đông ngâm tay đang lạnh băng vào nước ấm vậy, hy vọng mãi có thể như vậy, không muốn rời đi chỗ khác."

Những lời này của nàng có thể nói là nói đến tận đáy lòng của Tần Phiến Phiến, lập tức khiến nàng vui mừng khôn xiết, cảm thấy nỗ lực của bản thân không hề uổng phí.

"Ôi, vẫn là Vọng Lan hiểu ta, có phải toàn thân ta đều tản ra tình thương của mẹ?" Nàng vừa nói vừa ho nhẹ một tiếng, chớp chớp mắt với Vọng Lan, mặt mày mỉm cười.

Vọng Lan bị nàng chọc cười: "Ngài hãy để tình thương của mẹ của ngài lại cho Hoàng thượng đi, bọn nô tỳ không có nhu cầu, toàn bộ hậu cung này đều tràn ngập nữ nhân. Những người nhìn thấy không phải là nữ nhân thật thì cũng là nam nhân giả, chịu không nổi chịu không nổi."

Liễu Âm đứng một bên cười ha ha. Rất ít khi thấy Vọng Lan nói đùa, không nghĩ đến lúc Vọng Lan cô cô vui đùa cũng không kém ai chút nào.

Tần Phiến Phiến chuẩn bị lâu như vậy, thật vất vả mới đợi được đến lúc Hoàng thượng triệu hạnh nàng.

Có lẽ là lần trước ám ảnh ở Thuồng Đào các quá lớn, ngôi cửu ngũ vẫn chọn là để cho người đưa nàng đến Long Càn cung.

Vẫn tắm gội ở bể tắm nước nóng như lần trước, sau khi chỉnh trang thỏa đáng, Hình ma ma đến vẽ tranh trên lưng nàng.

"Hoàng thượng không nói muốn đổi đồ án sao?" Tần Phiến Phiến nằm sấp trên giường, nhẹ giọng hỏi một câu.

Hình ma ma nhẹ giọng trả lời: "Hoàng thượng nói, nếu Đào Uyển nghi là Tuyết Đào Tiên tử thì đồ án phía sau lưng sẽ tạm thời không đổi."

Tần Phiến Phiến không khỏi bĩu môi, nhẹ giọng nói thảm một câu: "Ma ma, người nói xem vẽ tuyết đào sau lưng có thể có vẻ không trang trọng không? Có muốn thêm vài câu thơ có tình ý bên trên?"

Hình ma ma cho rằng nàng muốn thêm một số câu dân từ diễm khúc, Đào Uyển nghi thật sự được sủng ái, những yêu cầu nhỏ như thế này vẫn có thể thoả mãn được, dù sao cũng chỉ là dùng để trợ hứng (nâng cao hứng thú khi lên giường).

Trước kia khi Hình ma ma vẽ tranh cho phi tần của Tiên hoàng, Cao Thái hậu cũng thường xuyên có những điệu chiều (những ý tưởng hoặc hành động đặc biệt làm cho người ta thích), luôn khiến Tiên hoàng vui vẻ.

"Được chứ, ngài nói cho lão nô nghe thử xem sao." Hình ma ma gật đầu.

Tần Phiến Phiến cau mày, sau khi trầm tư suy nghĩ, mới đọc ra một câu thơ. Hình ma ma đang cầm bút hơi sững sốt một lát.

"Ma ma, câu thơ này không hay sao?" Nàng thấy cả một lúc lâu mà Hình ma ma cũng không có phản ứng lại, lập tức hỏi một câu.

"Đây là một câu thơ hay, nhưng ngài có chắc chắn là Hoàng thượng sẽ thích không?" Hình ma ma thật sự do dự không dám chắc.

"Thích, chắc chắn sẽ thích!" Tần Phiến Phiến nói như chém đinh chặt sắt.

Dù sao người ngủ cùng ngôi cửu ngũ là Đào Uyển nghi, nàng ấy chắc chắn sẽ không tự mình hại mình đâu, có lẽ là Hoàng thượng có sở thích đặc biệt nào đó.

Sau khi Hình ma ma nghĩ như vậy, lập tức trở lại bình thường.

"Được, để lão nô viết lên cho ngài, muốn dùng thể chữ Khải[1] hay là hành thư[2]?"

[1] Thể chữ Khải: Khải thư (phồn thể: 楷書; giản thể: 楷书; phồn âm: 楷書; bính âm: kǎishū) hay chữ Khải, còn gọi là chân thư (真書), chính Khải (正楷), Khải thể (楷體) và chính thư (正書), là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thời Đông Hán và Tào Ngụy và phát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7), do đó đặc biệt phổ biến trong việc viết tay và xuất bản hiện đại (chỉ sau các kiểu chữ Minh thể và gothic sử dụng riêng trong in ấn).

[2] Hành thư (行書) là một phong cách viết chữ Hán bắt nguồn từ thảo thư. Tuy nhiên, vì nó không quá tháu như thảo thư cho nên dễ đọc hơn, và hầu hết những người đọc được Khải thư cũng đều có thể đọc được hành thư. Một trong những nhà thư pháp nổi tiếng nhất viết theo lối hành thư là Vương Hi Chi thời Đông Tấn.

"Thể chữ Khải thể chữ Khải, từng nét bút ngay ngắn chữ đẹp nhất, nếu không bảo bảo sẽ không nhìn rõ." Tần Phiến Phiến lập tức vui vẻ nói.

Tay đang cầm bút của Hình ma ma run lên, bảo bảo là ai? Đào Uyển nghi gọi Hoàng thượng như vậy sao? Cách gọi "bảo bảo" này so với xưng hô lúc trước của Cao Thái hậu với Tiên hoàng cũng không thua kém, mẹ chồng nàng dâu hai người không hổ là người một nhà, đều vào được cửa Tiều gia.

"Hoàng thượng, Đào Uyển nghi đến." Thời điểm Trương Hiến Năng dẫn Tần Phiến Phiến tiến vào thì trên mặt có chút mất tự nhiên.

Hắn luôn cảm thấy hôm nay tiểu yêu tinh này có chút khác thường. Từ lúc bắt đầu nhìn thấy hắn lập tức cực kỳ khách khí, là một dáng vẻ thỏa đáng, khiến trong lòng Trương Đại Tổng quản phát run.

Không có việc gì tự nhiên lấy lòng, không lừa đảo cũng là kẻ trộm.

"Ồ, người lui ra đi."

Hiển nhiên là Tiêu Nghiêu cũng vừa tắm gội xong, tóc rối tung xõa ra, ngồi trên ghế một cách đứng đắn, đang xem quyển sách cầm trong tay.

Bên trong nội điện yên tĩnh, chỉ có âm thanh Hoàng thượng ngẫu nhiên lật sách phát ra.

Mãi cho đến khi xem xong hai trang sách, Tiêu Nghiêu mới ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tần Phiên Phiên đang được bọc kín bằng áo choàng, đứng trong một góc đang rũ mi sụp mắt, dáng vẻ thẹn thùng e ấp kia giống như lần đầu thị tẩm vậy.

Hắn lập tức có chút buồn cười, ném quyển sách trong tay lên trên bàn nhỏ đặt bên cạnh, thấp giọng nói: "Ái tần, nàng bị sao vậy? Thời điểm lần đầu tiên người thị tẩm thì đều dùng những chiêu cường dã lớn mật, sao hôm nay lại thẹn thùng như đóa tiêu cúc non vậy?"

Thời điểm lần đầu tiên nữ nhân này thị tẩm, luôn luôn tự nhiên hào phóng, sau lại là dáng vẻ diêm dúa lẳng lơ, khiến cho tim hắn đập nhanh liên tục không thôi.

Đáy lòng Tần Phiên Phiên âm thầm mắng Cầu Hoàng để không phải người, luôn chăm vào tim nàng.

Nếu nàng sớm biết hắn thích kiểu nữ nhân hào phóng đoan trang, sao nàng có thể chọn đi con đường tiểu yêu tinh yêu diêm (diêm dúa lòe loẹt) chứ, lúc trước nên để cho hắn nhìn thấy dáng vẻ bất diện linh lung (xinh đẹp, khéo léo) của nàng, sau đó mang long chủng, chờ nhi tử tròn một tuổi, chọn ra một Nhiếp Chính vương, sau đó dùng một ly rượu độc trực tiếp độc chết Cầu Hoàng đế, lên làm Thái hậu tự mình buông rèm nhiếp chính!

"Trước kia là tần thiếp không hiểu chuyện, hiện tại tần thiếp đã trưởng thành, biết đó là không hợp quy củ. Về sau tần thiếp phải làm một nữ nhân hiểu quy củ tri thư đạt lễ."

Tần Phiên Phiên cũng không hề có ý dùng giọng nói làm nũng, nàng ôn ôn nhu nhu mà nói chuyện, nghe thật sự rất thoải mái.

Tiêu Nghiêu càng thấy lạ hơn, đang tốt đẹp, Đào Uyển nghi cũng không có dấu hiệu gì báo trước đột nhiên đổi tính.

"Được, để trẫm xem người trưởng thành như thế nào? Hôm nay người muốn chơi trò nào, trẫm sẽ theo người."

Hắn vừa nói vừa tiến lại gần nàng, duỗi tay trực tiếp bế ngang nàng lên, ném lên trên giường.

Không biết hai người đã lăn qua lộn lại bao nhiêu lần, các loại tư thế đều rất hòa hợp, tuy hôm nay Tần Phiên Phiên chọn dáng vẻ yếu điệu uyển chuyển nhưng Hoàng thượng cũng không giận, ngược lại cảm thấy rất mới mẻ, cảm thụ một chút phong thái khác biệt cũng khá tốt.

Tất cả đều phù hợp như vậy, cho đến khi ngời cừu ngủ lật người nàng lại. Giống như ngày thường, thời điểm chào hỏi với bức tranh tuyết đào sau lưng nàng, cả người đều cứng lại.

"Hoàng thượng?" Hai người nói liền cùng nhau, cho nên thân thể Cầu Hoàng để có biến hóa, Tần Phiên Phiên sẽ nhận ra ngay lập tức, không khỏi kinh hô lên tiếng.

Tiêu Nghiêu không khỏi có chút thẹn quá hóa giận, lại cảm thấy trong ngực nghẹn một hơi, quả thật hắn sắp bị nữ nhân này làm cho tức chết rồi.

"Người đã viết cái gì sau lưng vậy?" Hắn vỗ lên lưng nàng một cái, ngữ khí lạnh lẽo.

Ở thời điểm đang hưng khởi nam nhân bị kích thích, giống như bị tạt một chậu nước lạnh, hậu quả của chuyện này thật sự rất nghiêm trọng.

Tần Phiên Phiên kêu một tiếng, Hoàng thượng xuống tay không nhẹ không nặng, nàng rất ảm ức nói: "Đèn canh ba gà canh năm (canh ba thấp đèn đến canh năm gà gáy là lúc các sĩ tử thời xưa học bài), đúng là lúc nam nhi đọc sách. Để nhắc nhở ngài thời thời khắc khắc không quên phải cần cù, tần thiếp là nữ nhân tốt, tuyệt đối hiền lương."

Chữ phía trên lưng nàng viết có nề nếp, thể chữ khai đoan chính, càng khiến cho người nhìn phát cáu.

Tiêu Nghiêu bị nàng chọc tức, nhắm ngay mũi nàng giáng hai bàn tay.

"Trẫm kêu người canh ba thấp đèn canh năm gà gáy, đúng là thời điểm nam nhi đọc sách. Ái tần thật là nhọc lòng, người có phải đang nằm mơ, tự cho mình trở thành mẹ của trẫm?"

Nếu Tần Phiên Phiên một ngày mà không làm trò thì đó chính là chuyện lạ.

Trương Đại Tổng quản nghe xong trong chốc lát cuối cùng cũng hiểu. Nhất định là hôm nay Đào Uyển nghi uống lộn thuốc, thế mà muốn đi con đường hiền thê lương mẫu, thời điểm thị tẩm chính là khiến cho Hoàng thượng sung sướng, nàng một hai phải khuyên nhủ Hoàng thượng đọc sách, chắc là ngại mạng quá dài rồi.

"Tần thiếp không có, tần thiếp thời thời khắc khắc đều muốn làm một Uyển nghi hiền huệ, cần chính yêu dân." Tần Phiên Phiên duỗi tay muốn che mũi của nàng lại, Hoàng thượng thật sự là tức giận, lần này đánh nàng không nhẹ.

Nàng đã lớn như vậy nhưng từ nhỏ ở trước mặt mẹ cả luôn nghe lời, chưa từng bị đánh mông, không ngờ sau khi trưởng thành lại được ném thừ.

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tinh: Xin ngài hãy cần cù!

Hoàng tang mạnh mẽ thẳng lưng: Được!

Diễn tinh: A a, chó má ta hận người, kêu người cần cù làm chính trị, không phải cần cù "sùng hạnh", cách hiền thê lương mẫu càng ngày càng xa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tinh trung báo quốc

Tần Phiên Phiên lại ngoan ngoãn bỏ trở về, nhưng tâm tình bỗng trở nên rất tốt.

Lúc trước nàng nhảy nhót lẩn lộn lung tung, vẫn không uổng phí nỗ lực, ít nhất có thể làm cho ngôi cửu ngũ thất thần lúc phê duyệt tấu chương, đây đúng là có tiềm chất của gian phi họa quốc.

"Có phải ái tần nghe được cái gì hay không, sao lại bỗng nhiên đổi tính, còn nhớ tới việc nhắc nhở trăm cần phải thương dân, phải theo con đường đoàn trang cao nhã?".

Tiêu Nghiêu lại lần nữa mở miệng, đôi mắt nhẹ nhàng nheo lại, bên trong hiện lên vài phần tinh quang.

Từ trước tới nay trực giác của Hoàng đế luôn nhanh nhạy như thế, lúc trước hai lần Tần Phiên Phiên mượn hấn làm lá chắn, hấn đều có thể lập tức phản ứng lại, huống hồ kịch bản lần này của Tần Phiên Phiên có biến đổi lớn.

Lấy tính cách của quả đào tinh này, nếu không phải thu được tiếng gió xác thực nào đó, khẳng định nàng lại càng thêm yêu tinh, tiến đến con đường yêu phi họa quốc một đi không trở lại.

Mà không phải giống như bây giờ, tính tình thay đổi lớn, phải chọn chiêu số cao nhã đoàn trang gì đó.

"Lương tâm tần thiếp mới phát hiện ra". Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, nàng vô cùng thần nhiên chắc chắn, biểu tình trên mặt cũng trở nên nghiêm túc, kiên quyết không cho cầu Hoàng đế nhìn ra bất kỳ một chút biểu tình chột dạ nào của mình.

Tiêu Nghiêu kéo nàng quay cuồng về phía mình, nhìn chăm chăm vào mặt mình, ngược lại ngoác ngoác khóe môi, giờ tay vỗ vỗ trên mặt mình.

"Trăm biết ái tần sẽ trợn mắt nói dối, cho nên một câu của người trăm cũng không tin". Hấn cười lên rất đẹp, mi mắt cong cong, nhìn qua tâm tình rất tốt.

Nhưng Tần Phiên Phiên biết hấn muốn ra đại chiêu, trong lòng luôn nảy lên "Thịch thịch thịch" bất an.

"Trăm nghe nói người với Cao Tổ Tuyết tán gẫu với nhau rất vui vẻ, thân như tỷ muội, chuyện trò vui vẻ, thành thật với nhau, dường như nhắc tới trăm, cũng không biết nói lời gì". Tay hấn đặt phía sau cổ Tần Phiên Phiên, thông thả ung dung mà nheo.

Nam nhân cũng không dùng quá nhiều sức lực, nhưng loại cảm giác nắn bóp, cuối cùng vẫn làm cho Tần Phiên Phiên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, nam nhân chỉ cần dùng chút lực, thì cổ nàng sẽ lệch mất.

Tần Phiên Phiên cảm giác được đầy đủ ý vị uy hiếp của hấn, không khỏi rụt rụt cổ nói: "Tổ Tuyết cô nương tự nhiên hào phóng, vô cùng hợp ý với tần thiếp, hơn nữa nhìn thấy nàng ấy mới phát hiện được thiếu sót của mình, thật tình ăn năn".

Nhưng nàng không tin cánh tay của Hoàng thượng duỗi ra dài như vậy, thời điểm hai người nói chuyện phiếm, bên người chỉ có một cung nữ hầu hạ, người kia nhất định là người mà Cao Tổ Tuyết tín nhiệm nhất, không có khả năng Hoàng thượng sẽ biết.

"Nếu không phải nàng ta nói cái gì đó, không có khả năng người sẽ phát hiện mình còn nhiều thiếu sót. Ái tần luôn tự nhận mình độc nhất hậu cung, bất kể là ai cũng không bằng người, sao có thể nói chuyện với Cao Tổ Tuyết xong liền thay đổi. Nói đi, người và nàng ta nói với nhau chuyện gì?".

Tiêu Nghiêu vừa nói trên tay vừa tăng thêm lực đạo, rõ ràng Tần Phiên Phiên cảm thấy lực đạo trên cổ mình mạnh thêm, thậm chí có thể nghe thấy được âm thanh xương cốt chạm vào nhau kêu kẹt, Tần Phiên Phiên sợ tới mức cả người sắp run lên rồi.

"Nàng ta là hoàng hoa đại khuê nữ có thể cùng tần thiếp nói cái gì được, cũng không thể nói chuyện thị tâm này nha. Chỉ là tần thiếp cảm thấy có lẽ ngài

sẽ thích kiểu người ôn nhu hiền thực, mà tần thiếp lại luôn kiểu mị như vậy, chỉ sợ thẩm mỹ sẽ kém đi".

Tần Phiên Phiên bắt đầu hồ ngôn, dù sao cũng không thể bại lộ, nếu không phải có tư thế hiện tại của nàng, phòng chừng cầu Hoàng đế sẽ muốn trở mặt với nàng.

Tiêu Nghiêu kè sát vào nàng, hơi thở hai người giao triền, nhưng không có hơi thở kiều diễm gì, ngược lại còn mang theo ý tứ cưỡng bức.

Tần Phiên Phiên nhấp nháy đôi mắt to, cho hắn thấy rõ ràng biểu tình vô tội của mình.

Theo như lời nàng tất cả đều là sự thật, Cao Tổ Tuyết với nàng sẽ không nói xấu Nhị Cầu tử, Nhị Cầu tử người tin ta đi.

Bỗng nhiên Tiêu Nghiêu lại cười: "Trẫm đã nói qua với nàng con nói dối đều phải có mẫu thân hiền lương thực đức, chắc là ái tần nghe xong lời này mới thay đổi phải không?".

Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu: "Hoàng thượng, hiện tại tần thiếp không thể sinh trong ba năm, suy nghĩ những điều đó thật sự vẫn còn quá xa. Huống hồ mẫu thân con nói dối của Hoàng thượng sau này phải hiền lương thực đức vậy Hoàng thượng, ngài thích người hiền lương thực đức sao? Thật sự là tần thiếp triệt để hiểu ra, mới làm như thế, nếu Hoàng thượng không thích, tần thiếp lại đổi trở về là được".

Nàng nói rất nghiêm trang, dường như việc thay đổi cá tính dễ dàng như ăn khối đường vậy, cơ bản đến cả điều động cảm xúc cũng không cần.

Tiêu Nghiêu hí mắt nhìn nàng, bỗng nhiên kéo nàng vào trong ngực nói: "Ái tần nói cái gì cũng đúng, trẫm thật đúng là thích hiền lương thực đức. Người phải làm cái gì chứ? Đứng rồi, khuyên trẫm cần cù, cứ tiếp tục đi. Bắt đầu từ hai câu thơ phía sau lưng của người, trẫm nhớ không lầm mà nói, là xuất phát từ "thơ Khuyên học". Tới đây, ái tần cũng đọc hai câu thơ phía dưới cho trẫm nghe một chút".

Hắn vừa nói vừa gỡ tro với nàng, Tần Phiên Phiên ô một tiếng liền chui vào trong lồng ngực hắn, hai người lại nhào nhào dính dính lẫn một chỗ với nhau.

Thân thể phù hợp, làm hai người dính liền một chỗ liền không phân không phai, thần trí Tần Phiên Phiên còn có chút không thanh tỉnh.

Mới vừa rồi còn đắm chìm trong tình trạng ngơ ngác của ngũ chí tôn không tín nhiệm nàng, kết quả nháy mắt hứng thú của Hoàng thượng lại tới nữa.

"Tần thiếp, tần thiếp không nhớ rõ, hai câu thơ đầu tương đối nổi danh" Tần Phiên Phiên mồm miệng không rõ nói lại một câu.

Tiêu Nghiêu cong môi cười khẽ một tiếng, nhưng bởi vì hắn dùng sức toàn thân, cho nên trên mặt ngoại trừ tươi cười tra tấn còn có vẻ quý dật dữ tợn, mang theo một vài phần ý vị đáng sợ.

"Người khuyên trẫm như vậy, thật khó mà khuyên được. Lại đây, trẫm dạy người. Tóc đen không biết chăm học sớm, đầu bạc phương hồi đọc sách muộn[1]".

[1] Tóc đen không biết chăm học sớm, đầu bạc phương hồi đọc sách muộn: Hai câu thơ sau trong bài thơ "Khuyên học", muốn thông qua sự thay đổi của tóc để biểu đạt lớn tuổi đọc sách thì đã muộn, khuyên khích thanh thiếu niên muốn quý trọng tuổi trẻ, chăm chỉ học tập, có việc thì làm, nếu không, đến già chẳng làm nên trò trống gì, hối hận cũng đã muộn.

Thanh âm hắn lộ ra vài phần thờ dốt, giống như từng chữ từng chữ một bị nghẹn nói ra, cùng với động tác hắn cực kỳ có quy luật, phảng phất giống như nhạc đệm.

Tần Phiên Phiên khóc không thành tiếng, rõ ràng muốn đắm chìm trong đó, mỗi khi như vậy lại bị hắn kéo trở về.

"Ái tần, người không thể không đọc được, chuyện đêm nay là người bắt đầu, người phải kiên trì đến cùng mới được".

"Đen, tóc đen...". Nàng bấu môi lâu bầu lẩm bẩm hồi lâu, nhưng cơ bản là mồm miệng mơ hồ nên không nghe rõ ràng được là cái gì.

Hoàng thượng càng thêm ra sức, hắn duỗi tay gõ một chút lên cái trán của nàng, thấp giọng nói: "Nếu Nhan Chân Khanh biết ái tần đọc thơ của hắn như vậy, đoán chừng nắp quan tài sẽ không đóng được".

Tần Phiên Phiên bấu môi, muốn phản bác lại hắn, rõ ràng cầu Hoàng đế đang muốn trêu chọc mình như vậy, kết quả lại đặt sai lầm ở trên người nàng, căn bản nàng không phục.

Đáng tiếc hiện tại một câu nàng cũng không nói được, cả người lâm vào trong xuân sắc.

"Ái tần, không cần rậm rì, trẫm muốn ôn tập công khóa. Bắt đầu từ "Tam tự kinh" là được, nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn...".

"Tới đây, đọc theo trẫm đi, đừng có dừng. Sau khi xong "Tam tự kinh" còn có "Mạnh tử"".

Tiêu Nghiêu hoàn toàn yêu thích loại cảm giác này, đúng là hắn lôi kéo Tần Phiên Phiên đọc một đêm thơ từ ca phú, đến "Tam tự kinh" cũng không tha, đừng nói Nhan Chân Khanh, rất nhiều nắp quan tài của các đại văn hào, đại giáo dục học giả, đều đóng không được.

Bọn họ chỉ nghĩ dạy dỗ học sinh khổ học nghiêm túc, cũng không nghĩ ra cảnh bên trong giường chiếu như hiện tại.

Trương Hiền Năng đứng ở bên ngoài, không khỏi ngáp một cái.

Cầu Hoàng đế đứng là nhân sĩ hiếu học, nếu đổi thành người khác, nói không chừng vừa đọc hai câu đã mềm như bông muốn ngủ rồi, làm gì giống hần vẫn còn mạnh mẽ oai phong.

"Ta đi ngủ trước, nghe cẩn thận, sáng sớm ngày mai sẽ tới hỏi các người Hoàng thượng đọc sách gì".

Hần giao việc trực đêm cho thái giám khác, ném phất trần quay đi.

Lần đầu tiên Tần Phiên Phiên nghe được nhiều lời vô nghĩa của Hoàng thượng trên long sàng như vậy, hơn nữa thật sự hần là người thích học tập, càng đọc càng hưng phấn.

Hiện tại nàng hồi hận cũng không kịp, lúc trước học cao quý đoạn trang làm cái gì, nàng cũng không phải là nương của cầu Hoàng đế, ngoài miệng cầu Hoàng đế mắng nàng, nhưng trên hành động lại đọc thuộc thơ cho nàng nghe, còn ở phía trên đỉnh đầu của nàng, quả thật muốn cái mạng già.

Chờ đến lúc nửa đêm, rốt cục đến lúc kết thúc, Tần Phiên Phiên chìm vào bên trong mơ mơ màng màng, cảm giác được mặt mình bị hai bàn tay vỗ nhẹ.

"Ái tần, nếu lần tới người muốn nghe ngâm thơ, lại tới tìm trẫm nhé".

Tiếng nói của cầu Hoàng đế luôn luôn trầm thấp, hiện giờ nghe thấy lại hơi giương lên, hiển nhiên mang theo vài phần vui mừng rạo rức.

Tần Phiên Phiên là vác đá nện vào chân mình, đúng là thời điểm không cao hứng, lúc ngủ lại có chút mơ hồ, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Lá gan so với trời còn lớn hơn, nói một câu: "Được rồi, lần sau tần thiếp sẽ nói Hình ma ma viết trung quân ái quốc lên cho ngài ngâm thơ. Không đúng, hần là phía sau lưng ngài viết trung quân ái quốc, lại đến ngâm thơ cho tần thiếp nghe!".

Sau khi nàng nói xong, trong điện lâm vào yên tĩnh như chết.

Ngày sau đó một tay của Tiêu Nghiêu lại kéo nàng lên, nhắm ngay mũi của nàng mà đánh.

"Người quả thật to gan lớn mật, đến lúc này cũng không quên chiếm tiện nghi của trẫm".

Đêm nay từ lúc bắt đầu đánh mũi, kết thúc cũng lấy đánh mũi, đầu đuôi hô ứng, tình ý chân thành.

Hiển nhiên Hoàng thượng lấy việc đánh mũi Đào Uyển nghi làm một việc ham thích cùng chấp nhất.

Sáng sớm hôm sau Tần Phiên Phiên bị Liễu Âm thức tỉnh, nàng nằm trên giường không muốn dậy.

"Chủ tử, ngài đừng ngủ, hôm qua đã dặn dò riêng nô tì đánh thức ngài, nói là đã có hẹn với Tổ Tuyết cô nương, hôm nay phải trò chuyện thật tốt". Liễu Âm thấy nàng không chịu mở mắt, ngược lại ngủ tiếp, không khỏi gấp giọng nhắc nhở một câu.

Tần Phiên Phiên hữu khí vô lực nói: "Người giúp ta cáo với nàng, nói với Tổ Tuyết mũi ta đau, không đi được".

"Hả?". Quả thật Liễu Âm hết chỗ nói rồi, Tổ Tuyết cô nương nhà người ta ôn nhu xuất trần, vậy mà Tần Phiên Phiên lại muốn nói lí do này với nàng ấy, không phải là muốn làm ô nhiễm lỗ tai người ta sao.

"Sao mũi ngài lại đau?".

"Hoàng thượng đánh, nên đau, ảnh hưởng đến gân cốt một trăm ngày, ta phải ở trên giường một trăm ngày không thể rời đi rồi". Tần Phiên Phiên nói chêm chọc cười một phen, vừa nói vừa vịn vẹo trên giường.

Biểu tình trên mặt Liễu Âm đúng là một lời khó nói hết, thật sự nàng không muốn biết tình thú giữa Hoàng thượng và Đào Uyển nghi.

"Vậy ngài ăn vạ đi, chờ Trương Tổng quản trở về, bảo hần tìm người nâng ngài tới, nô tỳ trước nên cáo lui". Liễu Âm làm bộ xoay người phải đi, nghĩ thầm Đào Uyển nghi nhất định không dám.

Nhưng nàng hoàn toàn xem nhẹ trình độ da mặt dày của chủ tử mình, nàng đã làm bộ phải đi, vậy mà một lúc lâu cũng không nghe thấy Tần Phiên Phiên gọi nàng, lại còn đang ngủ ngon lành, rõ ràng thật sự là sẽ không đi.

Tối hôm qua bị đánh mũi, Tần diễn tình sẽ không dễ khuất phục như vậy, nàng còn có một vợ tuồng muốn diễn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Hoa rơi rụng

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Giang Hiền tần

Ngôi cửu ngũ đang ngồi trên long ý phê duyệt tấu chương. Long Càn cung được tách ra làm điện trước và điện sau, điện trước để xử lý chính vụ điện sau là tâm điện.

Chính vì thế hần vẫn chưa nghe được tin tức có người ở đây ăn vạ không chịu đi, nhưng Trương Hiền Năng là thái giám Đại Tổng quản đã nhận được tin tức này.

Trương Hiền Năng nghe xong lời tiểu thái giám báo lại thì nhũn mày, hần không ngờ lá gan của diễn tinh lại lớn như vậy.

Phải biết rằng trước kia Đào Uyển nghi không dám làm như vậy, đến tột cùng tối hôm qua diễn tinh và Cửu Hoàng để chơi trò kích thích gì mà có thể làm cho lá gan của diễn tinh lớn như vậy.

Trương Hiền Năng đứng trở lại phía sau của Hoàng thượng, trong lòng hần vẫn nghĩ đến việc này, rất nhiều lần muốn nói lại thôi. Hình như hôm nay Cửu Hoàng để rất nghiêm túc, ngay cả hạc giấy cũng không mở ra một con.

"Chuyện gì?"

Có lẽ là bộ dáng thấp thòm bất an của Trương Hiền Năng quá mãnh liệt nên cuối cùng Hoàng thượng cũng phát hiện, hần thấp giọng hỏi một câu.

Trương Hiền Năng nghĩ nghĩ một lúc, mới nói: "Tâm điện truyền tin tức đến nói rằng Đào Uyển nghi bây giờ vẫn chưa đi."

"Chưa đi?" Tiêu Nghiêu nhũn mày, hôm nay chính sự trên triều rất nhiều, lúc hần hạ triều đã muộn hơn so với ngày thường, sau đó còn phê duyệt tấu chương, mặt trời lúc này cũng phai ba sào, nếu nàng ấy không đi thì nên ở lại ăn ngọc thiện.

"Có phải thân thể của nàng ấy không thoải mái hay không? Thỉnh quá thái y chưa?"

Trương Hiền Năng ngạc nhiên tạm dừng một chút, nói: "Đào Uyển nghi nói nàng không xuống được long sàng, phải nằm trên long sàng nghỉ ngơi dưỡng sức, sau một trăm ngày mới có thể bình phục."

Tiêu Nghiêu sững sốt một chút, ngay sau đó nhũn mày nói: "Ồ nháo, nàng định dính ở trên long sàng một trăm ngày sao?"

Đây là lần đầu tiên hần nghe cách nói như vậy, nàng muốn chiếm lấy long sàng một trăm ngày mới đi, vậy hần ngủ ở đâu?

"Đào Uyển nghi nói, mông đau." Trương Đại Tổng quản cố gắng giữ giọng mình thật bình tĩnh mới có thể nói ra những lời này, hần đương nhiên sẽ nghe theo yêu cầu của Đào Uyển nghi cố gắng nói nhỏ.

Dù sao những lời này đã qua tai của tiểu thái giám, không biết có bao nhiêu người nghe được, không ngờ Đào Uyển nghi cũng sợ mất mặt.

Ngôi cửu ngũ nghe thấy lý do này thì giật mình tại chỗ một lúc lâu, một chữ cũng chưa thốt ra được.

Lúc này trong tâm điện của Long Càn cung, Tần Phiên Phiên chỉ mặc một cái áo trong nằm ở trên giường. Liễu Âm đứng ở một bên hầu hạ cẩn thận, trên mặt là bộ dáng khóc không ra nước mắt.

"Chủ tử, ngài thật sự không muốn đứng dậy? Ngài thật sự muốn nằm nghỉ trên long sàng một trăm ngày?" Miệng nàng giống như vừa ngậm máu vừa hỏi.

Lúc trước nàng còn cho rằng Tần Phiên Phiên chỉ nói đùa, trăm triệu lần không nghĩ là diễn tinh làm thật.

"Đương nhiên là thật, người xưa nói rất đúng 'thương gân động cốt một trăm ngày'. Ta đang làm theo lời dặn của thái y, điều dưỡng thân thể tốt mới có thể xuống giường" Nàng tròn tròn mắt nói dối.

"Ngài không quay về Thường Đào các sao? Một lúc nữa Hoàng thượng tới, nếu ngài ấy nhìn ngài lại thấy phiền chán thì làm sao bây giờ? Hoàng thượng tức giận thì phải làm sao?" Liễu Âm không ngừng cố gắng, hy vọng có thể khuyên nhủ chủ tử đồng ý trở về trước khi Hoàng thượng đến.

"Ta muốn đi, nhưng mà ta đi không được." Nàng ngẩng đầu tội nghiệp nhìn Liễu Âm, biểu tình vô tội giống như hai cái đùi bị chém đứt vậy.

"Hoàng thượng tới." Tiểu cung nữ ở ngoài thấy vậy thì hào tâm nhắc nhở một câu.

Liễu Âm lập tức gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, Tần Phiên Phiên quyết tâm muốn ăn vạ trên long sàng, dù đồ kiểu gì cũng không chịu xuống. Liễu Âm bây giờ cũng mặc kệ nàng.

Tiêu Nghiêu vừa đến liền nhìn thấy nàng nằm hình chữ X trên long sàng, thả lỏng cả người. Tư thế nằm vô cùng thích ý thoải mái không hề có một chút nào giống như cần phải dưỡng thương.

Hắn đến gần, nàng vẫn nằm im trên giường không cử động, mắt nhắm lại, không biết là nàng đang ngủ thật hay giả vờ ngủ.

"Bang ——" một âm thanh vang lên, hắn giơ tay đánh một cái thật mạnh vào hông của nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức mở mắt, đáng thương hề hề nói: "Hoàng thượng, tần thiếp đau quá."

"Đau à, rất đơn giản, lấy thanh đao chém thì sẽ không thấy đau nữa." Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, không hề dao động.

Tần Phiên Phiên chu miệng, nàng bò đến bên người hắn, túm lấy vạt áo của hắn.

"Hoàng thượng, tần thiếp bị thương đến gần cốt, tối hôm qua ngài dùng sức lực quá lớn, ngài biết mà." Nàng khôi phục ngữ điệu kiêu kiêu mềm mại, lúc nói giống như ngâm nước trong miệng, giọng nói mơ mơ màng màng không rõ nhưng lại làm người nghe thương tiếc.

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nhướn nhướn mày nói: "Nður thế nào, ái tần không phải nói phải thay đổi hình tượng thành đoan trang hiền thực sao? Sao lúc này lại lộ nguyên hình rồi?"

Hắn vừa nói vừa ngồi xuống mép giường, kéo nàng từ bên trong giường ra, duỗi tay vỗ về sau lưng nàng, động tác vô cùng thân mật.

Các cung nhân ở trong điện vô cùng tự giác mà cúi đầu, tầm mắt tránh đi ngay lập tức. Đang ban ngày ban mặt mà hai người này lại có thể làm động tác thân mật như vậy, thực sự là không chống đỡ được.

Hơn nữa câu nói của Đào Uyển nghi "Tối hôm qua ngài dùng sức lực quá lớn", ý ám chỉ thật sự quá mãnh liệt, hoàn toàn như muốn Hoàng thượng ban ngày tuyên dâm.

Trương Hiến Năng không khỏi thở dài một hơi ở trong lòng: "Thối đời ngày sau, nhân tâm không cổ".[1]

([1] Thối đời ngày sau, nhân tâm không cổ a: 世风日下, 人心不古 - Thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ. Câu thành ngữ cảm khái người đọc sách trong xã hội bây giờ khí chất xấu đi, mất đi sự đôn hậu hiền lương mà trở nên xảo trá giả dối, tâm địa không còn được đôn hậu như người thời xưa. Gần giống cụm từ: Thối đời bạc bẽo, lòng người đổi thay.)

"Nếu như tần thiếp đoan trang hiền thực thì có thể được ngài lưu lại sao? Tần thiếp có thật nhiều lời muốn nói với ngài, hơn nữa tần thiếp sẽ tiếp tục nỗ lực đọc thuộc sách, đêm nay sẽ đọc cho ngài nghe."

Vừa nghe nàng nói đến chuyện đọc sách, trong đầu ngôi cửu ngũ liên tự động hiện lên hình ảnh "hạ chế" tối hôm qua, thân thể bắt đầu nóng lên.

"Được rồi, vậy người đợi ở chỗ này, trẫm đồng ý."

Hoàng thượng dễ dàng thỏa hiệp như thế làm mọi người kinh ngạc.

Tần Phiên Phiên còn tưởng rằng mình phải sử dụng tất cả thủ đoạn mới được lưu lại, không ngờ mới nói hai ba câu Hoàng thượng liền đồng ý, nàng không khỏi chớp chớp mắt, nội tâm còn có chút thấp thòm.

"Trăm ngày sao?" Nàng ngờ ngác hỏi.

"Trăm ngày." Tiêu Nghiêu gật gật đầu, tiến đến bên tai nàng nói: "Trẫm muốn 'đâm' chết người ở trên giường, 'mới' cũng không 'mới' xuống dưới được."

"Người hãy ôn tập tốt công khóa, đêm nay trẫm phải nghe người niệm thư." Ngôi cửu ngũ không có cho nàng thời gian phản ứng, nhẹ giọng nói một câu, liền xoay người đi rồi.

Tần Phiên Phiên ngờ ngác mà ghé vào trên giường, cả người tức khắc cảm thấy bắt đầu đau.

Hoàng thượng dùng một chữ "đâm", cũng đã làm nàng cảm nhận được uy hiếp vô tận ẩn chứa trong đó. Nàng thực sự hối hận, không muốn ở lại nơi này một chút nào.

Chờ ngôi cửu ngũ đi, nàng liền vội vã nhắc Liễu Âm hầu hạ mình mặc quần áo.

"Chủ tử, Hoàng thượng đã cho phép ngài lưu lại, tại sao ngài lại muốn đi vậy?"

"Không đi chờ hắn đến 'làm' ta chết sao?" Sắc mặt Tần Phiên Phiên nghiêm túc.

Nàng chưa bao giờ hoài nghi năng lực ở trên giường của ngôi cửu ngũ. Hiện nay Nhị Cửu Tử đang chính trực tráng niên, nam nhân hai mươi sáu tuổi đang ở thời kỳ đỉnh cao, mà nàng mới tròn mười sáu tuổi, nàng không có sức chịu hắn lăn lộn như vậy đâu.

Liễu Âm cảm thấy chủ tử của nàng thật lẩm trờ, rõ ràng chính chủ tử muốn lưu lại, đến lúc Hoàng thượng đồng ý thì chỉ vì hai câu nói của Hoàng thượng mà sợ đến nỗi không dám lưu lại, còn có ý muốn trốn về.

Nhưng mà Hoàng thượng quá hiểu biết bản lĩnh lật lọng của vị diễn tình này, thật sự là quá hiểu biết. Khi nàng đã chuẩn bị tốt mọi thứ, còn chưa ra khỏi

cửa đã có người ngăn cản.

"Đào Uyên nghi, ngài đang muốn đi đâu?" Thủ vệ là một đại thái giám, tuy nói địa vị không bằng Trương Hiến Năng nhưng tuyệt đối là tay già đời, ở thái giám sở cũng là người nói một không hai, hẳn không dễ nói chuyện giống Trương Hiến Năng, cả người âm trầm.

"Ta cảm thấy hơi đau bụng."

"Đơn giản, phía sau tấm điện có cái bô, nếu ngài vẫn còn đau thì nô tài đi thỉnh thái y cho ngài."

Tần Phiên Phiên vô cùng buồn bực trở lại, đúng là nàng đã bị nhốt ở trong Long Càn cung, không được đi nơi nào, ngay cả cơm trưa và bữa tối đều là cung nhân mang từ bên ngoài vào cho nàng.

"Liễu Âm à, người nói đi nếu đến giờ nghỉ ngơi, lúc Hoàng thượng tiến vào phía sau có đi theo một đồ tể hay không? Hẳn cầm thanh đao được mài sáng như tuyết, sau đó giờ lên chém ta?"

Đào Uyên nghi bị nhốt ở trên long sàng một ngày đã bắt đầu nói mê sảng.

Nàng thực sự rất hối hận, hối hận chính mình muốn chơi cái trò thương gân động cốt một trăm ngày. Không tìm đường chết sẽ không phải chết, lúc này nàng cảm nhận vô cùng rõ ràng câu nói này.

"Không đến mức đó đâu, giết gà cần gì dao mổ trâu. Nơi này của Hoàng thượng có rất nhiều chủ tử, nếu mang đồ tể vào thì thật không trang trọng." Liễu Âm đã hoàn toàn học xong kỹ năng lừa cháy đồ thêm dầu.

Nàng phát hiện chủ tử của nàng thuộc loại người có tính cách: ba ngày không đánh liền leo lên nóc nhà lật ngói.

Tần Phiên Phiên trừng mắt nhìn Liễu Âm một cái, sau đó ra vẻ ưu thương mà thở dài một hơi, đáng tiếc là không ai phản ứng lại hành động của nàng.

Đến tận canh giờ nàng phải tắm gội thì mới được thả ra khỏi tắm điện, nhưng mà lúc nào cũng có một đồng cung nhân đi theo sau, giống như sợ nàng chạy vậy.

Hình ma ma đã chuẩn bị xong bút mực từ sớm, nhìn thấy nàng tiến vào, còn gật gật đầu cười với nàng.

"Đào Uyên nghi quả nhiên là bảo bối trong lòng Hoàng thượng. Buổi sáng hôm nay lão nô lại nhận được ban thưởng, bên ngoài lại đi theo những người này, là sợ ngài bị thương sao?"

Hình ma ma vừa nói vừa điều chế nhan sắc, Tần Phiên Phiên tắm gội xong đã thành thành thật thật mà nằm lên trên bàn, trong lòng khóc thầm.

"Uyển nghi, ngài hãy nằm yên, hôm nay ta phải họa cẩn thận chút, Trương Đại Tổng quản đã tới truyền lời, muốn lão nô họa thật tốt, nếu không sẽ chọc Hoàng thượng không vui, lúc đó lão nô sẽ phải chịu phạt." Nàng vừa nói vừa hạ bút xuống bắt đầu vẽ.

Lúc Tần Phiên Phiên cảm thấy trên mông lạnh lẽo thì cả người đều hóa đá, nàng cảm thấy thời điểm cả người nàng lạnh lẽo cũng không xa nữa. (ý bà là ngum á, hahaha)

"Ma ma, là Hoàng thượng muốn ngài vẽ ở đó?" Nàng miễn cưỡng ổn định mình mở miệng hỏi để giọng nói không quá run rẩy.

"Đúng vậy."

"Họa cái gì?"

"Đào hoa y cựu tiếu xuân phong!"[2] Hình ma ma leng keng hữu lực mà trả lời, tay cầm bút không ngừng.

[2] câu thơ trong bài Đề Đê thành nam trang của tác giả Thôi Hộ

Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy một sự bi thương, Nhị Cầu Tử, mẹ của người là người tốt, ta không mắng bà ấy, chỉ có thể mắng cha người, cha người thật là đào hoa y cựu tiếu xuân phong.

"Uyển nghi lớn lên thật đẹp, màu nào được vẽ lên da cũng rất nổi bật, rất tươi đẹp, giống như thật sự đến lúc xuân về hoa nở. Lão nô vẽ thêm một chút lên hai cái đùi của ngài, như vậy sẽ làm hứng thú của ngài và Hoàng thượng càng cao." Hình ma ma nhất thời có hứng liền kéo dài bức họa xuống đùi của nàng.

Tần Phiên Phiên giống như cá nằm trên thớt gỗ, ngay cả một câu phản đối chưa kịp nói ra thì Hình ma ma đã vẽ xuống rồi.

Nàng cảm thấy tương lai của nàng không lâu sau sẽ là toàn thân nàng đều đem che kín họa của Hình ma ma, để thỏa mãn thú tính của Hoàng thượng.

Lúc Tần Phiên Phiên bọc áo choàng trở lại tắm điện của Long Càn cung thì Hoàng thượng đã chờ ở nơi đó, hẳn thấy sắc mặt của nàng thì trong mắt lập lòe vài phần ý cười.

Thấy người trải qua không tốt, trầm rất vui vẻ, ai bảo người thích "gây sự" với ta.

"Ái tằm, đêm nay ngươi muốn đi theo hình tượng nào, trước tiên nói với tằm một câu để tằm phối hợp với ái tằm thật tốt." Tiêu Nghiêu một tay chống cằm nói giống như đang thưởng thức một bức cảnh đẹp vậy.

Lúc hắn nói lời này giọng điệu không có chút để ý, rõ ràng là không quan tâm đến kịch bản của Tàn Phiên Phiên.

Dù sao cuối cùng người thua không có khả năng là hắn, hắn luôn có cơ hội "trả thù" nàng.

Đầu óc của Tàn Phiên Phiên cấp tốc vận chuyển, nàng có thể nhận thua sao? Đương nhiên không thể!

Cầu Hoàng đế không cho nàng hoài thai long chủng, còn đắc ý như vậy. Đêm nay nhất định phải dạy hắn cách làm người.

"Đêm nay tằm thiếp vẫn là đi theo hình tượng hiền lương thực đức, vì ngài, tằm thiếp chuẩn bị cả ngày thơ từ, chuẩn bị đọc cho ngài nghe!"

"Thật tốt!" Tiêu Nghiêu lập tức đứng lên, trực tiếp bế ngang nàng lên giường.

Tiểu yêu tinh hôm nay lại không chủ động, nhưng mà cũng không gây trở ngại hứng thú của hắn, dù sao hắn đã chuẩn bị cho mình một phần đại lễ.

Hắn trực tiếp lật nàng lại, làm lưng nàng đưa về phía mình, nhìn thấy trên mông nàng có nhiều đóa hoa đào lập tức vui vẻ ra mặt, cảm giác sờ lên tay vô cùng đặc biệt.

Cánh hoa đào vì động tác của hắn mà run lên, giống như là sẽ rơi xuống ngay lập tức vậy. Thật sự có cảm giác hoa rơi vô cùng rục rịch.

Hôm nay Tàn Phiên Phiên vẫn luôn phối hợp hắn, ngẫu nhiên còn gọi hai tiếng, giúp hắn trợ hứng.

Hoàng thượng cao hứng giống như là heo con nặng hai trăm cân, hành động đại khai đại hợp, không dễ chịu chút nào.

Đang lúc nồng nhiệt, Tàn Phiên Phiên khẽ hừ một tiếng, nói: "Hoàng thượng, tằm thiếp phải đọc thơ cho ngài, ngài nghe rõ nha."

"Từ mẫu thủ trung tuyền, Du tử thượng thân y. Lâm hành mật mật phùng, ý khủng trì trì quy."[3]

[3] Câu thơ trong bài Du tử ngâm của tác giả Mạnh Giao.

Tiêu Nghiêu tức khắc cảm thấy hứng thú giảm đi, cau mày, âm thanh lạnh lùng nói: "Đôi."

"Thập nguyệt ân thai trọng, tam sinh báo đáp khinh."[4]

[4] Một câu thơ trong bài Khuyên Hiếu Ca. Mẫu thân hoài thai mười tháng sinh dục chính mình, sinh dục ân tình, dùng ta sống ba lần cũng báo đáp không xong. Thuyết minh tình thương của mẹ rộng lớn, mẫu thân vĩ đại, con cái nhất định phải hiếu thuận mẫu thân.

"Thanh thiên bi ngâm thanh thanh lệ, sinh sinh hô nghiêm phụ; bích thủy khóc tố tự tự huyết, tự tự khóc từ mẫu."[5]

[5] Bốn cung không tìm được nguồn gốc câu thơ này, các nàng thông cảm. Cơ bản ý nghĩa như sau: Trời xanh đều đang khóc, mỗi một tiếng đều chứa đầy bi thương nước mắt, kêu gọi phụ thân ta; xanh biếc thủy đau khô kể ra, mỗi một chữ đều chảy xuôi màu đỏ huyết, khóc kêu mẫu thân của ta.

Hắn bị mấy câu thơ về từ mẫu nghiêm phụ của Đào Uyển nghi làm cho cả người run lên, tức khắc bắn ra ào ạt.

Tàn Phiên Phiên hừ nhẹ một tiếng, lập tức che miệng lại, dùng một loại biểu tình phức tạp khó phân biệt nhìn hắn, toàn thân đều đang nói với hắn một câu.

Thiếu niên, hôm nay người có hơi nhanh!

Editor: Ấc, ta chỉ biết cầu phúc cho chị. Sớm muộn cũng bị anh đùa chết

[2] Bài thơ Đề đô thành nam trang - Thôi Hộ

題都城南莊

去年今日此門中，

人面桃花相映紅。

人面不知何處去？

桃花依舊笑春風。

Đề đô thành nam trang

Khứ niên kim nhật thử môn trung

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng

Nhân diện bất tri hà xứ khứ,

Đào hoa y cựu tiếu xuân phong

Dịch nghĩa

Năm trước ngày này ngay cửa này,

Mặt người, hoa đào ánh hồng lẫn nhau.

Mặt người chẳng biết đã đi đâu,

Vẫn hoa đào năm ngoái đang cười giỡn với gió xuân.

Theo Tình sử của Phùng Mộng Long, Thôi Hộ nhân tiết thanh minh một mình đi chơi về phía nam đô thành, thấy một ấp trại chung quanh đầy hoa đào. Thôi Hộ gõ cửa xin nước uống, một người con gái mở cổng, hỏi tên họ rồi bung nước đến, người con gái sắc đẹp đậm đà, duyên dáng, tình ý, dịu dàng kín đáo. Năm sau, cũng vào tiết thanh minh, Thôi Hộ lại đến tìm người cũ thì cửa đóng then cài, nhân đó mới đề lên cánh cửa bên trái bài thơ này. Người con gái xem thơ, nhớ thương rồi ôm chết. Chợt Thôi Hộ đến, nghe tiếng khóc bèn chạy vào ôm thây mà khóc. Người con gái bỗng hồi tỉnh rồi sống lại. Ông bố bèn đem cô gái gả cho Thôi Hộ. Cũng từ điển này, người ta thường ví mặt người con gái đẹp với hoa đào.

[3] Bài thơ Du tử giao - Mạnh Giao

遊子吟

慈母手中線,

遊子身上衣。

臨行密密縫,

意恐遲遲歸。

誰言寸草心,

報得三春暉。

Du tử ngâm

Từ mẫu thủ trung tuyến,

Du tử thân thương y.

Lâm hành mật mật phùng,

Ý khủng trì trì quy.

Thùy ngôn thốn thảo tâm,

Báo đắc tam xuân huy.

Dịch nghĩa

Sợi chỉ trong tay mẹ hiền,

Nay đang ở trên áo người đi xa.

Lúc mới lên đường, mẹ khâu kỹ càng,

Có ý sợ con chậm trễ trở về.

Ai dám nói rằng tấm lòng của một tác cô,

Lại có thể báo đáp được ánh nắng của ba xuân?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Canh Sâm

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Nhất thời không khí thật xấu hổ, toàn bộ nội diện đều lâm vào yên lặng, Tần Phiên Phiên cứ trợn tròn không chớp mắt mà nhìn hấn như vậy, biểu tình cực kỳ vi diệu.

"Đừng nhìn trộm, nhìn đến lòi tròng mắt ra rồi kia!"

Tiêu Nghiêu hung tợn mà nói, trong giọng nói mang theo mười phần thẹn quá hóa giận.

Hắn có thể làm sao bây giờ, hấn cũng rất tuyệt vọng, rõ ràng khi nhìn đến cánh hoa đào trên móng của nàng, ngôi cửu ngũ vẫn là hưng phấn không thôi, ở trong lòng yên lặng này sinh ác độc, muốn làm nàng trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang, tới nông nổi nàng xin tha cũng đừng không được.

Kết quả con mẹ nó, mới đến một lần đã xuất rồi, vậy liền không được?

Tần Phiên Phiên là một nữ nhân ngoan biết nghe lời, nam nhân kêu nàng đừng nhìn nàng sẽ không nhìn, nàng yên lặng mà cúi đầu, ánh mắt dò xuống, tầm mắt trực tiếp phóng ở vị trí hai người kết hợp.

Nàng xem cứ xem đi, còn không chịu cô đơn mà nhường mày, ánh mắt bắt bẻ kia đều không nói ra cũng hiểu.

"Cũng không cho xem phía dưới!" Ngôi cửu ngũ tiếp tục hung tợn nói.

Thời điểm hấn đang nói chuyện, Tần Phiên Phiên theo bản năng mà giương mắt, tầm mắt lại dừng ở trên mặt hấn.

Hiện giờ vẻ mặt của nam nhân là biểu tình hung thần ác sát, nhìn liền không vui. Thời điểm hai người bốn mắt giao nhau, hấn lập tức dựng mày, tựa như muốn hé miệng ăn sống nàng.

Tần Phiên Phiên cảm thấy Cầu Hoàng đế càng ngày càng khó hầu hạ, vừa không được nhìn lên mặt, cũng không cho nhìn phía dưới, vậy nàng làm sao bây giờ, cũng chỉ có thể nhắm mắt lại.

"Hoàng thượng, ngài rất lợi hại, thần thiếp thực thoải mái." Nàng đúng lúc cứu vãn lại, sợ hấn không tin lại bỏ thêm hai chữ: "Thật sự."

Cô nương có bạn lữ[1] hấn đều biết, có đôi khi ở trên giường bạn lữ biểu hiện không phải tốt như vậy, lúc này phải xem kỹ thuật diễn của các cô nương, nếu muốn tốt đẹp, phải làm bộ kêu to hai tiếng.

[1] bạn lữ: chỉ người cùng tồn tại, cùng sinh hoạt, cùng làm việc, cũng chỉ phu thê.

Thứ lòng tự tôn của đàn ông này có đôi khi không phải tự bọn họ cho chính mình mà còn phải các cô nương cho, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, vậy cũng nên khen hai câu.

Kể cả Tuyết Đào tiên tử được sủng ái nhất là nàng cũng không chút ngoại lệ.

"Ư ưm ~" nàng thật sự thì thầm hai tiếng.

Tiêu Nghiêu vẫn ở vào trạng thái bình tĩnh như cũ, đầy mặt đều là cảm xúc muốn mạnh mẽ bóp chết nàng.

Mẹ ơi, hấn đều không hề động, nàng lại kêu đến vui thú như vậy, có thể nghiêm túc một chút hay không, vừa mới thời điểm tình thâm nghĩa trọng như vậy cũng không thấy nàng kêu lên vui vẻ.

Lúc này nàng nhắm mắt lại, chỉ dựa vào tưởng tượng kêu vui sướng như vậy, đối với ngôi cửu ngũ, quả thực là có tính chất đả kích hủy diệt.

Hấn xuống tay không chút khách khí, nhắm ngay móng nàng mà chụp hai bàn tay lên.

"Người kêu cho ai nghe đây? Ái tần, tội khi quân chính là phải chém đầu." Tiêu Nghiêu gian manh nói.

Tức khắc Tần Phiên Phiên lại ủy khuất lại tức giận, nàng thật sự rất muốn cứ như vậy bỏ dẫy đánh nát đầu chó của hắn!

Là nàng khiến hắn nhanh như vậy sao? Không kéo dài như vậy thì trách ai a, hơn nữa rõ ràng tối hôm qua lúc đọc thơ, Hoàng thượng hưng phấn như vậy, một bộ dáng duy ngã độc tôn[2] lật trời, hôm nay nàng đem những câu thơ mình biết đọc hết ra, chính là ám chỉ hắn thêm chút sức lực để sinh hài tử tới hoan hảo.

[2] duy ngã độc tôn (唯我独尊): tự cao tự đại, cho rằng mình mình ghê gớm nhất.

Kết quả hắn kích động quá mức, chính mình mềm, trách ai!

Còn phải dùng tội khi quân tới uy hiếp nàng, nếu nàng có quyền tự chủ, kiên quyết sẽ không nuôi cầu tử như vậy, bạch nhãn lang.

"Tần thiếp không lừa gạt ngài, chẳng lẽ Hoàng thượng cảm thấy ngài không lợi hại sao? Tần thiếp chỉ cần ở bên ngài, liền cảm thấy mười phần dương khí của ngài, trong lòng vui mừng vô cùng." Tần Phiên Phiên mở to đôi mắt, vẻ mặt vô tội mà nhìn hắn.

"Người cầm miệng đi!" Tiêu Nghiêu nâng tay, che mặt nàng lại.

Lớn lên đẹp thì thế nào, nhưng con mẹ nó là cái đũa ngọc!

Trên dưới một nhà Tần gia đáng ra đều phải chết có phải hay không? Rõ ràng lúc trước hắn uy hiếp Tần lão gia, kêu nhà hắn dừng lại đưa cái loại nữ nhân mắt cao hơn đầu tiên cung, đối với chuyện cho hắn đội nón xanh, hắn vô cùng đề ý.

Bên kia đã đáp ứng, kết quả ngoạn ý nhi[3] này tiến cung, giống như Tôn Ngộ Không tiến vào hội Bàn Đào, đều nhảy nhót lung tung.

[3] ngoạn ý nhi (玩意儿): món đồ chơi, vật bài trí, hoặc chỉ sự vật thú vị.

Nếu về sau làm nàng sinh đứa nhỏ, phỏng chừng thêm một Na Tra nháo hải[4], mẹ, hai tai họa trong một quyển 《 Tây Du Ký 》 đều đến đông đủ!

[4] Na Tra nháo hải (哪吒闹海): thành ngữ dựa theo sự tích Na Tra đánh bại Tứ hải Long vương làm hại nhân gian.

Tần Phiên Phiên dẫu miệng, nín thở thật sự không hé răng.

Sau một lúc lâu, ngôi cửu ngũ thu thập tốt tâm tình, thời điểm độc sức làm lại bắt đầu tiến lên, người dưới thân lại không rên một tiếng.

Hắn lại phát một cái lên mông: "Sao không kêu?"

Nàng quả thực muốn trợn trắng mắt, người này thật là khó hầu hạ.

Một đêm này thành một đêm Đào Uyển nghi không muốn nhớ lại nhất, ngôi cửu ngũ rõ ràng là bị nàng động đến tự tôn, ngang ngành cần rằng kiên trì không ngừng, lấy tinh thần khêu đèn đọc sách tới đối mặt với việc giường chiếu của bọn họ.

Thậm chí ở thời điểm nghỉ ngơi, hắn còn sai tiểu thái giám trực đêm bên ngoài chuẩn bị cho hắn một chén canh sâm, sau khi uống xong lại là một hảo hán mạnh mẽ oai phong.

"Hoàng thượng, nửa đêm ngài uống canh sâm không tốt đâu, dễ bị ngủ không ngon giấc. Đêm nay Hoàng thượng nghỉ ngơi không tốt, ngày hôm sau lâm triều tinh thần không tốt. Tần thiếp phải làm một nữ nhân hiền lương thực đức, tất nhiên không thể...."

Đôi chân mềm mại của nàng duỗi dài trên giường, nhìn hắn bụng chén sứ men xanh lên, uống một hơi hết sạch canh sâm trong chén.

Bởi vì động tác uống quá mức dừng mãi, còn có vài giọt canh sâm trượt xuống theo khóe miệng hắn.

Có lẽ là tươi cười trên mặt Hoàng thượng thật sự quá mức dữ tợn, Tần Phiên Phiên cười so với khóc còn khó coi hơn, lời nói đều nói không hoàn chỉnh.

Còn tới? Chịu không nổi, quậy với heo con hơn hai trăm cân, còn quậy cả buổi tối, đây quả thực là muốn mạng già.

"Tất nhiên không thể cái gì cũng tùy vào ái tần nói, lúc trước người muốn làm gian phi họa quốc trăm chuẩn, hiền lương thực đức trăm cũng chuẩn, còn để người chiêm tiện nghi hơn nửa đêm, thiếu điều gọi trăm là nhi tử. Lúc này vẫn nên nghe trăm."

Sau khi Hoàng thượng uống xong canh sâm, cả người đều lộ ra một cảm giác thăng hoa, cả người đều tràn ngập sức lực.

Tần Phiên Phiên nằm ở trên giường run bần bật, cái gì cơ đồ Cầu Hoàng đế?

Chính mình làm không được, vì thực hành chứng mình còn muốn uống chén canh sâm, nào có gian lận như vậy!

Hiện giờ làm rồi ki cương trường thì là phải chém đầu, nàng muốn báo quan, thời điểm lên giường Cầu Hoàng đế làm rồi ki cương!

"Vi có thể làm Hoàng thượng càng thêm vui vẻ, tần thiếp cũng muốn uống." Nàng tội nghiệp mà nói một câu.

Đương nhiên bị Hoàng Thượng tàn nhẫn cự tuyệt: "Không, ái tần, trầm cảm thấy người không cần. Mới vừa rồi thời điểm người đọc thơ, cả người đều là tràn đầy sức lực, hoàn toàn không cần ngoạn ý nhị này. Tới đây, tiếp tục."

Sau khi Tần Phiên Phiên dùng thân thể nghiệm, càng thêm xác định, chén canh sâm vừa rồi Cầu Hoàng đế uống kia là củ sâm già ngàn năm đã sắp thành tinh, hiệu quả hoàn toàn khác biệt, trên cơ bản là dựng sào thấy bóng.

[5] dựng sào thấy bóng (立竿见影): thành ngữ ý chỉ hành động có thể ngay lập tức thấy được hiệu quả.

Nàng ngâm nga toàn bộ bài《 du tử ngâm 》, 《 tư mẫu 》, 《 nhớ cha 》, 《 khuyên hiếu ca 》 thay phiên oanh tạc đều không dùng được, bởi vì Hoàng thượng vẫn luôn tinh thần gấp trăm lần, còn thay nàng vỗ tay khích lệ, muốn nàng đọc lớn tiếng hơn một chút, gần như khiến nàng phát khóc.

Ngày hôm sau thời điểm nàng tỉnh ngủ, bên người tất nhiên không có bóng dáng Cầu Hoàng đế, ngày hôm qua chén canh sâm nửa đêm kia không phải uống vô ích, buổi tối người ta ngựa con vui vẻ chạy lộc cộc khắp giường, ban ngày ngựa quen đường cũ huy xích phương tù[6].

[6] huy xích phương tù (挥斥方遒): một câu trong "Thẩm xuân viên - Trường Sa" của Mao Trạch Đông, chỉ người thanh niên nhiệt tình xông xáo, có đủ sức mạnh.

"Chủ tử, ngài nghỉ ngơi thêm một chút đi?" Liễu Âm thấy nàng mờ mắt ra, giầy giụa muốn đứng dậy, lập tức tiến lên nhẹ giọng khuyên một câu.

Rốt cuộc sắc mặt chủ tử nhà mình thoát nhìn cũng không tốt lắm, tối hôm qua hẳn lại là một đêm vô cùng phong phú, nàng vẫn là rất đau lòng Đào Uyển nghi.

Nhưng sau khi Tần Phiên Phiên nghe thấy câu nói đó, lập tức liều mạng lắc đầu, hiện tại nàng bò cũng phải bò đi, ở tại chỗ này thật sự rất đáng sợ.

"Ngài muốn ăn cháo lút dạ trước không? Chờ có chút sức lực lại đi?" Liễu Âm tiếp tục khuyên nàng.

"Đi đi đi, ta phải về Thường Đào các của ta ăn, ăn ở chỗ này ta sợ ghen!" Tần Phiên Phiên khóc thút thít mà nháo phải đi về, hiện tại ngủ ở trên cái long sàng này cũng cảm thấy cả người đều đau.

Cảm giác có vô số thanh đao cắt qua người nàng, cực kỳ thống khổ.

Về mặt Liễu Âm đồng tình mà nhìn nàng, thờ dài một hơi, sâu kín nói: "Chủ tử, ngài trở về không được."

Tần Phiên Phiên mang xong giày đang dùng lực đứng lên, kết quả vừa nghe những lời này, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ xuống.

"Người nói cái gì? Vì sao không đi được?" Nàng đều sắp khóc.

"Bởi vì ngài nói rất muốn lưu lại trăm ngày, Hoàng thượng dặn dò riêng vài vị công công thủ vệ bên ngoài, trăm ngày sau lại thả ngài đi ra ngoài. Ngài cứ yên ổn mà đợi ở chỗ này đi, nếu thiếu cái gì cứ nói với nô tỳ một tiếng, nô tỳ đi Thường Đào các lấy cho ngài. Nếu ngài cảm thấy không náo nhiệt, còn có thể kêu Vọng Lan cô cô cùng Lý Đức tới, nếu thân mình không thoải mái liền đi thỉnh thái y. Hoàng thượng đã buông lời nói, nhất định muốn cho ngài ở nội điện Càn Long cung, đợi cho tới khi không nghĩ ở lại nữa mới thôi!"

Liễu Âm bùm bùm nói một đống, hiển nhiên những lời này đã sớm thuộc trong lòng, chuyên môn ở chỗ này chờ nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Lúc này ta liền không nghĩ tiếp tục ở lại, lập tức đi."

Nàng của ngày hôm qua nói muốn nghỉ ngơi trăm ngày đã bị Hoàng thượng giết chết rồi, hiện tại nàng là một diễn tinh mới hoàn toàn khác thông minh khỏe mạnh thuần khiết.

Nàng hành động thật dũng mãnh, vừa dứt lời đã muốn chạy tới cửa, chỉ là lập tức nhảy ra vài đại thái giám ngăn cản đường đi của nàng.

"Xin lỗi, Đào Uyển nghi ngài về đi." Vẫn là cái đại thái giám dọa người kia đi đầu.

Tần Phiên Phiên bĩu miệng, lập tức sai Liễu Âm giải thích thay nàng: "Người mau nói với bọn họ, Hoàng thượng làm ta ở cho đến khi không nghĩ ở lại nữa mới thôi, hiện tại ta liền không nghĩ ở lại nữa."

Liễu Âm bày vẻ mặt đồng tình mà nhìn nàng, trầm giọng nói: "Chủ tử, Hoàng thượng nói làm ngài ở lại cho đến khi hẳn không nghĩ làm ngài ở nữa mới thôi, không phải ngài không nghĩ ở. Về đi, long sàng rất thoải mái, ngài lại đi nằm đi, rất nhiều phi tần chủ tử muốn đi lên đều không thể đi lên đâu!"

Tần Phiên Phiên gần như kêu cha gọi mẹ bị kéo trở về, nàng bị hạn chế tự do thân thể.

Giường kia thật sự ở không nổi nữa, trên cây cột giường điêu khắc kim long ngũ trảo, phía trên thanh trướng cũng thêu rồng bay lên, thật là địa điểm mọi người tha thiết ước mơ.

Nhưng Tần Phiên Phiên vừa thấy liền cảm thấy eo chân bủn rủn, mở miệng không được, nhắc không nổi chân.

Nếu đêm nay Hoàng thượng lại rút hết mấy chén canh sâm lân lợn nàng, nàng liền treo cổ ở long sàng thì hơn.

Mặc kệ Tàn Phiên Phiên gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, nhưng không có ý chỉ của Hoàng thượng, nàng chính là không đi được, chỉ có thể đảo quanh bên trong nội điện.

Sau khi Hoàng thượng hạ triều, chậm rãi nhìn một đồng tấu chuông, không chút để ý hỏi về nàng.

"Đào Uyển nghi như thế nào?"

Trương Hiến Năng lập tức tiến lên báo cáo: "Đào Uyển nghi lo âu thật sự, vẫn luôn muốn chạy nhưng là không đi được, đồ ăn sáng cũng không ăn bao nhiêu, thoạt nhìn rất có tư thái không màng ăn uống. Vẫn luôn nói muốn gặp ngài, còn nói trăm ngày tới rồi, nàng có thể đi rồi."

Tiêu Nghiêu nghe được nàng quá lo âu bất an như vậy, tức khắc tâm tình tốt lên không ít.

"Lúc này mới một ngày, như thế nào đã trăm ngày?" Tiêu Nghiêu có chút kinh ngạc.

"Trên trời một ngày, nhân gian một năm. Tối hôm qua nàng cùng ngài cùng đến tiên cảnh, có khi cũng đã ba trăm ngày." Trương Hiến Năng rất bội phục bản lĩnh lấy cớ của Đào Uyển nghi, nghe những lời này, thật sự không phải người bình thường có thể nghĩ ra được.

Tiêu Nghiêu cười lắc đầu, tức khắc cảm thấy nghe nàng nói chuyện, tâm tình cũng có thể thả lỏng không ít.

"Được, thả nàng đi thôi, không cần thiết giam cầm nàng, trăm còn sợ nàng vẫn luôn lưu tại nơi đó, nội điện bị nháo đến nghiêng trời lệch đất đây."

Rốt cuộc ngồi cửu ngũ vẫn nhả ra, để nàng rời đi.

Tàn Phiên Phiên nghe thấy tin tức này, một đường chạy nhanh rời đi, khi nàng hô hấp đến không khí bên ngoài, thiếu điều vùng tay hoan hô.

Nhị Cửu Tử thật sự tâm quá tàn nhẫn, lần trước nàng làm hấn có bóng ma tâm lý đối với Thường Đào các của mình, lúc này hấn liền trả thù, Tàn Phiên Phiên không bao giờ muốn đi ổ chó của hấn!

"Chủ tử, ngài xem Hoàng thượng vẫn là đối tốt với ngài. Chỉ là nói giỡn cùng ngài, ngài nghĩ ra được liền thả ra. Lần tới cũng không cần làm ra loại sự tình này, muốn ăn vạ trên long sàng một trăm ngày là do chính ngài đề cập, hối hận cũng là ngài, ngài cũng phải thông cảm cho Hoàng thượng một chút, ngày nào cũng trăm công ngàn việc."

Lúc này Liễu Âm nhện không được muốn nói chuyện thay Hoàng thượng, không phải Hoàng thượng tốt bao nhiêu, mà là chủ tử nhà mình làm quá, Liễu Âm phải bắt lấy tất cả cơ hội, khuyên nàng ấy bớt lần lộn, nếu không chịu tội vẫn là chính nàng ấy.

"Hoàng hoa đại cô nương (xử nữ) người biết cái gì, hấn không lưu ta ở Long Càn cung, cũng không phải mềm lòng gì đó, hấn là vì chính mình. Người phải biết rằng tình lực nam nhân là hữu hạn, hấn không có khả năng sinh ca hàng đêm, để một tiên tử như ta ở trên giường, hấn lại không dùng được, vậy khẳng định là không ngăn được cảm giác thất vọng ở đáy lòng, còn không bằng nhắm mắt làm ngơ."

Tàn Phiên Phiên ném ánh mắt xem thường cho nàng ta, trên mặt đều là biểu tình khinh thường.

Liễu Âm dấu chấm hỏi đầy đầu, chủ tử, mới vừa rồi ngài còn gào khóc muốn nhanh chóng lặn đi, kết quả người ta để ngài đi rồi, ngài lại nhiều lời như vậy, thật là!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Uyển nghi trật eo

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Sau khi Tàn Phiên Phiên trở lại Thường Đào các, ăn uống thật tốt, tình lực dư thừa, còn cho người tổ chức cung nhân tới thi đấu đá cầu.

Liễu Âm đành yên lặng nhìn nàng lần lộn, vốn lúc ở Long Càn cung, vẫn là bộ dáng uể oải ỉu xìu, đừng nói ăn cái gì, ngay cả một ngụm nước cũng không nuốt xuống được, giống như chỉ cần nhắm mắt lại sẽ không mở ra được nữa vậy.

Nhưng mà hiện giờ Đào Uyển nghi eo không mỏi, chân không đau, ăn rất ngon miệng, thân thể rất mạnh khỏe, chỉ cần cho nàng một cây pháo là có thể lên trời cao.

Về mặt Vọng Lan lo lắng nhìn Đào Uyển nghi, cứ có cảm giác chủ tử nhà mình muốn tìm đường chết.

"Ai ai ai, các người đá kiểu gì vậy, cố lên đi chứ!"

"Không phải, một tiểu cô nương như người không đá được bằng một tiểu thái giám sao?"

Tần Phiên Phiên chính là vì không có trứng mới rảnh đến hoảng[1], vừa cắn hạt dưa vừa trợ uy cho bọn họ, chẳng qua làm quần chúng hiển nhiên không phù hợp với tính cách của nàng, nên vừa vén tay áo vừa ồn ào muốn gia nhập.

[1] 慌(hoảng): vội vàng hấp tấp.

Từ lúc vào cung tới nay, sau khi Tần Phiên Phiên xé bỏ lớp nguy trang mười mấy năm ở Tần phủ, ngoài sáng có Cao Thái hậu chống lưng, ngầm có Cầu Hoàng để sủng ái, tính tình của nàng lại càng không thu liễm[2] được, giống như là Husky được thả xích, vừa bỏ dây ra liền chạy không thấy bóng dáng đâu.

[2] 收敛: tiết chế, kiềm chế bớt tính tình.

"Chủ tử, ngài an tâm ngồi đi, đừng đi theo chân bọn họ đá cầu. Thân mình này của ngài phải chú ý một chút, huống hồ bọn họ đều là nô tài, ngài đi lên nhất định bọn họ không chơi thoải mái được."

Vọng Lan thấy nàng kích động như thế, hai má đỏ bừng, hiển nhiên là kích động, sợ nàng lại xảy ra ngoài ý muốn nào đó, nên lập tức tiến lên ngăn cản.

Sao hiểu được quyết tâm muốn đi lên phân cao thấp của Tần Phiên Phiên, ngồi ở bên dưới xem cũng thấy gấp chết nàng rồi.

Trời mới biết nàng vì lấy lòng mẹ cả, dỗi tổ mẫu, làm một tiểu thư khuê các nghe lời hiểu chuyện, nên phải bóp chết bao nhiêu thú vui từ trong trứng nước, chỉ dám vào nửa đêm, lúc mình ngủ mà mơ phóng thích bản thân làm những chuyện cuồng dã.

"Đừng sợ đừng sợ." Tần Phiên Phiên xua xua tay với Vọng Lan, nhanh chóng vọt vào đám cung nhân.

"Ta nói trước này, chờ lát nữa vừa bắt đầu thi đấu là không có phân biệt chủ tớ gì nữa, chỉ có đá quả cầu mới là chuyện lớn nhất. Chờ lát nữa ai thắng là có khen thưởng, biểu hiện thật tốt vào! Vọng Lan, lấy bạc bày ra đi!"

Nàng đuổi dài cổ bảo Vọng Lan đi chuẩn bị tiền thưởng, nhìn dáng vẻ nàng xoa tay hàm hồ chuẩn bị, lấy đâu ra bộ dáng của chủ tử nữa.

Bạc xếp ra cao cao, mọi người đều rất phấn khích, có tiền thưởng phong phú như vậy, tất nhiên mọi người sẽ dùng hết sức.

Cuối cùng trận thi đấu này đấu được một nửa liền kết thúc, Tần Phiên Phiên thua thực thâm, lúc nàng giả bộ làm tiểu thư khuê các, quả cầu này thật đúng là không đá được mấy lần, mà các cung nhân ngày thường ở lúc không có việc gì làm, cũng chỉ có chút trò chơi nhỏ này có thể giết thời gian.

Bởi vậy việc ngược một thái kê[3] như nàng là không phải nói, nhưng mà lại không có ai dám đi lĩnh tiền thưởng.

[3] 菜鸡: hình dung người yếu ớt.

Muốn hỏi vì cái gì, bởi vì thái kê Uyển nghi quá mức kích động, vì đoạt lấy một quả cầu để đá, làm trật eo.

Nàng đầy mặt thống khổ được người đỡ ngồi lại trên ghế, hốc mắt đỏ bừng, ngăn ngăn nước mắt sắp khóc.

Mấy cung nhân cùng nàng đá cầu đang quý đầy đất, trong lòng không ngừng hối hận, hận không thể giờ tay tát chính mình hai cái.

Cùng diễn tình đá cầu, là bọn họ là ngại sống lâu sao?

Chủ tử nhà mình thế nào, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, nhưng mà lúc những thỏi bạc trắng đặt ở trước mặt, trong đầu liền không còn có chủ tử nữa, mà chỉ nghĩ đến tiền.

"Ai da, eo của ta, đau quá đau quá." Nàng thê thảm rên rỉ.

Mọi người đều biết, Đào Uyển nghi không chịu được đau, Vọng Lan không còn cách nào đành phải cho người đi tìm thái y cùng y nữ lại đây.

Thái y vẫn là thái y lần trước, hẳn đã được kiến thức qua bản lĩnh của Đào Uyển nghi, vốn dĩ muốn bắt mạch xong liền cáo lui, nhưng là trung y lại chú ý vọng, vẫn, vẫn, thiết, từng bước một, nên hẳn cũng không dám làm thiếu.

Người trước mặt chính là bảo bối trong lòng bàn tay của Hoàng thượng, nên hẳn không dám chậm trễ một chút nào.

"Đào Uyển nghi, eo ngài làm sao lại bị trật?" Thái y vừa vuốt râu dê của mình, vừa nhẹ giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, hơi cúi đầu, về mặt thẹn thùng nói: "Hách thái y, bốn tần hai ngài liên tiếp đều ở Long Càn cung, chắc là ngài cũng biết rồi, sao còn hỏi loại vấn đề mắc cỡ này làm gì?"

Hách thái y cả kinh, lập tức lơ tay nhỏ mắt hai cộng râu.

Liễu Âm đang cầm quả cầu đi đến nội điện, chuẩn bị thu dọn, kết quả nghe được lời này, cũng sợ tới mức nhỏ mắt hai cộng lông gà trên quả cầu.

Bản lĩnh trọn mắt nói dối của chủ tử lại tiến bộ rồi, chứng cứ phạm tội vẫn còn trên tay nàng, đã bắt đầu hắt nước bắn cho Hoàng thượng, nếu lời này truyền tới Long Càn cung, chắc ngôi cửu ngũ lại ghi thêm một bút (ghi thù) nữa.

"Vi thần lẩm miệng." Hách thái y ho nhẹ một tiếng, lập tức an tĩnh như gà mà bắt mạch cho nàng.

Trong lòng hẩn âm thầm ghi nhớ, chờ lát nữa sau khi trở về Thái Y viện phải nói với nhóm đồng liêu một tiếng, về sau đến Thường Đào các bắt mạch, có thể không lẩm miệng liền không lẩm miệng, để tránh bị Đào Uyển nghi khoe thịnh sùng của Hoàng thượng đối với nàng.

Nếu eo này bị trật ở Long Càn cung, lấy tính tình sợ đau của Đào Uyển nghi, chỉ sợ long sàng cũng sẽ không xuống, chứ nói gì đến trở về tắm điện của mình.

Huống hồ Đào Uyển nghi là chạy chậm ra từ Long Càn cung, bộ dáng hấp tấp kia đã sớm bị truyền đi khắp nơi, chủ tử các cung đều phải người nhìn chăm chăm Long Càn cung, chuyên môn xem khi nào thì nàng lần ra.

Liên tiếp ở Long Càn cung hai ngày một đêm, Đào Uyển nghi tuyệt đối là người đầu tiên ở hậu cung, bởi vậy các nơi đều rất coi trọng nàng.

Cho dù là nô tài Long Càn cung muốn che giấu giúp nàng cũng không được, dù sao lúc nàng lao ra khỏi Long Càn cung, ngoài cung đều có không ít cung nhân đang trốn tránh nhìn lên.

"Vi thần kê một phương thuốc, đợi y nữ xoa cho ngài xong, liền dùng thuốc có tính nóng bôi lên trên eo là được. Không thể kịch liệt vận động, bị trật eo cũng không phải quá nghiêm trọng, ba năm ngày là có thể hành động bình thường." Hách thái y lại dặn dò vài câu, liền ngoan ngoãn đi sang bên cạnh viết phương thuốc.

Tần gia đưa vị Đào Uyển nghi này vào cung, thật đúng là không giống người thường.

Lần trước kê đơn canh tránh thai ba năm cho Đào Uyển nghi cũng là hẩn, lần uống thuốc kia, chỉ thiếu nước cho người buộc nàng vào trên giường nữa thôi, mà đây cũng là lần khoa trương nhất hẩn được chứng kiến.

Đi theo Đào Uyển nghi có được thêm không ít kiến thức nha.

Lúc y nữ ở bên kia xoa eo, Đào Uyển nghi quả nhiên không làm Hách thái y thất vọng, cho người của cả điện được tăng thêm kiến thức.

Người ta khóc kêu đúng là một tiếng khóc ba lần thay đổi âm điệu, so với hát tuồng còn dễ nghe hơn, Hách thái y đang viết phương thuốc run tay lên, tỳ nữa thì nghĩ sai được liệu cùng liều thuốc, đủ để thấy lực sát thương của Đào Uyển nghi như thế nào.

Đến lúc nàng nằm ghé vào trên giường, rốt cuộc cũng thành thật, không tác quái được nữa.

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của Đào Uyển nghi, đôi mắt đỏ hồng, sâu trong nội tâm mọi người ở Thường Đào các lại trào ra mấy phần cảm giác an tâm.

Chỉ có nàng nằm ở đó không động đây, mới là an toàn, bọn họ cảm thấy có thể lấy đầu của mình bị treo trên lưng quần của Đào Uyển nghi xuống để nghỉ ngơi một chút được rồi.

Hiện giờ Thường Đào các ở hậu cung đang là cái đích cho mọi người chỉ trích, tất nhiên là nhất cử nhất động[4] đều phải chịu rất nhiều chú ý.

[4] 一举一动: mỗi một động tác, một hành động.

Bên này Hách thái y chân trước mới vừa đi, sau lưng liền có vô số người tới tìm hiểu, chẳng qua Hách thái y rất tuân thủ y đức, một chữ cũng không chịu lộ ra, chỉ nói Đào Uyển nghi thân thể có chút không khỏe, ba năm ngày liền tốt, không phải là vấn đề gì lớn.

Những phi tần phân vị thấp còn dễ tổng cổ, nhưng mấy vị có phân vị cao lại không thuận theo không buông tha, dùng biện pháp vừa đe dọa vừa dụ dỗ, Hách thái y cũng không chịu lộ ra một câu.

Hách thái y có thể thẳng sống lưng như vậy, là bởi vì lúc tiên đế vẫn còn, đã tiến hành một trận rửa sạch Thái Y viện.

Chính là có một thái y không có mắt, để lộ tình trạng thân thể của Hoàng Quý phi lúc trước, cũng chính là Cao Thái hậu hiện giờ, thiếu chút nữa tạo thành tai họa lớn, làm tiên đế tức giận, bởi vậy mới có tình thế hiện giờ.

Nhưng mà cuối cùng ngay cả Long Càn cung cùng Vinh Thọ cung cũng đều cho người tới hỏi, Hách thái y liền không chống đỡ được, đành phải đem lời lấy cớ của Đào Uyển nghi ra nói.

"Bởi vì ở lại Long Càn cung, cho nên eo nàng không tốt? Trẫm cũng chưa làm gì, nàng lại thật sự nói ra được, dùng eo đều là trẫm à!"

Tiêu Nghiêu nghe được Trương Hiến Năng hội báo cho hẩn, phản ứng đầu tiên chính là tiểu yêu tinh kia lại nói dối, lúc từ Long Càn cung rời đi, nàng còn vui mừng khôn xiết, không nhìn ra được eo có một chút nào không tốt.

Trương Hiến Năng cup mi rũ mắt mà đứng ở một bên, tự coi mình như là không khí.

Cầu Hoàng đế còn đang nhân cơ hội dát vàng lên mặt mình, người ở Long Càn cung này có ai không biết hần gần đây không được, sắp bị tiểu yêu tinh hút khô rồi, tối hôm qua còn phải dùng canh sâm tới trợ hứng cho chính mình, lại qua hai năm nữa, đến lúc hút đến không còn một mảnh, có lẽ phải tìm được tới trợ hứng.

Đừng nói nhân sâm ngàn năm, có khi ngay cả nhân sâm tinh vạn năm cũng không cứu vớt được Nhị Cầu Tử vô năng nữa.

Ai, nữ lớn không thể giữ, nam lớn không còn dùng được a!

Đương nhiên lúc lời này của Hách thái y truyền tới trong tai Hoàng Thái hậu, Hoàng Thái hậu liền tại chỗ quăng vớ một cái chung trà.

"Hong nhan họa thủy, họa quốc gian phi! Ở Long Càn cung đợi hai ngày một đêm, trở về liền giống trống khua chiêng mà thỉnh thái y, nháo[5] đến lòng người hoảng sợ, kết quả lại nói cho thái y chính là cái lý do này, không cho là si nhục mà lại nghĩ là vinh, dạy hư toàn bộ không khí ở hậu cung. Trong cung này yêu khí tận trời, nhất định là có họa quốc yêu nữ ngang trời xuất thế!"

[5] nháo: gây chuyện.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu một mảnh xanh trắng đan xen, lúc nói lời này còn nghiêng răng nghiêng lợi, thậm chí bởi vì quá mức tức giận, ngực cũng phập phồng lên xuống.

Nàng ghét nhất là nữ nhân như vậy, bắt đầu từ lúc tiên hoàng, liền có Cao Thái hậu, hiện giờ đến thế hệ này của Hoàng thượng, nghĩ là cuối cùng không cần phải xem Cao Thái hậu làm trò, không nghĩ tới hiện giờ lại nhảy ra một Đào Uyển nghi.

Cách hai người này làm trò không giống nhau, Cao Thái hậu là làm ra vẻ, Tần Phiến Phiến là không biết xấu hổ.

"Cô mẫu, xin ngài bớt giận."

Bên cạnh Hoàng Thái hậu có một thiếu nữ khuôn mặt kiều tiểu, nàng mày đẹp mắt hạnh, nhìn thấy dễ thân, lúc cười lộ lên mi mắt cong cong, giống như là trăng non, từ diện mạo mà nói là kiều dễ làm cho người muốn đến gần.

Nàng đúng là cháu gái ruột Hoàng Thái hậu, đích thứ nữ Chu gia, Chu Uyển.

"Đứa bé ngoan, người tốt như vậy, không cần giống như cô mẫu phí hoài năm tháng ở hậu cung. Nếu là Hoàng thượng không chịu thu người, lập tức liền về nhà đi, để cho nương người tìm cho người một nhà tốt, còn nếu là được đề mắt đến, nhất định phải thắng tiểu yêu tinh Đào Uyển nghi kia, nếu không thâm cung này từ đây chính là phần mộ của người. Nam nhân Tiêu gia bọn họ, bạc tình lại chuyển tình, từ sau khi tiện nhân Cao Văn Văn kia tiến cung, ai gia ở trong cung này sống một ngày bằng một năm. Tiên hoàng không phải không thương người, chỉ là hần thương chỉ có một người kia thôi."

Hoàng Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, trong ánh mắt tràn ngập vô số phẫn hận cùng không cam lòng.

Khuê danh của Cao Thái hậu là Cao Văn Văn, cái tên lộ ra hơi thở của quê cha đất tổ này, thực phù hợp với thân phận không lên được mặt bàn kia của Cao Thái hậu, nhưng mà chính nó lại làm cho Hoàng Thái hậu ghi hận cả đời.

Bởi vì có một lần, trong lúc vô tình bà nghe được tiên hoàng gọi Cao Thái hậu là tiểu Bạch Văn.

Nhìn xem, cái tên khó nghe như thế, tới trong miệng người thích mình cũng trở thành đáng yêu như vậy, đáng yêu đến mức làm người ghen ghét.

"Cô mẫu, ngài chịu khổ rồi!" Chu Uyển tự nhiên hiểu rõ khổ sở nhiều năm như vậy của Hoàng Thái hậu.

Tiên hoàng thịnh sùng Cao Thái hậu, lại luôn né tránh Hoàng Thái hậu, đều là cầu mà không được.

"Không chịu khổ, người tiến cung tới bởi ai gia thì tốt rồi, lần này ai gia nhất định giúp người tranh thắng, nam nhân Tiêu gia bọn họ nợ Chu gia chúng ta quá nhiều!" Hoàng Thái hậu vừa nói vừa nắm chặt tay nàng, trong ánh mắt là chấp niệm thật sâu.

Cho dù Tiên hoàng đã chết, cừu hận của Hoàng Thái hậu cũng vẫn chỉ tăng không giảm, bởi vì Cao Thái hậu còn sống rất tốt, hơn nữa cảm quyền vẫn là nhi tử Cao Thái hậu.

Tần Phiến Phiến nằm ở trên giường, quả thực thành thật hơn không ít, nhưng nàng lăn lộn mọi người cũng không ít hơn chút nào, trong chốc lát muốn ăn quả nho, trong chốc lát lại muốn ăn cam quýt.

Ăn nhiều hoa quả nàng lại muốn đi vệ sinh, cứ lăn lộn qua lại như vậy, cuối cùng mấy cung nữ hầu hạ trong nội điện đều là vẻ mặt thần nhiên, lại nghe nàng khóc lóc thảm thiết mà kêu đau, cũng không ai để ý đến nàng.

Đây đều là tự làm tự chịu, dù sao đau cũng không phải các nàng.

"Uỷển nghi, Chu gia cô nương ở bên ngoài cầu kiến." Một tiểu cung nữ tiến vào thông truyền.

Tần Phiên Phiên đang ngồi ở trên cái bờ, mơ hồ nghe một câu như thế, lập tức hỏi Chu gia cô nương là ai.

"Cháu gái ruột Hoàng Thái hậu, Chu Uyển." Liễu Âm ở bên ngoài trả lời nàng.

"Không gấp, eo đau." Nàng chém đinh chặt sắt nói.

Trong cung này chỉ cần là người đều biết, Hoàng Thái hậu cùng Cao Thái hậu từng có thù oán, Đào Uyển nghi là tâm phúc đệ nhất bên người Cao Thái hậu, cô nương Chu gia này tới xem nàng có thể có cái ý tốt gì đâu chứ.

Chôn chúc tết gà, không có lòng tốt.

"Nàng nói là phụng lệnh Hoàng Thái hậu đến xem ngài, còn mang theo rất nhiều ban thưởng an ủi."

Tần Phiên Phiên lập tức liền gào lên: "Nói chuyện còn thờ đốc làm cái gì, sao không nói sớm, cho nàng tiến vào!"

Liễu Âm vội vàng vàng mà giúp nàng sắp xếp, trời mới biết lúc này Uyển nghi nhà các nàng tóc tai rối tung, nhìn liền không có phong thái ngày xưa, nhất định là sẽ bị thua kém.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chuyện gấp giấy

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Thời điểm Chu Uyển tiến vào điện, Tần Phiên Phiên cứ như vậy nằm trên giường, tuy nói nàng không đẹp bằng khi có trang điểm, nhưng thêm vài phần nhìn thấy mà thương.

"Thần nữ gấp qua Đào Uyển nghi." Chu Uyển hết sức nghiêm túc hành lễ một cái.

Tần Phiên Phiên nhìn thấy động tác cung kính của nàng ta, không bởi vì là chất nữ ruột của Hoàng thái hậu mà không để Uyển nghi là nàng vào mắt, tương phản trong ngoài đều không tìm ra được chút điểm sai nào, hiển nhiên là so với Lâm gia cô nương bị đuổi ra khỏi cung thì lợi hại hơn rất nhiều.

"Chu cô nương xin đứng lên, thân thể ta khó chịu, thứ cho ta không thể nghênh đón người." Tần Phiên Phiên phát tay, lập tức có cung nữ tiến tới đỡ Chu Uyển dậy.

Bởi vì Tần Phiên Phiên đau thắt lưng không thể rời giường, cho nên nhận ban thưởng của Hoàng Thái hậu, nàng cũng không có cách nào để mà hành lễ tạ ơn, chỉ có thể ngoài miệng nói đôi câu.

Đương nhiên nếu như Chu Uyển biết Đào Uyển nghi đã rời giường đi nhà xí mà nói thì đoán chừng sẽ lắm bả trong lòng nói nàng.

Người này thật đúng là không để Hoàng Thái hậu vào mắt mà.

"Đào Uyển nghi chớ vội nói lời như vậy, Hoàng Thái hậu kêu ta tới thăm người, vốn dĩ chính là để bảo người ở trên giường nằm tĩnh dưỡng cho thật tốt. Nếu như người rời giường ngược lại khiến bệnh tình thêm nặng, vậy trước sau đã lẫn lộn mất rồi." Chu Uyển ngồi ở trên ghế cạnh mép giường, thuận tay vuốt gọn góc chăn cho nàng, động tác tự nhiên thân mật, trong lúc vô hình đã kéo quan hệ hai bên gần lại.

Tần Phiên Phiên hơi sững sờ, ngược lại trong lòng có chút cảnh giác.

Nàng biết vị cô nương trước mắt này cũng không phải dễ đối phó.

Bởi vì thời điểm chính bản thân nàng trước kia ở Tần phủ, thường xuyên làm động tác cử chỉ quan tâm như thế này đối với Tần phu nhân, thân mật lại không đột ngột, rất dễ nâng cao độ hảo cảm của đối phương đối với mình, đặc biệt là ở những phương diện chi tiết nhỏ nhặt như này.

Tần Phiên Phiên là cao thủ, vị Chu cô nương trước mắt này cũng không kém.

"Làm phiền Hoàng Thái hậu nhớ thương, cái thân này của ta chỉ là bệnh nhẹ thôi, năm ba ngày là hết, còn phiền lão nhân gia bà thương nhớ." Tần Phiên Phiên gật đầu, một dáng vẻ kính sợ.

Chu Uyển cẩn thận nhìn chăm chăm nàng, bỗng nhiên đưa tay che miệng lại nhẹ giọng cười, tiếng cười thanh thúy êm tai, giống như chim hoàng oanh[1].

[1]: Chim hoàng oanh

"Ta biết ngay Đào Uyển nghi là một người vô cùng thú vị lại biết thấu hiểu người khác, trước khi đến Hoàng Thái hậu còn lo lắng ta và người chung đụng không tốt, không nghĩ tới vừa thấy mặt liền hợp ý như vậy. Đào Uyển nghi quan chi khả thân[2], đặc biệt đáng đáp giống tỷ tỷ của ta, chỉ tiếc mỗi ngày người chỉ đi thỉnh an Cao Thái hậu, không thể thường gặp mặt với ta. Không bằng từ ngày mai người liền đi Vĩnh Thọ cung thỉnh an đi, chúng ta cũng sẽ thường xuyên gặp mặt nhau, nói chuyện trời đất."

[2]: khuôn mặt xinh đẹp lại nhìn dễ gần gũi.

Chu Uyển vừa nói vừa hưng phấn đề nghị với nàng, vẻ tươi cười trên mặt chưa từng ngừng lại.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên cũng hiểu rõ, vì sao lần trước Cao Thái hậu nói như vậy, muốn ôm nha đầu này về nhà mình nuôi làm nữ nhi, bởi vì Chu gia cô nương có cái miệng biết ăn nói.

Đối với nàng ta, việc Đào Uyển nghi đắc tội với Hoàng Thái hậu, cũng có thể nói ra lời giống tỷ tỷ nàng ta, bản lĩnh trọn mắt nói dối, so với Tần Phiên Phiên là không thể phân cao thấp.

Khó trách Hoàng Thái hậu cực lực muốn nàng ta tiến cung, hiển nhiên là muốn chèn ép mục tiêu là nàng rồi.

"Chu cô nương có chỗ không biết, tuy ta lớn lên giống tỷ tỷ ngươi, nhưng cuối cùng ngươi cũng không phải là muội muội trong hậu cung này. Trong cung nhiều quy củ, ngươi lại không chân chính tiến cung, đứng ngoài cửa xem náo nhiệt nên không biết rõ. Đi qua chỗ bên kia của Hoàng Thái hậu thỉnh an, lời như vậy về sau vẫn không nên nói, ta có khó xử của ta. Nhưng mà nếu ngươi muốn đi vào cửa, tự mình trải nghiệm náo nhiệt trong cung, ngược lại có thể cùng ta đi thỉnh an ở chỗ Cao Thái hậu, chất nữ Tổ Tuyết của Cao Thái hậu cũng tiến cung đấy, nàng ấy là một cô nương tốt, ta và nàng ấy chỉ hận gặp nhau quá muộn." Nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên so với nàng ta nhìn còn muốn động lòng người hơn, ngữ khí cũng dịu dàng nhu nhu[3], nhưng lời nói ra thường kèm theo dao sắc dẫu bên trong.

[3]: uyển chuyển ôn hòa.

Ngươi gọi ta đi thỉnh an Hoàng Thái hậu thì có gì lợi hại chứ, có bản lĩnh thì ngươi đi thỉnh an Cao Thái hậu đi.

Ta chơi với Cao Tổ Tuyết rất vui, không có hiếm lạ gì ngươi!

Một câu nói kia của Tần Phiên Phiên ngấm ra rất nhiều ý tứ, cho dù trước khi đến Chu Uyển đã chuẩn bị xong tâm lý nhưng nụ cười trên mặt không khỏi có chút cứng đờ, thật sự quá mức đáng hận mà.

Chẳng lẽ Đào Uyển nghi muốn kết minh với Cao Tổ Tuyết, cho nên muốn dâng Cao Tổ Tuyết lên trên giường rồng của Hoàng thượng trước?

Cái này không phải do Chu Uyển suy nghĩ nhiều, chủ yếu bên trong lời nói của Đào Uyển nghi có chứa nhiều tầng ý tứ.

"Sau khi ta và Cao cô nương tiến cung vẫn chưa từng gặp mặt nhau, hồi nhỏ còn thường xuyên chơi chung một chỗ, mấy năm nay lớn lên cũng không thường gặp mặt, không biết nàng ấy bây giờ có bộ dáng như thế nào rồi?" Phản ứng của Chu Uyển coi như nhanh, lập tức kéo chủ đề lên trên người Cao Tổ Tuyết, rất có vài phân ý tứ thâm dò.

"Tốt, nàng ấy rất tốt, kể cả ta tìm xương trong trứng cũng không hề tìm ra nàng ấy có chỗ nào không tốt cả." Tần Phiên Phiên lập tức nói, hoàn toàn một bộ dạng mê muội Cao Tổ Tuyết.

Biểu tình trên mặt Chu Uyển lộ mấy phần âm trầm, nữ nhân đều là sinh vật ghen ghét, đặc biệt là nữ nhân hậu cung.

Ngoại trừ bản thân, bất kỳ nữ nhân nào bên người đều là địch nhân, cho dù trên đường gặp phải một cung nữ đề tiện cũng không thể coi thường, nói không chừng không biết ngày nào lọt vào mắt Hoàng thượng, bò lên trên long sàng phân sủng với mình.

Nhưng bây giờ Đào Uyển nghi lại chân thành khích lệ một nữ nhân sắp phân sủng với nàng ta, thấy thế nào cũng không thích hợp.

Là Tần Phiên Phiên tự tin quá mức, cho rằng nữ nhân hậu cung bất luận nữ nhân nào cũng không thể phân sủng của nàng ta?

"Đào Uyển nghi thôi phòng nàng ấy đến mức tốt như vậy, ngay cả ta cũng hâm mộ. Ta đối với người mới quen mà đã thân, nói không chừng nhìn thấy nàng ấy cũng như thế, lần sau chúng ta có thể hẹn uống trà một lần." Chu Uyển nhẹ nhàng cười, thật không nhìn ra có bộ dáng lung tung nào cả.

Tần Phiên Phiên càng thêm xác định vị cô nương này không dễ chọc, đều đã nói đến như thế này rồi mà vẫn không lùi bước.

Hai người thăm dò qua lại lẫn nhau, ngược lại chủ đề trở nên dễ dàng hơn nhiều, không còn giương cung bạt kiếm nữa, đều nói chuyện phiếm, chủ đề mãi cũng không tẻ nhạt, ngẫu nhiên đao quang kiếm ảnh[4] cũng coi như thú vui nhỏ.

[4]: Nghĩa đen: Ánh sáng ra từ đao, kiếm *Nghĩa bóng: Có thể hiểu trong văn cảnh (xuất hiện nhiều trong truyện kiếm hiệp) là đang diễn ra đánh nhau rất kịch liệt, dữ dội có thể là 2 người (cao thủ) hoặc quần chiến, hỗn loạn...

"Nếu như người thật sự là muội muội của ta, tình cảm của chúng ta nhất định sẽ rất tốt." Tần Phiên Phiên nhìn về phía nàng ta, khóe môi hơi cong cong, bụng chén trà lên trong tay, hiển nhiên ý nghĩa của ly trà này là tiễn khách.

Chu Uyển nháy mắt, cười duyên nói: "Về sau đều ở lại trong cung, ta và Đào Uyển nghi hợp ý như thế, nói không chừng cả hai còn có thể ở trong cùng một cung, đương nhiên có thể trở thành tỷ muội rồi."

Tần Phiên Phiên không để ý chút nào cười nhạt một tiếng: "Thật sao? Tỷ muội giống như Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu ấy hả? Vậy ta đây rất mong đợi."

Thời điểm nàng nói câu này, không có chút ý tứ muốn che giấu, toàn bộ hậu cung người nào không biết hai vị Thái hậu là tử địch, nàng còn quang minh chính đại nói ra như thế, hiển nhiên đối với Chu Uyển muốn lưu lại hậu cung, Tần Phiên Phiên cũng không có ấn tượng tốt gì.

Sắc mặt của Chu Uyển cứng đờ hoàn toàn, ngữ khí có chút lạnh: "Những lời này Đào Uyển nghi vẫn nên nói cho cẩn thận, cho dù đang ở tại Thường Đào các cũng sợ tai vách mạch rừng."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn nàng ta, ánh mắt hai người chạm nhau, có vài phần ý vị giao phong.

Tần Phiên Phiên mở miệng cười trước: "Nếu như hai vị Thái hậu không phải là tỷ muội, vậy phiến Chu cô nương nói cho ta biết, hai vị đó là thế nào?"

Chu Uyển nhướng mày, nàng ta cũng không thể nói là cừu địch được, cho dù khắp thiên hạ đều biết hai vị Thái hậu không hợp nhau, nàng ta cũng không thể nói ra miệng.

"Đào Uyển nghi không nghe lời khuyên thì đành thôi, coi như ta chưa nói gì."

Chu Uyển nói lời này xong chuẩn bị đứng dậy cáo từ, trên thực tế lần này tới là vì thăm dò thái độ của Tần Phiên Phiên, cho dù không có khả năng kéo về phía Hoàng Thái hậu, chí ít có thể không ủng hộ bên phía Cao Thái hậu.

Thế lực của hai vị Thái hậu chia hậu cung thành hai, mặc dù Tần Phiên Phiên rõ ràng là người của Cao Thái hậu, nhưng nàng và Cao Thái hậu không có quan hệ máu mủ để duy trì, ngược lại Cao Tổ Tuyết tiến cung, sẽ khiến cho quan hệ của Cao Thái hậu và Tần Phiên Phiên bị kéo giãn ra.

Nhưng chuyển thăm dò này của Chu Uyển, hiển nhiên là uống phí tâm cơ.

Tần Phiên Phiên là hoàn toàn ủng hộ Cao Thái hậu, mà đối với sự tham gia của Cao Tổ Tuyết cũng không thêm để ý, giống như thành trì bền chắc như thép, hoàn toàn cạy không ra được.

Điều này khiến cho tâm tình Chu Uyển có chút uất ức.

"Chủ tử, Hoàng thượng tới." Có tiểu cung nữ tiến lên thông truyền một tiếng.

Mấy người trong điện đều có chút ngây ngẩn cả người, Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn bên ngoài một chút, sắc trời vẫn sáng rõ, Hoàng thượng chọn khoảng thời gian này đến, ai cũng không nghĩ tới.

Chu Uyển tới đây cũng không phải vì gặp được Hoàng thượng, chẳng qua là ngẫu nhiên gặp, đương nhiên nàng ta sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.

Nàng ta lặng lẽ quan sát mình một chút, nửa cánh tay áo màu vàng nhạt, váy xòe màu xanh da trời lại rất hợp với búi tóc song loa kế[5], khắp nơi đều thỏa đáng và lộ ra cảm giác tươi mới.

[5]: Song loa kế

Lại nhìn Đào Uyển nghi nằm trên giường, một thân áo mỏng tím nhạt, chưa trang điểm phấn son, khẳng định không bằng nàng ta, đây chính là cơ hội cực tốt.

Tần Phiên Phiên nhìn thấy nàng ta đứng bất động ở đó, hiển nhiên là chuẩn bị lưu lại, không khỏi nhíu mày.

Vị Chu cô nương này là muốn mượn nàng để thượng vị?

Đáng tiếc Hoàng thượng thích nàng, cho tới bây giờ cũng không chỉ là dung mạo cùng tư thái.

Lúc Tiêu Nghiêu nhanh chân tiến vào, liền thấy thêm một vị cô nương lạ mắt hành lễ với hắn.

"Thần nữ gặp qua Hoàng thượng." Chu Uyển cung cung kính kính hành lễ với hắn, dáng vẻ ở giữa không có chút kịch côm, chỉ có tự nhiên hào phóng.

Tiêu Nghiêu nhíu mày, trong hậu cung có người mới tới chỉ có hai vị cô nương, trong đó một vị là biểu muội của hắn, cho nên hắn nhận ra, vị trước mắt này là ai cũng không khó đoán.

Vội lại nàng ta và Hoàng Thái hậu còn có mấy phần tương tự.

Tần Phiên Phiên không có lên tiếng, cứ như vậy mỉm cười nhìn về phía hắn, ánh mắt không rời khỏi mặt Hoàng thượng, thu hết vào mắt tất cả biểu tình

của hắn từ lúc bước vào cửa.

Hoàng thượng không phản ứng với vị Chu cô nương này, mà trực tiếp ngồi xuống bên giường, liếc thấy nàng nhướng mày cười đến mập mờ, không khỏi đưa tay lên vuốt mặt nàng.

"Nhìn thấy trẫm, cũng không thỉnh an, lá gan của ái tần càng lúc càng lớn nhỉ." Âm thanh của hắn mặc dù trầm thấp, nhưng trong giọng nói không thấy có chút giận dữ nào, quả nhiên chỉ là đang trêu chọc đùa nàng thôi.

Tần Phiên Phiên cười khanh khách lên tiếng, tiếng cười thanh thúy dễ nghe, giống như tiếng chuông bạc lọt vào tai.

"Tần thiếp bệnh, đau thắt lưng, nhất định Thái y đã nói với Hoàng thượng, cho nên Hoàng thượng mới đến nhìn tần thiếp."

Lúc nàng nói chuyện, âm thanh cũng không phải loại khí thế mui phần mạnh mẽ, mà nghe giống như đang nhẫn nhịn chịu đau.

Thời điểm Tiêu Nghiêu buông tay xuống, Tần Phiên Phiên lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt đều mang theo vô số cảm giác sùng bái của thiếu nữ đối với quân vương, trong đôi mắt tỏa sáng như vì sao vậy.

Chu Uyển đứng ở một bên nhìn, nàng đều nhìn thấy hành động của hai người, trong lòng thoáng có chút xem thường.

Trong hậu cung này sự sùng ái của quân vương không đáng tin cậy, giống như hoa trong gương trăng dưới nước mà thôi. Nếu như phi tần trong hậu cung đặt Đế vương lên vị trí trên trời, yêu càng nhiều lún càng sâu, đến lúc đó roi cũng càng đau đớn.

Đào Uyển nghi nhìn thì có chút thông minh, nhưng một khi nàng ta giống với những nữ nhân khác, là động tâm với Hoàng thượng, như vậy nàng ta cách ngày thất sủng cũng không xa.

Nam nhân đều là tiện, càng là đồ vật dễ dàng chiếm được, bọn hắn sẽ càng không trân quý.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Chu Uyển thấy dễ dàng hơn không ít, giờ phút này Tần Phiên Phiên càng lợi dụng sự sùng ái của đế vương làm trời làm đất, chờ đến thời điểm ngày sau đế vương phiền chán nàng ta, nhớ tới đủ loại chuyện ngày xưa, sẽ cho rằng nàng ta không hề hiểu chuyện.

Đến lúc đó Đào Uyển nghi thỉnh sủng chỉ sợ cũng phải kéo hơi tàn ở lãnh cung vượt qua quãng đời còn lại.

"Hoàng thượng đến thăm Đào Uyển nghi, vậy thần nữ sẽ không quấy rầy nữa. Thần nữ biết xưa nay Đào Uyển nghi yêu thích gấp giấy, may mắn thần nữ cũng thích những thứ này, đồng thời có chút thành tựu, mang một ít tới cho ngài chơi thử, còn xin ngài không nên ghét bỏ thần nữ tay chân vụng về."

Nàng ta vừa nói vừa từ trong tay áo lấy ra vài hình gấp giấy tạo hình tinh xảo, có đèn con thỏ nhỏ, còn có giấy lão hổ, các loại thuyền nhỏ, nhìn có chút tinh xảo khéo léo thật, có thể so sánh với hạc giấy lúc trước Tần Phiên Phiên đưa cho Hoàng thượng.

Sau khi Chu Uyển đưa mấy cái gấp giấy này, liền cung kính thi lễ một cái, chậm rãi lui ra ngoài, không có chút ý tứ lưu luyến nào, ánh mắt cũng không dừng ở trên người Hoàng thượng.

Tần Phiên Phiên nhìn chút giấy gấp được đặt ở trên ghế, nhẹ nhàng nhún mày, vị Chu cô nương này thật đúng là chuẩn bị mà tới.

Một chuyện này của Chu Uyển tiết lộ ra rất nhiều tin tức, nàng ta biết Tần Phiên Phiên đưa hạc giấy cho Hoàng thượng, hơn nữa còn mang theo những thứ vặt vãnh này bên người.

Nghĩ lại nếu như lần này không phải Hoàng thượng vừa lúc đến đây thăm nàng, Chu cô nương cũng sẽ không để lại mấy giấy gấp này, mượn cơ hội này lộ mặt lại giẫm lên trên đầu nàng. Nếu là người có tâm, tất nhiên sẽ cho rằng lần chạm mặt này Chu Uyển hoàn toàn đại thắng.

Nàng ta không chỉ không dùng thủ đoạn thấp kém ở trước mặt câu dẫn, như vậy dễ dàng rơi vào khuôn sáo cũ, hơn nữa còn lưu lại những giấy gấp này, để cho người ta coi trọng mấy phần, lưu lại ấn tượng với người khác.

Để Hoàng thượng có ấn tượng với nàng ta, nàng ta cách long sàng lại gần thêm một bước.

"Vị Chu cô nương này ngược lại rất có ý tứ." Tần Phiên Phiên hững hờ nói một câu.

Tiêu Nghiêu dài mặt ra, ngược lại không có cao hứng như lúc vừa tới, hắn nhún mày.

"Trương Hiến Năng, chuyện Đào Uyển nghi đưa hạc giấy cho trẫm, là ai lẩm miệng để lộ ra ngoài?" Cửu ngũ chí tôn không cao hứng ở điểm này, chuyện một cái rầm ở Long Càn cung lớn một chút cũng có thể truyền đến tai Hoàng Thái hậu, còn bị Chu cô nương lợi dụng, đây không phải là điềm tốt gì.

Trương Hiến Năng lập tức tiến lên, nhưng lại không biết trả lời như thế nào.

Suốt ngày cầu Hoàng đế cứ mở hạc giấy ra lật qua lật lại rồi lại xếp như cũ, ngẫu nhiên còn ghi lại chút kí ức tốt đẹp vào ban đêm cùng tiểu yêu tinh du ngoạn Vu sơn, những người có mắt đều biết được.

Huống hồ Đào Uyển nghi được sủng ái, trên dưới hậu cung các chủ tử hỏi thăm nhiều chuyện cho nên hạc giấy bị truyền ra ngoài, chỉ ít hơn phân nửa chủ tử trong cung đều học tập gấp giấy.

"Ngài yêu thích gấp giấy không phải là bí mật gì, trong Ngự Thư phòng cũng mang theo hai con hạc giấy, lần trước Đồng thượng thư đưa ra một phương án mà ngài không thích, còn thuận tay cầm hạc giấy đánh hấn đó." Sau khi Trương Hiến Năng suy nghĩ một lát, chọn lấy câu trả lời tương đối an toàn.

Muốn trách thì trách chính người đi, ai bảo thời điểm người tức giận, ném đồ vật trên tay đi, nhìn cũng không nhìn.

Kết quả một con hạc giấy nhẹ nhàng bị ném ra, cũng không có ném trên mặt người ta, bầu không khí lập tức liền rất lúng túng, nếu không phải lúc ấy ở đây là những lão thần đã gặp qua nhiều chuyện lớn, có lẽ đã muốn cười ra tiếng.

"Được rồi, thu những đồ này lại đi, đừng lấy ra chứng mất." Tiêu Nghiêu giật lông mày, hấn luôn cảm thấy trong lúc vô hình đã bị Trương Đại tổng quản oán giận, nhưng lại không nghĩ ra là ở chỗ nào.

Rất nhanh liền có cung nhân thu giấy gấp này lại, Tần Phiến Phiến thấy hấn như thế, ngược lại tâm tình tốt hơn nhiều.

Chỉ ít Nhi cầu tử vẫn không thích người lấy lòng, lúc trước nếu không phải thời điểm gặp mặt nàng có mấy động tác lau sàn trấn trụ hấn, nói không chừng cũng không phải dễ dàng liền tốt như bây giờ.

"Chu cô nương là phụng mệnh Hoàng Thái hậu tới thăm tần thiếp, ngài vút lễ vật nàng ấy tặng đi, tần thiếp lấy cái gì hồi lễ cho nàng ấy chứ?" Tần Phiến Phiến ngược lại mang bộ mặt biểu lộ kinh ngạc.

Tiêu Nghiêu tức giận nhìn nàng một cái: "Nàng giả vờ, tiếp tục giả vờ đi. Nàng ta cầm giấy gấp tới đánh mặt nàng đó, trẫm tức giận thay nàng, vậy mà nàng còn không cao hứng à?"

"Đương nhiên là tần thiếp cao hứng rồi, chỉ là tần thiếp sợ về sau thời điểm ngài cảm thấy nàng ta tốt, muốn trách tội tần thiếp lúc trước làm người xấu này." Tần Phiến Phiến lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Kết quả vẻ mặt này của nàng còn chưa tới, Tiêu Nghiêu đã vươn tay ra, bóp chặt hai bên gương mặt của nàng, hơi dùng lực nhẹ, miệng của nàng đã bị bóp đến chu lên, giống như lúc con sóc lấp quả thông đầy miệng vậy.

"Cái miệng này của ái tần không nói được lời nào tốt, vừa mở miệng nói toàn lời mê sảng, nàng cùng Hách thái y nói mò gì đấy, nếu cái này truyền đi, trẫm và nàng cũng không rơi vào chỗ tốt. Nếu nàng còn muốn đi con đường hiền lương thực đức, sớm nghỉ ngơi một chút chờ bị vắng vẻ đi, ngày khác ngôn quan liền muốn dâng tấu nàng là một gian phi hại nước, hồng nhan họa thủy, sớm ban thưởng ba thước lụa trắng cảm tạ quân ân." Tiêu Nghiêu híp mắt, vừa nói vừa có chút chỉ tiếc rên sát không thành thép.

Tần Phiến Phiến đưa tay kéo tay hấn xuống, bắt đắc dĩ là cửu ngũ chí tôn lại quyết tâm muốn nắm vuốt nàng.

Cuối cùng nàng không có cách nào, đành phải thuận thế đưa miệng hướng về phía trước, giống như hôn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tần thiếp thua

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Tiêu Nghiêu nhìn đáng vẻ nàng dẫu miệng, hơi do dự một lát, cuối cùng cúi đầu hôn nàng một cái.

Khi hai người môi chạm vào môi, một tiếng "Chụt" vang lên, sau đó, cả hai đều ngây ngẩn cả người.

Tần Phiến Phiến chớp chớp mắt, không đúng, vừa rồi lúc nàng bị bóp mặt, nhất định vô cùng xấu xí, thế mà hấn lại có thể hôn được!

Quả nhiên mắt chó không cảm thụ được thâm mỹ của con người! Nàng còn mong chờ chuyện xa vời gì chứ!

Sau khi Tiêu Nghiêu hôn xong, cũng có chút hậu tri hậu giác [1], nàng muốn hôn hấn liền hôn? Hấn là nam nhân tôn quý nhất trên đời này, làm sao lại trở nên nghe lời như thế, lại còn có thể trông như được huấn luyện nghiêm chỉnh, thật không thích hợp!

[1] Hậu tri hậu giác: quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm.

Trương Đại Tổng quản đứng ở một bên, xem động tác vô cùng tự nhiên của hai người bọn họ, dường như là đã khắc vào trong xương tủy từ lâu.

Đào Uyển nghi thật là biết cách huấn luyện, xem cách nàng huấn luyện Cầu Hoàng để đi, nàng vừa dẫu môi hân liền đặt môi mình lên. Trông thật giống lúc đùa với cún, cầm xương đi qua, con cún liền vẫy đuôi.

Tần Phiên Phiên nhìn không được cười rộ lên, nhưng mà mặt nàng còn bị bóp, cười lên có hơi xấu.

Hoàng thượng buông tay ra, nắm vuốt ngón tay, giống như trên đầu ngón tay còn lưu lại xúc cảm non mềm của đôi má nàng.

"Tần thiếp không phải cố ý muốn nói, nhưng mà tần thiếp vừa rời khỏi ngài trong lòng liền bắt đầu nhớ thương ngài. Cho nên lúc ấy thái y hỏi ta cái gì đó, căn bản ta không nghe rõ, chờ đến khi phản ứng lại, thì đã trả lời rồi, đành phải theo chuyện mà nói tiếp. Huống hồ thời điểm ngài chiều hạnh tần thiếp, mỗi ngày cần cần cù cù, cũng không có ảnh hưởng triều chính, ở đâu ra mà có họa quốc yêu phi? Nay chỉ là sở thích nhỏ của Hoàng thượng cùng tần thiếp, làm sao các triều thần có thể hiểu những chuyện đó? Nếu như thật sự có ngôn quan viết một quyển để tố tần thiếp, nhất định là hấn ta ghen ghét tần thiếp có thể đêm đêm bầu bạn Hoàng Thượng, mà hấn lại không được."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa thuận tay khoác lên cánh tay Tiêu Nghiêu, này dường như là hành động theo bản năng.

Cùng với sự giao lưu thân thể hai người ngày một tăng, thời điểm ở bên nhau, nếu không có lời gì để nói thì phương thức hóa giải xấu hổ, thậm chí là lấy lòng Hoàng thượng nhanh nhất chính là tiến hành tiếp xúc thân thể với hấn.

Cũng không nhất định là tạo không khí ái muội hoặc là tán tỉnh, chỉ cần cứ dựa vào nhau như thế dường như ngăn cách giữa hai người liền lập tức biến mất, còn cảm giác thật an tâm.

Hoàng thượng còn chưa tỏ thái độ gì, Trương Đại Tổng quản đã không nghe nổi nữa.

Đào Uyển nghi có thể nói ra lời này, đó là do nàng chưa thấy được trước điện các triều thần trông như thế nào.

Càng trải sự đời nhiều, tuổi cũng càng lớn, đều là lão nhân mặt râu ria xồm xàm, đã bước nửa chân vào quan tài. Những người này ngày thường bầu bạn bên cạnh của Hoàng thượng, giờ còn muốn bầu bạn buổi tối, đoán chừng là chê Hoàng thượng mệnh quá dài.

Vừa mở mắt thấy mấy lão đầu ở bên cạnh, nũng nịu mà kêu hấn Hoàng thượng, Nhị Cầu tử có thể nhìn, nhưng hấn không thể nhìn.

"Muốn bị đánh có phải không? Lại nói hươu nói vượn, người nói lời này ra bên ngoài, không chừng những ngôn quan đó có thể xúc động mà lấy cái chết chứng minh trong sạch, còn nói thầm bị yêu nữ mê hoặc."

Tiêu Nghiêu cũng không có nghĩ đến hình ảnh mà Trương Đại Tổng quản đang nghĩ tới, hấn là nam nhân thẳng, không có Long Dương chi hảo [2], cho nên không nhận thấy được bầy bên trong lời nói của Đào Uyển nghi.

Hấn làm bộ muốn véo mặt nàng, Tần Phiên Phiên lúc này lại ngoan ngoãn, thấy tay hấn sắp đến gần, nàng không lùi mà lại tiến tới, trực tiếp chu miệng lên muốn hôn hấn.

Tay Tiêu Nghiêu dừng một chút, tựa hồ hơi do dự.

"Hôn một cái tần thiếp sẽ không nói bậy."

Chính ngay lúc Hoàng thượng do dự, cho Tần Phiên Phiên cơ hội kéo dài hơi tàn, nàng lập tức nắm bắt được cơ hội nói chuyện dụ dỗ hấn.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng chu đôi môi đỏ lên, mọng nước giống anh đào hấn mà thích ăn, hấn lại cúi đầu hôn nàng một cái.

"Đây là chính người nói, hôn một cái sẽ không nói bậy, vậy lần tới nếu lại nói bậy thì thế nào?" Hấn thấp giọng hỏi nàng.

Tần Phiên Phiên nghiêng nghiêng đầu, ra vẻ vô tội nói: "Vậy thì ngài lại hôn tần thiếp một cái nữa được không?"

Tiêu Nghiêu bị sự vô si của nàng đánh bại, nỗ lực duy trì vẻ mặt nghiêm túc, nhưng cuối cùng lại không chống đỡ được, cong môi cười.

"Người đó, muốn thầm nói người thế nào mới tốt đây? Ở trong cung đá cầu có thú vị không? Trật eo nằm ở trên giường có thoải mái không?" Tiêu Nghiêu vừa lắc đầu vừa thở dài, nhìn nàng ngồi nghiêng ngả ở đây, thời điểm vừa rồi chu miệng muốn hôn cũng không dám có động tác gì lớn mật, đáng vẻ tội nghiệp.

Hấn thật đúng là có sức chịu đựng mà.

Trương Đại Tổng quản mắt nhìn tiểu yêu tinh cứ như vậy mà lừa được Hoàng thượng, lúc trước Hoàng thượng còn tức giận, mắng rất nhiều lần, nói cái gì mà nhất định phải trừng trị thật tốt vị họa quốc yêu phi này, cả ngày nói hươu nói vượn, đối với hấn đó là một loại bôi đen.

Đào Uyển nghi đá cầu tự làm trật eo mình, kết quả lại nói với thái y là Hoàng thượng hoan hảo nhiều nên mới bị trật.

Chuyện này bản thân nghe liền rợn cả người, nếu phi tần khác bị trật như thế cũng sẽ giấu, sợ trên đầu bị chụp một cái mũ yêu phi. Thế nhưng nàng

ngược lại, người ta còn chưa nhớ tới việc bố trí hầm hại, nàng đã ôm việc vào người.

Cầu Hoàng đế lửa giận tận trời tới chỗ của Đào Uyển Nghi, mới vừa bắt đầu đã bị hai cái hôn đổ dành tốt.

Vậy tức tới dọc đường đi, đến nơi trong con giận dữ là cái quái gì?

Con giận của Thiên tử? Chớ má, không phải! Tiểu yêu tinh hôn một cái liền nguôi giận, còn vui rạo rục mà nhìn người ta cười.

Lúc trước, tốt xấu gì cầu Hoàng đế cũng là chủng loại bình tĩnh thông minh, hiện giờ trực tiếp chuyển thành Husky [3] ngáo ngơ.

[3] Husky: là giống chó cỡ trung, có nguồn gốc cổ đại ở vùng đông bắc Sibir, Nga.

Hôn cũng hôn rồi, nói cũng nói rồi, Tiêu Nghiêu cảm thấy nên đứng dậy rồi đi.

Rốt cuộc thời gian của vị cửu ngũ này vẫn rất chặt chẽ, trừ bỏ thời gian phê duyệt tấu chương ra, trên cơ bản thời gian gặp gỡ nữ nhân để nói chuyện yêu đương là rất ít rất ít, hầu hết thời gian đều dùng để bắn pháo [4].

[4] Bắn pháo: là làm chuyện đó đó mấy thím a =))))

Hiện giờ Đào Uyển nghi đang bị trật eo, có pháo cũng không bắn nổi, hần ho nhẹ một tiếng muốn đi.

Hần ngoác miệng ra, Tàn Phiên Phiên liền biết hần muốn thả cái rắm gì ra ngoài, nàng đương nhiên sẽ không để hần đi dễ dàng.

Buồn cười, khó khăn lắm Hoàng thượng mới tự đưa tới cửa một lần, nàng có thể thả hần đi sao?

Nếu hần đi mất, không phải tên tuổi thịnh sùng của mình bị ném đi sao? Giả sử Nhị Cầu tử đang ở trên đường trở về lại đụng vào tiểu yêu tinh nào, cảm thấy nhìn thuận mắt, liền bắn pháo ngay tại chỗ, mặt mũi nàng biết giấu vào đâu!

"Hoàng thượng, tần thiếp chỉ người xếp giấy được không?" Nàng lúi cúi tay hắn, không cho hắn đi, trong giọng nói mang theo vài phần khẩn cầu.

Tiêu Nghiêu do dự một chút, dù sao hắn trở về cũng không lập tức xem tấu chương, ở lại chơi với nàng một lát cũng không phải không thể.

"Hạc giấy, trẫm đã biết xếp." Hắn nhẹ giọng nói một câu.

"Xếp cái khác nha, tần thiếp khéo tay, cái gì cũng biết xếp." Tần Phiên Phiên đã tính trước, nói.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng chớp đôi mắt to, đáng vẻ nghiêm túc, hắn liền tin nàng.

Sự thật chứng minh, thời điểm Đào Uyển nghi nói chuyện, càng nghiêm túc càng giả dối, bởi vì nàng phải lừa chính mình trước mới có thể lừa người khác được.

Ngoại trừ hạc giấy, cái rắm gì nàng cũng không biết xếp.

"Ái tần, đến cuối cùng ngươi muốn xếp cái gì? Tờ giấy này đã bị ngươi làm nhàu nát cũng không thay đổi ra hình dạng gì. Còn hai bước gấp mới vừa rồi vẫn luôn lặp lại, xếp xong lại mở ra để xếp lại tiếp."

Qua một lát, Tiêu Nghiêu liền mất sạch kiên nhẫn.

Tần Phiên Phiên không gấp được thứ đồ chơi nào khác lại còn giả vờ phô trương thanh thế, tờ giấy ở trong tay đôi tới đôi lui cũng không xác định được, mười ngón tay của nàng nhích tới nhích lui, còn làm bộ động tác rất mau, đều hóa thành tàn ảnh.

Tần Phiên Phiên cau mày, thời điểm nàng chà đạp tờ giấy này còn phải phân tâm suy nghĩ hai chuyện.

Nàng suy nghĩ rằng mình xếp ra không giống hình dáng của đồ vật nào, muốn bịa ra một lý do lừa hắn, nhưng đến cuối cùng nàng cũng không thể nghĩ ra được.

Cuối cùng nàng dùng sức vò tờ giấy kia, nặn thành một quả cầu nhỏ chắc chắn, sau đó nhét vào trong lòng bàn tay hắn.

"Đây là trứng rồng tần thiếp cho ngài."

"Đây là đưa tâm của ngươi cho trẫm sao?"

Hai người cùng nhau mở miệng nói, chẳng qua đáp án lại hoàn toàn bất đồng.

Nội điện lâm vào yên tĩnh như chết, Liễu Âm sợ tới mức thân thể run lên.

Hai người này nhất định là đang trao đổi linh hồn.

Lý do Hoàng thượng nói ra thật buồn nôn, đây hoàn toàn là phong cách chán ngấy đến tận trời của Đào Uyển nghi, nhưng lúc này lại do ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng nói ra.

Mà Đào Uyển nghi lại... rẽ vào một con đường không đáng tin cậy.

"Tần thiếp chịu thua." Trong lòng Tần Phiên Phiên hậm hực.

Thế mà nàng lại thua! Hơn nữa còn là thua thảm bại, trước nay chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày so về khả năng khiến người ta ghét bỏ, thế nhưng nàng lại bại trong tay Hoàng thượng.

Người nam nhân trước mắt này không hổ là do Cao Thái hậu sinh ra, trò giỏi hơn thầy. Lúc trước dục vọng trong cơ thể hắn luôn bị phong ấn lại, nhưng do Tần Phiên Phiên chuyên diễn tuồng đến bên cạnh hắn, toàn bộ mọi thứ từ thể xác đến tâm hồn hắn đều được mở mang, làm cho Hoàng thượng thăng lên một cấp độ mới.

Tiêu Nghiêu lập tức cảm thấy viên giấy trong lòng bàn tay vô cùng phồng tay. Hắn không hề nghĩ ngợi gì, lập tức ném đi giống như ném củ khoai lang phồng tay đi, đem thứ đồ chơi này vứt ra ngoài.

"Ồi, trứng của người, tâm của tần thiếp!"

Về mặt Tần Phiên Phiên đau lòng nhìn thứ kia rơi xuống đất, mặt cau lại, giống như đang chịu "đau" như quả trứng.

Nếu không phải hiện giờ eo nàng không tốt, nàng nhất định sẽ lập tức rời giường đuổi theo nó.

"Mau nhặt lên, nhặt lên! Hoàng thượng, người đối với trứng của người và tâm của tần thiếp lại tàn nhẫn như thế sao?" Nàng gấp đến độ vung tay, nôn nóng mà sai Liễu Âm đi nhặt.

Liễu Âm do dự, nàng không dám đâu.

Hoàng thượng ném đồ, lão nhân gia hẳn không mở miệng nào dám nhặt lên.

"Đừng bỏ từ "Rồng" đi, khó nghe." Tiêu Nghiêu nghiêng răng nghiêng lợi sửa lại.

"Được được, trống rỗng trống rỗng. Nhưng vì người quảng nó đi, nên chỉ còn lại từ "Trống" mà thôi." Tần Phiên Phiên theo tâm ý hẳn nói.

"Nhặt cái gì mà nhặt, không cho phép nhặt. Viên giấy này mới rã ra, người trông trầm ngâm à?" Tiêu Nghiêu nhìn Liễu Âm do do dự dự, dường như muốn cắn răng nhặt lên, lập tức hung tợn nhìn nàng ta nói một câu.

Liễu Âm ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, cúi thấp đầu, tự thu nhỏ mình lại như hạt bụi, mong Hoàng thượng bỏ qua cho mình.

Kỳ thật nàng ta mới là người chịu thiệt thòi nhất, viên giấy này vừa mới rã ra, mắt người đều có thể nhìn ra được. Nhưng mà không biết là ai kiên quyết nói nó là tâm của Đào Uyển nghi, tốc độ biến sắc mặt cũng thật là nhanh.

"Tàn thiếp đã nhận thua, là tàn thiếp không suy nghĩ tốt, kia đúng là tâm của tàn thiếp." Tần Phiên Phiên gấp gáp kêu lên.

Kỳ thật cũng không phải nàng thật sự gấp gáp, viên giấy vừa rã, ai nhặt thì người đó ngu.

Nhưng nàng không thể biểu hiện rằng mình thật sự bình tĩnh. Một khi bình tĩnh lại, cảm xúc của cậu Hoàng đế ở đối diện cũng sẽ bình tĩnh lại, sau đó sẽ truy cứu việc ngoại trừ hạc giấy, cái rắc rối nàng cũng không thể gặp được nhưng lại muốn gạt hẳn, nhắc đến tội khi quân.

Nàng không nghĩ sẽ đối mặt với nó, cùng hẳn nói về trứng vẫn tốt hơn.

Nếu Trương Hiến Năng nghe được ý tưởng trong nội tâm nàng nhất định phải cho nàng một tràng vỗ tay điên cuồng, nguy biến của Đào Uyển nghi quả thực quá thông thái, quá chính xác.

Lực chú ý của Cậu tử là có hạn, người muốn thay đổi một phương diện nào đó, phải đem phương diện khác tới dụ hoặc hẳn.

"A." Tiêu Nghiêu cho nàng một nụ cười lạnh, hiển nhiên là rất khó lừa được.

Nhưng Tần Phiên Phiên là ai chứ, là tiểu yêu tinh hay làm trò để kích thích tính tình bên trong của Hoàng thượng, căn bản là sẽ không nhận thua.

Vì thế nàng đưa cổ lên trước, đôi tay bưng lấy mặt của hẳn, nhắm ngay miệng hẳn "Chụt", gặm một cái.

"Ngài xem tàn thiếp lại nói sai rồi. Mới vừa rồi ngài nói qua với tàn thiếp, nếu còn nói bậy thì ngài liền hôn ta một cái, như vậy tàn thiếp liền không hề nói sai nữa. Viên giấy trên mặt đất kia chính là tâm của tàn thiếp đối với ngài, ngài lại đem nó vứt trên mặt đất, nó sẽ vỡ thành mảnh vụn, tàn thiếp sẽ rất rất thương tâm. Hoàng thượng, có phải ngài ghét bỏ tàn thiếp hay không?"

Nàng vừa nói vừa chớp chớp mắt, trong giây lát nước mắt liền đọng đầy hốc mắt, đôi mắt thu thủy cũng trở thành hồng như mắt thỏ.

Xung quanh xem bản lĩnh nói diễn là diễn của nàng đều vỗ tay ở trong lòng cho nàng.

Chỉ bằng bản lĩnh muốn khóc liền khóc này, Đào Uyển nghi có thể xưng bá hậu cung hai mươi năm, phi tần khác theo không kịp.

Một câu nói của Tần Phiên Phiên, trên mặt thay đổi ba biểu cảm, đầu tiên là thời điểm hôn hẳn thì tình thâm ý thiết, nói đến viên giấy kia là trong lòng chăm chú cùng nghiêm túc. Cuối cùng lúc nhắc tới Hoàng thượng ghét bỏ nàng, mặt đầy kinh sợ cùng bất an, thật tội nghiệp.

Tiêu Nghiêu mặt lạnh nhìn nàng, cuối cùng gờ tay sờ sờ đỉnh đầu nàng, quay đầu nhìn Liễu Âm đang sững sờ nói: "Sững người làm cái gì, nhặt lên! Chú tử nhà người nói cũng không nghe, có phải không sai khiến được người nữa hay không? Từ Long Càn cung đi ra, các cô cô đã dạy người thế nào? Thật làm trảm mất mặt!"

Liễu Âm sợ tới mức run lập cập, nhanh chóng nhặt viên giấy lên, đưa hai tay tới.

Động tác của nàng ta cực kỳ cẩn thận, phải biết rằng thứ nàng ta nâng trong lòng bàn tay này không phải là viên giấy bình thường, đây là trứng của Hoàng thượng và tâm của chủ tử.

Chờ Hoàng thượng lấy đi viên giấy, Liễu Âm lập tức chui về trong góc phòng, nàng lại xông về trước nữa thì nàng chính là heo!

Nàng mới là người chịu thiệt thòi nhất đúng không?

Hai người bệnh tâm thần này, thời điểm nói chuyện yêu đương cứ phát bệnh, ai ở phía trước hậu hạ chính là người chịu tội thay.

Ngược lại khi hai vị chủ tử mất hứng, dù sao cũng phải tìm người chịu tội, đối phương không chịu vậy nô tài phải gánh trách nhiệm.

Trương Hiến Năng nhìn thấy tất cả liền có chút cảm thông với Liễu Âm, yên lặng thờ dài, Đại Tổng quản như hẳn phải gánh chuyện rất nhiều lần, lúc đó hẳn đã nói cái gì? Cái gì cũng nói không nên lời mà, Cậu Hoàng đế muốn người chịu ai dám không chịu.

Tiêu Nghiêu nắm viên giấy trong lòng bàn tay. Nàng lại lôi kéo tay Hoàng thượng, hai người dính với nhau mà nói mấy câu buồn nôn. Một lúc sau, Tàn Phiên Phiên mới thả cho hắn rời đi.

Lúc này trời bên ngoài đã tối rồi, nếu có tiểu yêu tinh nào xuất hiện, cũng không thấy rõ mặt, hầu như là bị nhầm thành nữ quỷ cần xử lý.

Thời điểm Hoàng thượng rời đi còn dãn dò vài câu, bảo nàng bồi dưỡng thân thể thật tốt, không được lộn xộn, không được lẩn lộn lung tung, tránh cho vết thương ở eo càng nghiêm trọng.

Tàn Phiên Phiên đồng ý tất cả. Sau khi hai người lưu luyến chia tay, nhìn bóng dáng vĩ đại to lớn của Hoàng thượng nàng vô cùng vui vẻ, giống y con heo hai trăm cân, Đào Uyển nghi thở phào nhẹ nhõm.

Cầu tử thật là dễ dụ mà!

Tiêu Nghiêu trong tay nắm chặt viên giấy đi ra, một đường luôn ngẩng đầu mà bước, dáng đi tỏ vẻ oai hùng, rõ ràng là bị Đào Uyển nghi dỗ cho vui vẻ.

Nhưng mà đi đường được một nửa rồi bị gió lạnh thổi vào mặt, chỉ số thông minh của hắn liền online.

Không thích hợp cho lắm!

Hắn đi Thường Đào các để làm gì? Thăm bệnh chỉ là chuyện phụ, tìm tiểu yêu tinh không biết lựa lời Tàn Phiên Phiên kia để tính sổ mới là chính sự.

Vấn đề là khi hắn đến nơi, vừa chuẩn bị bắt đầu, đã bị hôn đến chóng mặt, chẳng hiểu tại sao lại bắt đầu học xếp giấy.

Mẹ, không biết xếp cũng nghiêm túc xếp, cuối cùng lại vo thành một cục, nói với hắn là tặng hắn trứng rồng.

Trứng rồng?

Lúc đó hắn còn mất não, chủ động nói thứ đồ kia là tâm của Tàn Phiên Phiên!

Nữ nhân kia có tâm sao? Nếu có chắc cũng y chang tảng đá, vừa thô vừa cứng.

"Trương Hiến Năng!" Sau khi bừng tỉnh, Hoàng thượng vô cùng tức giận, lớn tiếng kêu.

Trương Đại Tổng quản dẫn đường ở phía trước run rẩy, mẹ nó, nói đi, hắn lại muốn mình gánh nợ rồi!

"Nô tài ở đây!"

"Trẫm đi Thường Đào các là để răn dạy Đào Uyển nghi, kết quả đã quên. Tại sao ngươi lại không nhắc nhở trẫm?" Tiêu Nghiêu hùng hổ chất vấn đến dọa người.

Ngồi cửu ngũ cao cao tại thượng sẽ sai sao? Đương nhiên là không, có sai cũng nhất định là người hầu bên cạnh không nhắc nhở hắn.

Trương Hiến Năng muốn cầm bàn tay mình nhô ra một bãi nước miếng, sau đó quệt lên mặt chó của Cửu Hoàng đế, việc này có thể trách hắn sao?

Rõ ràng là bản thân Cửu Hoàng đế không chịu được hai cái hôn của tiểu yêu tinh nên đem chuyện này gác lại, sau đó cùng nàng chơi trò chơi xếp giấy thiếu năng gì đó, cười giống con heo hai trăm cân.

"Nô tài biết sai." Hắn cúi đầu nhận sai, thái độ thành khẩn.

"Còn đây là cái gì? Viên giấy đã rách ra này còn khiến trẫm nắm chặt như thế, nắm chặt lâu như vậy!" Tiêu Nghiêu bóp viên giấy, kích động lạ thường mà nhìn phía trên phía dưới nó, tiếp tục hét khàn cả giọng chất vấn.

Hiển nhiên chính Cửu Hoàng đế cũng không dám tin, vậy mà hắn lại nắm chặt viên giấy đến bây giờ. Hiện tại bình tĩnh lại, hắn cảm thấy vô cùng mất mặt.

Heo con một cân cũng thông minh hơn hắn, huống chi hắn to đến hai trăm cân, phải hiểu chuyện hơn.

Hắn kích động, viên giấy vừa trượt khỏi tay liền bay thành một đường cong parabol rơi xuống một nơi nào đó.

Âm thanh Hoàng thượng quát lớn lập tức ngừng, không khí có chút tê ngắt.

Trương Hiến Năng ho nhẹ một tiếng, thử thăm dò: "Chúng ta về Long Càn cung hay là quay lại Thường Đào các?"

"Quay lại cái gì mà quay lại, thứ đồ kia bị ném ngươi không thấy sao? Tìm!" Tiêu Nghiêu nổi giận đùng đùng trừng mắt, dáng vẻ như không được hỏi nhiều.

Trương Hiến Năng cảm thấy tay mình vô cùng ngứa, thật muốn tát lên mặt hắn.

Cửu Hoàng đế cũng đã hiểu được, đó thật sự là một viên giấy rách, con mẹ nó nhặt cái rắm, bộ là bảo bồi trên quý lắm sao mà nhặt!

[2] *Diễn tích Long Dương chi hảo: Tương truyền một lần Ngụy An Ly Vương cùng Long Dương Quân đi câu cá. Long Dương Quân câu được nhiều cá. Đang chơi vui, Long Dương Quân khóc. Ngụy Vương dò hỏi nguyên do. Long Dương Quân vừa khóc vừa bẩm rằng:*

"Chính là vì lũ cá này. Khi mới câu được, thần thấy rất vui, nhưng cứ câu được con cá to hơn thì thần lại muốn vứt bỏ những con trước đó. Thần lại nghĩ đến thân phận mình, lẽ nào thần cũng như lũ cá kia. Trong cõi bốn bể nhân gian này, mỹ nhân nhiều không đếm xuể. Họ đem lòng đổ kị với tiểu thần vì được nhà vua sủng ái. Cũng vì lẽ ấy, đám người này đua chen để được ở gần đại vương. Xem ra, tiểu thần rồi cũng sẽ như lũ cá kia, bị vứt bỏ lãng quên, nghĩ đến cảnh ấy, thần không buồn không khóc sao được?"

Ngụy An Ly Vương nghe thấy vậy, cảm động vô cùng, vội vàng an ủi Long Dương Quân rồi ban lệnh: "Từ này về sau, kẻ nào dám ca tụng, tiên cử mỹ nhân, sẽ bị tru di cả họ"

Hành động này của Long Dương Quân làm cho những mỹ nhân trong cung khó bề tiếp cận Ngụy An Ly Vương. Từ đó về sau câu này thường ám chỉ tình yêu đồng tính.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Năm giấy lớn

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Bởi vì Hoàng thượng nhất thời kích động đánh mất năm giấy, đoàn người đều mang theo đèn lồng bắt đầu tìm.

Mọi người tìm vô cùng cẩn thận, một nhánh cây ngọn cỏ đều không buông tha, phải biết rằng kia chính là trứng rồng của Hoàng thượng, tâm của Đào Uyển nghi, cần phải nghiêm túc đối đãi.

Cuối cùng thời điểm tìm được, năm giấy kia đã ướt, phải biết rằng lẫn đến bụi cỏ, buổi tối nhiều sương hoàn toàn làm ướt.

Một cục giấy ướt mềm bỏ đi một lần nữa đưa đến trong tay Hoàng thượng, biểu tình trên mặt Tiêu Nghiêu một lời khó nói hết.

"Aiz." Hắn thở dài một hơi, nhìn năm giấy trong tay có chút cảm giác đau lòng, một khuôn mặt lạnh lùng phân phó người xung quanh: "Chuyện hôm nay không được truyền cho người khác nghe, nếu Đào Uyển nghi biết, nàng nhất định sẽ thương tâm, nàng là người đa sầu đa cảm."

Sau khi ném xuống câu dẫn dò này, Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, mu bàn tay duỗi ra, hai năm đám nắm chặt đến gắt gao, bảo đảm năm giấy sẽ không lại rớt, mới dẫn đầu đi về phía trước.

Trương Hiến Năng một mặt bước nhanh chạy vội dẫn đường phía trước, một mặt trong lòng điên cuồng khinh bỉ hắn.

Đêm nay chỉ số thông minh của Nhị câu từ phỏng chừng là bị giảm xuống bằng không, đến năm giấy nát này, Đào Uyển nghi tuyệt đối sẽ không lại hỏi đến, chỉ là kẻ sách ứng phó tạm thời, nhưng Hoàng thượng lại coi đó là thật.

Sau khi tiến vào nội điện Long Càn cung, Tiêu Nghiêu đặc biệt sai người tìm cái đĩa sứ trắng thật đẹp.

Kết quả lúc sau đám người hai tay dâng lên, hắn lại không hài lòng, lấy cái đĩa lẫn qua lộn lại nhìn tới nhìn lui vài cái, trên mặt đều không lộ ra tươi cười, ngược lại mày nhăn càng chặt hơn.

"Tại sao lấy đồ án hoa sen? Trẫm nói chính là muốn hoa đào, hoặc là hình quả đào cũng được."

Trương Hiến Năng vừa nghe lời này, dưới đáy lòng lại trợn trắng mắt, đĩa sứ mang đồ án quả đào thật đúng là hiếm thấy, hướng hồ trước kia Hoàng thượng ghét nhất màu hồng nhạt. Lúc Đào Uyển nghi vừa tiến cung, vừa lúc có tiểu cung nữ mặc màu hồng phấn bị phạt quỳ, chính là bởi vì ngôi cửu ngũ nói thấy hồng nhạt liền nhớ tới nón xanh trên đầu mình.

Kết quả đồ vật hồng nhạt đều bị thu thập, lúc này có thể tìm ra cái mang hình hoa sen đã là cá lọt lưới, kết quả hắn còn muốn hoa đào.

"Hoàng thượng, lúc trước đồ vật trong điện đã từng bị tẩy sạch một lần, phần lớn đồ vật hồng nhạt bị loại ra ngoài. Hơn nữa đồ vật mang hình hoa đào và quả đào vẫn là tương đối ít, phần lớn đều là hoa sen, mẫu đơn các thứ." Trương Hiến Năng thật sự nhìn không nổi nữa, không khỏi nói ra một câu.

Lúc trước thời điểm Cầu Hoàng đế chán ghét hồng nhạt, khẳng định không nghĩ tới có một ngày hắn sủng ái nhất sẽ là một quả đào tình, toàn thân đều

con mẹ nó là hồng nhật.

Lúc này trái lại hẳn không chê hồng nhật là trào phúng nón xanh của hẳn nữa, hiện tại Trương Hiến Năng cũng hoài nghi, lúc trước Đào Uyển nghi nhất định là ghi hận trong lòng, đi một vòng tròn lớn như vậy, cuối cùng nàng ấy thành Đào Uyển nghi, Hoàng thượng vẫn là Cầu Hoàng để mang nón xanh kia.

Nhờ có Trương Hiến Năng nhắc nhở như vậy, Tiêu Nghiêu mới bắt tri bắt giác nhớ tới điều kiêng kị của mình lúc trước, có chút xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng.

"Vậy dùng đi, đổi lại ngày mai Trương Hiến Năng đi sai người Thượng Cung cục làm mấy bộ về đào tới bài trí."

Hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng bỏ nắm giấy vào cái đĩa sứ màu trắng kia, cả người đều nghiêng về phía trước, hai mắt cẩn thận nhìn chăm chăm.

Trương Hiến Năng đứng ở phía sau, thật sự là nhìn không được, trên mặt loại biểu tình nhìn kẻ thiếu năng trí tuệ rốt cuộc vẫn biểu lộ ra.

Con heo béo này, ngày mai không tìm Thượng Cung cục, dứt khoát tìm giết heo cho rồi, kéo đồ con heo hai trăm cân này đi làm thịt, miễn cho ở chỗ này mất mặt xấu hổ.

Ngôi cửu ngũ rõ ràng đã hoàn toàn mê muội, đây là một nắm giấy nát, kết quả thăng nhĩ này lại coi như vật báu, còn lấy ra loại đĩa sứ đặc chế để đặt vào.

Bộ dáng thật cẩn thận quan sát kia của hắn, giống như thật sự nuôi một quả trứng.

"Hoàng thượng, ngài muốn tìm cái chăn bao lấy trứng rồng này không, miễn cho đêm đông lạnh hồng mất?" Ngữ khí của Trương Hiến Năng nghiêm túc mà kiên nghị.

Trên thực tế trong lòng hắn đã xem thường tới tận trời, thứ xuân ngốc này thật sự không có mắt.

Kết quả hắn vừa dứt lời, Tiêu Nghiêu liền xoay người lại, dùng một loại ánh mắt bất bẻ nhìn hắn.

"Đào Uyển nghi đã nghiêm túc nói rồi, đây là tâm của nàng, không phải trứng rồng của trẫm, lúc ấy người ở đó, lỗi tai dễ chỗ nào rồi?"

Trương Hiến Năng cúi đầu, cúi đầu trước lão đại mắc bệnh tâm thần này.

Hôm nay Hoàng thượng thật không thích hợp, vừa nhớ tới chuyện khi này, Trương Hiến Năng căn bản là không chống đỡ nổi.

Nhưng chờ thời điểm Trương Hiến Năng lại ngẩng đầu lên, hắn liền thấy Hoàng thượng cũng không biết từ chỗ nào lấy ra một cái khăn gấm, thật cẩn thận mà đặt trên cục giấy kia, còn vuốt gót khăn cho nó.

Trương Đại tổng quản liền muốn xông lên đánh người tại chỗ, hôm nay Nhị Cầu Tử thật sự quá thiếu giáo dục.

Cái tai họa Tàn Phiến Phiến này lập tức tẩy não Hoàng thượng quá mức nghiêm trọng, thật đúng là coi cái nắm giấy nát kia thành báu vật mà cung phụng.

Thật vất vả mới dàn xếp xong nắm giấy của hắn, cuối cùng Hoàng thượng nhớ tới chính sự của hắn, sau khi phê duyệt một đồng tấu chương, cho đến đêm khuya mới nằm lên long sàng.

Hoàng thượng lại nằm mơ, lúc này hắn mơ thấy Tàn Phiến Phiến, Đào Uyển nghi ăn mặc một thân thường phục rộng thùng thình, vui trong lòng ngực hắn, ôn nhu lưu luyến mà cười với hắn.

Chính Tiêu Nghiêu cũng một thân thường phục, cũng không phải long bào khí thế bức người, hắn cảm giác thật vui vẻ thật nhẹ nhàng, thậm chí tâm tình có chút chờ mong.

Bọn họ ngồi trên ghế, trên mặt bàn bên cạnh bày đĩa sứ màu trắng quen mắt kia, cái nắm giấy đó nằm bên trong, nhưng nắm giấy này lớn hơn một chút so với nguyên bản.

"Hoàng thượng, chúng ta tưới nước cho nó, kể chuyện xưa cho nó, nó đều có thể nghe hiểu, chờ về sau thời điểm nó nở ra sẽ có cảm tình với chúng ta." Khóe miệng Tàn Phiến Phiến ngậm ý cười, đầy mặt đều là biểu tình hạnh phúc.

Tiêu Nghiêu lại gật đầu với nàng, thanh âm cũng rất ôn nhu đáp một câu.

Loại cảm xúc nhu hòa này xuất hiện trên người ngôi cửu ngũ đó là vô cùng hiếm thấy, cả đời này phỏng chừng còn chưa có người gặp qua.

Trong tay Tàn Phiến Phiến cầm một cái chén sứ, bên trong hơn phân nửa chén là nước, giờ phút này nàng đang thật cẩn thận tưới nước cho nắm giấy kia.

Tiêu Nghiêu nâng cánh tay lên, đặt bàn tay lên mu bàn tay nàng, tay nữ nhân luôn là mềm mại không xương, cái loại xúc cảm này làm hắn muốn ngừng mà không được.

Hai người nhìn nhau cười, cứ như vậy cầm tay cùng tưới nước cho nắm giấy kia.

Lúc sau lại đút màn thầu cho nắm giấy kia, cũng không biết đường ra cái thứ đồ chơi gì.

Sau đó nắm giấy kia lại càng ngày càng lớn càng ngày càng lớn, biến thành một cái nắm giấy lớn, đĩa sứ đã không chứa nổi nó, đổi thành thảm lông thật dày, cuối cùng lớn như trái bóng đá.

Tiêu Nghiêu và Đào Uyển nghi vẫn như cũ đến thăm nắm giấy mỗi ngày, thấy nó càng lúc càng lớn, hai người đều có một loại cảm giác kích động của người làm cha mẹ.

Cho đến một ngày, nắm giấy bỗng nhiên mở miệng, hô một câu với hần: "Phụ hoàng, người đã đến rồi."

Sau đó Hoàng thượng đã bị dọa tỉnh.

"Trẫm không có nhi tử như ngươi!" Hần lớn tiếng giận giữ rống một câu.

Tiếng hét của hần khiến các cung nhân trực đêm bên ngoài bị hù nhảy dựng, có mấy người nhát gan trực tiếp quỳ rạp xuống đất, trên đầu đều toát ra mồ hôi lạnh.

Xong rồi xong rồi, có phải nghe được cái gì không nên nghe hay không?

Hoàng thượng đến một hạt giống cũng chưa lưu lại, nơi nào tới nhi tử?

Vậy khẳng định là nằm mơ, hơn nữa nghe ngữ khí Hoàng thượng không tốt như thế, rõ ràng chính là ác mộng, hần không có nhi tử như vậy. Ở trong mộng Hoàng thượng cũng bị đeo nón xanh, có phi tần to gan lớn mật nào dám cùng dã nam nhân sinh đứa nhỏ?

"Hoàng thượng, ngài uống ngụm trà nóng." Đêm nay gác đêm chính là con nuôi của Trương Hiến Năng - Trương Thành, có thể được Đại tổng quản coi trọng, tất nhiên là có chút ít bản lĩnh.

Trương Thành cũng không hỏi Hoàng thượng mơ thấy cái gì, chỉ là đưa qua cho Hoàng thượng một chén trà nóng.

Tiêu Nghiêu lau mồ hôi lạnh trên đầu, hồi tưởng lại trong mộng nắm giấy rất lớn kia lẫn đến bên chân hần, kêu hần là phụ hoàng, bị dọa tới suýt đá ra quần.

"Nắm giấy trong đĩa sứ kia còn đây không?" Sau khi uống hết một ly trà, Tiêu Nghiêu mới thoải mái một chút, nhẹ giọng hỏi một câu.

Trương Thành hơi sững sốt, rất mau liền quay đầu đi nhìn thoáng qua, bảo đảm thứ đồ kia vẫn ở yên chỗ đó mới trả lời: "Ở đây."

"Ngủ ngon không?"

Ngay sau đó Hoàng thượng lại hỏi một câu, trong lòng Trương Thành run lập cập.

Cái này bảo hần phải trả lời như thế nào? Hần muốn trở về Thái giám sờ tìm cha nuôi hỏi một chút, có phải Hoàng thượng ăn nhầm mê hồn dược rồi hay không.

"Nằm khá ngoan."

Hần không phải nắm giấy, hần thật không biết thứ đồ kia ngủ như thế nào, dù sao vẫn luôn ngoan ngoãn bất động ở nơi đó, đến cái thân cũng chưa xoay, phỏng chừng ngủ một đêm đến vĩnh viễn?

Tiêu Nghiêu lại nằm trở về trên giường, hần bất tri bất giác mà nhớ tới, lúc ấy Tần Phiên Phiên nói cho hần trứng rồng, chỉ sợ có một tầng ý tứ khác.

Trứng rồng này sẽ nở ra nhãi con chứ?

Oan hồn đòi mạng đều đến trong mộng của hần đi.

Thời điểm sáng sớm Trương Hiến Năng tới thay phiên công việc liền thấy Trương Thành không ngừng nháy mắt ra hiệu cho hần, khoe mắt kia đều sắp rớt gân.

Trương Hiến Năng nâng tay vung phát trần muốn đánh hần ta, ngoan ý nhi[1] hỗn trưởng[2] này, có cái gì không thể nói, còn nhất định học theo Nhị cầu tử, bắt hần đoán.

[1] ngoan ý nhi (玩意儿): món đồ chơi, vật bài trí, sự vật thú vị.

[2] hỗn trưởng (混账): từ dùng để mắng người, hành động lời nói vô lý vô sỉ.

"Đừng" Sau khi đánh xuống, Trương Thành lập tức vò đầu, hần là có khổ mà nói không nên lời.

"Trương Hiến Năng, tiến vào." Nội điện truyền đến thanh âm đã thanh tỉnh của Hoàng Thượng.

Trương Đại tổng quản không khỏi nhướn mày, khó trách hồn tiểu tử Trương Thành này không dám mở miệng nói chuyện, thì ra là Hoàng thượng đã dậy.

Hắn vẫy tay với Trương Thành, Trương Thành mới như trút được gánh nặng mà chạy, từ sau khi sủng Đào Uyển nghi, Hoàng thượng càng thêm không bình thường, hắn căn bản không chống đỡ nổi.

Sau khi tiến vào nội điện, Trương Hiến Năng phát hiện Tiêu Nghiêu mở to hai mắt, vẻ mặt trầm tư, ngồi trên ghế, trước mặt đặt đĩa sứ màu trắng kia.

Hắn căn bản không cần mở miệng hỏi đã biết Hoàng thượng trúng độc của cục giấy.

Xem bộ dáng tinh thần tinh táo của Hoàng thượng hiện giờ, có lẽ đã thức giấc được một lát, nửa đêm không ngủ được ngồi bên cạnh đĩa sứ, nhất định là phát rồi loạn tâm thần.

Chờ lát nữa phải ngầm trao đổi với Đào Uyển nghi một chút, không cần dạy dỗ tư tưởng kỳ quái gì cho Cậu Hoàng đế, chỉ số thông minh của con heo này càng ngày càng thấp, gặp được Đào Uyển nghi liền thành kẻ ngốc.

"Hoàng thượng, nên sửa soạn thượng triều." Hắn nhìn Tiêu Nghiêu vẫn luôn đối mặt với cục giấy không nói lời nào, không khỏi thấp giọng nhắc nhở một câu, trong lòng một không thôi.

"Trương Hiến Năng, ngươi có nghe nói kỳ văn quái ngữ gì có liên quan đến đồ vật thành tinh hay không?"

[3] kỳ văn quái ngữ (奇闻怪谈): tin tức, câu chuyện kỳ quái.

Khi gặp phải đề bài khó không giải được, Hoàng thượng hỏi Đại tổng quản của hắn theo bản năng.

Trương Hiến Năng có chút không phản ứng kịp, theo bản năng mà hỏi lại một câu: "Ví dụ như quả đào sao?"

Có thể là rốt cuộc Cậu Hoàng đế phát hiện lực ảnh hưởng của Đào Uyển nghi đối với hắn lớn bao nhiêu, hoài nghi Đào Uyển nghi thật sự là quả đào tinh biến thành, cho nên mới có câu hỏi này.

Kết quả liền thấy Tiêu Nghiêu đột nhiên lắc đầu: "Không phải, là nó."

Tiêu Nghiêu vừa nói vừa giơ tay chỉ nắm giấy trên sứ đĩa, vẻ mặt mê mang, giống như còn ở trong mộng.

Trương Hiến Năng cảm thấy miệng và yết hầu của mình đồng thời phát ngứa, rất muốn ho khan một tiếng, phun một ngụm đàm về phía mặt Cậu Hoàng đế.

Thật là con mẹ nó tiến hóa hồn cầu[4]!

[4] hồn cầu: một từ mạng chữ, tương tự như hồn đạn, hồn tiểu tử.

Hắn không chỉ nghe theo, tin tưởng không nghi ngờ lời của Đào Uyển nghi, hắn còn tự mình phát tán, xem như con heo này lợi hại.

"Hoàng thượng, ngài đừng nghĩ nhiều, thứ đồ chơi này là vật chết, giống như cái bàn cái ghế, không thành tinh được. Từ xưa tinh quái đều là vật còn sống, chim hoa trùng cá mấy thứ này đều có khả năng, nhưng là nô tài không nghe nói một nắm giấy cũng có thể thành tinh. Canh giờ không còn sớm, ta không nghĩ nữa, thượng triều trước, lúc sau hạ triều ngài mang theo nắm giấy này lại đi tìm Đào Uyển nghi hỏi một chút."

Trương Hiến Năng dùng tự chủ lớn nhất của chính mình, khắc chế trạng thái trạng thái muốn phun lửa.

Nhìn dáng vẻ hiện giờ của Hoàng thượng, Trương Đại tổng quản lại lần nữa nhớ tới hai mươi năm trước, khi hắn mới tới hầu hạ bên người vị chủ tử này, Tiêu Nghiêu chính là một đứa trẻ kỳ quái như vậy.

Lúc trước Cao Thái hậu có ảnh hưởng rất lớn tới hắn, có thể sinh ra cái ngoạn ý nhi như vậy, Trương Hiến Năng không kỳ quái chút nào.

Chẳng qua cùng với tuổi tác và sự từng trải gia tăng, Tiêu Nghiêu càng ngày càng âm trầm, tính tình cũng cổ quái lên, đặc biệt là qua thời kỳ thiếu niên, cả người tựa như đều trầm lắng lại, ai cũng không đoán được hắn nghĩ cái gì.

Chỉ là hiện giờ lại lần nữa có một nữ nhân tính cách quái dị xông vào sinh mệnh của hắn, lỗ mũi xé rách tầng nguy trang của hắn, bộ dáng thường xuyên không bình thường của Hoàng thượng lại lần nữa hiển hiện ra.

Đã lâu rồi, tiểu Nhị cầu tử lại xuất hiện.

Ngồi cửu ngũ vì cái cục giấy rách mà một đêm không ngủ ngon, nhưng Tần Phiên Phiên lại ngủ đặc biệt ngon lành, một mạch đến hừng đông.

Thậm chí còn bởi vì tối hôm qua trêu chọc Hoàng thượng thành công, tâm tình của nàng cực kỳ tốt, buổi sáng thời điểm rời giường còn ăn thêm nửa chén

cháo.

Bởi vì thất lưng nàng không tốt, cho nên bên Duyên Thọ cung nàng cũng không cần đi thỉnh an, vốn cho rằng lại có thể ở trong cung điện của mình sung sướng một ngày, mới vừa buông bát cơm xuống liền xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

"Đào Uyển nghi, Hoàng Thái hậu mời ngài qua." Người tới đứng là cô cô Vĩnh Thọ cung, thời điểm nói chuyện có nề nếp, quy củ, cũng không tìm ra điểm sai sót, giờ tay nhắc chân gian đều mang theo một loại khí thế bức người.

Không hổ là người bên cạnh Hoàng Thái hậu, cũng không kém gì chủ tử, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh kia thật đúng là không để vị Đào Uyển nghi thịnh sùng này vào mắt.

Tần Phiên Phiên cũng không giận, chỉ là cười cười xin lỗi, thấp giọng nói: "Cô cô người cũng nhìn thấy, hiện giờ eo ta bị trật, còn chẳng đi được vài bước, chỉ sợ không đi được."

Nàng tựa lưng vào ghế ngồi, như là người không xương, không thể ngồi thẳng.

Vị Chu cô cô này nhăn mày lại, rõ ràng xem bộ dáng này của nàng ở trong mắt, trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng chung quy không bắt bẻ gì.

"Hoàng Thái hậu biết eo Đào Uyển nghi không tốt, cho nên sai nô tỳ mang theo nhuyễn kiệu lại đây, đặc biệt chuẩn bị cho ngài, một bước ngài cũng không cần đi, trực tiếp được nâng ra ngoài." Trên mặt Chu cô cô lại lần nữa khôi phục tươi cười, nàng ta giờ tay lên vỗ một cái.

Lập tức có hai thái giám to khỏe nâng nhuyễn kiệu tiến vào, loại cỗ kiệu này chính là hai người nâng, cỗ kiệu không lớn, bởi vậy thật nhẹ nhàng tiến vào nội điện, nâng thẳng đến trước mặt nàng, hai thái giám kia mới hạ cỗ kiệu xuống.

Đúng như lời Chu cô cô theo, Tần Phiên Phiên thật sự là một bước cũng không cần đi.

Tần Phiên Phiên nhướn mày, ý cười trên mặt càng sâu: "Hoàng Thái hậu săn sóc ta, sao ta có thể không đi? Xin cô cô đợi chút, cho ta sửa soạn một phen, nếu không lười thôi như vậy mà đi Vĩnh Thọ cung, đó là đại bất kính với Hoàng Thái hậu."

Chu cô cô đồng ý cách nói của nàng, chẳng qua người vẫn chưa rời đi, cup mi rũ mắt mà đứng ở một góc trong nội điện, mặc kệ Tần Phiên Phiên nói có gì muốn dặn dò cung nữ người, làm trò gì nàng ta cũng không há mồm.

Tần Phiên Phiên cong môi cười lạnh một cái, đôi mắt hiện lên vài phản biểu tình mỉa mai.

Không hổ là người trong cung Hoàng Thái hậu, lưng dựng thẳng, làm việc cũng mang theo ý vị bá đạo.

Tần Phiên Phiên triệu Vọng Lan và Liễu Âm vào miếu mi họa đại[5] cho nàng, nhưng thật ra xiêm y trên người không cần đổi, tóm lại thân thể nàng không khỏe, là Hoàng Thái hậu cương quyết buộc nàng đi, không thất lễ là được, không cần thiết đặc biệt chuẩn bị xiêm y tinh xảo.

[5] miếu mi họa đại (描眉画黛): dùng thanh thuốc màu màu đen để vẽ mày, cũng chỉ chung việc trang điểm.

"Chu cô cô người gặp qua Tố Tuyết cô nương chưa?" Tần Phiên Phiên giống như trong lúc vô tình khơi lên câu chuyện, mở miệng nói chuyện phiếm với nàng ta.

Nghe nàng nhắc tới Cao Tố Tuyết, đôi mắt Chu cô cô nhẹ nhàng nhú lại, hiển nhiên nàng ta không có hảo cảm gì với nữ nhân họ Cao.

"Chưa gặp qua, Đào Uyển nghi hỏi cái này làm chi?"

Tần Phiên Phiên hướng ánh mắt về phía Vọng Lan, tầm mắt chủ tử hai chạm nhau một chút liền nhanh chóng tách ra, Vọng Lan thông minh như vậy, tất nhiên biết dụng ý Tần Phiên Phiên nhắc đến Cao Tố Tuyết.

Cũng không phải nói cho Chu cô cô nghe, mà là nói cho Vọng Lan nghe, kêu nàng ta lúc sau đi Duyên Thọ cung tìm Tố Tuyết cô nương.

"Hôm qua thời điểm Chu Uyển cô nương đến gặp ta, đã từng nói chưa từng gặp qua Tố Tuyết cô nương, trong lời nói hình như có chút tiếc nuối, ta nhớ tới nên hỏi một câu này thôi." Tần Phiên Phiên cười khê chuyện đề tài lên người Chu Uyển.

"Về sau các nàng sẽ có cơ hội gặp mặt. Còn xin Đào Uyển nghi mau một chút, Thái hậu ở Vĩnh Thọ cung đợi một lát rồi." Ngữ khí của Chu cô cô rõ ràng không tốt lắm, mang theo ý thúc giục.

"Đi thôi." Tần Phiên Phiên sửa búi tóc, được Liễu Âm đỡ lên nhuyễn kiệu.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng đi Vĩnh Thọ cung, đi gặp người cả đời cũng không được sủng ái của Tiên hoàng - Hoàng Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tình huống đột biến

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Tần Phiên Phiên an vị trên nhuyễn kiệu, đang bị nâng tới ngoài điện Vĩnh Thọ cung.

Hoàng Thái hậu ngồi ở ghế phượng lấp lánh kim quang, đội mũ phượng khăn quàng vai, bà không trang điểm đến sánh vai với tiểu cô nương như Cao Thái hậu, chỉ ăn mặc quần áo phù hợp với thân phận của mình, trên ngón tay mang hộ giáp vàng, tựa như muốn chọc mù mắt người ta.

Bà lạnh mặt ngồi ở chỗ kia, thời điểm thấy Tần Phiên Phiên tiến vào, cũng chỉ nâng mí mắt, chưa từng nói ra một lời.

Giờ phút này trong đại điện còn vài vị phi tần tới thỉnh an đang ngồi, hiển nhiên Hoàng Thái hậu chính là cố ý muốn nâng tới lúc này.

Tần Phiên Phiên mới vừa vào trong điện, cũng đã nhận thấy được mấy ánh mắt phóng đến trên người mình, như là vô số cung tên giương lên bắn tới, một mực muốn đâm thủng nàng.

Nàng mím môi, trong lòng cân nhắc lợi và hại.

Bởi vì thất lung nàng không tốt, Liễu Âm được cho phép vào điện, Tần Phiên Phiên được nâng xuống nhuyễn kiệu, khom lưng hành nửa lễ.

"Hoàng Thái hậu nương nương thứ tội, tần thiếp không thể khom eo xuống, đợi ngày sau thân thể tốt rồi, lại hành đại lễ với ngài."

Thời điểm nàng nói chuyện, ngữ khí phát run, nỗ lực duy trì thần sắc mặt không biểu tình, nhưng nàng đã cắn môi dưới đến trắng bệch, mày run rẩy, vẫn là thể hiện giờ phút này khi nàng hành động có bao nhiêu thống khổ.

Hoàng Thái hậu không tiếp lời nàng nói, toàn bộ trong đại điện đều lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Hiển nhiên Tần Phiên Phiên không dễ dàng qua ải như vậy, thậm chí sau khi Hoàng Thái hậu uống xong trà, thời điểm đẩy nắp lên chung trà, đồ sứ phát ra tiếng va chạm thanh thúy, ở trong đại điện yên tĩnh có vẻ đặc biệt rõ ràng.

"Hoàng cô mẫu, ngài cũng đừng tức giận, tuy sau khi Đào Uyển nghi nhập cung vẫn luôn chưa thành an, đích xác không hiểu quy củ, nhưng hôm nay thân mình nàng ấy không tốt, ngài cũng đừng chấp nhặt với nàng ấy, nếu không trong cung lại truyền ra lời đồn đãi ngài trách móc nặng nề người ta."

Chu Uyển mở miệng cầu tình thay nàng, nhưng ý tứ bên trong lời này cũng không dễ nghe.

"Nếu Uyển Uyển mở miệng nói chuyện thay người, vậy liền bỏ đi." Hoàng Thái hậu lúc này mới nâng mí mắt.

Mắt nhìn xiêm y trên người Tần Phiên Phiên không phải màu sắc chói mắt, tâm tình Hoàng Thái hậu hơi tốt lên chút, kết quả lại vừa thấy trang điểm của nàng, cảm thấy Đào Uyển nghi này quả nhiên chậm trễ bà ta, căn bản không nặng nề chuyện ăn mặc, trong lòng lại trào ra vài phần không kiên nhẫn.

Kỳ thật vẫn là bởi vì dưới đáy lòng Hoàng Thái hậu, đánh Tần Phiên Phiên là đánh vào cái mác Cao Thái hậu, người bên cạnh của đối thủ một mắt một còn, không một ai thuận mắt.

Cho nên bất luận Tần Phiên Phiên biểu hiện như thế nào, lại trang điểm ra sao, ở trong mắt Hoàng Thái hậu đều là không đúng tí nào.

"Chu cô nương và mẫu hậu giống nhau, đều tốt bụng. Sớm biết rằng như vậy, lúc trước thần thiếp có mắt mặt, cũng nhất định phải làm Chu cô nương sớm ngày tiến cung, nếu không đâu ra một tri kỷ như thế."

Mở miệng chính là Nhân Quý phi ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái, nàng ta bày ra một gương mặt ngây thơ non nớt, cười tủm tỉm mà nói chuyện, cũng sẽ không làm người khác cảm thấy là nịnh hót, ngược lại như là làm nũng.

Tần Phiên Phiên không khỏi nhìn nàng ta thêm vài cái, mẹ, Nhị câu tử thật là có phúc khí, cô nương này lớn lên thật làm người ta yêu thích.

"Nhân tử tỷ khiêm tốn, trên đời này còn ai có thể so sánh với tri kỷ như người?" Chu Uyển cong mi mắt mà nịnh hót lại.

Tần Phiên Phiên nhướng mày, Chu Uyển thật đúng là không coi chính mình là người ngoài, thế nhưng so sánh mình và Nhân Quý phi như tỷ muội.

"Hai người các người không cần đẩy tôi đẩy lui, trong lòng ai gia hai người đều tốt, nghịch ngợm như cái con khỉ, nhưng lại tốt từ tận đáy lòng, đều là hài tử ngoan hiền chuyện." Hoàng Thái hậu hiển nhiên đã nhìn quen trường hợp này, còn thuận miệng khen các nàng hai câu.

Trong điện nơi nơi đều là thanh âm phụ họa, không khí hoà thuận vui vẻ này, hơn nữa tư thế ủng hộ Hoàng Thái hậu như Thiên Lô sai đâu đánh đó, hiển nhiên hài hòa hơn bên Cao Thái hậu nhiều.

Nơi này tìm không ra một người dám bắt mắt với Hoàng Thái hậu, một đám đều kẹp chặt cái đuôi làm người, hiển nhiên ngày thường Hoàng Thái hậu không dễ hầu hạ, hẳn là loại vô cùng khắc nghiệt.

Tần Phiên Phiên ngoan ngoãn ngồi ở vị trí của mình, chỉ làm quần chúng.

Nàng cảm thấy cảnh tượng trước mắt này hơi có chút buồn cười, hai người Nhân Quý phi và Chu Uyển được Hoàng Thái hậu khen, trên mặt đều có vui mừng, vui vẻ ra mặt như là được cái đồ vật quý báu gì.

Trong lòng Hoàng Thái hậu thấy tốt thì hữu dụng sao? Có bản lĩnh đi làm trong lòng Hoàng thượng thấy tốt ấy.

Ví dụ đơn giản nhất chính là bản thân Hoàng Thái hậu, bà ta có làm tốt thế nào, trong lòng Tiên hoàng vẫn là Cao Thái hậu tốt nhất, nên Cao Thái hậu có thể một đường nằm thẳng cho tới bây giờ.

"Ngày tuyển tú đã sắp tới rồi, gần đây trong cung quy củ rời rạc, không ít người ỷ vào được sủng ái mà coi rẻ cung quy, không phân biệt tôn ti. Ai gia cảm thấy là thời điểm nên chấn chỉnh một chút, miễn cho đến lúc đó làm tấm gương xấu cho tú nữ mới tiến cung, hồng mắt cơ nghiệp của tổ tông. Ai gia cũng không phải đang nói chuyện giạt gân, các người đều hầu hạ Hoàng thượng, nếu sinh ra ảnh hưởng xấu gì đối với Hoàng thượng, chỉ sợ trăm năm sau, ai gia cũng không có mặt mũi đi gặp Tiên hoàng."

Chờ đến khi tiếng khen ngợi trong điện hơi dừng lại, Hoàng Thái hậu nhìn quét một vòng quanh điện, lại nói một câu khác, tức khắc tiếng trao đổi ong ong trong đại điện biến mất, mười phần có tổ chức được huấn luyện.

Tần Phiên Phiên nhướn mày, Hoàng Thái hậu mới vừa bắt đầu nói, nàng liền biết chuyện này là hướng về phía nàng.

Không phải nàng miễn cảm, chủ yếu là gần đây nữ nhân được sủng ái trong cung, ngoại trừ nàng còn có ai? Không có, cho nên cái tiền tố được sủng ái này, Tần Phiên Phiên liền tự động mang vào.

"Đào Uyển nghi, người nói có phải thế không?" Hoàng Thái hậu rất nhanh đã điểm danh đếm nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức đáp: "Hoàng Thái hậu nói phải."

Nàng trả lời thật sự nhanh, mặt mày buông xuống vẫn là một bộ dáng ngoan ngoãn, chẳng qua Hoàng Thái hậu lại nheo mắt, trong ánh mắt tràn ngập bắt bẻ đối với nàng.

Từ khi Tần Phiên Phiên vào cung tới nay, không chỉ có Hoàng Thái hậu, trong cung này không mấy người để nàng vào mắt.

Phải biết rằng Nhị tỷ nàng phạm vào sai lầm lớn như vậy, Hoàng thượng muốn nữ nhi Tần gia tiến cung, nhất định là để tra tấn.

Nhưng từ khi vị Ngũ cô nương Tần gia này tiến cung, toàn bộ hậu cung đều bị kinh động, nàng đúng là đã bị Hoàng thượng tra tấn, làm nàng nửa đêm tiến cung, không có một chút khả năng xoay người.

Sự thật lại vừa lúc tương phản, đầu tiên là nàng bắt được tâm của Cao Thái hậu, chặt chẽ mà lộ mặt trước mắt lão nhân gia bà, ngay sau đó lại bắt được Hoàng thượng, chộp hai mẹ con họ trong tay.

Nhất thời thịnh sủng nổi bật, không ai có thể sánh bằng.

"Nếu người cảm thấy ai gia nói đúng, vậy hôm nay ai gia đành phải nhắc nhở người một chút. Sau khi người tiến cung, rất nhiều chỗ không ổn rõ như ban ngày. Ngồi chung long liền cũng Hoàng thượng, chuyện của Lâm gia cô nương, cùng với không lựa lời, cũng nói một ít chuyện không nên nói. Những tội này gộp lại, vốn nên phạt bốn mươi trượng, nới lại ba tháng, nhưng ai gia niệm tình hiện giờ thân mình người không khoẻ, về sau xử phạt. Người nhận tội hay không?"

Hoàng Thái hậu đột nhiên nhìn về phía nàng, ánh mắt trở nên sắc bén dị thường, như là dao nhỏ rút ra, muốn đâm thẳng lại đây.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên trở nên nghiêm túc, Hoàng Thái hậu gần như hiểu thẳng ép nàng cúi đầu.

Đến ngồi chung long liền với Hoàng đế cũng tính vào, nhìn dáng vẻ Hoàng Thái hậu là ghi nhớ kỹ ở trong lòng từng cái từng cái việc làm không ổn của nàng từ sau khi tiến cung, chờ một ngày kia làm khó dễ nàng.

Kể cả giờ phút này nói cái gì mà niệm thân mình nàng không khoẻ, về sau xử phạt cũng đều là nói hươu nói vượn.

Hoàng Thái hậu chán ghét nàng như vậy, hận không thể một cái tát đánh chết nàng, sao có thể không tận dụng cơ hội đánh chết nàng, còn để lại cho nàng cơ hội kéo dài hơi tàn, chẳng qua là muốn nói rõ cho nàng, đã bắt được nhược điểm của nàng, muốn nàng cúi đầu ngoan ngoãn nghe lời bà ta mà thôi.

Tần Phiên Phiên nghĩ như vậy, không khỏi ngẩng đầu nhìn Chu Uyển vẫn luôn không nói gì, Hoàng Thái hậu vòng đi vòng lại hao phí tâm cơ như thế, hẳn là vì chính vị Chu cô nương này.

Nàng nhấp môi không có trả lời, thần sắc trên mặt Hoàng Thái hậu trở nên dữ tợn hơn, hiển nhiên là đã cạn kiệt kiên nhẫn.

"Lớn mật, ai gia nói ngươi cũng dám không trả lời?"

Thời điểm không khí trong điện đang giương cung bạt kiếm, một tiểu cung nữ bên ngoài tiến vào, thấp giọng nói: "Thái hậu nương nương, cô nương Cao gia ở bên ngoài cầu kiến."

Hoàng Thái hậu ngẩn ra, ngược lại cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Tần Phiên Phiên, trong ánh mắt càng thêm không tốt.

"Cao Tổ Tuyết? Nói cho nàng ta, ai gia đang bận, không gặp! Mời nàng ta về đi." Hoàng Thái hậu vẫy tay, không có bất cứ cơ hội thương lượng nào.

Tiểu cung nữ lui ra, Hoàng Thái hậu nhìn về phía Tần Phiên Phiên ánh mắt càng như muốn ăn thịt người.

"Ai gia nghe nói quan hệ của Đào Uyển nghi và vị Cao cô nương này rất tốt, thân như tỷ muội. Ngươi vừa đến nơi này của ai gia mới bao lâu, nàng ta đã vội vàng chạy tới, sợ ai gia giết chết ngươi sao? Nàng ta nhất định là không biết tính của ai gia, cho nên mới không nói cho Cao Thái hậu. Ai gia đối ý, hiện giờ phải trừng phạt ngươi, chờ nàng ta gọi cứu binh đến, chỉ sợ bốn mươi trượng cũng đã kết thúc, tất cả đều thành kết cục đã định."

Đôi mắt của Hoàng Thái hậu phát ra tia sáng vô cùng thù hận, Tần Phiên Phiên vừa lúc đối diện với ánh mắt của bà ta, bị ánh mắt oán độc kia làm cho kinh hãi rồi.

Nàng và Hoàng Thái hậu chẳng qua là va chạm nhỏ, nhưng ánh mắt vừa rồi của Hoàng Thái hậu, rõ ràng chính là tích tụ qua năm này tháng nọ, hận không thể tự mình động thủ lột da rút gân nàng.

Tần Phiên Phiên biết, Hoàng Thái hậu đem nàng nhập thành Cao Thái hậu.

Được sủng ái giống nhau, nhảy nhót lung tung giống nhau, đương nhiên ở trong mắt Hoàng Thái hậu, nàng và Cao thái hậu chỉ sợ còn thô tục giống nhau, nhưng là nàng trẻ hơn Cao Thái hậu hai mươi tuổi.

Kỳ thật hiện tại nàng muốn khóc, căn bản đâu có giống nhau đâu?

Tiên hoàng và Hoàng thượng không giống nhau, Tiên hoàng bảo hộ Cao Thái hậu trong lòng bàn tay, nhiều năm như vậy Hoàng Thái hậu đều không làm gì được bà ấy.

Nhưng Cầu Hoàng đế cũng không bảo hộ nàng, hiện tại nàng còn kéo dài chút hơi tàn, có thể có được thịnh sủng giả dối hiện giờ hoàn toàn dựa vào một mình nàng diễn kịch.

Lại nói nàng và Cao Thái hậu càng không giống nhau, Cao Thái hậu một đường nằm thẳng, muốn làm gì thì làm.

Nàng một đường ôm đùi cầu tử thượng vị, muốn làm gì luôn có người tới không cho làm, đều là một phen nước mắt chua xót.

"Hoàng Thái hậu, tần thiếp không phải Cao Thái hậu." Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, tìm lại thanh âm của chính mình, tận lực muốn cho bà ta thanh tĩnh.

Nhưng Hoàng Thái hậu lại không để ý nhiều như vậy, trong lòng mơ hồ có thanh âm kêu gào, dù không giết được lão tiện nhân, ít nhất có thể giết chết cái tiện nhân trước mắt này thay thế.

Thừa dịp Hoàng thượng đối với nàng ta còn chưa hoàn toàn để bụng, giết chết nàng ta, như vậy trong cung này sẽ không có Cao Thái hậu thứ hai xuất hiện.

"Người tới, Đào Uyển nghi nhiều lần coi rẻ cung quy, phạt bốn mươi trượng, răn đe cảnh cáo." Hoàng Thái hậu vẫy tay, lạnh giọng nói ra mệnh lệnh.

Bà ta vừa dứt lời, lập tức liền nhảy ra mấy lão ma ma thân thể khỏe mạnh, hai người đè Tần Phiên Phiên lại, hai người khác chế trụ Liễu Âm không cho nàng ấy nhúc nhích.

Hoàng Thái hậu nhìn mấy lão ma ma tựa như kéo Tần Phiên Phiên đi xuống trừng phạt, lập tức mở miệng ngăn trở: "Đem hình cụ trình lên, đánh ngay tại trong điện, đánh thật mạnh vào, làm nàng ta minh bạch cái gì gọi là hậu cung, cái gì là quy củ."

Ở trong mắt Hoàng Thái hậu, bị đánh không phải Tần Phiên Phiên, mà là đối thủ một mất một còn Cao Thái hậu kia.

Tình thế lập tức trở nên rất nghiêm túc, huyết Thái dương của Tần Phiên Phiên giật liên hồi.

Nàng đã nghĩ qua Hoàng Thái hậu sẽ tỏ sắc mặt với nàng, lại trăm triệu lần không nghĩ tới Hoàng Thái hậu coi nàng thành Cao Thái hậu mà đối đãi.

Kẻ thù nhiều năm ở trước mắt, không giết chết nàng nhuộm đỏ dao nhỏ, đó là ngu xuẩn.

Hoàng Thái hậu muốn trừng mắt mà nhìn nàng từ sống sờ sờ bị đánh chết, bốn mươi trượng, lại còn là hung hăng mà đánh, một nữ lưu yếu đuối như Tần Phiên Phiên sẽ không có đường sống.

Nhân Quý phi nhẹ nhàng chớp mí mắt, nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, Đào Uyển Nghi này dung mạo đẹp đáng người cũng tốt, đáng tiếc đi làm đường.

Nàng ta cho rằng dựa vào Cao Thái hậu liền thật sự không phải lo lắng về sau sao?

Dù Hoàng thượng là nhi tử ruột của Cao Thái hậu, nhưng trên danh phận, vĩnh viễn là Hoàng Thái hậu đề lên đầu Cao Thái hậu, vị chủ nhân này muốn trừng phạt một Uyển nghi, vẫn là không nói chơi.

Chờ đánh chết đánh cho tàn phế, Hoàng thượng có thể nói gì.

Hắn không thể làm gì, một khi hắn biểu hiện ra bất luận bất mãn gì với Hoàng Thái hậu, nói vậy trên triều đình các triều thần sẽ chụp cái mũ bất hiếu lên đầu hắn.

Tần Phiến Phiến không xin tha, nàng biết dù biểu diễn trò hề, cũng sẽ chỉ gia tăng khoái cảm báo thù trong lòng Hoàng Thái hậu, cũng sẽ không lấy được một tia thương hại của bà ta.

"Hoàng cô mẫu, thật sự muốn như thế sao?"

Chu Uyển hiển nhiên cũng không nghĩ tới tình thế sẽ biến hóa như thế, bởi vì Cao Tổ Tuyết cầu kiến, ngược lại gia tăng hận ý của Hoàng Thái hậu, điều này với lúc đầu không giống nhau.

Hoàng Thái hậu bắt chẹt Tần Phiến Phiến, bức bách nàng ta để Chu Uyển lộ mặt ở trước mặt Hoàng thượng, nhân tài như Chu Uyển, ít nhất một đêm xuân cùng Hoàng thượng là không nói chơi.

Nhưng hiện giờ Hoàng Thái hậu lại muốn trực tiếp đánh chết Tần Phiến Phiến, xong hết mọi chuyện, vậy chuyện muốn nàng ta dẫn tiến Chu Uyển sẽ thất bại rồi.

Hoàng Thái hậu vỗ lên tay nàng trấn an, lộ ra một nụ cười với nàng: "Đừng sợ, Uyển Uyển. Có cô mẫu ở đây, cô mẫu nhất định trợ giúp người bước lên cái vị trí kia. Cô mẫu là người từng trải, Đào Uyển nghi này không thể lưu, lưu tới lưu lui lúc muốn động vào nàng ta liền khó khăn."

Chu Uyển biết Hoàng Thái hậu khúc mắc nhiều năm như vậy, giờ phút này cũng chỉ có thể gật đầu, với sự kiêu ngạo của Tần Phiến Phiến, muốn nàng ta trợ giúp nàng một tay, chẳng khác nào nhận thua với Tần Phiến Phiến, nàng sao có thể không bằng một thứ nữ?

"Đánh!"

Mắt Hoàng Thái hậu nhìn Tần Phiến Phiến bị đè bả vai, ghé vào trên ghế dài, ma ma trong tay cầm hình tượng phun ra một ngụm nước bọt lên tay, rồi giờ hình tượng lên cao.

Cả người Tần Phiến Phiến đều rét run, nàng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua Hoàng Thái hậu trên ghế phượng, cùng với Chu Uyển ngồi ở bên người bà ta, yên lặng mà ghi nhớ.

Sau khi hạ triều, Tiêu Nghiêu đi thẳng đến Thượng Đào các, trong tay hắn cầm nắm giấy kia, sắc mặt thâm trầm như nước.

Trương Hiến Năng nom nớp lo sợ mà đi theo phía sau hắn, trong lòng thay Đào Uyển nghi than thở một tiếng.

Hôm nay thời điểm Nhị cầu tử thượng triều, có thân tử lăm miệng nhắc tới tuyền tú, còn đặc biệt chỉ ra muốn Hoàng thượng nhiều con nhiều phúc.

Lão gia hỏa này thật là không biết Hoàng thượng không định giữ lại bọn họ, nghe được lời này sắc mặt thay đổi ngay lập tức, sau đó hắn liền nghĩ tới nắm giấy hắn đang ở địa sử.

"A, đưa trứng rồng cho trăm. Nàng là đang ám chỉ cái gì với trăm có phải hay không? Trăm quá sùng nàng, làm nàng nảy sinh tâm tư không nên có, chờ lát nữa nhìn thấy nàng, nhất định phải bắt nàng nuốt nắm giấy này! Nếu là trứng rồng, vẫn nên để ở trong bụng nàng thì hơn."

Cầu Hoàng đế nói trở mặt liền trở mặt, tuyệt đối không hàm hồ.

Chủ yếu lúc trước không nghĩ đến phương diện kia, tối hôm qua một câu trong mộng "phụ hoàng", cùng với đề án trên triều đình, tức khắc đã đánh thức hắn.

Nhưng hắn lại gặp cái điện trống không, tiểu cung nữ nói cho hắn Đào Uyển nghi bị Hoàng Thái hậu thỉnh đi rồi.

Tiêu Nghiêu đợi một lát, vẫn cứ không thấy bóng dáng, mày nhăn đến càng gấp gấp hơn: "Vọng Lan cô cô trong điện các người đâu?"

Tần Phiến Phiến ra cửa hình như không mang theo Vọng Lan, Vọng Lan chính là cung nữ tâm phúc ở Thượng Đào các, nàng ta không ở nơi này thì vô cùng không tầm thường.

"Vọng Lan cô cô đi Duyên Thọ cung tìm Tổ Tuyết cô nương." Tiểu cung nữ trả lời đúng sự thật.

Tiêu Nghiêu luôn cảm thấy trong lòng không yên ổn, hắn mím môi, nắm giấy trong tay đã bị ướt mồ hôi của hắn, dính ở trong tay thực không thoải mái.

"Trẫm đi nhìn một cái." Hần dẫn đầu đi ra ngoài.

"Bang ——" Thời điểm trượng đầu tiên rơi xuống, nước mắt Tàn Phiên Phiên nháy mắt liền chảy xuống.

Đây không phải lúc làm nũng hoặc chơi đùa với Hoàng thượng, muốn giả vờ điềm đạm đáng yêu, mà là khi đau đớn mãnh liệt đánh úp tới, nước mắt hoàn toàn không chịu khống chế.

Nàng đau quá, toàn bộ móng đến phần lưng tựa như đều bị nứt gãy ra rồi, xương cốt đều bị đánh nát.

"Chủ tử!" Liễu Âm bị dọa phát khóc, thời điểm ngày đầu tiên nàng vào cung học quy củ với cô cô, cô cô từng phổ cập lướt qua các hình phạt với nàng, từ phạt trượng đến đánh lòng bàn tay.

Hình trượng là đau nhất, cung nhân phạm vào trọng tội, đánh xong rồi ném bãi tha ma mới có thể chịu hình phạt như thế, không nghĩ tới cung nữ như Liễu Âm còn chưa gặp qua, hình phạt này lại đánh tới trên người Tàn Phiên Phiên trước.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.